TED DEKKER

AL DOILEA VOLUM DIN

TRILOGIA CERCULUI

ROȘU

IMPOSIBILA SALVARE

SUSPANS

TED DEKKER

ROȘU

IMPOSIBILA SALVARE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

www.virtual-project.eu

BANGKOK

La jumătatea drumului spre uşă, Kara s-a oprit. Ea şi Thomas se aflau în apartamentul cu două dormitoare al unui mare hotel. Dincolo de uşa dormitorului se afla un hol scurt, care ducea spre camera de zi şi, în partea opusă, spre apartamentul alăturat. Peste drum – camera fratelui ei, unde zăcea rupt de lume, visând, ignorând vestea pe care ea tocmai o auzise de la adjunctul secretarului de Stat Merton Gains.

Virusul fusese eliberat exact aşa cum Thomas anticipase nu mai departe de seara precedentă.

Jumătate de oră, aşa spusese Gains. *Adu-l la parter peste jumătate de oră.* Dacă l-ar trezi chiar acum, ar dori să coboare imediat. Însă fiecare minut de somn – până şi fiecare secundă – putea echivala cu ore sau zile, chiar săptămâni în lumea viselor lui. Se puteau întâmpla multe. Exista şansă să apară răspunsuri. Era nevoie să-l lase să doarmă.

Pe de altă parte, Svensson răspândise virusul. Trebuia să-l trezească pe dată. Însă după ce se ducea la toaletă.

Kara s-a grăbit spre baie, a aprins lumina şi a dat drumul la apă. A închis apoi uşa.

— Am sărit în gol de pe vârful muntelui şi ne prăbuşim într-o demenţă generală, a rostit ea.

Dar pesemne că acea cădere în nebunie începuse când Thomas încercase să sară de la balcon în Denver. O târâse pe ea la Bangkok, o răpise pe Monique de Raison şi supravieţuise după două confruntări cu un ucigaş pe nume Carlos, care cu siguranţă că îi căuta în continuare. Şi toate acestea din cauză că visa altă realitate.

Când se va trezi, va deţine noi informaţii? *Puterea a dispărut din pădurea colorată,* spusese el. Aşadar, acea pădure dispăruse, ceea ce însemna că era posibil să-şi fi pierdut şi el puterea. Dacă aşa se prezenta situaţia, se putea ca visele lui să nu mai slujească decât ca fantezii în care se îndrăgostea şi învăţa să facă sărituri pe spate şi să lovească adversari închipuiţi.

S-a simţit împrospătată de apa rece cu care s-a stropit pe faţă.

Şi-a scuturat palmele şi s-a apropiat de toaletă.

1

Thomas a îndemnat armăsarul negru şi înspumat să gonească la galop prin valea nisipoasă, apoi în susul pantei line. Şi-a vârât sabia însângerată în teacă, a prins frâul cu ambele mâini şi s-a aplecat peste gâtul calului. Uşor în spatele lui, în stânga şi în dreapta, călăreau douăzeci de luptători. Socotiţi drept cei mai mari războinici de pe pământ, ei se îndreptau spre creasta aflată direct în faţă şi în mintea fiecăruia se născuse aceeaşi întrebare care nu le dădea pace.

Câţi alţii?

Atacul Hoardei pornise dinspre tărâmurile canionului, prin Trecătoarea Natalga. Acest lucru nu era neobişnuit. Armatele locuitorilor deşertului atacaseră dinspre răsărit de vreo douăsprezece ori în ultimii cincisprezece ani. Neobişnuită era, totuşi, mărimea trupei pe care o măcelăriseră la ceva mai mult de un kilometru în sud. Cel mult o sută de indivizi.

Prea puţini. Mult prea puţini.

Hoarda nu ataca niciodată în grupuri aşa de mici. Dacă Thomas şi armata lui avuseseră mereu de partea lor iuţeala şi priceperea, duşmanul se bizuise întotdeauna pe numărul mare de luptători. Se crease astfel un fel de echilibru natural. Unul dintre oamenii lui putea ucide cinci războinici de-ai Hoardei chiar şi într-o zi nefericită, avantaj egalat doar de faptul că armata cealaltă se ridica la cel puţin cinci sute de mii. A lui număra mai puţin de treizeci de mii, socotindu-i şi pe ucenici. Inamicul ştia prea bine acest lucru. Şi totuşi trimisese la moarte acea grupare de războinici înveşmântaţi în mantii cu glugă.

De ce?

Au continuat să înainteze călare fără să scoată nicio vorbă. Copitele care izbeau cu putere pământul răsunau ca tobele chemând la război, un sunet ciudat de liniştitor. Caii lor erau până la ultimul armăsari. Fiecare luptător purta o platoşă de piele întărită, cu apărătoare pentru antebraţ şi coapse. Acestea permiteau mişcarea nestânjenită a încheieturilor, lucru foarte necesar în lupta corp la corp. Îşi prindeau cuţitele lungi de gambe şi bicele de şolduri, iar săbiile le purtau pe cai. Aceste

trei arme, un cal de nădejde şi plosca de piele plină cu apă erau tot ce le trebuia oamenilor din Garda Pădurii ca să supravieţuiască o săptămână şi să ucidă o sută de duşmani. Iar forţa regulată de luptă nu era departe în urmă.

Thomas a zburat peste creasta dealului, s-a lăsat puţin pe spate şi a tras de hăţuri, făcând armăsarul să se oprească, uşor cabrat. Ceilalţi s-au aliniat de-a lungul coamei. Nimeni nu a rostit vreo vorbă.

Ceea ce aveau în faţa ochilor nu putea fi exprimat în cuvinte.

Cerul căpăta o culoare roşiatică, un roşu sângeriu, aşa cum se întâmpla mereu deasupra deşertului la ceasurile după-amiezii. Spre dreapta lor se întindeau tărâmurile canionului, douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi de faleze abrupte şi stânci care slujeau drept barieră naturală între deşerturile roşii şi prima dintre cele şapte păduri. Pădurea lui Thomas. Dincolo de stâncile canionului, nisipul cu nuanţe roşcate se scurgea spre marea nesfârşită a deşertului. Lui, peisajul îi era la fel de familiar ca propria pădure.

Însă ceea ce vedea acum nu îi era cunoscut.

La prima vedere, chiar şi pentru un ochi priceput, mişcarea aproape imperceptibilă din deşert putea fi luată drept o iluzie creată de valul tremurător de căldură care se ridica spre cer. Era doar o decolorare cafenie vălurindu-se peste porţiunea de nisip plat care pătrundea în canion. Însă aceasta nu era deloc la fel de inofensivă ca arşiţa deşertului.

Aceasta era armata Hoardei.

Oştenii ei purtau tunici de un cafeniu deschis, care le acopereau pielea cenuşie solzoasă, şi călăreau cai de culoare nisipie, învăţaţi să se facă una cu dunele. Lui Thomas i se întâmplase odată să treacă pe lângă cincizeci de astfel de cai fără a reuşi să-i deosebească de nisip.

— Câţi sunt, Mikil?

Adjuncta lui la comandă a scrutat orizontul spre miazăzi. I-a urmărit privirea. Vreo zece contingente mai puţin numeroase se îndreptau spre Trecătoare, formaţiuni de câte o sută, nu cu mult mai mari decât aceea pe care o sfârtecaseră cu jumătate de ceas mai devreme.

— O sută de mii, a spus ea.

O fâşie de piele îi ţinea strâns părul negru, scoţându-i în evidenţă fruntea bronzată. O cicatrice mică, albicioasă, de pe obrazul drept, îi marca tenul altfel curat, de culoarea laptelui proaspăt. Tăietura îi fusese provocată în urmă cu un an, dar nu de vreun soldat al Hoardei, ci de fratele ei, care ţinuse să-şi dovedească bărbăţia. Ea îl învinsese clar, lăsându-l la pământ, dar fără a-i pricinui vreo rană.

Însă el murise şase luni mai târziu într-o încăierare.

Mikil şi-a rotit ochii verzi, măsurând toată întinderea deşertului.

— Va fi o confruntare grea.

Thomas şi-a dres glasul, semn că afirmaţia ei nu descria nici pe departe situaţia. Zecile de bătălii purtate îi întăriseră, dar niciodată nu dăduseră piept cu o armată atât de mare.

— Grosul duşmanilor se îndreaptă spre miazăzi, de-a lungul falezelor de acolo.

Avea dreptate. Iar asta era o tactică nouă adoptată de Hoardă.

— Încearcă să ne atragă în luptă la Trecătoarea Natalga, când forţa principală ne va flanca, a zis el.

— Şi speră să le reuşească stratagema, a intervenit William, locotenentul lui.

Nimeni nu l-a contrazis. Nimeni nu a scos o vorbă. Nimeni nu s-a clintit.

Thomas a scrutat din nou orizontul şi a verificat poziţia în care se găseau. Spre apus, deşertul făcea loc văii împădurite pe care o apărase de ameninţarea Hoardei vreme de cincisprezece ani, încă de când băiatul îi condusese în micuţul paradis din mijlocul pustiului de nisip.

Spre miazănoapte şi miazăzi se aflau alte şase păduri asemănătoare, locuite de aproximativ o sută de mii de pădureni.

Thomas şi Rachelle nu-l întâlniseră pe primul locuitor de acolo decât la vreun an după ce descoperiseră lacul. Îl chema Ciphus din Sud, pentru că provenea din marea Pădure de Sud. Atunci avuseseră şi întâiul copil, o fiică pe care o numiseră Marie. Marie de Thomas. Cei care veniseră din pădurea colorată îşi luaseră nume după locul în care trăiau, cum făcuse şi Ciphus. Copiii

născuţi după Marea înşelătorie primeau numele după tată. De aici Marie de Thomas.

Trei ani mai târziu au avut un fiu, Samuel, un băiat voinic, care acum avea doisprezece ani. Deja mânuia sabia, iar Thomas trebuia să se folosească de toată autoritatea să-l ţină departe de bătălii.

Fiecare pădure avea propriul lac, iar îmbăierea zilnică în el îi ferea pe credincioşii lui Elyon de dureroasa boală de piele care altfel le-ar fi măcinat trupurile. Curăţirea rituală era ceea ce îi deosebea de scabioşi.

În fiecare seară, după îmbăiere, dansau şi cântau pentru a sărbători Marea Romanţă, după cum o numeau ei. Şi în fiecare an oamenii din cele şapte păduri, ajunşi la aproape o sută de mii de suflete, făceau un pelerinaj până la pădurea cea mai întinsă, numită Pădurea Mijlocie – cea a lui Thomas. Adunarea avea să se ţină peste şapte zile. Thomas nici nu voia să se gândească la numărul mare de pădureni care, lipsiţi de apărare, traversau deşertul în acele momente.

Scabioşii puteau deveni asemenea lor, desigur – o simplă baie în lac le-ar fi curăţat pielea, îndepărtând şi duhoarea dezgustătoare pe care o răspândeau. De-a lungul anilor, un număr mic de scabioşi deveniseră pădureni, dar practica nerostită a Gărzii Pădurii era de a descuraja dezertările din rândul Hoardei.

Practic, nu existau suficiente lacuri să susţină atâtea suflete.

De fapt, Ciphus din Sud, căpetenia Consiliului, calculase că puteau asigura curăţenia a trei sute de mii de persoane. Pur şi simplu, nu exista suficientă apă şi pentru Hoardă, care număra deja un milion de inşi. Lacurile erau un dar făcut de Elyon doar pădurenilor.

Nu era greu să îi descurajeze pe cei din Hoardă să se îmbăieze. Durerea cruntă provocată la contactul apei cu pielea lor bolnavă era de ajuns ca să-i facă să simtă repulsie faţă de lacuri, iar Qurong, căpetenia lor, jurase să le prăpădească după ce va cuceri resursele mult râvnite ale pământurilor împădurite.

Locuitorii deşertului atacaseră prima oară în urmă cu treisprezece ani, năvălind asupra unei mici păduri situate la peste trei sute de kilometri spre sud-vest. Deşi nepricepuţii

năvălitori fuseseră alungaţi cu pietre şi ciomege, peste o sută de credincioşi ai lui Elyon, majoritatea femei şi copii, plătiseră cu viaţa.

În ciuda dorinţei lui de a avea pace, Thomas hotărâse atunci că singura modalitate de a asigura liniştea era de a întemeia o armată. Cu ajutorul lui Johan, fratele Rachellei, a plecat în căutare de metale, folosindu-se de amintirile pe care le avea despre istorii. Avea nevoie de aramă şi cositor, prin amestecul cărora să obţină bronz, material suficient de rezistent pentru a confecţiona săbii. Construiseră un cuptor, iar apoi încălziseră roci de diferite feluri până le descoperiseră pe acelea care conţineau minereul dorit. Se constatase că în canion existau nenumărate minereuri. Încă nu ştia sigur dacă materialul din care făcuse întâia sabie era cu adevărat bronz, dar se dovedise destul de moale să fie ascuţit şi îndeajuns de dur să taie capul unui om dintr-o singură lovitură.

Hoarda a venit din nou, de această dată cu forţe mai numeroase. Înarmaţi cu săbii şi cuţite, Thomas şi o sută de luptători, prima lui Gardă a Pădurii, îi făcuseră bucăţi pe năvălitori.

Vestea despre marele războinic Thomas de Hunter s-a răspândit deopotrivă în rândul locuitorilor deşertului şi al pădurenilor. În cei trei ani care au urmat, Hoarda a îndrăznit să întreprindă doar hărţuieli, dar întotdeauna cu pierderi îngrozitoare.

Însă nevoia de a cuceri pământurile fertile ale pădurilor se dovedea prea arzătoare pentru Hoarda care creştea numeric. Porniseră în prima lor campanie mare prin Trecătoarea Natalga înzestraţi cu arme noi, de bronz: săbii lungi şi seceri ascuţite, dar şi bile mari, legate cu lanţuri. Deşi înfrânţi, puterea lor creştea mereu.

În cursul Campaniei de Iarnă din urmă cu trei ani, Johan dispăruse. Pădurenii au deplâns pierderea lui la Adunarea din acel an. Unii îl imploraseră pe Elyon să nu-şi uite promisiunea de a-i mântui de esenţa răului, de blestemul Hoardei, dintr-o singură lovitură năucitoare. Acea zi urma să sosească, credea Thomas, deoarece băiatul grăise asta înainte de a dispărea în lac.

Thomas şi Garda lui ar fi preferat ca ziua aceea să răsară chiar în momentele respective.

— Vor ajunge la catapultele noastre aşezate de-a lungul falezelor sudice în trei semne de cadran, a spus Mikil, referindu-se la cadranele solare pe care Thomas le reinventase pentru măsurarea timpului. Adică trei ore, a adăugat apoi.

Bărbatul s-a întors cu faţa spre deşert. Armata Hoardei bolnave se scurgea în canioane ca mierea topită. Spre căderea nopţii, nisipurile aveau să se înnegrească de sânge. Iar de data acesta va fi vorba şi de sângele lor, nu doar al năvălitorilor.

În minte i-a apărut imaginea Rachellei, a micuţei Marie şi a lui Samuel, fiul său. A simţit un nod în gât. Şi ceilalţi aveau copii, mulţi, aproape în aceeaşi măsură ca oamenii Hoardei. Câţi copii erau în acele momente în pădure? Aproape jumătate din populaţie. Cincizeci de mii.

Trebuiau să găsească o modalitate de a învinge acea armată, fie şi numai de dragul lor.

Thomas s-a uitat la şirul de locotenenţi ai săi, fiecare dintre ei stăpânind arta de a purta lupte. În secret, credea că oricare dintre ei ar fi fost capabil să conducă acel război, dar niciodată nu le punea la îndoială credinţa faţă de el, Gardă şi păduri. Până şi William, care ţinea mereu să evidenţieze greşelile lui şi să îi conteste unele judecăţi, ar fi fost în stare să-şi dea viaţa pentru el. În chestiuni de loialitate supremă, Thomas dăduse exemplul. Ar fi preferat să-şi piardă un picior decât pe vreunul dintre ei, şi toţi ştiau asta.

Tot astfel ştiau până la ultimul că era puţin probabil ca el să-şi piardă un picior sau vreo altă parte a trupului în luptă. Deşi avea patruzeci de ani, iar mulţi dintre ei abia trecuseră de douăzeci. Tot ce cunoşteau învăţaseră de la el.

Cu toate că el nu visase nici măcar o dată despre istorii în ultimii cincisprezece ani, îşi mai aducea aminte câte ceva – ultimul lucru era despre Bangkok, de exemplu. Ţinea minte că adormise într-o cameră de hotel după ce nu reuşise să convingă o serie de oficialităţi guvernamentale că Germenul Raison le ameninţa ţările.

Mai putea rememora fragmente mărunte din istorii, şi zăbovea asupra cunoştinţelor pe cale de dispariţie privind

războaiele şi tehnologiile, o capacitate care îi oferea un avantaj considerabil faţă de ceilalţi. Pentru că, în mare parte, amintirile care ţineau de istorii se şterseseră aproape cu totul când acei Shataikii cu aripi negre cuceriseră pădurea colorată. Thomas bănuia că acum doar Roushii, care dispăruseră după Marea Înşelătorie, mai aveau ţinere de minte despre istorii.

Şi-a trecut frâul în mâna stângă şi a întins degetele.

— William, tu ai calul cel mai iute. Ia-o prin canion până la pădure şi adu întăriri la perimetrul înaintat.

Acest lucru va lăsa pădurea fără apărare, dar nu prea aveau de ales.

— Iartă-mă că-ţi spun ceva clar ca lumina zilei, a obiectat William, dar această acţiune ar putea sfârşi prost.

— Terenul înalt de la Trecătoare ne favorizează, a zis Thomas. Acolo îi vom lovi.

— Atunci trebuie să începi lupta cu ei înainte de sosirea întăririlor.

— Îi putem reţine. Nu avem altă soluţie.

— Întotdeauna există una, replică William.

Aşa se purta mereu, provocator. Thomas anticipase acea discuţie în contradictoriu şi, în cazul de faţă, se declară de acord.

— Transmite-i lui Ciphus să pregătească tribul pentru refugiere într-unul dintre satele din nord. Va protesta, nu s-a obişnuit cu perspectiva de a pierde vreo luptă. Iar cum Adunarea va fi doar peste o săptămână, va socoti că se comite astfel un sacrilegiu, de aceea te rog să-i spui asta având-o de faţă şi pe Rachelle. Ea va avea grijă ca el să asculte ordinul.

William s-a întors cu faţa la el.

— Eu, să plec în sat? Trimite alt curier. Nu vreau să scap lupta!

— Te vei întoarce la vreme ca să participi la bătălie. Am nevoie de tine, William. Ambele misiuni sunt extrem de importante. Tu ai cel mai iute armăsar şi eşti cel mai potrivit să călătoreşti singur.

Deşi William nu avea nevoie de laude, asta l-a făcut să tacă în faţa celorlalţi.

Thomas s-a răsucit către Suzan, cea mai de încredere femeie cercetaş, o tânără de douăzeci de ani, care putea face faţă în luptă cu zece inşi neinstruiţi. Era brunetă, ca aproape jumătate dintre pădureni. Nuanţele uşor diferite ale pielii lor îi distingeau de oamenii Hoardei, care aveau pielea albă din cauza bolii.

— Să iei doi dintre cei mai buni cercetaşi şi să fugi până la falezele din sud. Ne vom alătura vouă cu forţele principale peste două ceasuri. Vreau să ştiu poziţiile şi ritmul de desfăşurare al forţelor duşmanului. Mai vreau să ştiu cine conduce acea armată, chiar dacă va trebui să cobori la el şi să-i smulgi gluga de pe cap. Însă ţin să aflu cu precădere dacă e vorba de druidul Martyn. Să mai afli când s-au hrănit ultima oară şi când se aşteaptă să mănânce din nou. Totul, Suzan. Mă bizui pe tine.

— Am înţeles, domnule, a zis ea şi a lovit cu cravaşa calul ca să se întoarcă. Dii!

Armăsarul a pornit în josul dealului, urmat îndeaproape de William, călare pe calul lui.

Thomas a privit îndelung la Hoardă.

— Ei, bine, prieteni, ştiam de mult că vom ajunge şi la această zi. Aţi hotărât să luptaţi. Se pare că Elyon ne pune în faţa bătăliei noastre supreme.

Cineva şi-a dres glasul. Toţi cei prezenţi erau gata să moară salvând pădurea. Nu toţi vor pieri pentru Elyon.

— Câţi oameni pot participa la lupta de acum? i se adresă lui Mikil.

— Cu escortele plecate să aducă celelalte triburi la Adunare, doar zece mii, dar cinci mii dintre ei sunt în perimetrul pădurii. Avem mai puţin de cinci mii capabili să între în luptă la falezele din sud.

— Şi câţi avem pregătiţi să intercepteze bandele de scabioşi care ţin să ne distragă atenţia?

Mikil a ridicat din umeri.

— Trei mii. O mie la fiecare trecătoare.

— Vom trimite o mie – câte trei sute la fiecare loc. Ceilalţi ne vor însoţi la faleze.

Timp de un moment, toţi au rămas tăcuţi. Prin ce strategie s-ar fi putut răsturna sorţii potrivnici? Ce cuvinte înţelepte le-ar fi putut oferi Elyon într-o situaţie atât de gravă?

— Mai avem şase ore până la apusul soarelui, a spus Thomas, făcându-şi calul să se întoarcă. Să pornim.

— Nu sunt sigur că *vom apuca* să-l vedem apunând, a rostit unul dintre ei.

Nimeni nu l-a contrazis.

2

Carlos Missirian s-a uitat la Thomas Hunter. Acesta stătea întins pe spate, dormind între cearşafurile încâlcite, gol, cu excepţia unui şort. Transpiraţia lui se îmbibase în cearşafuri. Sudoare şi sânge. Sânge? Atât de mult sânge, mânjind albiturile, o parte din el uscat, o parte încă umed.

Avusese o hemoragie în somn? *Sângera* în somn? Ori era mort?

Carlos s-a apropiat mai mult. Ba nu. Pieptul lui Hunter se ridica şi cobora în ritm constant. Pe piept şi abdomen avea cicatrice de care Carlos nu-şi amintea, dar nimic să sugereze rănile produse de gloanţele lui săptămâna trecută.

A dus pistolul la tâmpla lui Hunter şi a încordat degetul pe trăgaci.

3

O străfulgerare dinspre faleză. Două.

Ghemuit îndărătul unei stânci mari, Thomas a ridicat binoclul primitiv la ochi şi a trecut în revistă scabioşii cu glugi peste cap care umpleau fundul canionului. Confecţionase binoclul acela din amintiri provenite din istorii, folosind chihlimbar de pin ca să facă lentilele, şi, cu toate că nu funcţiona cum ar fi trebuit, îi oferea un avantaj faţă de ochiul liber. Mikil a îngenuncheat alături de el.

Semnalul venise din vârful stâncilor de pe faleză, unde instalaseră două sute de arcaşi, fiecare dintre ei cu cinci sute de săgeţi. Înţeleseseră de multă vreme că şansele lor depindeau de cantitatea de muniţie la fel de mult ca de numărul de luptători.

Strategia lor era simplă, validată de experienţă. Thomas conducea o mie de războinici într-un asalt frontal care bloca inamicul de-a lungul liniei de înaintare. După ce câmpul de bătălie era deja înţesat de cadavre ale scabioşilor, el şi oştenii lui se retrăgeau în mare grabă, în vreme ce arcaşii slobozeau mii de săgeţi asupra câmpului aglomerat. Dacă lucrurile mergeau conform planului, puteau măcar face duşmanul să-şi încetinească marşul, deoarece canionul rămânea blocat cu cadavre.

Două sute de cavalerişti îl aşteptau pe Thomas la adăpostul oferit de un şir lung de bolovani mari. Apelând la blândeţe, reuşiseră să-şi ţină caii la pământ.

Mai procedaseră astfel şi în alte situaţii. Era o minune că Hoarda se lăsa păcălită...

— Domnule! gâfâi în spatele lui un curier. Avem ştiri din Pădurea de Sud.

Mikil s-a tras alături de el.

— Continuă. Dar calm, te rog.

— Hoarda atacă.

Thomas şi-a luat binoclul de la ochi, apoi s-a uitat încă o dată prin el.

A ridicat mâna stângă, pregătit să le dea oamenilor lui semnalul de atac. Ce însemna mesajul adus de curier?

Că Hoarda adoptase o nouă strategie.
Că din groaznică, situaţia ajunsese imposibilă.
Că sfârşitul le era aproape.
— Spune-mi şi restul. Dar repede.
— Se zvoneşte că e mâna lui Martyn.
A coborât din nou binoclul de la ochi. L-a ridicat. Însemna că acea armată nu era condusă de noul lor general, aşa cum bănuise. Îl urmăreau de aproape un an pe cel care se numea Martyn. Era un tânăr; atât reuşiseră să smulgă de la un prizonier. Se dovedea un tactician bun; îşi dăduseră seama de acest lucru din luptele mai mărunte. Şi bănuiau că era şi druid, nu doar general. Locuitorii deşertului nu aveau o religie declarată, dar îi adorau pe Shataikii în modalităţi care, încet, dar sigur, instituiau credinţa în liliacul cu cap de şarpe ce apărea pe blazoanele lor. Teeleh. Unii susţineau că Martyn practica magia neagră; alţii, că era îndrumat chiar de Teeleh. Oricum ar fi stat lucrurile, armata lui părea să deprindă cu repeziciune calităţi noi.
Dacă scabiosul pe nume Martyn îşi conducea armata spre Pădurea de Sud, însemna că prezenţa acestei armate era o diversiune? Ori celălalt atac era o diversiune?
— Mikil, la semnalul meu.
— Sunt gata, a spus ea, şi a urcat în şaua calului întins la pământ.
— Câţi? L-a întrebat Thomas pe curier.
— Nu ştiu. Avem mai puţin de o mie, dar se retrag.
— Cine îi conduce?
— Jamous.
Şi-a dezlipit brusc binoclul de la ochi şi s-a uitat la om.
— Jamous? Jamous bate în retragere?
— Aşa sună raportul, domnule.
Dacă un luptător încăpăţânat ca Jamous se retrăsese, însemna că lupta era mai încrâncenată decât oricare purtată până atunci.
— Acolo mai e şi un luptător pe nume Justin.
— Domnule, a zis Mikil.
S-a întors, a văzut mişcarea tumultului de oameni la o depărtare de o sută de metri în faţă, şi a respirat adânc. A

ridicat mâna şi a ţinut-o neclintită, aşteptând. Se apropiau şi mai mult. Duhoarea emanată de pielea care se descuama i-a ajuns la nări. Apoi a văzut clar însemnele, liliacul cu cap de şarpe suflat cu bronz.

Armata Hoardei a apărut masivă în calea lor, având cel puţin cinci sute de indivizi pe rând, pe cai de culoare la fel de deschisă ca nisipurile deşertului. Războinicii aveau mantii cu glugă, fiind înarmaţi cu seceri mari, înalte cât stindardul lor cu şarpe.

Thomas şi-a încetinit respiraţia. Singura lui misiune era să împingă îndărăt acea armată. Diversiune sau nu, dacă el dădea greş aici, nu avea nicio importanţă ce se întâmpla la Pădurea de Sud.

A auzit-o pe Mikil respirând apăsat. *Mă voi ruga lui Elyon pentru viaţa ta. Mă voi ruga lui pentru vieţile noastre ale tuturor. Dacă e să moară cineva, acela să fie trădătorul Justin.*

— Acum!

Şi a lăsat braţul să cadă.

Războinicii lui se mişcau deja. Din stânga, un şir lung de pedestraşi, tăcuţi şi înaintând ghemuiţi, s-au furişat ca păianjenii pe nisip.

Două sute de bidivii cu călăreţi în şei s-au înălţat în picioare.

— Vorbă către William şi Ciphus! i se adresă curierului. Să trimită o mie de războinici spre Pădurea de Sud. Dacă vom fi copleşiţi aici, ne întâlnim la a treia pădure din nord. Te du!

Forţa principală era înaintea lui cu zece metri, zburând spre Hoardă, şi nu voia să-i lase să între în bătălie înaintea lui. Nici gând. A sărit în şa şi a dat pinteni armăsarului să pornească la galop. Calul negru a sărit peste bolovani, gonind spre şirul lung de locuitori ai deşertului, care s-au oprit ca împietriţi.

Momente bune, duduitul copitelor a rămas singurul sunet care străbătea aerul. Marea de scabioşi s-a scurs înspre canion şi a dispărut după stânci. O sută de mii de ochi priveau spre ei din umbra glugilor trase peste frunte. Aceştia erau chiar cei care îl sfidau pe Elyon şi urau apa. Lumea lor de nomazi era alcătuită din puţuri puţin adânci, înnoroite, şi carne murdară şi urât mirositoare. Nu se adaptaseră bine nici la viaţa aceea, astfel că nu aveau ce căuta în păduri. Totuşi, ar fi vrut să pângărească

lacurile, să distrugă pădurile şi să-şi planteze grâul de secetă deşertică.
Aceştia erau locuitorii pădurii colorate care o luaseră razna. Morţii vii. Le-ar fi stat mai bine îngropaţi la poalele unei faleze, decât să li se îngăduie a rătăci de colo, colo, ca un val de ciumă imposibil de ţinut în frâu.
Aceştia erau însă şi războinici. Doar bărbaţi, puternici, care nu rămăseseră la fel de neştiutori ca în trecut. Erau însă mai lenţi decât Garda Pădurii. Boala de piele pătrundea până în încheieturi, astfel că îndemânarea era o năzuinţă greu de atins.
Thomas a trecut în goană pe lângă oamenii lui. Acum se afla în frunte, unde-i era locul. Stătea cu mâna pe mânerul sabiei.
Patruzeci de metri.
A tras uşor lama din teacă, făcând ca metalul să se frece cu zgomot de metal.
Imediat, din rândurile Hoardei s-a înălţat un urlet, ca şi cum sabia scoasă le-ar fi confirmat intenţiile altfel neclare ale lui. O mie de cai se cabrară în semn de protest faţă de cei care, temători, trăseseră brusc şi cu putere de hăţuri. Cei din rândul din faţă vor afla cu siguranţă că, deşi victoria avea să fie de partea lor astăzi, ei vor fi printre primii care o să moară.
Luptătorii din Garda Pădurii galopau apăsat, cu dinţii încleştaţi, ţinând săbiile deocamdată coborâte aproape de picioare, dar gata să le ridice în orice clipă.
Thomas a cotit spre dreapta, a trecut sabia din dreapta în stânga şi a şters cu vârful ei piepturile a trei scabioşi, după care a blocat secera întâiului luptător care a reacţionat după brusca schimbare de direcţie.
Şirurile de cai s-au frânt. Pădurenii au scos răcnete şi s-au repezit să împungă, să pareze şi să decapiteze duşmani într-o frenezie care trăda experienţa lor în luptă. Un cal palid a căzut exact în faţa lui Thomas, care a ridicat privirea şi a observat că Mikil îşi pierduse sabia, rămas înfiptă între coastele călăreţului.
— Mikil!
Cu antebraţul, ea a blocat o lovitură ucigătoare dată de sabia monstruoasă a unui scabios şi apoi s-a răsucit în şa. Thomas a desfăcut nodurile frânghiei cu care îşi legase cea de-a doua teacă şi a azvârlit-o spre ea, cu tot cu sabie. Ea a prins-o, a scos

lama, după care, răsucind-o în jos, s-a năpustit la un pedestraş care se repezise către ea.

Thomas a respins o lovitură de seceră care îi ţintise capul, a făcut armăsarul să sară peste calul muribund şi s-a răsucit să-şi întâmpine duşmanul.

Bătălia îşi găsise deja ritmul. De fiecare parte, săbiile late şi înguste, scurte sau lungi, se roteau, parau, blocau, şuierau şi făceau prăpăd. Sângele şi sudoarea scăldau atât oamenii, cât şi animalele. Vuietul îngrozitor al luptei umpluse întregul canion. Văicărelile şi ţipetele, icnetele şi gemetele de moarte se ridicau până la cer.

Tot astfel se înălţau spre cer şi strigătele de luptă ale celor o mie de luptători destoinici care se confruntau cu năvala inepuizabilă de scabioşi bine instruiţi.

Cu nici trei ani înainte, sub conducerea lui Qurong, cavaleria Hoardei suferea permanent pierderi uriaşe. Acum, sub ordinele directe ale tânărului lor general, Martyn, călăreţii duşmani nu mai piereau fără să opună rezistenţă.

Un scabios înalt, a cărui glugă alunecase pe spate, a rânjit spre Thomas, repezindu-şi apoi calul direct în calea lui. Ciocnindu-se, caii s-au cabrat, lovind cu copitele în aer. Cu o răsucire a încheieturii mâinii, Thomas a învârtit biciul şi l-a izbit pe duşman drept în cap. Omul a scos un răcnet şi şi-a ridicat braţul. Thomas a înfipt sabia în coastele expuse ale omului, a simţit cum pătrunde adânc, apoi a smuls-o exact în clipa când un pedestraş dindărăt se pregătea să-l izbească în cap cu o ghioagă. S-a lăsat brusc spre dreapta şi a lovit cu sabia în spate. Descăpăţânat, războinicul s-a prăbuşit moale la pământ.

Bătălia a continuat cu aceeaşi furie vreme de zece minute, înclinând neîndoielnic în favoarea Gărzii Pădurii. Dar cum prin aer se vânturau atât de multe săbii şi alte arme tăioase, unii dintre oştenii lui se trezeau expuşi, lucru care se întâmpla şi cu caii.

Luptătorii din Garda Pădurii au început să cadă.

Thomas mai mult a simţit asta, pentru că în iureşul bătăliei nu avea vreme să se uite în jur. Doi. Patru. Apoi zece, douăzeci, patruzeci. Şi alţii.

A spart formaţia şi a mânat calul în galop de-a lungul şirului. Obstacolul creat de caii şi oamenii morţi şi rămaşi la pământ era suficient. Spre alarmarea lui, a văzut că pierduse mai mulţi războinici decât îşi închipuise. Trebuia să se retragă!

A smuls cornul de la centură şi a suflat în el, dând semnalul. Imediat, ai lui au fugit din toiul bătăliei, pe cai, pe jos, gonind pe lângă el ca şi cum s-ar fi recunoscut învinşi neîndoios.

Thomas şi-a ţinut calul nemişcat vreme de câteva clipe. Scabioşii, nu tocmai obişnuiţi cu o asemenea retragere totală, au stat locului, evident derutaţi de brusca răsturnare de situaţie.

Conform planului.

Numărul celor care zăceau printre morţi nu fusese planificat. Pierduse probabil două sute de oşteni.

Întâia oară în acea zi, a simţit în piept arsura cumplită a panicii. Şi-a răsucit calul şi a pornit în goană după luptătorii lui.

A trecut de şirul de bolovani dintr-un salt lung, a coborât de pe cal şi s-a lăsat într-un genunchi exact la vreme ca să vadă primul baraj de săgeţi slobozite de pe buza falezei drept în oamenii Hoardei.

Acum s-a născut un alt fel de haos. Caii s-au ridicat speriaţi pe picioarele din spate, scabioşii au scos urlete, iar mormanele de trupuri au crescut în locurile în care aceştia s-au prăbuşit. Armata Hoardei era deocamdată blocată locului de zidul alcătuit din morţii săi.

— Avem pierderi mari, a rostit Mikil de lângă el, respirând precipitat. Trei sute.

— Trei sute! A exclamat şi s-a uitat la adjuncta lui.

Avea faţa roşie de sânge, iar în ochii ei strălucitori se strecurase o expresie neobişnuită de sfidare. Chiar de fatalism.

— Vom avea nevoie şi de altceva decât de cadavre şi bolovani ca să îi ţinem în loc, a continuat, apoi a scuipat într-o parte.

Thomas a măsurat din ochi stâncile falezei. Arcaşii continuau să verse săgeţi asupra armatei prinse în capcană. Imediat ce inamicii vor fi îndepărtat cadavrele şi vor mărşălui de acolo pe cai odihniţi, douăzeci de catapulte aflate pe buza fiecărei faleze vor începe să arunce o ploaie de bolovani asupra Hoardei.

După aceea, vor reîncepe. Un alt atac frontal condus de el, urmat de alte valuri de săgeţi, apoi o ploaie de bolovani. A făcut

un calcul rapid. În acel ritm, ar putea să reţină în loc armata duşmană vreme de cinci astfel de runde.

Parcă ghicindu-i gândurile, Mikil a spus:

— Chiar dacă i-am ţine pe loc până la căderea nopţii, mâine ne vor zdrobi.

Cerul s-a luminat, semn că ploaia de săgeţi încetase. Au început să curgă bolovanii. Thomas lucrase la catapulte cu contragreutate vreme de ani şi ani, dar nu reuşise să le perfecţioneze. Rămâneau inutile pe teren plat, dar puteau arunca bolovani mari suficient de departe peste faleză, folosind bine atracţia gravitaţională. Iar bolovanii care treceau de jumătate de metru în diametru deveneau proiectile îngrozitoare.

Un bubuit înfundat a precedat cu puţin tresăltarea pământului.

— Nu va fi de ajuns, a zis Mikil. Ar trebui să prăvălim întreaga faleză asupra lor.

— Neapărat să încetinim ritmul! A răspuns el. Data viitoare, doar pe jos, şi atragem bătălia încoace retrăgându-ne cu repeziciune. Transmite ordinul şi către ceilalţi. Să lupte în mod defensiv!

Bolovanii au încetat să mai cadă, iar Hoarda a adunat alte şi alte cadavre. Douăzeci de minute mai târziu, şi-a condus luptătorii în cadrul unui alt atac frontal.

De această dată, s-au jucat cu duşmanii apelând la tactici de gherilă pe care el şi Rachelle le concepuseră şi le perfecţionaseră de-a lungul anilor. Era o îmbunătăţire a luptei aeriene pe care Tanis o aplica în pădurea colorată. Luptătorii din Garda Pădurii o cunoşteau bine şi puteau să reziste şi în faţa a zece invadatori dacă beneficiau de circumstanţe potrivite.

Aici însă, într-un loc strâmt, unde viermuiau atâtea trupuri şi se roteau atâtea săbii, mobilitatea lor era limitată. Au luptat astfel din greu vreme de jumătate de oră şi au ucis aproape o mie de duşmani.

De astă dată, au pierit jumătate dintre ei.

În ritmul acesta, nu vor face faţă mai mult de o oră. Locuitorii deşertului aveau să se oprească din luptă pe durata nopţii, dar Mikil avea dreptate. Chiar dacă Garda îi ţinea atât la distanţă, războinicii lui Thomas vor fi înfrânţi în acea dimineaţă. Iar în mai

puţin de o zi, Hoarda va ajunge la Pădurea Mijlocie. Rachelle. Copiii. Treizeci de mii de civili neajutoraţi aveau să fie căsăpiţi.

Thomas a privit cercetător spre faleze şi stânci. *Elyon, dă-mi tărie.* Fiorul rece simţit ceva mai devreme se întindea spre umeri.

— Aduceţi întăririle! A strigat. Gerard, preiei comanda. Să-i menţii pe linia aceea, cu orice preţ. Să fii atent spre stânci, ca să vezi semnalul. Coordonează atacurile.

A azvârlit apoi cornul de berbec spre locotenent.

— Puterea lui Elyon, a spus el, ridicând pumnul spre cer.

— Puterea lui Elyon, a răspuns Gerard, prinzând cornul. Poţi să te bizui pe mine, domnule.

— Aşa voi face. Nici nu-ţi închipui cât de mult, a zis, şi s-a întors spre Mikil. Vino cu mine.

Au încălecat şi au pornit în lungul canionului.

Adjuncta lui l-a urmat fără să crâcnească. A condus-o în susul unui deluşor, apoi se întoarseră pe o potecă spre un loc neted din apropierea coamei.

Câmpul de luptă se întindea în dreapta lor. Arcaşii slobozeau sute de săgeţi asupra scabioşilor. Morţii se înălţau mormane. Văzând şirurile din faţă ale Hoardei, un observator ar fi crezut că duşmanul era atacat de oamenii Gărzii Pădurii. O privire însă în josul canionului arăta o altă realitate.

Mii şi mii de războinici purtând mantii cu glugă aşteptau într-o tăcere stranie. Duceau un război de rezistenţă.

Era o luptă care nu se putea câştiga.

— Aţi primit veşti de la cele trei grupuri din nord? A întrebat el.

— Nu, să ne rugăm ca duşmanii să nu fi străpuns.

— Nu vor reuşi.

Thomas a descălecat şi a examinat faleza stâncoasă.

Mikil şi-a îndemnat calul înainte, apoi l-a făcut să se răsucească pufnind.

— Da, ştiu că eşti nerăbdătoare.

Ceva din aspectul stâncilor îl neliniştea pe Thomas.

— Te întrebi dacă nu cumva am înnebunit, adevărat? Oamenii mei mor într-o bătălie decisivă, iar eu cobor de pe cal şi urmăresc totul de la distanţă.

— Mă nelinişteşte Jamous. Ce plan ai?
— Îşi poate purta singur de grijă.
— Jamous se retrage! Nu-i stă în fire. Ce plan ai?
— Niciunul.
— Dacă nu vii curând cu unul, s-ar putea să nici nu mai ai prilejul.
— Ştiu, a zis el, păşind agitat.
— Doar nu putem rămâne aici să… insistă Mikil.
— *Nu* stau aici!
Thomas s-a întors brusc spre ea, simţindu-se furios şi recunoscând în sinea lui că nu avea niciun motiv. Mai ales faţă de ea.
— Gândesc! Ar trebui să faci la fel!
Şi-a îndreptat braţul spre Hoardă, care era bombardată din nou cu bolovani.
— Priveşte într-acolo şi spune-mi ce ar putea opri armata aceea monstruoasă! Cine crezi că sunt? Elyon? Pot bate din palme ca să fac stâncile astea să se sfărâme…?
S-a oprit brusc.
— Ce e? A întrebat Mikil.
Cu sabia pregătită de luptă, s-a uitat în jur, căutând un duşman din ochi.
Thomas s-a răsucit spre vale.
— Ce ai spus mai devreme?
— Poftim? Că ar trebui să fii cu oamenii tăi.
— Ba nu. De stânci. Ai spus că ar trebui să prăbuşeşti toată faleza peste ei.
— Da, dar am putea la fel de bine să azvârlim soarele asupra lor.
Un gând nebunesc.
— Ce s-a întâmplat? L-a întrebat ea din nou.
— Dacă *ar exista* un mijloc de a face stâncile să…
— Nu există.
El a dat fuga spre buza falezei.
— Dar *dacă!* Dacă am reuşi să doborâm pereţii canionului aproape de ultimele rânduri ale armatei lor, i-am putea bloca acolo, şi, prinşi astfel în capcană, i-am măcelări de sus.

— Ce vrei să faci? Să încingi întreaga faleză cu un foc uriaş şi să goleşti conţinutul lacului peste ea, făcând-o să crape?

A ignorat sugestia. Era o nebunie, dar şi lipsa oricărei iniţiative era tot o nebunie.

— Acolo, de-a lungul falezei se vede o falie. O vezi? A zis el, şi a arătat cu degetul, iar ea a privit într-acolo.

— Da, o crăpătură. Dar tot nu pricep cum…

— Bineînţeles că nu! Dar dacă s-ar *putea*, nu ar fi bine?

— Dacă ai reuşi ca bătând din palme să prăbuşeşti stâncile peste ei, atunci aş spune că avem şansa de a-i alunga până la ultimul pe oamenii Hoardei în pădurea neagră, unde le este locul cuvenit.

Un răcnet de luptă a răsunat în canion. Gerard îşi conducea în luptă rândurile de oşteni care primiseră întăriri.

— Cât timp crezi că îi mai putem ţine în loc? A întrebat Thomas.

— Vreo oră. Poate două.

Bărbatul a păşit nervos încoace şi încolo, mormăind ceva în barbă.

— S-ar putea să nu fie de ajuns!

— Te rog, trebuie să-mi spui ce se petrece. Nu degeaba îţi urmez la comandă. Dacă nu mai poţi lupta, eu simt că e nevoie de mine acolo.

— Cândva, exista o modalitate de a doborî o faleză la pământ. Se întâmpla cu mult timp în urmă, stă scris în Cărţile de Istorii. Foarte puţini îşi mai aduc aminte, dar eu ştiu sigur.

— Şi?

Exact. Şi ce dacă?

— Cred că metoda se numea explozie. O minge uriaşă de foc având o forţă înspăimântătoare. Dacă am găsi o cale de a produce aşa ceva?

Ea s-a uitat la el neîncrezătoare.

— A existat o vreme când puteam afla informaţii precise despre istorii. Dacă aş recupera nişte informaţii despre cum se provoacă o explozie?

— E ideea cea mai ridicolă pe care am auzit-o vreodată! Ne aflăm în toiul bătăliei. Te gândeşti să pleci în vreo expediţie ca să descoperi informaţii despre istorii? Cred că te-a sleit lupta.

— Nu, nu e nevoie de o expediţie. Nici nu-s convins că va da roade. Am mâncat atâta vreme din fructul acela…

Ideea a crescut în mintea lui şi asta l-a făcut să devină agitat.

— Ar fi pentru prima oară în cincisprezece ani când nu am mâncat din fruct. Ce-ar fi să mai reuşesc o cădere în vis?

Tânăra s-a uitat la el ca la un dement. Jos, bătălia se purta cu tot mai multă furie.

— E nevoie să dorm; dar există o problemă, se agită pe loc, animat de acea idee. Dar dacă nu pot dormi?

— Să dormi? Asta vrei? În asemenea momente?

— Să visez! A răspuns el şi a strâns pumnii. Trebuie. Aş putea visa ca înainte, descoperind cum să distrug stâncile falezei.

Mikil a rămas mută de uimire.

— Ai vreo idee mai bună? A întrebat-o el cu glas apăsat.

— Deocamdată, nu, a reuşit ea să îngaime.

Dar dacă nu reuşea să viseze? Dacă ar fi avut nevoie de câteva zile pentru ca efectele rambutanului să dispară?

S-a întors cu faţa la canion. A privit spre faleza din depărtare, observând linia de falie clar conturată în locul unde roca de un alb lăptos devenea roşiatică. Peste două ore, toţi oamenii lui vor fi morţi.

Dar dacă ar fi avut la dispoziţie un exploziv.

S-a repezit spre cal şi a sărit în şa.

— Thomas!

— După mine!

L-a urmat în galop sus pe potecă, spre buza falezei. El a trecut pe lângă primul post şi a strigat din goana calului.

— Întârziaţi-i! Faceţi tot ce puteţi, dar ţineţi-i în loc până la căderea întunericului. Am o soluţie.

— Thomas! Ce soluţie? A venit întrebarea.

— Reţine-i! A zis, şi dus a fost.

Thomas, chiar ai găsit calea?

A gonit de-a lungul întregului şir de arcaşi şi de mânuitori ai catapultelor, încurajându-i pe toţi.

— Opriţi-i! Reţineţi-i până la căderea întunericului. Încetiniţi-le ritmul de înaintare. Avem o soluţie. Dacă îi înfrânaţi până atunci, vom găsi o cale!

Mikil nu a scos nicio vorbă.

După ce au depăşit şi ultima catapultă, Thomas a oprit calul.

— Am rămas alături de tine pentru că m-ai salvat de zeci de ori, şi ţi-am jurat credinţă, a spus Mikil. Sper că ştii.

— Urmează-mă.

A condus-o până în spatele unui grup de stânci mari şi s-a uitat în jur. Era destul de bine. A descălecat.

— Ce facem aici? A întrebat ea.

— Descălecăm.

A găsit apoi o piatră de mărimea unui pumn şi a cântărit-o în palmă. Deşi îi displăcea să fie lovit cu ea în cap, nu vedea altă soluţie. Nu putea adormi doar dorind. Mai ales că era atât de agitat din cauza luptei.

— Aşa, gata. Vreau să mă loveşti în cap. Trebuie să adorm, dar nu se poate întâmpla de la sine, de aceea e nevoie să mă faci să-mi pierd cunoştinţa.

Ea s-a uitat în jur cu un sentiment de stânjeneală.

— Domnule…

— Dă-mi în cap! E un ordin. Şi să mă loveşti suficient de tare ca să reuşeşti din prima. După ce-mi pierd cunoştinţa, mă readuci în simţiri peste zece minute. Ai înţeles?

— Zece minute îţi sunt de ajuns ca să afli tot ce ţi-ai propus?

A privit-o lung, şocat de o asemenea întrebare.

— Ascultă, a zis ea. M-ai transformat într-o lunatică. S-ar putea ca druizii Hoardei să facă vrăji, dar când am făcut noi aşa ceva? Niciodată. Asta sună a magie.

Destul de adevărat. Se zvonea că druizii Hoardei practicau magia care însănătoşea şi înşela în acelaşi timp. Thomas nu văzuse nicicând aşa ceva. Unii spuneau că Justin urma calea druizilor.

— Zece minute. Repetă.

— Da, sigur. Zece minute.

— Atunci, loveşte-mă.

Ea a făcut un pas înainte.

— Chiar vrei…

— Loveşte-mă!
Mikil a ridicat piatra.
Thomas a blocat lovitura.
— Ce înseamnă asta? A întrebat ea.
— Iartă-mă. Am reacţionat din reflex. O să închid ochii.
Zis şi făcut.
În cap i-a explodat o lumină.
Treptat, lumea lui s-a întunecat.

4

Thomas Hunter s-a trezit într-o stare de nemişcare, apoi şi-a dat seama de trei lucruri înainte ca inima lui să mai bată o dată.

În primul rând, a înţeles că nu mai era acelaşi om care adormise cu nouă ore în urmă. Trăise cincisprezece ani în altă realitate şi noile cunoştinţe şi priceperi îl făcuseră să fie altul.

În al doilea rând, din păcate, niciuna dintre acele priceperi nu avea vreo legătură cu supravieţuirea după primirea unui glonţ în cap, aşa cum fusese cândva cazul.

În al treilea rând, chiar în acel moment, în ţeava pistolului care-i stătea lipită uşor de tâmplă era un glonţ.

A rămas cu ochii închişi, lăsându-şi trupul moale. Capul îl durea tare din cauza loviturii lui Mikil. Gândurile au început să gonească în mintea lui. Panică.

Ba nu, nu era panică. De câte ori văzuse moartea cu ochii în ultimii cincisprezece ani? Până şi aici, în această lume a viselor, fusese împuşcat de două ori doar în ultima săptămână, şi de fiecare dată apa lui Elyon îl vindecase.

De data asta, nu mai exista apa lecuitoare. Dispăruse odată cu pădurea colorată, acum cincisprezece ani.

O şoaptă rostită cu glas gros i-a umplut urechea:

— Adio, domnule Hunter.

Carlos Missirian a lăsat momentul de satisfacţie să se prelungească. Prin minte îi răsuna o replică auzită cândva într-un film:

Evită asta.

Da, domnule Hunter, încearcă să te fereşti. A încordat degetul pe trăgaci.

Trupul lui Hunter a tresărit.

Pentru o fracţiune de secundă, Carlos a crezut că apăsase pe trăgaci şi trimisese glonţul prin creierul omului, ceea ce ar fi explicat tresărirea.

Însă nu se auzise detunătura pistolului.

Iar arma tocmai zbura către capătul celălalt al camerei.

Şi încheietura mâini îi ardea.

În clipa de groază când a priceput ce se petrecuse, a descoperit că Thomas Hunter îi azvârlise pistolul din mână, iar acum se rostogolea, îndepărtându-se de el, mult prea repede ca să fie o mişcare realizată de un om obişnuit.

Aşa ceva nu mai păţise până atunci. Asta l-a derutat. Acest om, care, atunci când dorea, părea să obţină informaţii şi aptitudini din vise, îl nedumerea cumplit. Dacă ar fi fost mistic, la fel ca mama lui, ar fi fost ispitit să-l socotească demon pe acest bărbat.

Thomas s-a ridicat în picioare şi a rămas cu faţa la Carlos, în partea cealaltă a patului. Nu avea nicio armă în mână şi era îmbrăcat doar cu un şort. Sângera dintr-o tăietură proaspătă la antebraţ, dar nu el i-o provocase. Curios lucru. Pesemne că aşa se explicau şi petele de sânge de pe cearşaf.

Carlos şi-a scos şişul. În mod obişnuit, următoarea mişcare ar fi fost cât se poate de evidentă. Trebuia să-l atace pe omul neînarmat şi să-i despice abdomenul sau gâtul, în funcţie de ocaziile oferite, ori să azvârle şişul din locul unde se afla. În ciuda uşurinţei cu care actorii din filme îndepărtau cuţite azvârlite spre ei, respingerea unui stilet bine aruncat în cursul unei lupte reale nu era o treabă tocmai uşoară.

Însă Hunter nu era un om de rând.

S-au înfruntat, ambii extrem de precauţi.

Carlos a avut senzaţia că Thomas se schimbase. În privinţa înfăţişării fizice, era acelaşi bărbat cu păr castaniu, nepieptănat, şi ochi verzi, cu maxilar proeminent, mâinile sigure, muşchi bine conturaţi la piept şi abdomen. Avea însă o altă ţinută acum, dovedind o siguranţă de sine greu de zdruncinat. Stătea drept, cu mâinile lăsate pe lângă corp. Se uita la Carlos cu ochi neclintiţi, aşa cum s-ar uita cineva mai curând la o ecuaţie matematică de dificultate mare decât la un duşman ameninţător.

Ştia că ar fi trebuit să plonjeze după pistol, spre stânga, ori să arunce stiletul. Însă fascinaţia pe care i-o stârnise acest om a făcut ca reacţiile lui să întârzie. Dacă Svensson ar fi ştiut pe deplin ce capacităţi avea, ar fi insistat să fie capturat viu. Probabil că ar merita să discute chestiunea cu Armand Fortier.

— Cum te numeşti? L-a întrebat Thomas, plimbându-şi ochii în lateral, spre pistol, şi înapoi.

— Carlos, i-a răspuns, şi s-a lăsat puţin spre stânga.

— Ei, bine, Carlos, văd că ne-am întâlnit din nou.

Amândoi s-au aruncat spre pistol în acelaşi timp. Hunter a ajuns primul la el. L-a lovit cu piciorul, împingându-l sub pat. Apoi a sărit în picioare.

— Niciodată nu mi-am plăcut pistoalele, a spus Thomas. Nu te-ar interesa o luptă cinstită? Cu săbii?

— Ar fi frumos, a zis Carlos, cum tot nu mai avea şanse să ajungă la armă. Din nefericire, nu avem timp de joacă azi.

Femeia aceea avea să apară în cameră. Urma să bată la uşă dintr-un moment în altul, ca să-şi trezească fratele, aşa cum promisese. Dacă vreunul dintre ei dădea alarma…

S-a repezit într-un atac.

Thomas s-a ferit de lama stiletului făcând un pas în lateral, dar nu îndeajuns de repede pentru a o evita cu totul. L-a atins la umăr.

Celălalt a ignorat rana şi a făcut un salt spre uşă.

Eşti iute, dar nu îndeajuns. Din doi paşi lungi, i-a tăiat retragerea.

— Mi-ai scăpat de două ori printre degete. Astăzi nu te mai las.

L-a silit să se tragă în colţ. Din braţ îi curgea sânge. Nu pricepea cum de reuşise să supravieţuiască unui glonţ în cap, însă rana de la braţ nu se vindeca. O lovitură bine ţintită de cuţit, iar sângele lui va colora în roşu carpeta bej de pe podea.

Hunter a deschis gura şi a răcnit din rărunchi.

— Karaaa!

Kara tocmai trăsese apa la toaletă când a auzit glasul fratelui ei trecând prin perete.

— Karaa!

Avea necazuri?

— Karaa!

A ieşit zburând pe uşa băii. Cea de la dormitor. A traversat holul. A împins cu putere în uşa dormitorului lui Tom şi a răsucit de clanţă. A deschis brusc.

Thomas stătea în colţ, doar în şort şi plin de sânge. Un bărbat de origine mediteraneană, după toate aparenţele, îl silise să se retragă acolo sub ameninţarea unui stilet. Carlos?

Amândoi s-au întors spre ea în acelaşi timp. Kara a văzut o cicatrice lungă pe obrazul omului. Da, era Carlos. Cel care se pregătea să-l străpungă pe fratele ei era acelaşi care îl împuşcase cu câteva zile înainte.

Kara s-a uitat din nou la Thomas. Nu semăna cu cel pe care îl sărutase pe frunte cu o seară în urmă, înainte de culcare.

Îi spusese să viseze mult şi să devină omul capabil să salveze lumea. Nu ştia cum se transformase în vis, însă avea alţi ochi. Iar cearşafurile de pe pat aveau pete de sânge, o parte dintre ele proaspete, altele uscate. Iar acum sângera la umăr şi antebraţ.

— Ţi-l prezint pe Carlos, a rostit el. Nu a auzit de antivirusul pe care îl avem, de aceea crede că face bine ucigându-mă. M-am gândit că ar suna mai convingător dacă îi spui tu.

Să fi aflat ceva despre antivirus în visele lui? Carlos şi-a mutat rapid privirea de la unul la celălalt.

— Niciunul dintre voi nu ştie că e nevoie să mă întorc acolo cu explozivi de un fel sau altul, a continuat Thomas. În vreme ce noi vorbim aici, Hoarda îmi măcelăreşte armata. Am mai puţin de cinci mii de oameni, care luptă cu o sută de mii de scabioşi. Şi e necesar să câştig lupta cu orice preţ. Înţelegeţi? Trebuie să deţin informaţia asta şi să mă întorc!

Părea că aiurează.

— Kara, apa nu mai are acelaşi efect ca înainte. Iar sub pat e un pistol. Nu ai prea mult timp.

Carlos s-a repezit spre fratele ei, care a respins prima lovitură cu mâna dreaptă. A urmat o lovitură de pumn, pe care de asemenea a deviat-o. Însă blocând două lovituri succesive rămăsese expus, iar ea văzuse destule bătăi de stradă la Manila ca să-şi dea seama că atacatorul tocmai pe asta conta.

Carlos a înaintat drept spre Thomas, folosindu-şi capul ca pe un berbec. A reuşit astfel să-l izbească în bărbie, făcându-l să cadă la podea ca un bolovan.

Kara s-a azvârlit spre pat şi, cu un icnet, a aterizat pe covor. S-a rostogolit sub pat, a văzut pistolul şi a întins degetele după el.

5

Un zgomot infernal acoperea orice alt sunet. Vuietul bătăliei. Şi al morţii.

Thomas a deschis ochii brusc. S-a ridicat în coate şi s-a crispat din cauza durerii cumplite de cap.

— Ai reuşit? L-a întrebat Mikil, lăsându-se într-un genunchi alături de el.

— Să reuşesc ce?

— Ştiam eu! A zis ea şi, ridicându-se, s-a îndepărtat.

A, sigur, trebuia să aducă explozivi. Apoi şi-a dat seama de altceva.

— Cât timp am rămas fără cunoştinţă?

— Vreo cinci minute, a rostit ea ridicând din umeri.

— Doar cinci! Ţi-am spus zece!

— Nu eu te-am trezit. Ai făcut-o singur. Pesemne că Elyon te-a adus în simţiri ca să îţi reiei locul în fruntea oamenilor tăi.

— Ba nu, e nevoie să mă întorc!

— Unde să te întorci? A făcut ea, şi s-a uitat lung la el.

— N-am avut timp suficient. Trebuie să mă înapoiez să învăţ cum se fac explozivii.

— E absurd. Şi eu ce să fac? Să te mai lovesc o dată cu piatra în cap?

— Da, a zis el şi s-a ridicat în picioare. Exact. Iar visez, Mikil. Şi am ajuns acolo.

— Şi ce-ai făcut?

— M-am luptat cu un om care a încercat să mă omoare cu pistolul. Acela e un alt fel de dispozitiv exploziv. Omul acela luptă… e foarte bun. Cred că m-a lăsat fără cunoştinţă.

Thomas şi-a întors faţa de la ea, amintindu-şi.

— Şi Kara…

O înţepătură în umăr l-a făcut să se oprească.

Deasupra bicepsului de la braţul drept avea o rană lungă de vreo palmă. Şi-a trecut un deget de-a lungul ei şi a încercat să-şi aducă aminte dacă o căpătase în lupta de acolo sau din vis.

— Am avut mai devreme tăietura asta? A întrebat.

— Probabil. Nu-mi amintesc dacă…

— Ba nu! Nu o aveam când am urcat aici. Nu m-a tăiat nimeni cât am dormit?

— Sigur că nu.

— Înseamnă că-i din vis! A zis şi a prins-o pe Mikil de braţ. Loveşte-mă! Hai! Grăbeşte-te! Trebuie să mă întorc să-mi salvez sora.

— Nu ai nicio soră!

— Loveşte-mă, a strigat. Loveşte-mă odată!

— Nu mă lasă inima să-mi lovesc comandantul de două ori în decurs de zece minute, chiar dacă…

— Îţi ordon, a spus el şi a simţit un tremur prin mâini. Spune-ţi că nu sunt comandantul tău. Sunt un scabios care pute a putreziciune şi o să-ţi zbor capul dacă nu aperi…

Mikil era deja într-o săritură, iar el nu a făcut nicio încercare de a evita lovitura. Talpa de piele a bocancului ei l-a izbit puţin deasupra urechii drepte şi l-a culcat la pământ.

6

Degetele Karei au dat de oţelul rece. Niciodată până atunci nu trăise un sentiment atât de intens de uşurare. Şi-a petrecut degetele în jurul armei.

Însă bucuria ei era prematură. Stătea pe burtă, cu faţa lipită de covor, neajutorată. S-a răsucit, ajungând pe spate. Lovindu-se de cadrul metalic al patului, pistolul a scos un zăngănit. În spaţiul mic al încăperii, s-a auzit o bubuitură asurzitoare.

Descărcase arma! Nimerise pe cineva? Făcuse o gaură în zid sau în fereastră? Poate îl lovise pe Carlos. Sau pe Thomas.

S-a răsucit şi l-a văzut pe fratele ei zăcând tot pe spate în apropierea peretelui. Nu avea nicio gaură de glonţ.

Ceva a făcut patul să salte. Carlos.

A tras în saltea, chircindu-se când a răsunat detunătura. Apoi, din nou. *Bum! Bum!*

A văzut picioarele lui Carlos care aterizase pe podea. Din doi paşi mari, ajunsese în hol.

Kara a apăsat din nou pe trăgaci şi a tras un foc înspre el.

Carlos a dispărut în apartamentul alăturat, cel de la capătul coridorului. Uşa s-a închis cu o bufnitură.

Dar dacă nu plecase cu adevărat? Nu cumva se ascundea după colţ, aşteptând ca ea să se ridice şi să lase arma jos, după care să se repeadă la ea ca să-i taie beregata?

A ajuns la lumina zilei, ţinând pistolul aţintit asupra uşii, străduindu-se să nu-i tremure mâna. S-a ridicat cu atenţie, s-a apropiat încet de uşă şi a cotit stânga, descriind un arc larg de cerc, până când a putut vedea prin cadru, spre hol.

Nici urmă de Carlos.

Uşa de la capătul coridorului era deschisă. Omul acela nu acţionase singur. Cineva din hotel îl ajutase să pătrundă în apartamentul lor pe uşa celui alăturat.

— Thomas?

Kara a dat roată patului şi a îngenuncheat alături de el.

— Thomas! A zis ea şi l-a bătut uşor cu palma pe obraz.

Cineva bătea la uşa apartamentului. Detunăturile fuseseră auzite. Tocmai de aceea fugise Carlos. Descărcarea accidentală a armei probabil le salvase viaţa amândurora.

— Thomas, trezeşte-te, dragule.

El a gemut şi a deschis încet ochii.

Thomas şi Kara stăteau pe o canapea din apartamentul lui Merton Gains, aşteptând ca el să termine convorbirile telefonice care se ţineau lanţ. Îi salutase în fugă, ascultase câteva detalii legate de atacul asupra lui, solicitase măsuri sporite de securitate pentru apartament, apoi le ceruse să fie scuzat câteva minute. Lumea se dezvăluia înapoia uşilor închise, a spus el.

Au auzit apoi vocea reţinută a secretarului vorbind la telefon. Aproape în şoaptă, Kara a întrebat:

— Cincisprezece ani? Chiar aşa? Eşti sigur?

— Da, foarte sigur.

— Cum e posibil? Doar nu arăţi cu cincisprezece ani mai în vârstă.

— La corp, defel.

— Defel?

— Scuze.

— Defel, a zis ea. Pare… diferit.

— Cum îţi spuneam, acolo am aproape patruzeci de ani. Şi aici mă simt de aceeaşi vârstă.

Uimitor.

— Deci, rănile astea ale tale reprezintă o schimbare a regulilor între aceste două realităţi, a spus ea, făcând semn către braţul lui Thomas. Cunoaşterea şi priceperile au fost mereu transferabile dintr-una în alta, dar înainte ca pădurea colorată să se facă scrum, rănile de acolo nu ajungeau şi aici; doar cele de aici treceau dincolo. Acum e valabil în ambele sensuri?

— Evident. Însă se transferă şi sângele, nu doar rănile. Sângele are legătură cu viaţa. În fapt, sângele pângăreşte lacul, aşa a grăit băiatul. E una dintre regulile noastre fundamentale. În orice caz, acum e în ambele sensuri.

— Dar când te-ai lovit prima oară la cap – când a început totul – ai sângerat în ambele lumi.

— Poate m-am rănit la cap în ambele lumi în acelaşi timp. Poate asta a deschis poarta, a zis el oftând. Nu-mi dau seama, dar sună absurd. Vom presupune că priceperile, cunoştinţele şi sângele sunt transferabile. Dar nimic altceva.

— Iar tu eşti singura poartă de trecere. Vorbim de sângele, cunoştinţele şi priceperile *tale*.

— Corect.

— Asta ar explica de ce nu ai îmbătrânit aici. Te alegi cu tăieturi acolo, te tai şi aici, dar nu înaintezi în vârstă la fel, nici nu te îngraşi sau transpiri în acelaşi fel. Doar anumite întâmplări, legate de vărsarea de sânge, apar în ambele realităţi, a spus Kara, apoi a tăcut câteva clipe. Iar acolo eşti general?

— Comandant al Gărzii Pădurii, General Thomas de Hunter, a răspuns el fără să clipească.

— Şi cum s-a întâmplat? Să nu-ţi închipui că nu te văd şi în locul lui Alexandru cel Mare, înţelegi? Doar că e greu de acceptat ideea. M-ar ajuta câteva amănunte.

— Cred că pare o nebunie, nu, a zis el cu un surâs jucăuş pe buze.

Acesta era acel Thomas pe care îl ştia Kara.

Bărbatul a strâns între degete perna de piele de pe partea lui.

— Totul e atât de… ciudat. Şi de real.

— Tocmai pentru că este real. Te rog să-mi spui că nu mai ai de gând să sari de la balcon.

— Nu, a rostit el şi a dat drumul pernei. Evident, ambele locuri sunt reale. Cel puţin aşa presupunem, corect? Dar înţelege că, după cincisprezece ani petrecuţi în altă lume, pe asta de aici o simt ca fiind de vis. Scuză-mă dacă o să mă port destul de ciudat din când în când.

Ea a zâmbit şi a clătinat din cap. Era pe jumătate „destul de ciudat” şi pe jumătate acelaşi Thomas pe care îl ştia.

— E caraghios? A întrebat el.

— Nu, dar ar trebui să te auzi. „Scuză-mă dacă o să mă port destul de ciudat din când în când.” Nu te supăra, frate, dar vorbele tale se bat puţin cap în cap. Mai povesteşte-mi.

— După ce Shataikii au răspândit otrava prin pădurea colorată, populaţia a fost lovită de o boală îngrozitoare. Face pielea să se descuameze la suprafaţă şi să crape dedesubt. Dă dureri cumplite. Ochii devin cenuşii, iar corpul duhneşte ca pucioasa sau ca ouăle stricate. Însă Elyon a creat o cale prin care noi putem trăi fără să resimţim efectele bolii. Şapte păduri – păduri obişnuite, nu colorate – au rămas în picioare, şi în fiecare se găseşte un lac. Dacă ne îmbăiem zilnic în el, boala stă în remisiune. Singura condiţie care ni se cere pentru a trăi în pădure este să ne îmbăiem cu regularitate şi să păzim apa să nu fie pângărită de sânge.

Ea a rămas cu privirea aţintită asupra lui.

— Din nefericire, duc o bătălie contra Hoardei chiar în aceste momente, şi totul s-ar putea sfârşi.

— Dar profeţia?

— Aceea că Elyon va doborî Hoarda cu o singură lovitură? Poate că dinamita este răspunsul, a spus şi s-a ridicat, dornic să înainteze cu planul lui. Înainte de a pleca înapoi, trebuie să găsesc o modalitate de a produce dinamită.

— Înţeleg că încă visezi, a intervenit Gains, care apăruse în spatele lor.

Kara s-a ridicat împreună cu Thomas. Ascultând tonul convins al fratelui ei şi văzând lumina din ochii lui când vorbea, s-a simţit ispitită să creadă că adevărata dramă se desfăşura în altă realitate, că Germenul Raison era doar o poveste şi că războiul purtat în deşert era adevărata realitate.

Gains a readus-o cu picioarele pe pământ.

— Bine, a continuat el, ocolind canapeaua. Am senzaţia că vom avea nevoie de visele acestea ale tale. Nu mi-am închipuit vreodată că voi spune aşa ceva, dar asta e, nici nu mi-am imaginat că ne vom confrunta cu un asemenea monstru. Vreţi ceva de băut?

Niciunul dintre ei nu i-a răspuns.

— Lipsa măsurilor de securitate pentru apartamentul vostru a fost o scăpare din partea mea. Nu-mi place să recunosc, dar la început te-am subestimat. Îţi garantez că situaţia s-a schimbat.

Thomas nu a zis nimic.

— Sigur n-ai nimic? S-a interesat Gains, măsurându-l cu privirea.

— Mă simt bine.

— În regulă, a consimţit el şi a aruncat o privire spre Kara, apoi din nou spre Thomas. Avem nevoie de tine să rezolvăm situaţia, fiule.

— Nu sunt convins că mai pot interveni cu ceva. Lucrurile s-au schimbat.

Gains s-a apropiat de el, l-a luat de braţ şi l-a îndrumat spre fereastră.

— Nu sunt convins că înţelegi dimensiunea exactă a lucrurilor care se petrec în prezent, dar situaţia nu ne surâde deloc. Cei de la Raison Pharmaceutical tocmai au încheiat examinarea unui sacou abandonat pe un cuier în Aeroportul Internaţional Bangkok. Din cercetări rezultă că un bărbat a hărţuit câteva însoţitoare de zbor, după care s-a dus la un post de prim ajutor, unde şi-a atârnat haina în cuier şi a plecat. Ai idee ce se afla pe sacoul acela?

— Virusul, a spus Kara.

— Întocmai. Germenul Raison. Aşa cum a promis Valborg Svensson. Aşa cum a anticipat nimeni altul decât Thomas Hunter, ceea ce te face să fii o persoană foarte, foarte importantă. Bineînţeles, virusul se transmite pe calea aerului. Iar asta înseamnă că dacă noi trei nu suntem deja infectaţi, vom fi până să plecăm spre Washington. La sfârşitul săptămânii, jumătate din Thailanda va fi purtătoarea virusului.

— Să plecăm la Washington? A întrebat Thomas. De ce?

— Preşedintele a sugerat să comunici tot ce cunoşti unei comisii pe care o alcătuieşte.

— Nu cred că mai am ceva de adăugat faţă de ceea ce ştiţi deja.

Pe chipul lui Gains a apărut un surâs agitat.

— Ştiu că nu ai avut parte de o săptămână tocmai uşoară, dar nu sunt convins că înţelegi prea bine imaginea de ansamblu. Ne confruntăm cu o situaţie foarte gravă, şi nu avem idee cum să o tratăm în mod eficient. Însă tu ai anticipat totul, şi s-ar părea că ştii mai multe despre ea decât oricine altul. Asta te face să devii invitatul preşedintelui SUA. Cu forţa, dacă va fi nevoie.

Thomas a clipit nedumerit. A aruncat apoi o privire spre Kara.

— Mi se pare logic, a spus ea.

— Aveţi vreo ştire despre Monique? A întrebat el.

— Nu.

— Dar acum înţelegeţi ce se petrece, a zis Thomas. S-ar putea ca Svensson să nu aibă încă antivirusul, dar cu ajutorul ei îl va realiza. Dacă se întâmplă asta, suntem terminaţi.

Îi amintea Karei de adevărata purtare a fratelui ei.

— Nu-mi dau seama dacă aşa stau lucrurile. În acest moment, nu mai controlez…

— Vezi? Îţi spui ceva, după care vii cu îndoielile tale. De ce aş crede că oamenii de la Washington vor acţiona altfel?

— Dar nu pun la îndoială ce spui! Spun doar că preşedintele a preluat situaţia. Nu pe mine e nevoie să mă convingi, ci pe el.

— Bine. O să merg acolo. Dar am nevoie şi de ajutorul tău. Până adorm din nou, trebuie să descopăr cum pot dezlănţui o explozie suficient de mare ca să dobor o faleză.

Gains a oftat.

Thomas s-a apropiat de el, l-a luat de braţ aproape la fel cum procedase şi Gains mai devreme, şi l-a dus spre aceeaşi fereastră.

— Nu sunt convins că înţelegi dimensiunea exactă a lucrurilor care se petrec în prezent, dar situaţia nu ne surâde deloc, Merton, l-a maimuţărit el. Dă-mi voie să te ajut. În timp ce noi stăm de vorbă, eu conduc rămăşiţele unei armate, Garda Pădurii, într-o bătălie cumplită împotriva Hoardei. Ne-au rămas mai puţin de cinci mii de luptători. Iar duşmanii sunt o sută de mii. Dacă nu găsesc o cale de a prăbuşi o faleză peste ei, vor învinge şi ne vor măcelări femeile şi copiii.

Înţeleg să nu-ţi pese nici cât negru sub unghie. Dar mai e o problemă. Dacă mor acolo, mor şi aici. Iar dacă mor aici, nu vă voi fi de niciun ajutor.

— Nu cumva întinzi coarda prea tare?

Thomas a întins braţul în faţă şi a tras mâneca în sus.

— Bandajul ăsta de pe antebraţ acoperă o rană din bătălia de azi. Cearşafurile din patul meu sunt scăldate în sânge. Carlos nu m-a rănit în somn. Cine altcineva a făcut-o? Mă dor tâmplele de la o lovitură de piatră primită în cap. Crede-mă, cealaltă lume

este la fel de reală ca şi asta. Dacă mor acolo, îţi garantez că mor şi aici.

Şi reversul era la fel de adevărat, a gândit Kara. *Dacă ar muri aici, ar pieri şi din pădure.*

Şi-a tras mâneca la loc.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri să vă sprijin, dar ajutaţi-mă să rămân în viaţă. Aş putea spune că e un schimb echitabil. Nu crezi?

Pe faţa secretarului a apărut un surâs nu tocmai sigur.

— De acord. Voi vedea ce pot face, cu condiţia să nu dezvălui presei sau mediului politic din Washington niciun amănunt de acest gen. Nu cred că oamenii aceia vor înţelege.

Thomas a încuviinţat din cap.

— Am înţeles ideea. Kara, poate faci nişte cercetări cât domnul secretar îmi prezintă restul situaţiei.

— Vrei să descopăr cum se pot produce explozivii? A întrebat ea cu mirare.

— Sunt sigur că Gains are posibilitatea de a apela persoanele potrivite. Ne aflăm într-un canion. Sunt multe roci, bogate în aramă şi cositor. Facem arme de bronz. Chiar dacă ne retragem, avem la dispoziţie doar câteva ore să găsim componentele potrivite pe care ni le sugeraţi pentru realizarea explozivilor. Trebuie să fie suficient de puternici să doboare pereţii unui canion de-a lungul unei falii naturale.

— Praf de puşcă, a spus Gains.

Thomas s-a întors cu faţa spre el.

— Nu dinamită?

— Mă îndoiesc. Praful de puşcă a fost obţinut prima oară prin combinarea câtorva elemente obişnuite. Asta e cea mai simplă soluţie, a zis el şi a clătinat din cap. Dumnezeu să ne aibă în pază. Discutăm nepăsători ce exploziv ar putea distruge „Hoarda“ asta, în timp ce respirăm cel mai ucigător virus din lume.

— Cine mă poate ajuta? L-a întrebat Kara pe Gains.

Bărbatul a scos telefonul mobil, s-a dus în bucătărie, a format un număr şi a vorbit încet cu cineva, după care a revenit.

— L-aţi cunoscut pe Phil Grant aseară. Directorul CIA. E alături şi-i va mobiliza pe toţi cei care v-ar putea ajuta.

— Acum?

— Da, sigur. Dacă se poate obţine praf de puşcă în câteva ore, cei de la CIA vor găsi specialiştii care să vă spună cum.

— Perfect, a spus Thomas.

Karei îi plăcea de fratele ei cel nou. A clipit încurajator spre el şi a ieşit.

Thomas s-a întors spre Gains.

— Bun, unde rămăsesem?

Lucrurile începeau să recapete contur. Nu era vorba să fi uitat vreun amănunt, dar până atunci se simţise destul de dezorientat. Nu se putea implica în toate. Cu fiecare minut pe care îl petrecea în acea lume, sentimentul crizei iminente se adâncea, egalând gravitatea crizei a cărei rezolvare depindea de el în cealaltă lume.

— Washington.

Thomas şi-a trecut degetele prin păr.

— Nu-mi imaginez politicieni dispuşi să asculte pe cineva care să le vorbească fără înconjur. Vor socoti că am înnebunit.

— Lumea va înnebuni curând. Francezii, britanicii, chinezii, ruşii… toate ţările în care Svensson a eliberat acest virus monstruos se agită deja. Vor răspunsuri şi, în afara celor care au pus la cale acest complot, tu eşti probabil singura persoană capabilă să le ofere o soluţie. Nu avem vreme să analizăm dacă eşti zdravăn la cap.

— Bine exprimat.

— Pe mine m-ai convins. Sunt gata să-ţi ofer tot sprijinul. Nu mă dezamăgi, mai ales acum.

— Unde a eliberat virusul?

— Vino cu mine.

Acea şedinţă îi crea un sentiment de deja-vu. Aceeaşi sală de şedinţe, aceleaşi feţe. Apăruseră însă şi unele diferenţe mari. Prin intermediul legăturilor video, la discuţii participau alte trei persoane. Secretara pentru sănătate Barbara Kingsley, cineva sus-pus de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi secretarul pentru apărare, deşi acesta s-a scuzat după zece minute şi a întrerupt legătura. *Foarte ciudată retragerea lui de la discuţii,* s-a gândit Thomas.

Într-o atmosferă agitată, cei prezenţi îşi mutau privirile de colo, colo. Siguranţa existentă la discuţia din seara precedentă dispăruse. Majoritatea celor din sală nu îndrăzneau să se uite direct la el.

Au petrecut următoarele treizeci de minute trecând în revistă rapoartele primite până atunci. Gains avusese dreptate. Rusia, Anglia, China, India, Africa de Sud, Australia, Franţa – toate acele ţări care fuseseră ameninţate în mod direct cereau răspunsuri din partea Departamentului de Stat. Însă nu exista răspuns, mai precis, niciunul care să ofere măcar o rază de speranţă. Iar spre sfârşitul zilei exista ameninţarea ca numărul oraşelor infectate să se dubleze.

Raportul prezentat de specialiştii de la Raison Pharmaceutical a prilejuit un sfert de ceas de speculaţii şi bănuieli, mai toate exprimate de Theresa Sumner de la CPE. Iar dacă, şi aici apărea o mare *îndoială,* a insistat ea, fiecare oraş despre care Svensson susţinea că ar fi fost infectat şi dacă – şi apărea din nou un mare *dacă* – virusul acţiona într-adevăr aşa cum indicau modelele pe computer, atunci virusul se răspândise prea mult să fie oprit.

Nimeni nu era capabil să înţeleagă pe deplin un asemenea scenariu cutremurător.

— Pentru numele cerului, cum s-a putut întâmpla aşa ceva? A intervenit Kingsley, o femeie cu o statură impozantă şi păr negru.

Vorbele ei au fost primite în tăcere.

Aceeaşi întrebare simplă va fi pusă de o sută de mii de ori, în la fel de multe modalităţi, iar asta doar în săptămâna care va urma, s-a gândit Thomas.

— Domnule Raison, poate îmi daţi o explicaţie pe care să o transmit preşedintelui.

— Doamnă, e vorba de un virus. Ce explicaţie aţi dori?

— Ştiu că e virus. Întreb cum de a fost posibil. După milioane de ani de evoluţie care ne-au permis să ajungem aici, tocmai acum, ca din senin, apare un virus care să ne ucidă pe toţi? Doar nu ne aflăm în Evul Mediu, ce Dumnezeu?

— Nu, în Evul Mediu rasa umană nu deţinea tehnologie necesară pentru a crea ceva atât de perfid.

— Nu-mi vine să cred că nu v-aţi dat seama că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Asta era aproape o acuzaţie, ceea ce i-a determinat pe ceilalţi din încăpere să amuţească.

— Cine înţelege adevăratul potenţial al super-virusurilor şi-ar fi imaginat posibilitatea de a apărea o asemenea situaţie, a zis Jacques de Raison. Echilibrul existent în natură este foarte delicat. Nu avem capacitatea de a anticipa mutaţii de acest gen. Vă rog să-i explicaţi asta preşedintelui.

S-au uitat unul la altul, ca şi cum, în orice moment, vreunul dintre ei va spune ceva care să îndrepte acea greşeală cumplită.

Păcăleală!

Numai că nu era 1 aprilie, şi nimeni nu avea chef de glume.

Apoi şi-au pus speranţele în anunţul făcut în mod repetat de Sumner, cum că virusul fusese verificat doar pentru Bangkok. Nimeni altcineva nu ştia ce anume să caute, deşi cei de la CPE lucrau cu febrilitate să transmită informaţiile corecte către cei care puteau lua vreo decizie.

— Nu avem de prins vreun avion? A întrebat Thomas într-un târziu.

S-au uitat la el ca şi cum acea afirmaţie ar fi trebuit analizată. Acum, tot ce spunea Thomas Hunter merita să fie examinat.

— Maşina ne va lua peste treizeci de minute, a vorbit asistenta lui Gains.

— Bine. Nu cred că slujeşte la ceva ce facem noi aici.

Tăcere.

— Cum asta? A întrebat cineva.

— În primul rând, eu v-am avertizat deja asupra acestui lucru. Şi niciun miliard de vorbe nu va schimba faptul că ne confruntăm cu un virus transmis pe calea aerului, care, în decurs de două săptămâni, va infecta întreaga populaţie a pământului. Nu există decât o cale de a contracara virusul, iar asta se realizează prin obţinerea unui antivirus. De aceea, cred că avem nevoie de Monique de Raison. Soarta lumii depinde de găsirea ei.

Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Dar nu putem discuta despre recuperarea ei acum, pentru că, procedând astfel, probabil că ne dăm de gol faţă de Svensson. Consider că are pe cineva printre noi.

Gains şi-a dres glasul şi a întrebat:

— Sugerezi că există un spion? Aici?

— Cum altfel putea Carlos să ştie exact unde să mă găsească? Cum altfel ar fi avut acces în apartamentul meu prin camera alăturată? De unde ştia că dorm când a intrat?

— Trebuie să recunosc că are dreptate, a spus Phil Grant.

Thomas s-a întrebat dacă încrederea pe care acest om o avea faţă de colegi îl făcuse să-şi ţină bănuielile în frâu până în acel moment.

— Există şi alte modalităţi prin care să pătrundă în apartament, dar Thomas a ridicat o problemă de analizat.

— Atunci, sunt obligat să afirm că guvernul francez ar dori să-l preia în custodie pe Thomas Hunter, a intervenit Louis Dutetre.

Toţi şi-au întors privirile asupra şefului serviciilor secrete franceze.

— Parisul a fost afectat de virus. Domnul Hunter ştia de atac înainte ca el să se producă. Iar acest lucru îl face să devină suspect.

— Nu fi ridicol, i-a spus Gains. Cineva a încercat să-l ucidă azi-dimineaţă.

— Cine? Cine l-a văzut pe acel intrus misterios? Din câte ştim, el ar putea fi spionul. La posibilitatea asta v-aţi gândit? Ţara mea insistă să i se ofere şansa de a-l interoga…

— De ajuns! L-a întrerupt Gains, ridicându-se. Încheiem aici discuţia. Domnule Dutetre, te rog să informezi autorităţile franceze că Thomas Hunter este sub protecţia Statelor Unite ale Americii. Dacă preşedintele Franţei are ceva împotrivă, recomandă-i să ia legătura cu Casa Albă. Să mergem.

— Mă opun! A izbucnit Dutetre, sărind în picioare. Suferim cu toţii şi trebuie să participăm toţi la acest efort.

— Atunci găseşte-l pe Svensson, i-a zis Gains.

— S-ar putea ca acest om să fie Svensson!

Asta era într-adevăr o idee interesantă.

Gains a ieşit din cameră fără să mai privească în urmă. Thomas l-a urmat îndeaproape.

Micul avion cu reacţie a virat spre vest pe deasupra Thailandei, îndreptându-se către Washington, D.C., la şase ore după ce primul fax transmis Casei Albe informa lumea că totul se schimbase pentru homo sapiens. Cei de la CPE verificaseră deja virusul în alte două oraşe: New York şi Atlanta. Începuseră cu aeroporturile, urmând indicaţiile primite de la Bangkok şi nu trebuiseră să meargă mai departe.

Svensson se slujea de aeroporturi.

Le folosise *deja*.

Întâia decizie crucială cădea acum în sarcina conducătorilor lumii. Să închidă aeroporturile şi astfel să încetinească răspândirea virusului? Ori să evite declanşarea panicii tăinuind informaţiile până în momentul când vor avea informaţii concrete?

Potrivit celor de la Raison Pharmaceutical, închiderea aeroporturilor nu ar fi încetinit virusul în asemenea măsură încât să se perceapă vreo diferenţă – el era deja suficient de răspândit. Şi niciun guvern din ţările afectate nu ar fi dorit să declanşeze panica în rândul populaţiei. Deocamdată, aeroporturile aveau să rămână deschise.

Thomas era treaz doar de patru ore, dar abia aştepta să adoarmă din nou. Ţinea în mâini dosarul subţire, de culoare cafenie, şi citea conţinutul lui a cincea oară.

încruntată, Kara i-a zis:

— S-ar putea să nu fie tipul de exploziv de care ai tu nevoie – are o viteză cam mică de ardere –, dar Gains are dreptate. Praful de puşcă e singurul exploziv pe care-l poţi obţine acolo.

— Şi cum o să găsesc substanţele necesare?

— Mi-au spus că nu e imposibil să obţii forţa de care ai nevoie. Acum vreo două mii de ani, chinezii au descoperit praful de puşcă din întâmplare. Poţi nimeri combinaţia doar pe jumătate şi poţi avea o explozie mulţumitoare. Iar cele trei componente necesare sunt foarte comune. E nevoie doar să ştii ce să cauţi, iar acum eşti informat. Ai zahăr acolo?

— Oarecum, da. Din trestie de zahăr, ca şi aici.

— Dacă nu poţi obţine mangalul suficient de repede, şi zahărul e bun pentru combustie. Uite o listă a altor substanţe

înlocuitoare. Proporţiile sunt aici. Reţine-i pe oamenii Hoardei, şi fă-o temeinic. Trimite o mie de soldaţi ca să găsească ce-ţi trebuie.

— Doar o mică cercetare, şi te simţi pregătită să comanzi o armată? A zis el şi a zâmbit. Te-ai descurca de minune acolo, Kara. Serios.

— Îţi place mai mult acolo decât aici?

Thomas nu se gândise să facă o asemenea comparaţie.

— Nu sunt convins că există un „acolo“ care să nu fie în acelaşi timp şi „aici”. Greu de explicat, şi e doar o bănuială, dar ambele realităţi sunt foarte asemănătoare.

— Hm. Ei, dacă afli vreodată cum să duci pe cineva acolo cu tine, promite-mi că te vei gândi întâi la mine.

— Sigur.

Ea a oftat.

— Ştiu că nu e momentul cel mai potrivit să aduc în discuţie acest subiect, dar mai ţii minte ultimul lucru pe care ţi l-am spus înainte ca tu să dispari vreme de cincisprezece ani?

— Aminteşte-mi.

— Asta a fost acum douăsprezece ore. Ţi-am sugerat să devii cineva capabil să rezolve situaţia de aici. Acum te-ai întors în calitate de general. Asta mă miră.

— Interesant.

— Chiar că te-ai schimbat, Thomas. Şi-mi pare rău să-ţi spun, dar cred că te-ai schimbat de dragul acestei lumi, nu al celeilalte.

— Se poate.

— Nu mai avem multă vreme. Trebuie să înţelegi lucrurile. Fă uitate afirmaţiile de genul „se poate” sau „interesant”. Dacă nu, s-ar putea să o încurcăm.

— Se poate, a zis el zâmbind şi a închis dosarul. Dar dacă nu reuşesc să descopăr cum să supravieţuiesc acolo ca Generalul Hunter, n-o să mai apar nici aici ca să dau o mână de ajutor. Aşa cum spuneam, dacă mor acolo, cred că voi muri şi aici.

— Dar dacă mori aici? L-a întrebat ea. Ce se întâmplă dacă virusul ne ucide pe toţi?

Nu se gândise la asta, iar sugestia ei l-a înspăimântat, însemna că pierind aici, alături de ceilalţi, va pieri şi în pădure.

— Să sperăm că praful ăsta de puşcă pe care mi-l propui va da roade, surioară.

— Surioară?

— Păi mereu ţi-am spus aşa.

— Doar că-mi sună ciudat acum, a rostit ea, ridicând din umeri.

— Şi eu sunt ciudat, surioară. Foarte ciudat, a declarat cu un oftat, apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. A sosit momentul să urc înapoi în ring. Aproape că mă simt tentat să te rog să-mi masezi umerii. Mă simt ca în runda a paisprezecea şi sunt ca un mort care umblă.

— Nu-i deloc amuzant. Ai tot ce-ţi trebuie?

Bărbatul s-a lovit uşor cu palma peste frunte.

— Am citit materialele de aici de zece ori. Să sperăm că nu voi uita niciun cuvânt. Şi să sperăm că voi găsi ce am nevoie.

— Tăria lui Elyon, a glăsuit Kara.

El a deschis un ochi şi a privit-o.

— Tăria lui Elyon.

7

— Trezeşte-te.

A simţit o arsură. Palma l-a plesnit pe obraz de câteva ori.

S-a ridicat pe un cot.

— M-am trezit! Lasă-mă o clipă!

Mikil s-a retras.

Thomas a simţit că i se învârte mintea. După atâta vreme, revenirile din vis deveniseră ireale.

S-a uitat la adjuncta lui la comandă. Probabil că ar fi putut face ordine în orice bar din New York. Purta mocasini de luptă, un fel de gheată cu tălpi de piele întărită, dar din piele de veveriţă de la glezne şi până la pulpă. Un cuţit cu mâner de os stătea prins de piciorul ei subţire, cu muşchi bine conturaţi. Purta apărătoare de coapsă pentru luptă şi o fustă scurtă de piele rezistentă, care putea atenua multe lovituri. Torsul îi era prins în tradiţionala armură de piele, dar braţele îi erau dezgolite, libere pentru a se roti şi bloca orice lovitură. De obicei, părul îi atârna până pe umeri, însă în acea zi şi-l legase la spate să nu o încurce în luptă. Îşi pusese o pană roşie la cotul stâng, un dar primit de la Jamous, care o curta. O cicatrice lungă mergea de la acea pană şi până la umăr, urmarea unei răni provocate de un scabios în cursul Campaniei de Iarnă, după care ea îl trimisese în iad.

Ochii lui Mikil începuseră să capete o culoare cenuşie. Vestea privind ciocnirile de la Trecătoarea Natalga sosiseră în cursul nopţii, iar ea plecase din sat fără să facă obişnuita baie în lac. Jurământul celor din Garda Pădurii le cerea tuturor să se scalde cel puţin o dată la trei zile. Dacă nu respectau cerinţa, riscau să devină şi ei locuitori ai deşertului. Boala nu afecta doar ochii şi pielea, ci şi creierul. Cei din Gardă erau obligaţi să aibă la ei cantităţi mari de apă în campanii sau să stabilească liniile de luptă aproape de casă. Acesta reprezenta singurul element restrictiv cu care se putea confrunta orice tactician.

Cândva, după ce-şi pierduse calul, Thomas rămăsese singur vreme de patru zile în deşert. Avusese două ploşti cu apă şi folosise una dintre ele ca să se îmbăieze în fugă în cea de-a

doua zi. Însă spre sfârşitul celei de-a treia zile, începutul bolii se dovedise atât de dureros, încât abia dacă putea merge. Pielea îi devenise cenuşie şi se cojea, iar din pori îi ieşea un miros greu de suportat. Mai avea de mers o zi întreagă până la cea mai apropiată pădure.

Într-o criză de panică, se dezbrăcase complet, se azvârlise pe nisip şi implorase soarele pârjolitor să îi ardă carnea de pe oase. Era prima oară când afla ce însemna să fii un locuitor al deşertului. I se păruse iadul pe pământ.

În dimineaţa celei de-a patra zile, a început să vadă lumea cu alţi ochi. Dorinţa lui după apă proaspătă s-a diminuat. Nisipul i se părea mai plăcut sub tălpi, începuse a crede că viaţa trăită cu pielea aceea nouă şi cenuşie nu era chiar cu totul imposibilă. A pus toate acele gânduri pe seama halucinaţiilor, aşteptându-se în acelaşi timp să piară de sete până la asfinţit.

Îl găsise un grup rătăcit din Hoardă, dar îl luaseră drept unul dintre ai lor. Băuse apa lor coclită şi căpătase o mantie cu glugă, după care ceruse un cal. Ca şi cum totul se petrecuse doar cu o zi în urmă, încă o ţinea minte pe femeia care îi cedase calul.

„Eşti căsătorit?” îl întrebase ea.

Stând acolo, cu creştetul înfierbântat sub glugă şi luat prin surprindere de o asemenea întrebare, Thomas rămăsese locului şi se uitase la acea fiinţă a deşertului. Dacă ar fi spus că da, se putea să-l întrebe cine îi era soţie, ceea ce ar fi dat naştere unor probleme.

„Nu“, răspunsese el.

Ea se apropiase de el şi îi privise cercetător faţa. Avea ochii de un cenuşiu şters, bătând spre alb. Iar obrajii îi erau de culoarea cenuşii.

Îşi dăduse gluga pe spate, lăsându-şi la vedere părul albit. În acel moment, şi-a dat seama că femeia i se oferea. Ba, mai mult, observase că era frumoasă. Nu era sigur dacă asta se datora insolaţiei sau dacă nu cumva boala îi pătrunsese în creier, dar femeia i se păruse atrăgătoare. În orice caz, fascinantă. Ba nu, chiar mai mult de atât. Atrăgătoare. Şi nu duhnea. De fapt, era sigur că dacă, printr-un miracol, s-ar fi transformat brusc în Thomas, cel cu pielea netedă şi curată şi ochi verzi, ea ar fi socotit că pielea *lui* puţea.

Atracţia pe care o simţise pe neaşteptate faţă de acea femeie îl prinsese complet nepregătit. Pădurenii urmau calea Marii Romanţe, jurând să nu uite iubirea pe care Elyon le-o dăruise în pădurea colorată. Scabioşii nu procedau la fel. Până în acel moment, nu se gândise ce simţea un bărbat faţă de o femeie scabioasă.

Femeia întinsese mâna şi îl mângâiase pe obraz.

„Mă cheamă Chelise."

El rămăsese împietrit de nehotărâre.

„Ai vrea să mergi cu mine, Roland?"

Îi dăduse acel nume fals, ştiind că adevăratul lui nume era bine-cunoscut.

„Da, sigur că da. Dar întâi trebuie să-mi duc misiunea la capăt, iar pentru asta am nevoie de un cal."

„Adevărat? Şi ce misiune ai? L-a întrebat ea, zâmbindu-i seducător. Eşti cumva un războinic temut, pornit să-l asasinezi pe ucigaşul de oameni?"

„De fapt, sunt un asasin."

Îşi închipuise că asta îi putea stârni respectul, însă ea a reacţionat ca şi cum ar fi întâlnit asasini în fiecare zi în acel deşert.

„Cine este acest ucigaş de oameni?"

Ochii ei se înneguraseră, iar asta l-a făcut să-şi dea seama că pusese o întrebare neroadă.

„Dacă eşti asasin, trebuie să ştii, nu? Ei toţi au jurat să ucidă un singur om."

„Da, bineînţeles, dar chiar *ştii* ce treabă are un asasin? A zis el, căutând o soluţie de salvare din acea situaţie. Dacă eşti atât de dornică să-mi oferi copii, poate că s-ar cuveni să ştii cu cine vrei să-ţi întemeiezi căminul. Aşadar, spune-mi, pe cine am jurat noi, asasinii, să ucidem?"

Şi-a dat imediat seama că ei îi plăcuse răspunsul dat.

„Thomas de Hunter, a spus ea. El e ucigaşul de bărbaţi, femei şi copii, şi tot el este acela pe care tatăl meu, marele Qurong, îl vrea mort, poruncind tuturor asasinilor să pornească în căutarea lui."

Aşadar, o cunoscuse pe fiica lui Qurong! Vorbea cu o persoană de spiţă regală. Şi-a plecat capul, în semn de supunere.

Ea pufnise în râs.

„Nu fi ridicol. După cum vezi, nu mi-e scris numele în frunte.”

Modul în care privirea ei se înnegurase când îi rostise numele l-a făcut să se alarmeze. Ştia că în ochii locuitorilor deşertului era la fel de respingător ca şi ei pentru el. Dar a discuta aşa ceva cu cineva în preajma unui foc de tabără, după ce ai izgonit duşmanul, este una, iar a auzi totul de pe buzele unui duşman atât de atrăgător, era cu totul altceva.

„Roland, vino cu mine, îi spusese Chelise. O să-ţi ofer mai multe lucruri de făcut decât să organizezi încercări nereuşite de asasinat. Toată lumea ştie că acest Hunter e mult prea iute cu sabia ca să fie doborât de strategii atât de absurde ca acelea concepute de tatăl meu. Martyn, sclipitorul nostru general, îţi va găsi locul pe care îl meriţi.”

Era prima oară când auzea acel nume.

„Aş vrea să fiu altfel, dar mă consider unul dintre asasinii care îl pot descoperi pe ucigaşul de oameni, ca să îl ucidă după dorinţă.”

„Adevărat? Chiar aşa de inteligent eşti? Şi te socoteşti îndeajuns de deştept ca să citeşti ceea ce nimeni altcineva nu este în stare?”

Îl lua peste picior, sugerând că el nu era capabil să citească.

„Sigur că ştiu să citesc.”

Ea ridicase neîncrezătoare din sprâncene.

„Cărţile Istoriilor?”

Thomas clipise nedumerit când auzise aluzia. Vorbea, cumva, de cărţile acelea antice? Cum se putea aşa ceva?

„Le ai?” întrebase el.

Chelise îi întorsese deja spatele.

„Nu, dar am văzut câteva. E nevoie de multă înţelepciune ca să citeşti asemenea absurdităţi.”

„Dă-mi calul promis. Vreau ca mai întâi să-mi îndeplinesc misiunea, iar după aceea voi reveni.”

„O să-ţi dau un cal, îi spusese ea, trăgându-şi gluga peste cap. Dar nu te osteni să mi-l înapoiezi. Dacă pentru tine e mai

important să ucizi un om decât să slujeşti o prinţesă, înseamnă că te-am judecat greşit.”

Poruncind unui om să îi dea lui Thomas un cal, ea se îndepărtase.

Apoi, când ajunsese la marginea pădurii, fusese cât pe ce ca ai lui să îl ucidă. Se îmbăiase în lac în ajunul celei de-a patra zile. În mod firesc, primenirea şi îndepărtarea bolii ar fi trebuit să fie o uşurare, dar în acea stare avansată a bolii durerea devenise aproape insuportabilă. Ca senzaţie, intrarea în apă îi sugerase smulgerea pielii de pe trup. Nici nu era de mirare că scabioşii se temeau de lacuri.

Însă durerea ţinuse doar un moment, iar când ieşise din apă, pielea îşi recăpătase moliciunea şi netezimea. După ce scăpase de mirosul îngrozitor, Rachelle îl sărutase cu patimă pe gură. Sătenii sărbătoriseră întoarcerea eroului lor cu un entuziasm ce nu era deloc obişnuit.

Dar nu reuşise să scape de amintirea suferinţei pe care oamenii Hoardei trebuiau să o îndure în fiecare zi. Şi, tot astfel, nu a putut să alunge din minte imaginea femeii din deşert. Singurul lucru care o deosebea de Mikil era o găleată cu apă oferită de Elyon.

Indiferent ce părere ar fi avut despre locuitorii deşertului, un lucru era de netăgăduit: ei respingeau calea lui Elyon. Erau duşmanii, iar Thomas nu îi ura pentru carnea putregăioasă, ci pentru inimile lor înşelătoare şi trădătoare. De dragul lui Elyon, el şi Garda Pădurii făcuseră jurământ să şteargă Hoarda de pe faţa pământului, ori să moară încercând.

— Ţi-a mers? L-a întrebat Mikil.

— Ce să-mi meargă? A repetat el, măcinat de durerea cumplită de cap. Visul? Da, mi-a mers.

— Dar nu ai găsit modul de a doborî faleza, din câte înţeleg.

Zgomot de copite tot mai puternic. William şi Suzan sosiseră pe cai înspumaţi. Faleza?

Da, faleza. Praful de puşcă.

William a oprit calul şi a coborât.

— Thomas, rândurile noastre au început să se destrame. Am adus două mii de oameni din ariergardă şi alţi două mii vor sosi

peste noapte, dar duşmanii sunt prea numeroşi! Pe câmpul de bătălie e un adevărat măcel.

— Am adus! A exclamat Thomas.

— Ai adus, ce?

— Praful de puşcă. Ştiu cum să îl fac. Mai bine zis, ştiu vreo zece moduri de a-l obţine.

Suzan a descălecat şi ea. Cu ochi pierduţi, toţi trei s-au uitat la el.

— Mi-a ordonat să-l lovesc în cap cu o piatră, ca să poată visa, a vorbit Mikil. Se vede treaba că are capacitatea să înveţe lucruri din vise.

William a clipit de nedumerire.

— Chiar aşa? Ce ai putea afla să...?

— Să fac praf de puşcă, i-a răspuns Thomas, trecând pe lângă ei, după care s-a răsucit. Dacă reuşim să producem praf de puşcă, avem şanse de a câştiga bătălia, dar trebuie să ne grăbim.

— Plănuieşti să înfrângi târfele presărând praf din acela peste ele? A întrebat William. Ai înnebunit?

Toţi cei care făceau parte din Garda Pădurii ştiau că el îi numea târfe pe cei din Hoardă.

— Vrea să folosească praful ca să desprindă o parte din faleză, a intervenit Mikil. Am dreptate, Thomas?

— În principiu, da. Praful de puşcă e un exploziv, un foc ce arde foarte repede şi se extinde, a explicat el şi a încercat să le arate prin gesturi. Dacă reuşim să îndesăm praf din acesta în crăpătura de la partea superioară a falezei şi îi dăm foc, s-ar putea ca toată stânca să se prăbuşească.

William a rămas stupefiat.

— Chiar ştii cum să faci praf de puşcă? L-a întrebat Mikil.

— Da.

— Cum?

— Praful de puşcă, a început el să recite din memorie, se compune din trei elemente de bază, cam în următoarele proporţii: cincisprezece la sută mangal, zece la sută sulf şi şaptezeci şi cinci la sută salpetru. Asta-i tot. Nu trebuie decât să găsim componentele astea, să le punem în saci pe care să-i coborâm...

— Ce e sulful? A întrebat Suzan.
— Dar salpetrul? A vrut să ştie Mikil.
— E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit rostit de cineva care nu are solzi în loc de piele, a zis William.
Thomas începuse să-şi piardă răbdarea.
— Am spus cumva că va fi uşor? Doar ştiţi ce măcel e jos. Nu se poate realiza ceva atât de distructiv fără puţin efort. Avem mangal, nu? Doar îl ardem. Câţiva curieri iuţi ni-l pot aduce în cantităţi îndestulătoare peste noapte. Sulful ocupă locul şaisprezece în ce priveşte prezenţa în scoarţa pământului. Şi cred că avem de a face cu acelaşi Pământ. Dar să lăsăm asta; ştiu sigur că sulful se găseşte în peşterile cu pirită. Să uităm şi treaba asta. Peşterile sunt la capătul de nord al Trecătorii. Trebuie doar să desprindem conurile, să le încălzim la foc puternic şi să sperăm că sulful va începe să curgă prin pori. La fel ca minereul de metal.
Emoţia se citea în ochii lui Mikil, dar William a rămas încruntat.
— În ciuda întăririlor aduse, tot mai suntem copleşiţi numeric.
— Dar ce-i cu sarea? A întrebat Mikil.
Thomas l-a ignorat pe William. Şi-a trecut degetele prin păr.
— Salpetrul e o substanţă minerală de culoare albă, alcătuită din azotat de potasiu.
Ceilalţi s-au privit între ei.
— Vezi? A făcut William. Vrea să-i pună pe luptătorii noştri să caute nu ştiu ce potasă… nici nu pot pronunţa numele ăsta, şi să o facă pe întuneric? Doar pentru că aşa a visat el…?
— Linişte! A răsunat glasul lui Thomas, acoperind o clipă zgomotul bătăliei. William, dacă de data asta dau greş, îţi predau comanda Gărzii Pădurii.
— Unde găsim salpetru? A insistat Mikil.
— Nu ştiu.
— Cum adică, nu ştii?
— Căutăm o rocă transparentă, cu aspect alb lăptos, care e sărată.
Cu un aer dezaprobator, William şi-a încrucişat braţele la piept.

— Şi dacă găsim substanţele astea, ce facem? A întrebat Mikil.

— După ce le măcinăm, se amestecă, apoi se comprimă praful şi sperăm că arde cu o viteză suficient de mare ca să producă daune.

Cei trei l-au măsurat din priviri. În cele din urmă, trebuiau să fie de acord, niciunul nu avea vreo variantă viabilă. Însă miza nu fusese niciodată atât de mare.

— Îţi dai seama că, dacă e nevoie să îi blocăm aici cât încercăm acest truc al tău, vom pierde şansa de a evacua pădurea, a spus William. Dacă plecăm acum, am avea un avans de jumătate de zi faţă de Hoardă, pentru că ei nu mărşăluiesc noaptea. Am putea strânge sătenii, pornind cu ei spre nord, aşa cum plănuisem iniţial.

— Îmi dau seama. Dar la ce bun? În aceste momente, Hoarda copleşeşte Pădurea de Sud. Jamous se retrage. Iar Hoarda…

— Pădurea de Sud? S-a mirat William, care nu auzise vestea.

— Da. Hoarda va lua pădurea asta şi apoi va trece mai departe.

Mikil s-a uitat spre vest, de unde continua să răzbată vuietul bătăliei.

— Poate ar fi înţelept să ne retragem acum, să facem praful acela al tău şi apoi, după ce aflăm dacă e bun de ceva, aruncăm Hoarda în aer.

— Dacă vor ocupa Pădurea Mijlocie… a zis Thomas şi s-a oprit brusc, înţelegând cu toţii că nu puteau accepta pierderea acelei păduri. Când o să-i mai avem împreună într-un asemenea loc? Dacă reuşim, le distrugem o treime din armată dintr-o singură lovitură. Mai avem vreme să dăm ordinul de evacuare, chiar dacă nu vom fi acolo să dăm o mână de ajutor, a continuat, urmând privirea lui Mikil, care se uita spre apus, unde oamenii lor cădeau în vreme ce ei se jucau cu vise nebuneşti. Ce-aţi spune dacă asta ar fi profeţia despre care se vorbea?

— „Cu o lovitură de necrezut vei distruge însăşi inima răului," a glăsuit Suzan, citând promisiunea făcută de băiat. Qurong îşi conduce armata, iar Martyn îl atacă pe Jamous. Crezi că va merge? A întrebat, cu un licăr de curiozitate ivit în ochi.

— Vom afla destul de curând.

Luna aflată în înaltul cerului lumina deşertul, înconjurată fiind de un milion de stele. Thomas stătea călare pe armăsarul lui şi examina albia canionului. Hoarda se instalase acolo peste noapte, mii şi mii de războinici scabioşi, jumătate dintre ei dormind înveliţi în mantii, jumătate strânşi în grupuri mărunte. Fără focuri aprinse. Câştigaseră bătălia şi-şi sărbătoriseră victoria printr-un urlet care răsunase prin canion cu forţa unui torent de neoprit.

Thomas ordonase armatei lui să se retragă în modul cel mai ostentativ posibil. Retrăseseră catapultele de pe marginea falezei şi dăduseră de înţeles că vor fugi spre pădure. La bătălia care se purtase în canion participaseră şapte mii dintre oamenii lui. Trei mii dintre ei îşi dăduseră viaţa acolo.

Era cea mai cumplită înfrângere suferită până atunci.

Acum, speranţele lor se legau de praful de puşcă, pe care încă nu-l aveau.

Oştenii Gărzii aşteptau la doi kilometri spre apus, pregătiţi să se îndrepte spre pădure la primul semnal. Dacă nu reuşeau să descopere salpetru în decurs de o oră, Thomas urma să le transmită acel ordin.

Deja aveau suficient mangal. William pornise în fruntea unui contingent către peşteri, în căutare de sulf. Aduseseră aproape o tonă de pirită până la un cuptor aflat la două canioane depărtare, unde se făcuse un foc straşnic şi se scosese sulf lichid din acel minereu. Duhoarea se înălţase până la cer, iar Thomas nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atât de minunat mirosind o duhoare aşa de oribilă.

Era putoarea răspândită de carnea scabioşilor.

Însă nu reuşeau să găsească salpetru. În lumina lunii, o mie de războinici căutau roca, lingând pietrele ca să descopere gustul sărat.

— Am putea aduce arcaşii înapoi, să-i oferim Hoardei o surpriză de despărţire, a rostit Mikil, care stătea alături de Thomas.

— Dacă ar mai exista săgeţi, le-aş trage chiar eu, a zis el, apoi s-a uitat spre lună. Dacă într-o oră nu descoperim salpetru, va trebui să plecăm.

— Asta ar însemna să scăpăm ca prin urechile acului. Chiar dacă am găsi substanţa, va fi necesar să deschidem o adevărată mină. Apoi, măcinarea până o facem pudră, amestecarea şi testarea. Apoi…

— Mikil, ştiu ce am de făcut. Nu uita că e vorba de lucruri cunoscute doar de mine.

— Da. Din visul tău.

A lăsat de la el. Mikil se arătase mereu tare, tipul de persoană în care avea încredere că ar putea să-i ia locul în fruntea armatei, în caz că el ar fi fost ucis.

— Dacă vom fi siliţi să fugim, ce se va întâmpla cu Adunarea? L-a întrebat ea.

— Ciphus va insista ca Adunarea să se ţină. O va organiza la unul dintre lacuri, dacă trebuie, dar nu va uita de ea.

— Având în vedere absurditatea asta care a atins culmea, în legătură cu Justin, sunt convinsă că va fi o Adunare memorabilă. S-a vorbit chiar şi de o provocare, a oftat ea.

Thomas auzise zvonuri că se putea întâmpla ca Ciphus să îl provoace pe Justin la o dispută verbală şi, la nevoie, la o confruntare fizică, pentru sfidarea doctrinei predominante a Consiliului. De când le iniţiase Ciphus, Thomas asistase la trei asemenea provocări; îi aminteau de luptele dintre gladiatori purtate în antichitate, despre care ştia din istorii. Toţi cei trei uzurpatori pierduseră şi fuseseră exilaţi în deşert.

— Dacă nu se va întâmpla, o să-i arunc provocarea chiar eu, a continuat Mikil.

— Trădarea lui Justin este ultima dintre grijile noastre. Va cădea în bătălie, ca orice alt duşman al lui Elyon.

Mikil a abandonat subiectul şi s-a uitat spre apus, unde se afla Pădurea Mijlocie.

— Ce se va întâmpla dacă Hoarda va cuceri zonele unde se află lacurile noastre?

— S-ar putea să ne pierdem armata, copacii, dar lacurile, niciodată. În niciun caz înainte ca profeţia să ne elibereze de această obligaţie. Dacă pierdem lacurile, vom deveni şi noi, fără să vrem, locuitori ai deşertului. Elyon nu va îngădui.

— Atunci, ar fi bine să ne apară cât mai curând, a spus ea.

— Poate nu mai ţii minte, dar eu n-am uitat. Elyon era în stare să bată din palme şi să pună capăt tuturor acestor întâmplări chiar acum.

— Atunci, de ce n-o face?

— S-ar putea.

— Domnule! A răsunat glasul unui curier. Te cheamă William. Spune că pare să fi găsit ce căuta.

— Aici! O spargem pe loc.

Thomas a luat barosul în ambele mâini şi l-a repezit spre bucata de rocă luminoasă. După ce a lovit, o bucată din ea s-a desprins.

Roca era translucidă, sărată şi, dintre toţi cei care o căutaseră, William fusese acela care o descoperise. Aveau să afle cât de curând dacă nu era vorba de salpetru.

Thomas a luat o mână de fragmente.

— Aduceţi totul aici. Dar totul, a spus el, întorcându-se către William. Să avem aici mangalul şi sulful. O să organizăm chiar aici un sistem pentru transformarea rocii în praf şi vom realiza amestecul chiar sub pragul acela. Dacă va fi nevoie, să aduceţi chiar şi o mie de oameni ca să reuşim. Vreau să producem praful de puşcă în mai puţin de o oră!

Apoi a fugit spre armăsarul lui şi a urcat în şa.

— Încotro, domnule?

— Vreau să pun la încercare amestecul pe care l-am realizat. Aduceţi-l aici!

Tăbărâră asupra rocii cu toată tăria, lovind cu ghioage de bronz, săbii şi bolovani de granit. Alţii s-au apucat să zdrobească roca pe care o socoteau a fi salpetru, ca să obţină o pudră fină. Au adus mangalul şi l-au măcinat. Sulful se lipise de vasele de bronz în care îl turnaseră, devenind o crustă. Au măcinat-o cu uşurinţă.

Foarte puţini dintre cei care participau la acea activitate ştiau ce fac. Cine mai auzise vreodată de o asemenea modalitate de a purta o bătălie? Dar acum nu mai avea nicio importanţă – comandantul le poruncise să facă roca praf, iar pudra obţinută avea să zdrobească duşmanul. Doar era acelaşi bărbat care le arătase cum să scoată metal din piatră, doar încălzind-o.

Supravieţuise după ce trăise câteva zile aproape ca un scabios şi revenise ca să se scalde în lac. Tot el era acela care îi condusese în luptă de o sută de ori şi terminase învingător.

Dacă Thomas de Hunter le spunea să zdrobească pietre, atunci ei exact asta vor face. Faptul că în acea zi trei mii dintre camarazii lor pieriseră ucişi de Hoardă făcea ca misiunea să fie mai urgentă.

Thomas a îngenuncheat pe o lespede mare de piatră şi s-a uitat la o grămăjoară de măcinătură pe care o adunase.

— Cum facem măsurătoarea? L-a întrebat Mikil.

În ciuda faptului că participa, William rămăsese tot încruntat.

— Uite aşa, a spus Thomas, împrăştiind pudra albă într-o linie de lungimea braţului său şi aranjând-o astfel încât să aibă cam aceeaşi lăţime pe tot traseul. Şaptezeci şi cinci la sută. Iar mangalul… a continuat el, şi a trasat o linie din praf de mangal alături de cea albă. Cincisprezece la sută. Cât o cincime din linia de salpetru, a adăugat şi a împărţit-o în cinci segmente egale, măturând deoparte patru dintre ele. Apoi zece la sută sulf, a mai zis şi a turnat praful gălbui într-o linie care avea două treimi din lungimea pudrei de culoare neagră.

— Ţi se pare corect?

— În mare, da. Cât de exactă trebuie să fie proporţia?

— O să aflăm.

A amestecat cele trei grămăjoare până a obţinut un amestec de culoare cenuşie.

— Praful ăsta nu este chiar negru. În fine, hai să-l aprindem acum.

Mikil s-a ridicat, trăgându-se deoparte.

— Ai de gând să-i dai foc? Nu e primejdios?

— Priveşte, a rostit şi a întins pulberea, făcând o dâră, apoi s-a ridicat. S-ar putea să fie prea mult.

A subţiat linia, astfel încât ea s-a dublat ca lungime, ajungând de un stat de om.

William s-a tras înapoi câţiva paşi, dar era mai puţin preocupat decât Mikil de ceea ce se petrecea.

— Gata?

Thomas a scos rotiţa cu cremene, un dispozitiv care dădea naştere unor scântei prin lovirea unei bucăţi de piatră dură de o

rotiţă de bronz. S-a apucat să mişte roata frecând-o de palmă, dar apoi a preferat să o treacă de-a lungul apărătoarei de coapsă, deoarece palma îi era umedă de sudoare. A reuşit să aprindă un mic rulou din coajă de copac.

Foc.

Mikil făcuse deja câţiva paşi înapoi.

Thomas a îngenuncheat la un capăt al dârei şerpuitoare de pudră de culoare cenuşie şi, coborând flacăra, a atins-o de ea.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Ei, na, a bombănit William.

Imediat după aceea, praful s-a aprins, a scos scântei şi un fâsâit. Un fum negru s-a ridicat spre cerul întunecat, în vreme ce dâra subţire de pudră era consumată cu repeziciune de foc.

— Bravo!

— Merge? S-a interesat Mikil, apropiindu-se.

William îşi lăsase braţele. S-a uitat atent la semnul negru de pe pietre, după care a îngenuncheat şi l-a atins.

— Frige, a zis el şi s-a ridicat. Dar nu înţeleg cum va reuşi să doboare faleza.

— Va face asta când o să fie împachetată în saci de piele. Arde prea repede pentru ca pungile să poată stăvili focul, apoi, *bum!*

— Bum, a repetat Mikil.

— William, ai stat încruntat îndeajuns. Am reuşit ceva ieşit din comun, aşa că te invit să mai şi zâmbeşti.

— Vorbim de foc obţinut din ţărână. Recunosc, e ceva foarte impresionant. Şi ai aflat asta din visele tale?

— Da, din visele mele.

Trei ore mai târziu, reuşiseră să umple patruzeci de săculeţi de piele, fiecare de mărimea unui cap de om, cu praf de puşcă, după care au legat sacii în pânză. Rulourile rezultate erau tari ca piatra şi fiecare avea o mică deschizătură la gură, din care ieşea o fâşie de ţesătură care stătea înfăşurată în pudră.

Thomas le numise bombe.

— Câte douăzeci pe fiecare latură a falezei, a dat ordin Thomas. Câte cinci la fiecare capăt şi zece de-a lungul porţiunii, exact prin mijloc. Măcar să îi blocăm. Grăbiţi-vă! Peste două ore va răsări soarele.

Au îngrămădit bombele în crăpăturile adânci de pe faţa falezei, la doi kilometri într-o parte şi alta faţă de locul unde oamenii Hoardei dormeau. Fâşii de pânză îmbibate de pudră mergeau de la bombe până la buza falezei, cale de trei metri. Cel care avea să le aprindă trebuia să fugă imediat de acolo.

Restul stătea în mâinile lui Elyon.

Plasarea bombelor le-a luat o oră întreagă. Spre răsărit, lumina colora deja cerul în gri. Hoarda începuse să se foiască. O sută de oşteni din Garda Pădurii fuseseră trimişi după săgeţi. În eventualitatea că rocile dislocate aveau să strivească doar jumătate din armata de jos, Thomas dorea ca arcaşii să desăvârşească măcelul. Ar fi fost cea mai uşoară treabă din lume ca să distrugă duşmanul.

El a rămas de veghe, ţinând ultima bombă în mâna dreaptă.

— Suntem gata?

— Pe aceea o păstrezi? L-a întrebat William.

— Prietene, ea este planul nostru de rezervă, a răspuns, examinând mingea compactă din praf de puşcă.

Canionul era scăldat într-o lumină cenuşie. Hoarda viermuia în propria mizerie. Patruzeci de oşteni au îngenuncheat lângă fitilurile improvizate, gata să le aprindă.

Thomas a inspirat adânc. Apoi a închis ochii. Când i-a deschis, a dat ordinul:

— Daţi foc pentru faleza de la nord.

În spatele lui s-a auzit un şuierat slab. Arcaşul trăsese săgeata care dădea semnalul. Spre cer a ţâşnit o dâră de foc şi fum.

Pe buza falezei, douăzeci de oameni stăteau alături de el. Au privit spre faleză, aşteptând.

Şi au continuat să aştepte.

Thomas a simţit un gol în stomac.

— Cât mai e până explodează? A întrebat cineva.

Drept răspuns, din josul falezei s-a dezlănţuit un spectaculos joc de artificii.

Dar aceea nu era o explozie. Bomba vârâtă în crăpătura stâncii nu fusese îndeajuns de puternică să sfărâme pânza care o învelea şi nici să spargă stânca.

Un alt joc de artificii s-a pornit undeva mai aproape de ei. Apoi altul, şi altul. Una după alta, bombele se aprinseseră şi scuipau foc spre cer.

Însă nu reuşiseră să disloce stânca.

Scabioşii din canion au început să urle. Nimeni nu mai văzuse o asemenea forţă. Însă nu era cea de care avea nevoie Thomas.

A lăsat bomba să cadă în desaga legată de şaua calului şi a încălecat.

— Mikil, să nu daţi foc la stânca dinspre sud. Aşteaptă semnalul meu. Un sunet de corn.

— Dar unde pleci?

— Jos.

— În mijlocul Hoardei? Singur?

— Exact.

A făcut armăsarul să se răsucească şi a pornit la galop.

Jos, oamenii Hoardei ţipau tot mai tare. Însă până când Thomas a ajuns la poalele canionului, teama lor se mai domolise. Focurile care izbucniseră din stânci nu reuşiseră să le facă niciun rău.

Thomas a pătruns în canion şi s-a îndreptat în goana calului către primele rânduri ale armatei. Cerul căpătase o culoare cenuşiu deschisă. În faţa lui se aflau o sută de mii de scabioşi. Ba optzeci de mii, pentru că în ziua precedentă ai lui uciseseră douăzeci de mii. Dar nimic din toate astea nu mai avea importanţă. Acum nu contau decât cei zece mii de oşteni aflaţi pe buza falezei, care îl urmăreau în acea acţiune.

Calul a sărit peste bolovanii pe care Garda Pădurii îi folosise ca punct de sprijin în luptele purtate cu o zi în urmă. Dacă ar fi avut copaci şi ar fi confecţionat arcuri şi săgeţi, locuitorii deşertului l-ar fi putut doborî cât era la depărtare de cincizeci de metri de ei.

A oprit calul la o distanţă la care să nu poată fi atins de vreo suliţă aruncată spre el. *Elyon, dă-mi tărie.*

— Locuitori ai deşertului! Mă numesc Thomas de Hunter. Dacă vreţi să mai trăiţi, aduceţi-l aici pe comandantul vostru. Vreau să-i vorbesc şi nu-i voi face niciun rău. Dacă e laş, atunci veţi pieri cu toţii când vom slobozi asupra voastră o ploaie de foc şi vă vom pârjoli cu totul.

Şi-a calmat armăsarul şi a băgat mâna după bomba din desagă. Cânta după ureche, cum s-ar spune, şi nu trebuia să dea falsuri, pentru că asta însemna primejdie.

Un uruit puternic a spintecat liniştea care se lăsase şi s-a rostogolit cu ecou peste canion. O mică porţiune din faleză se prăbuşise undeva, spre partea din spate a armatei, astfel că Thomas nu a reuşit să vadă bine pietrele căzând. Spre cer s-a ridicat un nor de praf.

Aşadar, o bombă explodase! Una din douăzeci. Pesemne că focul arsese mocnit şi fumegase, după care găsise un punct slab şi reuşise să detoneze bomba.

Câţi din Hoardă fuseseră striviţi? Oricum, prea puţini. Cu toate acestea, ca un val uman, duşmanii s-au retras înspăimântaţi de sub buza falezei.

Servindu-se de întâmplarea norocoasă, răcni imediat o altă provocare:

— Chemaţi-l aici pe comandantul vostru, altfel vă strivim ca pe muşte!

În primul şir s-a creat o spărtură, iar prin ea a apărut un luptător purtând eşarfa neagră de general care a înaintat zece paşi, apoi s-a oprit. Nu era Qurong.

— Nu ne lăsăm prostiţi de şiretlicurile voastre! A răcnit acesta. Înfierbântaţi stâncile şi apoi le stropiţi, făcându-le să crape. Şi noi putem face asta. Crezi că ne temem de foc?

— Atunci nu cunoşti felul de foc pe care ni l-a dat Elyon. Dacă depuneţi armele şi vă retrageţi, vă vom cruţa. Dacă rămâneţi, veţi afla ce înseamnă flăcările iadului.

— Minţi!

— Atunci trimite o sută dintre ai tăi ca să le arăt puterea lui Elyon.

Generalul a rămas puţin pe gânduri. Apoi a pocnit din degete.

Nimeni nu s-a clintit.

S-a întors şi a răcnit un ordin.

Un grup mare a făcut zece paşi în faţă şi s-a oprit. Acum improvizaţia se putea dovedi extrem de primejdioasă. Dacă bomba pe care o avea cu sine nu exploda, avea puţine şanse de a scăpa cu viaţă.

— Te sfătuiesc să te tragi deoparte, i-a zis apoi generalului.

Acesta a şovăit, apoi a dat pinteni calului, îndepărtându-se la pas de oameni.

Thomas a scos aprinzătorul cu cremene, a aprins un fitil lung de jumătate de metru şi l-a lăsat să ardă pe jumătate, după care şi-a îndemnat calul înainte. L-a făcut să se îndrepte direct spre războinici, a aruncat bomba fumegândă între ei şi apoi a cotit brusc spre dreapta.

Sacul arzând mocnit a căzut în mijlocul scabioşilor, care, instinctiv, au dat să-şi caute scăparea prin fugă.

Dar nu aveau cum să scape.

Cu un *bum* asurzitor, bomba a explodat, azvârlind trupurile în aer. Unda de şoc l-a izbit drept în obraz şi pe Thomas; valul încins de aer i-a luat răsuflarea vreme de câteva clipe.

Generalul fusese doborât de pe cal. S-a ridicat calm de la pământ şi a contemplat măcelul. Cel puţin cincizeci dintre oamenii lui zăceau morţi. Mulţi alţii erau răniţi. Doar câţiva scăpaseră neatinşi.

— Acum sper că-mi vei da ascultare, i-a strigat Thomas. Te mai îndoieşti că putem doborî falezele peste voi cu o asemenea armă?

Generalul şi-a păstrat sângele rece. Teama nu era o trăsătură obişnuită în Hoardă, dar stăpânirea de sine a acestuia era impresionantă. A refuzat să răspundă.

Thomas a scos cornul de berbec de la brâu şi a suflat o dată.

— Atunci vei vedea încă o demonstraţie. Dar asta va fi şi ultima pentru tine. Dacă nu vă retrageţi, veţi muri până la ultimul.

Jocul de artificii a început la capătul celălalt, de această dată la partea sudică a falezei. Era de ajuns un punct mai slab de-a lungul stâncii, şi una dintre pungile cu praf de puşcă putea azvârli în aer tone de rocă.

Bum!

O secţiune a falezei a început să se desprindă.

Bum! Bum!

Apoi alte două explozii. Brusc, aproape o treime din lungimea falezei a alunecat şi a căzut cu vuiet peste oamenii Hoardei, care urlau de spaimă. O lespede uriaşă de piatră, suficient de mare ca să acopere o mie de inşi, s-a prăbuşit la pământ, după

care s-a rostogolit încet, lovind în rândurile armatei. Solul s-a cutremurat, şi de pe pereţii canionului au căzut alte pietre. Praful s-a ridicat, învârtejindu-se până la cer. Caii au fost cuprinşi de panică, ridicându-se pe picioarele dinapoi şi nechezând.

Luptătorii Hoardei nu prea ştiau ce este spaima, însă nici nu erau dornici să se sinucidă. Generalul a dat ordinul de retragere la câteva momente după ce se declanşase goana din calea stâncilor.

Într-o tăcere amestecată cu uimirea, Thomas a urmărit cum armata se retrăgea, amintind de apa mării la reflux. Stâncile căzute uciseseră mii. Poate chiar zece mii. Însă victoria cea mare era spaima pe care o sădise în inimile duşmanilor. Ostaşii lui s-au apropiat cu fereală de buza falezei de nord. Mai precis, de ceea ce mai rămăsese din ea. Ca şi el, oştenii se uitau în jos cu stupefacţie. Ar fi putut omorî şi alţi duşmani cu săgeţile care sosiseră, dar Garda Pădurii părea să fi uitat de acele arme.

În doar câteva minute, din canion au dispărut până şi ultimele şiruri ale Hoardei. Pe pământ rămăseseră cadavre care să hrănească şacalii şi vulturii vreme de un an.

Rămas călare, Thomas a privit în lungul canionului pustiu, încă tulburat de dezastrul pe care bombele îl provocaseră armatei duşmane. Acel inamic al lui Elyon.

Întreaga lui armată se adunase deasupra, şapte mii de oameni, între care se numărau şi cei care sosiseră peste noapte. Toţi au început să intoneze un cânt de victorie în urma armatei în retragere.

— Elyon! Elyon! Elyon!

După câteva minute, scandările s-au schimbat. Dinspre apus spre răsărit, un singur nume era rostit de şirul lung de războinici. Incantaţia a sporit în intensitate, până când a răsunat cu ecou asurzitor de-a lungul falezei:

— Hunter! Hunter! Hunter!

Thomas şi-a întors calul şi a urcat spre faleză. Venise vremea să meargă acasă.

8

Criza e o fiară stranie. Câteodată, uneşte. Câteodată, dezbină.

Pentru moment, acea criză îi silise măcar pe unii oameni ai elitei din Washington să lase deoparte disputele politice şi să răspundă invitaţiei preşedintelui de a participa imediat la o şedinţă.

Evident, virusul nu putea să aibă preferinţe democrate sau republicane.

Chiar şi aşa, Thomas s-a aşezat în fundul sălii de conferinţe, simţindu-se nelalocul său în compania unor lideri – nu pentru că nu ar fi fost obişnuit cu poziţia de lider, ci deoarece experienţa lui în acest domeniu se deosebea esenţial de a lor. Calitatea lui de conducător avea mai mult de a face cu tăria şi forţa fizică decât cu politica şi manipularea despre care ştia că se vor manifesta din plin în minutele următoare.

I-a trecut în revistă pe cei douăzeci şi trei de bărbaţi şi femei pe care preşedintele îi convocase în sala de conferinţe din Aripa de Vest. Zburase peste Atlantic şi sosise la Washington la amiază. Merton Gains plecase, dându-i asigurări că va fi solicitat curând să răspundă la o serie de întrebări. Între timp, Bob Stanton, unul dintre asistenţii lui, avea să îi ţină locul. Aşa se făcea că Thomas stătea încadrat de Bob şi Kara.

Ciudat lucru în ce o privea pe Kara. Acum era mai în vârstă decât ea ori rămăsese mai tânăr? Corpul lui avea tot douăzeci şi cinci de ani, asta nu se putea pune la îndoială. Dar mintea? Ea părea să-l socotească acum drept fratele mai mare. Îi povestise în amănunt cum obţinuse victoria folosind praful de puşcă, iar ea îl ascultase privindu-l cu mult respect.

— Au întârziat, a spus Bob. Trebuia să începem deja.

Gândurile lui Thomas s-au întors la victoria obţinută în Trecătoarea Natalga. Acolo era un lider al lumii, un general cu experienţa războiului, temut de Hoardă, iubit de ai lui. Era soţ şi tatăl a doi copii. Cei cincisprezece ani în calitate de comandant fuseseră buni pentru el, în ciuda erorilor de judecată pe care William i le reamintea mereu.

Scandările încă îi răsunau în minte: *Hunter, Hunter, Hunter.*

Aici, însă, ce era? Tânărul de douăzeci şi cinci de ani din spate, care avea să le vorbească celor prezenţi despre nişte vise ciudate pe care le avea. *Crescut în Filipine. Părinţi divorţaţi. Mama suferind de o depresie maniacală. Nu a terminat colegiul. Încurcat cu mafia. Nici nu e de mirare că are visele acelea nebuneşti. Dar dacă preşedintele Robert Blair spune că e bun, atunci e bun. Avantajele funcţiei.*

Un bărbat înalt şi cu părul cărunt, având trăsături ascuţite ca de pasăre, a apărut pe podium şi s-a aşezat la masa prevăzută cu microfoane. A fost urmat de alţi trei bărbaţi, care au luat loc. În cele din urmă, preşedintele Robert Blair a intrat în sală şi a ocupat scaunul din mijloc. Şedinţa semăna cu o conferinţă de presă.

— Cel din stânga e Ron Kreet, şeful de personal, l-a informat Bob. Apoi, Graham Meyers, secretarul apărării. Pe Phil Grant, directorul CIA, cred că-l cunoaşteţi. Iar doamna este Barbara Kingsley, secretarul pentru sănătate.

Thomas a dat din cap. Şefii cei mari. În primul rând stăteau persoane ale căror feţe îi erau oarecum cunoscute. Alţi membri ai cabinetului. Senatori. Congresmeni. Directorul FBI.

— Nu se întâmplă des să-i vezi pe toţi puternicii zilei în aceeaşi încăpere, i-a zis Bob.

Ron Kreet şi-a dres glasul.

— Vă mulţumesc pentru că aţi răspuns invitaţiei. După cum ştiţi cu toţii, în urmă cu aproximativ paisprezece ore, Departamentul de Stat a primit prin fax o scrisoare care ameninţă naţiunea cu un virus cunoscut sub numele de Germenul Raison. Veţi găsi o copie a acestui fax şi toate documentele relevante în dosarul care vi s-a înmânat.

Era limpede că nu toţi citiseră faxul. Câţiva au deschis dosarul şi au răsfoit documentele din el.

— Preşedintele doreşte să vă vorbească personal în legătură cu această chestiune.

Kreet s-a întors spre Robert Blair:

— Domnule…

Robert Blair îi amintea lui Thomas de Robert Redford. Nu era la fel de pistruiat, însă în rest semăna leit cu actorul.

Preşedintele s-a aplecat uşor în faţă, şi-a aranjat microfonul, având chipul relaxat şi părând hotărât, dar deloc încordat.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi răspuns invitaţiei venite pe neaşteptate.

Vocea lui Blair suna puţin plat. A întors capul într-o parte, dregându-şi glasul.

— Am analizat o serie de modalităţi de a aborda problema şi am decis să fiu cât se poate de sincer. Am invitat câteva persoane care să vă răspundă la întrebări, însă permiteţi-mi să rezum situaţia.

A respirat adânc.

— Un grup de terorişti neobişnuiţi, care, din câte bănuim, au legături strânse cu elveţianul Valborg Svensson, a eliberat un virus în multe oraşe din întreaga lume. Printre acestea se află şi şase ale noastre, şi avem motive să credem că numărul lor va creşte de la o oră la alta. Ni s-a confirmat prezenţa acestui Germen Raison în Chicago, New York, Atlanta, Los Angeles, Miami şi Washington.

În sală s-a lăsat o tăcere în care se putea auzi respiraţia fiecărei persoane prezente.

— Germenul Raison este un virus care se răspândeşte pe calea aerului, cu o viteză fără precedent. Este mortal şi nu există niciun tratament. Potrivit estimărilor noastre cele mai optimiste, în decurs de două săptămâni vor fi infectaţi trei sute de milioane de americani.

Reacţia de uimire a fost atât de generală încât părea că însăşi sala a icnit.

— Poftim? Am auzit bine?

— Peggy, spuneam că dacă până acum zece minute nimeni din sală nu a fost infectat, acum probabil suntem cu toţii purtători ai virusului. Vreau să mai adaug că dacă nu descoperim o modalitate de a contracara virusul, de la New York şi până la Los Angeles vor muri toţi oamenii într-o lună.

Tăcere.

— Ne-aţi expus cu bună ştiinţă la acest virus? A întrebat cineva.

— Nu, Bob, probabil că aţi fost expuşi la el înainte de a călca în clădire.

Au urmat vociferări. Zgomotoase. O cacofonie de glasuri uimite şi revoltate. Un domn în vârstă din stânga lui Thomas s-a ridicat.

— Nu cred că sunteţi sigur. O asemenea declaraţie ar declanşa panică generală.

Alţi zece bărbaţi au susţinut că sunt de acord cu această afirmaţie.

Preşedintele a ridicat mâna.

— Vă rog! Charles, taci şi stai jos! La fel şi restul!

Bărbatul a avut un moment de ezitare, apoi a luat loc. În sală s-a făcut linişte.

— Putem traversa această criză doar dacă ne concentrăm asupra ei. Astăzi mi-am făcut o analiză a sângelui. A ieşit pozitivă la Germenul Raison. Mai am de trăit trei săptămâni.

Inteligent a procedat, a gândit Thomas. Prin acea afirmaţie reuşise să-i reducă la tăcere pe cei prezenţi, fie şi numai temporar.

Preşedintele a întins mâna şi a ridicat un teanc de hârtii, pe care l-a ţinut în picioare cu ambele mâini.

— Veştile nu sunt deloc bune. În urmă cu nici două ore, la Departamentul de Stat a ajuns un al doilea fax. În el ni se prezintă în detaliu nişte cereri. Noua Credinţă, cum se autointitulează această organizaţie, va pune la dispoziţie un antivirus care va neutraliza ameninţarea din partea Germenului Raison. În schimb, ni se cere, între altele, să predăm sistemele noastre cheie de apărare. Lista prezentată este foarte exactă, atât de exactă, încât am rămas surprins. Se solicită ca elementele respective să fie livrate în termen de paisprezece zile la o destinaţie aleasă de ei.

A lăsat teancul de file să cadă cu zgomot.

— Tuturor puterilor nucleare li s-a trimis acelaşi ultimatum. Doamnelor şi domnilor, nu ne confruntăm cu un grup de şcolari puşi pe şotii ori cu nişte terorişti cu minţile rătăcite. Avem de a face cu un grup deosebit de bine organizat, care, în următoarele douăzeci şi una de zile, are intenţia de a schimba în mod radical echilibrul de putere din lume.

S-a oprit şi i-a privit pe cei din sală. Aceştia părea să fi îngheţat pe locurile lor.

Cineva din primul rând a exprimat gândul care urla în mintea fiecăruia dintre ei.

— Da, dar e imposibil.

Preşedintele nu i-a răspuns.

— E posibil?

Bob s-a aplecat spre Thomas.

— Acela este Jack Spake, democrat de frunte, a şoptit el.

— E posibil?

— Să trimitem armele în decurs de două săptămâni.

— Acum analizăm această problemă. Dar indivizii au fost… selectivi. Se pare că s-au gândit la toate.

— Şi vrei să ne spui că având cei mai buni oameni de ştiinţă şi cei mai buni medici din lume *nu* găsim o soluţie să anihilăm acest virus?

Preşedintele s-a uitat la secretarul pentru sănătate.

— Barbara, te rog.

— Fireşte, ne ocupăm de problemă.

Efectul de reacţie a făcut ca microfonul ei să scoată un ţiuit, astfel că ea s-a retras brusc, după care a continuat:

— În ţara noastră există în jur de trei mii de virusologi care au calificarea necesară să abordeze o provocare de o asemenea anvergură, şi chiar în aceste momente apelăm la sprijinul lor. Dar trebuie să înţelegeţi că avem de a face cu o mutaţie a unui vaccin realizat prin inginerie genetică – practic, miliarde de perechi ADN şi ARN. Descifrarea unui virus ar putea să dureze mai mult timp decât avem noi la dispoziţie. Cei de la Raison Pharmaceutical, care au creat vaccinul din care a rezultat virusul, ne vor pune la dispoziţie tot ce deţin în materie de documentaţie. Doar pentru a citi informaţiile în sine ar fi nevoie de o săptămână, chiar şi cu ajutorul geneticienilor de acolo. Din păcate, cea mai bună specialistă care s-a ocupat de acest proiect a dispărut. Credem că a fost răpită chiar de aceşti terorişti.

Anvergura problemei începea să fie înţeleasă de participanţii la şedinţă.

Imediat s-au formulat cel puţin zece întrebări, iar preşedintele a insistat să se păstreze ordinea. Întrebările referitoare la virus erau lansate în salve şi răspunsurile veneau la fel.

Există alte forme de tratament? Cum acţionează virusul? Cât de rapid se răspândeşte? Cât va dura până când vor începe să moară oamenii?

Barbara a tratat răspunsurile cu un profesionalism pe care Thomas l-a considerat admirabil. Le-a prezentat aceeaşi simulare pe computer pe care el o văzuse la Bangkok, iar la sfârşit, după ce ecranul a rămas albăstrui, ploaia de întrebări a încetat.

— Aşadar, în esenţă, acest... acest lucru nu dispare, şi nu există vreo modalitate de a ne feri de el. Peste trei săptămâni, vom fi cu toţii morţi. Nu se poate face nimic. Am înţeles bine?

— Nu, Pete, nu am făcut o asemenea afirmaţie, a spus preşedintele. Am zis că nu cunoaştem vreo modalitate de a rezolva problema. Deocamdată.

În dreapta lor, un bărbat cu părul negru şi cu faţa perfect rotundă s-a ridicat.

— Şi ce se întâmplă dacă le îndeplinim cererile?

Bob s-a aplecat spre Thomas.

— Dwight Olsen. Liderul majorităţii din Senat. Îl urăşte pe preşedinte.

Preşedintele i-a făcut un semn secretarului apărării, Graham Myers.

— După cum vedem noi problema, este exclus să le îndeplinim cererile, a răspuns Meyers. Nu tratăm cu teroriştii. Dacă le predăm sistemele de apărare solicitate, Statele Unite ar rămâne lipsite de orice apărare. Presupunem că aceştia cooperează cu cel puţin o naţiune suverană. În decurs de trei săptămâni, acea ţară va deţine o putere suficientă să manipuleze pe oricine doreşte, doar prin ameninţarea cu forţa. În acest fel, va ţine întreaga lume în sclavie.

— Dar deţinerea supremaţiei militare nu ajută o ţară să stăpânească întreaga lume, a replicat Olsen. URSS a avut o putere militară de temut şi nu s-a slujit de ea.

— URSS a avut un adversar care deţinea la fel de multe arme nucleare. Aceşti oameni vor să dezarmeze pe toată lumea care are posibilitatea să li se opună. Trebuie să înţelegeţi, ei cer sistemele de lansare, focoasele nucleare, până şi portavioanele, ce Dumnezeu! S-ar putea să nu deţină personalul necesar

pentru a asigura funcţionarea unui grup de luptă, dar dacă au sistemele noastre de lansare, nici nu vor avea nevoie. Mai pretind să li se dea dovezi, şi încă foarte amănunţite, ţin să adaug, că ne-am dezactivat toate sistemele de avertizare şi radarele cu rază mare de acţiune. Aşa cum a spus şi preşedintele, nu ne confruntăm cu nişte băieţei de la Cercetaşi. Se pare că ştiu bine ce vor.

— Dar dacă vreuna dintre ţările ameninţate îşi predă armele? A întrebat cineva.

— Depunem toate eforturile ca lucrul acesta să nu se întâmple.

— Dar alternativa este moartea, adevărat? A intervenit din nou Dwight Olsen.

— Ambele soluţii înseamnă moartea, a intervenit preşedintele. După părerea mea, singura soluţie care merită să fie avută în vedere este să îi învingem înainte ca virusul să-şi facă efectul.

— Virusul acţionează deja.

— Nu şi dacă îi descoperim pe ei şi antivirusul în următoarele trei săptămâni. Este singura cale de acţiune care are logică.

— Şi vă asigur că deja se acţionează în acest sens, a spus directorul CIA, Phil Grant. Am suspendat deja orice alte cazuri, care se ridică la numărul de nouă mii, şi am direcţionat toate forţele pentru a-i descoperi pe aceşti indivizi.

— Şi ce şanse de reuşită aveţi? A întrebat Olsen.

— Vom da de ei. Problema este dacă vom găsi la ei şi antivirusul.

Preşedintele s-a aplecat spre microfon.

— Între timp, cred că este important să ne ocupăm de această problemă în cel mai deplin secret. Avem nevoie de idei. Orice vă poate trece prin minte – sunt numai urechi. Nu are importanţă cât de nebuneşte ar suna o anumită sugestie.

În următoarea oră, un soi de haos dement a dominat în sala de şedinţe. *Toţi par să se simtă în largul lor aici, dar ar fi greşit să se spună că ei controlează situaţia,* a gândit Thomas. *Haosul i-a luat pe ei în stăpânire.*

A urmărit duelurile verbale, lăsându-se captivat de ele. Situaţia nu se deosebea prea mult de certurile din Consiliul lui.

Aici exista o civilizaţie avansată care făcea acelaşi lucru ca şi oamenii lui, explorând şi apărând cu vigoare ideile, nu cu sabia, ci cu limba, la fel de ascuţită ca o armă.

A încetat să mai ţină seama de persoana care punea întrebarea şi cine dădea răspunsul, însă le-a analizat atent pe fiecare. În condiţii de încordare, americanii dovedeau o inventivitate neobişnuită.

— S-ar părea că încetinirea ritmului de răspândire a virusului ne-ar putea oferi timp de graţie, a remarcat o femeie atrăgătoare, îmbrăcată într-un taior bleumarin. Timpul e cel mai mare duşman, dar şi cel mai bun aliat al nostru. Ar trebui să stopăm deplasările cu avionul.

— Provocând astfel o panică de nedescris? O ameninţare de asemenea proporţii ar scoate la iveală tot ce e mai rău în oameni.

— Atunci să le dăm alte explicaţii, a răspuns femeia. Transmiteţi o alertă la atacuri teroriste în baza unor informaţii pe care nu le putem face publice. Vor presupune că e vorba de atacuri cu bombă sau cine ştie ce. Toate aparatele de zbor să rămână la sol, iar aeroporturile să fie închise. Opriţi zborurile între state. Orice, numai să încetinim răspândirea virusului. Până şi o zi sau două ar atârna destul de greu.

Barbara, secretara pentru sănătate, i-a răspuns:

— Tehnic vorbind, aşa este.

Nimeni nu a ridicat obiecţii.

— Cinstit vorbind, ar fi preferabil să ne concentrăm asupra antivirusului şi a mijloacelor de a-l distribui în cel mai scurt timp. Distribuirea unui vaccin către şase miliarde de persoane nu e o sarcină tocmai uşoară.

— Dar susţineţi că toată lumea prezentă aici ar fi infectată? A întrebat cineva. Nu ar fi bine să-i izolăm pe cei din poziţii de comandă şi control să nu se infecteze? Să-i păstrăm la adăpost atât timp cât este necesar.

— Dar pot fi feriţi oamenii de acest virus? A întrebat altcineva.

— Trebuie să existe o cale. Încăperi curate. Îmbarcați-i pe navete spaţiale şi trimiteţi-i pe o staţie spaţială, nu contează.

— La ce bun? La ce ar sluji câteva sute de generali într-o staţie spaţială dacă restul lumii va muri?

— Atunci izolaţi-i pe oamenii de ştiinţă care lucrează la realizarea antivirusului. Ori transmiteţi către staţia spaţială coduri pentru a lansa câteva focoase nucleare asupra celor care au provocat această situaţie, dacă se ajunge la asta.

La ce bun? S-a întrebat Thomas. În faţa morţii iminente, răzbunarea i se părea meschină. Dezbaterea trena.

— Noi conducem ţara, şi vom muri odată cu ea dacă va fi cazul, a spus în cele din urmă preşedintele. Dar nu văd niciun rău în ideea de a izola un grup de comandă şi control, dar şi cât mai mulţi oameni de ştiinţă.

Haosul a făcut treptat loc unei încordări caracterizate prin sobrietate. Crizele dezbină câteodată, după cum pot să şi unească. Acum ea unea.

Cel puţin pe moment.

Şedinţa se desfăşura de două ore, când, într-un târziu, s-a pus şi întrebarea care l-a adus pe Thomas în prim-plan.

Femeia cu taior bleumarin. O fiinţă inteligentă.

— De unde ştim că ei deţin antivirusul?

Nu i-a răspuns nimeni.

— Nu este posibil să fi jucat la cacealma? Dacă ne trebuie luni de zile să creăm un vaccin sau un antivirus, cum se face că ei îl au? Aţi spus că Germenul Raison este un virus absolut nou, obţinut cu mai puţin de o săptămână în urmă, fiind o mutaţie a Vaccinului Raison. Cum de s-a realizat antivirusul într-un răstimp atât de scurt?

Preşedintele s-a uitat spre Thomas, care stătea în fundul sălii, apoi a făcut semn către adjunctul secretarului de Stat Gains, care s-a ridicat şi s-a apropiat de un microfon. Scosese doar câteva cuvinte în timpul discuţiei, lăsându-i din politeţe întâietatea superiorului său, secretarul de Stat Paul Stanley, a presupus Thomas.

— Situaţia e mai complicată. Nimic nu va schimba ceea ce aţi auzit deja, dar există ceva care ne-ar putea ajuta într-un mod mai… mai puţin convenţional. Ezitarea mea are un motiv, pentru că sunt pe cale de a deschide o cutie a Pandorei, dar având în vedere acest caz, cred că este recomandabil să vă dezvălui ceva.

Thomas a simţit subit că îi pierise cu totul orice dorinţă de a se adresa acestui grup de oameni. Nu se pricepea să le vorbească la fel ca un politician.

— În urmă cu două săptămâni, un bărbat ne-a telefonat şi a susţinut că avea nişte vise ciudate.

Thomas a strâns din pleoape. Despre el era vorba.

— Acest om a ajuns la concluzia că visele lui sunt reale, deoarece în ele existau cărţi de istorie care consemnau istoria Pământului. A putut apela la aceste cărţi, aflând astfel, de exemplu, cine a câştigat Derbiul Kentucky de anul acesta. Lucru pe care l-a făcut, *înainte* ca derbiul să se dispute, vă rog să reţineţi. Şi a avut dreptate. În realitate, a câştigat peste trei sute de mii de dolari la casa de pariuri. Informaţiile din cărţile de istorii din lumea lui de vis s-au dovedit reale. Şi exacte.

Thomas a rămas puţin surprins că nu au apărut măcar câteva chicoteli.

— Ne-a telefonat deoarece a aflat ceva foarte tulburător, mai precis, că un virus periculos, pe nume Germenul Raison, va fi lăsat liber în lume în această săptămână. Repet, asta s-a întâmplat acum două săptămâni, când Germenul Raison nici măcar nu exista.   Uimitor că oamenii aceia erau atenţi.

— Nimeni nu l-a ascultat, desigur. Cine ar fi fost dispus? S-a dus la Bangkok şi a acţionat de unul singur. În ultima săptămână ne-a oferit o serie de informaţii despre anumite evenimente, înainte ca ele să se producă.

A făcut o pauză. Nimeni nu a făcut nicio mişcare.

— La solicitarea preşedintelui, ieri m-am deplasat la Bangkok. Ceea ce am văzut cu ochii mei v-ar crea un şoc. La fel ca mine, probabil aţi ajuns la concluzia că naţiunea noastră este într-o situaţie extrem de proastă. Pare disperată. Doamnelor şi domnilor, dacă există cineva care să poată salva această ţară, acesta ar putea fi Thomas Hunter. Thomas?

S-a ridicat în picioare şi a ieşit pe interval. A păşit spre podium, simţindu-se cam nefiresc în pantalonii negri şi cămaşa albă pe care le cumpărase de la un magazin, venind dinspre aeroport. Pesemne că arăta foarte, foarte ciudat. *Uite-l şi pe cel care a văzut sfârşitul lumii.* Era la fel de rupt de realitatea acelor oameni ca Hulk sau Omul Păianjen.

A acoperit microfonul cu palma.

— Nu cred că va sluji la ceva, a vorbit el încet.

Preşedintele l-a urmărit fără să clipească.

— Fă-i să creadă, i-a zis Gains. Lasă-i să pună întrebări.

I-a adresat un zâmbet pierit şi s-a tras deoparte.

Thomas a rămas cu faţa la public. Era urmărit de douăzeci şi trei de perechi de ochi, care trădau nesiguranţa şi stânjeneala, stări pe care le trăia şi el.

A simţit broboane de sudoare pe frunte. Dacă ei ar şti cât de nesigur se simţea, informaţiile pe care le va împărtăşi s-ar adresa unor urechi surde. Trebuia să-şi joace rolul cât mai convingător posibil. Nu avea importanţă dacă ei îl acceptau sau îl plăceau ori nu. Conta să fie ascultat.

— Ştiu că unii dintre voi, sau chiar toţi, veţi socoti ceea ce vă spun drept o nebunie. Oricum ar fi, nu mă supăr, începu el, iar glasul îi suna cam puternic pentru acea sală. Mă numesc Thomas Hunter şi adevărul este că, oricum aş fi aflat ceea ce ştiu, indiferent cât de incredibil vi se va părea, dar ştiu anumite lucruri. Dacă veţi urmări cu atenţie ce am a vă zice s-ar putea să mai aveţi vreo şansă. Dacă nu, peste mai puţin de douăzeci şi una de zile veţi muri.

Lăsa impresia că era prea sigur de sine. Chiar impertinent. Dar era singura cale de a se impune în această realitate.

— Să continuu?

— Chiar te rog, Thomas, i s-a adresat preşedintele, care stătea în spatele lui.

Rezervele i s-au risipit imediat. Adevărul era că probabil avea mai multe de oferit ţării decât oricare altă persoană din acea încăpere. Şi asta nu deoarece dorea să-şi asume o asemenea răspundere. Nu avea nimic de pierdut. Pe când ceilalţi nu erau în situaţia lui.

— Mulţumesc.

S-a dus spre dreapta, dar şi-a amintit de microfon, astfel că a revenit, privind la cei din sală. Se putea să nu mai aibă prilejul de a li se adresa şi altă dată, de aceea a decis să le vorbească într-un limbaj care măcar să îi zdruncine puţin.

— În ultimele două săptămâni am trăit cât pentru o viaţă întreagă. În această viaţă am învăţat şi câteva lucruri. În

particular, că majoritatea oamenilor sunt gata să cedeze tendinţelor puternice care îi trag cu ele către distrugere. Doar cei mai puternici în gând şi spirit vor reuşi să înoate împotriva acestui curent. S-ar putea să sune cam filosofic, dar aşa vorbesc unii în locul de unde vin, şi sunt de acord cu ei.

A făcut o pauză şi a privit-o drept în ochi pe femeia în taior bleumarin, a cărei întrebare îl făcuse pe Gains să îl prezinte pe Thomas.

— Dacă nu sunteţi foarte atenţi, veţi fi cu toţii târâţi până în largul mării. Sunt conştient că vorbele mele sună ca ale unui consilier spiritual. Nu e adevărat. Spun doar ce ştiu, şi iată ce ştiu.

Femeia aceea zâmbea delicat. În sprijinul lui sau de neîncredere, greu să-şi dea seama. Dar nu se sinchisea.

— Ştiu că elveţianul va avea antivirusul, dacă nu cumva îl are deja. Ştiu asta pentru că aşa afirmă cărţile de istorie. Unii oameni vor supravieţui. Însă fără antivirus va fi imposibil.

Şi-a tras sufletul şi a încercat să descifreze expresiile de pe feţele ascultătorilor, dar îi venea greu să deosebească starea de şoc provocată de cunoştinţele unui vorbitor de aceea cauzată de îndrăzneala lui.

— Pe de altă parte, mai ştiu că Statele Unite vor ceda în cele din urmă acestor pretenţii şi vor preda armele. Mai ştiu că întreaga lume se va supune acestui om şi, chiar aşa, jumătate din populaţie va dispărea, deşi nu am idee care va fi aceea. Acest lucru va da naştere unei perioade de cumplite rătăciri.

Vorbea ca un profet sau ca un profesor care îşi dăscăleşte şcolarii. Era ultimul lucru pe care şi-l dorea, deşi a presupus că, într-un mod neconvenţional, chiar era profet. Era posibil să se afle acolo în acele clipe?

— Dacă îi cedaţi elveţianului, veţi urma cursul istoriei, aşa cum este ea scrisă. Veţi fi duşi de curent până în mare. Singura voastră speranţă este să vă opuneţi celor care vă cer să cedaţi. Fie veţi găsi modul de a schimba istoria, fie veţi urma cursul ei şi veţi muri, aşa cum stă scris.

— Doar o clipă.

Era Olsen, bărbatul cu păr negru despre care Bob îl informase că îl duşmănea pe preşedinte. Zâmbea cu un aer răutăcios.

— Da, domnule Olsen.
Bărbatul a clipit nedumerit. Nu se aşteptase să i se spună pe nume.
— Susţii că eşti psihic? Preşedintele are acum asemenea persoane drept consilieri?
— Nu cred în aşa ceva, i-a răspuns Thomas. Sunt cineva care ştie mai multe decât voi ceilalţi despre anumite lucruri. Adevărul este, de exemplu, că vei muri peste mai puţin de douăzeci şi una de zile din cauza unei hemoragii masive a inimii, plămânilor şi ficatului. De la apariţia simptomelor şi până la moarte vei avea cel mult douăzeci şi patru de ore de trăit. Ştiu că sună cam neplăcut, dar presupun că niciunul dintre cei de faţă nu are chef de glume.
Zâmbetul de satisfacţie a dispărut imediat de pe faţa lui Olsen.
— Cred că în decurs de o săptămână vei prezenta o moţiune pentru a ceda cererilor lui Svensson. Asta nu se regăseşte în Cărţile de Istorii, înţelegi? Aşa judec eu în baza observaţiilor pe care le-am făcut astăzi în ceea ce te priveşte. Dacă nu mă înşel, eşti tipul de om căruia cei din această încăpere ar trebui să i se opună.
Oarecum încordat, Gains a chicotit.
— Sunt convins că Thomas nu este pe deplin sincer. Are un spirit… unic, după cum sigur aţi remarcat. Mai aveţi întrebări?
— Vorbeşti serios? A întrebat Olsen, uitându-se la Gains. Chiar ai îndrăzneala de a ţine un număr de circ în faţa noastră în asemenea momente?
— Cât se poate de serios! A replicat Gains. Ne aflăm aici din pricină că nu i-am dat ascultare acestui om în urmă cu două săptămâni. El ne-a dezvăluit ce anume, unde, chiar şi când, şi de ce, iar noi l-am ignorat. Vă sugerez să luaţi fiecare cuvânt rostit de el ca şi cum ar veni de la Dumnezeu însuşi.
Thomas s-a crispat. Nu ţinea să le reproşeze ceva acelor oameni pentru faptul că-i puneau vorbele la îndoială. Ei nu aveau niciun punct de referinţă faţă de care să îl judece.
— Aşadar, ai aflat totul deoarece ar fi consemnat în nu ştiu ce cărţi de istorie din altă realitate? L-a întrebat femeia cu taior bleumarin.

— Numele dumneavoastră?
— Clarice Morton, a spus ea, aruncând o privire spre preşedinte. Membră a congresului.
— Răspunsul este da, doamnă Morton. Fapt confirmat de o serie de evenimente. Am aflat de Germenul Raison acum mai bine de o săptămână. Am anunţat Departamentul de Stat şi apoi Centrul de Prevenire a Epidemiilor. Cum niciuna dintre instituţii nu s-a arătat interesată, m-am dus personal la Bangkok. A fost un act disperat, recunosc, să o răpesc pe Monique de Raison – poate aţi auzit despre asta. Am încercat să o fac să priceapă cât de periculos era de fapt vaccinul creat de ea. Inutil să mai adaug că acum înţelege.
— Deci ai convins-o înainte să se petreacă toate acestea?
— Ea mi-a cerut anumite informaţii specifice. M-am dus la Istorii şi am obţinut acele informaţii. Atunci şi-a dat seama. Asta s-a întâmplat înainte să fiu împuşcat de Carlos, care a răpit-o. Acum, fără îndoială, ei se slujesc de ea să creeze antivirusul.
— Ai fost împuşcat?
— E o poveste lungă, doamnă Morton. Inutil să o depănăm acum.
Lui Gains i-a venit greu să-şi reţină un zâmbet.
— Prin urmare, dacă toate acestea sunt adevărate, dacă poţi obţine informaţii despre viitor ca fiind o chestiune de istorie – şi pe moment sunt dispusă să cred că poţi face acest lucru –, atunci poţi afla ce se va petrece în continuare?
— Da, tehnic vorbind, dacă aş găsi Cărţile de Istorii.
Ea s-a uitat spre preşedinte.
— Iar dacă poţi afla ce se va întâmpla, vom fi capabili să descoperim şi cum să împiedicăm derularea evenimentelor?
— Da, probabil, presupunând că istoria se poate modifica într-adevăr.
— Dar trebuie să presupunem că se poate, altfel totul ar fi inutil, cum singur spui.
— De acord.
— În acest caz, poţi afla ce se va petrece în continuare?
Thomas înţelesese unde voia femeia să ajungă, dar sugestia ei foarte simplă abia acum făcuse să vibreze o anumită coardă în mintea lui. Din păcate, desigur, Cărţile de Istorii nu mai

existau. Trăise cu această idee vreme de cincisprezece ani. Însă se zvonea că ele încă se găseau undeva. Nu avusese niciodată motiv să le caute. Principalele lui griji fuseseră să apere pădurea de Hoardă şi să sărbătorească Marea Romanţă. Acum avea un motiv întemeiat să le caute. Ele îi vor oferi o modalitate de ieşire din această situaţie, aşa cum sugera Clarice.

— De fapt, Cărţile de Istorii nu... nu mai sunt de găsit în prezent.

Cei din sală au scos murmure de nemulţumire. Se părea că informaţiile acelea ar fi prezentat interes pentru ascultători. Erau chiar stârniţi de idee. *Ce convenabil... Cărţile de Istorii dispăruseră! Da, bineînţeles, dar la ce vă aşteptaţi? Întotdeauna se întâmplă aşa.*

Ori poate murmuraseră dezamăgiţi. Unii dintre ei erau chiar dispuşi să creadă ceea ce le spunea.

Aşa se şi cuvenea. Oamenii decenţi îşi dădeau seama de sinceritatea lui doar privindu-l în faţă.

— E absurd! a exclamat Olsen.

— Atunci îmi pare rău că înclin spre absurd, Dwight, a spus preşedintele. Thomas are dreptul să vorbească astfel. Iar Clarice cred că are dreptate. Thomas, poţi să mai afli câte ceva care să ne fie de folos?

Oare putea? Răspunsul lui avea o doză de calcul, dar şi de adevăr:

— Poate.

Olsen a bolborosit ceva, dar Thomas nu şi-a dat seama ce anume.

Preşedintele a închis dosarul.

— Bine. Doamnelor şi domnilor, vă rog să transmiteţi orice alte idei şi comentarii prin personalul meu. O seară bună. Şi Domnul să ne cruţe naţiunea.

S-a ridicat şi a părăsit sala.

Din acel moment, criza avea să dezbine.

— Încă şase oraşe, a zis Phil Grant, plesnind cu dosarul în tăblia măsuţei de cafea.

Cravata maro de mătase îi atârna în dezordine la gât. Şi-a trecut un deget pe sub guler şi a slăbit-o şi mai mult.

— Inclusiv Sankt Petersburg. Au început să se suie pe pereţi. Va fi un miracol dacă ruşii vor reuşi să păstreze secretul.

— E… e un coşmar, a spus asistentul lui.

Thomas s-a uitat la Dempsey, care s-a apropiat de fereastră şi a privit lung în gol.

— Ruşii au o experienţă de decenii în privinţa asta, aşa că vor ţine totul secret. Eu mi-aş face mai multe griji pentru Statele Unite. Dacă aş fi un parior înrăit, aş spune că Olsen a început deja să divulge secretul. Câte oraşe spuneai că sunt afectate?

— Douăzeci. Toate aeroporturile. Treaba merge ceas.

— Doar *nu* vom închide aeroporturile?

— CPE a desfăşurat o nouă simulare, folosind ultimele date. Spun că, în situaţia actuală, închiderea aeroporturilor nu va sluji la nimic. De când virusul a fost eliberat la New York, în SUA s-au înregistrat peste zece mii de zboruri. Estimările cele mai conservatoare precizează că deja a fost expusă un sfert din populaţie.

Grant şi-a lăsat coatele pe genunchi, apoi şi-a împreunat degetele ambelor mâini, închipuind o piramidă. Mâinile îi tremurau uşor. Încruntat, Dempsey s-a întors de la fereastră. Cămaşa bleu era pătată de sudoare la subsuori. În cele din urmă, trista realitate privind ce se întâmpla în Statele Unite ale Americii era acceptată şi la CIA.

Cu trei sferturi de oră mai devreme, Grant îl invitase pe Thomas la sediul CIA din Langley.

— Eşti convins că merită să ne pierdem vremea cu psihologul ăsta? A întrebat Thomas. Mie mi se pare că am putea face altceva, mai util.

— Dimpotrivă, încercarea de a-ţi debloca mintea este singurul lucru care ar merita făcut în ce te priveşte, a spus Grant.

— Amintirile, poate. Oricum, n-aş presupune că ceea ce se petrece ţine doar de mintea mea, i-a răspuns Thomas.

— M-aş mulţumi cu amintirile. Dacă i-ai transmis lui Carlos caracteristicile antivirusului, aşa cum crezi, înseamnă că acea informaţie este încă în creierul tău. Cu puţin noroc, doctorul Myles Bancroft îţi poate stimula acea amintire. Nu ai idee unde s-ar putea ascunde Svensson?

— Niciuna.
— Ori unde ar putea să o ţină pe Monique?
— Presupun că ea se află cu el. Singurele comunicări s-au făcut prin fax, dintr-un apartament aflat la Bangkok. Am ajuns acolo acum şase ore. Apartamentul era pustiu şi n-am găsit decât un laptop. Foloseşte interpuşi. E deştept că stă departe de Internet şi foloseşte faxul. Ultimul a venit de la Istanbul. Din câte ne dăm seama, ar putea să aibă şi o sută de asemenea interpuşi. Cât ne-a luat să-l depistăm pe Bin Laden? În cazul acestui individ s-ar putea să fie şi mai greu. Dar mă îndoiesc că va mai avea importanţă peste câteva zile. Aşa cum ai spus şi tu mai devreme, fără îndoială că lucrează mână în mână cu alţii. Cel mai probabil o ţară. Dacă am şti care, am putea începe căutarea.
— Dar numai dacă vrea el să ne dea vreo sugestie. Doar n-o să bombardăm o ţară ca Argentina, de pildă, dacă ar fi stabilit acolo. Mai ales dacă ar deţine antivirusul, i-a răspuns Grant, după care s-a ridicat şi şi-a dres glasul. Lumea se destramă, iar noi stăm aici, orbi ca nişte lilieci.
— Indiferent ce s-ar întâmpla, nimeni nu trebuie să-l convingă pe preşedinte să admită un compromis, a subliniat Thomas.
— Cred că vei avea prilejul să faci chiar tu asta, i-a replicat directorul. Vrea să te întâlnească mâine.
A sunat telefonul. Grant a ridicat receptorul şi a ascultat câteva momente.
— Plecăm chiar acum, a zis el şi a închis. Ne aşteaptă. Să mergem.

Doctorul Myles Bancroft era un bărbat scund, îmbrăcat fără gust, cu pantaloni boţiţi şi fire de păr care îi apăreau din toate orificiile feţei; una peste alta, nicidecum omul pe care majoritatea l-ar asocia cu lauretul Premiului Pulitzer. Avea pe faţă un zâmbet atotcunoscător, foarte dezarmant – lucru bun, dacă se ţinea seama cu ce se juca el de obicei.
Cu mintea oamenilor.
Laboratorul lui ocupa un subsol dintr-o clădire de pe latura sudică a campusului Johns Hopkins. Thomas a ajuns acolo cu elicopterul şi s-a trezit condus cu rapiditate pe trepte, de parcă

ar fi fost o persoană inclusă în programul de protecţie a martorilor şi s-ar fi primit informaţii că nişte lunetişti, aflaţi pe vreun acoperiş, vor încerca să-l lichideze.

În camera cu pereţi albi de beton, Thomas a rămas faţă în faţă cu psihologul specialist în domeniul cogniţiei. Doi dintre oamenii lui Grant s-au aşezat picior peste picior, aşteptând în hol. Directorul rămăsese la Langley, având nenumărate probleme care îi chinuiau mintea.

— Aşadar, în esenţă, o să mă hipnotizezi ca apoi să mă conectezi la vreunul dintre aparatele voastre ca să mă adormi cât te joci cu mintea mea folosind impulsuri electrice.

— În esenţă, da, i-a răspuns Bancroft cu un zâmbet. Eu descriu procedeul folosind cuvinte mai elegante, glumeţe, dar în principiu ai prins despre ce este vorba, flăcăule. Hipnoza nu este întotdeauna sigură. Nu te iau în balon. Este nevoie de un pacient care să coopereze şi aş vrea să fii un asemenea subiect. Dar chiar de nu eşti, probabil că voi reuşi să obţin nişte rezultate interesante transformându-te într-un Frankenstein, a încheiat cu un alt surâs.

Omul i-a plăcut enorm lui Thomas.

— Şi cum explici această transformare în Frankenstein? În nişte cuvinte pe care să le pricep şi eu.

— Să-ţi dau o idee. Creierul înregistrează totul; sunt convins că deja ştii asta. Nu ştim precis cum să ajungem la informaţii sau cum să înregistrăm amintirile şi aşa mai departe. Dar facem progrese. Te leg la firele astea de aici şi vom putea înregistra semnăturile undelor emise de creier. Din păcate, nu prea reuşim să descâlcim limbajul creierului, aşa că, în momentul când vedem câte-un semn mai altfel, ştim că înseamnă ceva, chiar dacă nu avem habar de semnificaţia acelui semn deosebit. Mă urmăreşti?

— Deci, în concluzie, nu se ştie mai nimic.

— Cam asta e concluzia. Începem?

— Acum, la modul serios.

— Păi, e o metodă mai curând speculativă, recunosc, dar uite ce se întâmplă: am elaborat o metodă de a stimula şi activa amintirile. Activitatea cerebrală de diferite tipuri prezintă şi semnături specifice ale undelor. De exemplu, în exprimarea cea

mai simplă, activitatea conceptuală, sau gândirea în stare de veghe, arată altfel decât gândirea perceptivă, sau din vis. De câtva timp, cartografiez şi identific aceste semnături. Printre nenumărate alte lucruri, am descoperit că există o legătură între vise şi amintiri – au semnături similare, înţelegi? Un limbaj cerebral asemănător, ca să spun aşa. În esenţă, intenţionez să înregistrez semnăturile din vise şi apoi să le transmit forţat în secţiunea de creier care conţine de obicei amintirile. Acest lucru pare să le stimuleze. Efectul nu este permanent, dar aşa se reuşeşte stimularea amintirilor la majoritatea subiecţilor.

— Hm. Dar nu se pot izola anumite amintiri. Doar speri că mă voi trezi amintindu-mi ceva mai multe lucruri decât înainte de a mă fi culcat.

— În unele cazuri, da. În altele, subiecţii au vise care se dovedesc a fi de fapt amintiri. E ca şi cum ai turna lichid într-o ceaşcă deja plină ochi cu apă sau, în situaţia noastră, amintiri. Când torni lichidul, apa se revarsă peste buza cănii. E chiar amuzant, dacă te gândeşti mai bine. Stimularea amintirilor pare să-i ajute pe unii subiecţi să-şi aducă aminte visele. După cum ştii, o persoană obişnuită are în medie cinci vise pe noapte şi-şi aduce aminte cel mult unul. Când te conectez la aparat, nu se mai întâmplă aşa. Începem?

— De ce nu?

— În primul rând, câteva chestiuni de bază. Lucruri vitale, înţelegi? Trebuie să-ţi extrag o probă de sânge şi să o analizez în laborator pentru a depista prezenţa unor boli obişnuite care afectează mintea. Doar ca să fim mai siguri.

Jumătate de oră mai târziu, după o serie de teste simple, urmate de cinci încercări eşuate de a-l aduce pe Thomas în stare hipnotică, Bancroft a schimbat metoda şi l-a conectat la encefalograf. I-a plasat doisprezece electrozi în diferite zone ale capului, după care i-a dat o tabletă care să-l liniştească, fără însă a afecta în vreun fel activitatea cerebrală.

După aceea a închis lumina şi a părăsit încăperea. Câteva momente mai apoi, din difuzoarele aflate în tavan a început să se reverse o muzică plăcută. Scaunul pe care stătea întins Thomas era asemănător cu unul de stomatolog. S-a întrebat

dacă exista o tabletă care să-i blocheze visele. A fost ultimul lui gând înainte de a se scufunda într-un somn profund.

La ora şase, Mike Orear a plecat de la biroul său de la CNN şi s-a luptat cu traficul vreme de o oră, ca de obicei, cât îi lua ca să ajungă la casa cea nouă a Theresei Sumner din zona de sud. Nu-şi planificase întâlnirea din acea seară, dar asta nu îl deranja câtuşi de puţin.

Ea plecase într-o problemă de serviciu a CPE tocmai la Bangkok şi revenise în acea zi pentru a participa la o altă şedinţă la Washington. Ceva mai puţin obişnuit, dar nu din cale-afară. Amândoi duceau o viaţă plină de neprevăzut şi de schimbări neaşteptate de program.

Theresa îl sunase de cum ajunsese la aeroportul Reagan International, spunându-i să vină la ea în jurul orei opt. Era într-o dispoziţie irezistibilă de şef şi, după ce el îi spusese câteva lucruri, mai toate nimicuri care ajutau la descreţirea frunţii, a fost de acord, aşa cum ştiau de fapt amândoi că se va întâmpla. Fusese la casa cea nouă doar de trei sau patru ori în cele zece luni de când se întâlneau, şi niciodată nu plecase de acolo dezamăgit.

Un automobil alb, cu aspect de cutie – un Volvo –, se deplasa în dreapta lui, iar în stânga avea un Lincoln negru. Niciunul dintre şoferi nu s-a uitat la el când i-a sfredelit cu privirea. La Atlanta era ora de vârf în trafic şi fiecare era pierdut în propria lui lume, ignorându-i pe toţi cei din jur. Aceşti zombii pluteau prin viaţă ca şi cum, până la urmă, nimic nu ar fi contat.

În urmă cu trei ani, mutarea lui din North Dakota la biroul din Atlanta ca să aibă o emisiune la sfârşitul după-amiezii fusese un lucru fericit. Acum nu mai era chiar atât de sigur. Oraşul avea destule locuri unde să-şi petreacă timpul în mod plăcut, dar se săturase de ele. În curând ar fi trebuit să abandoneze jocul de-a bărbatul intangibil şi să aleagă drept soţie pe cineva care să semene mai curând cu o Betty cea simpluţă decât cu Theresa.

Pe de altă parte, îi plăcea jocul pe care îl făcea în prezent. Era în stare să adopte sau să lepede rolul de bărbat independent într-o fracţiune de secundă, ca şi cum ar fi apăsat pe un comutator, ceea ce reprezenta un avantaj şi în meseria lui.

Pentru public şi pentru unii dintre colegi era bărbatul sincer din North Dakota, cu păr negru şi ondulat, în care puteau avea încredere oricând. Pentru alţii, ca Theresa, era jucătorul de fotbal din liceu, care ar fi putut ajunge profesionist dacă nu s-ar fi apucat de consumat droguri.

Acum arunca vorbe în loc de cuvinte şi se pricepea să le lanseze în orice ritm impus de regulile jocului.

În cele din urmă, a oprit BMW-ul în faţa casei albe de la colţul străzilor Langshershim şi Bentley.

A oftat, a deschis portiera şi s-a destins după ce stătuse atât timp ghemuit la volan. Maşina ei era în garaj. Prin fereastra de sus văzuse portbagajul de pe acoperişul maşinii de teren.

A mers plutind până la uşă şi a sunat.

Theresa i-a deschis şi s-a întors în bucătărie, fără niciun cuvânt. Da, acea Betty, fata pe care o curtase vreme de doi ani în timpul colegiului nu i-ar fi făcut niciodată aşa ceva – mai ales dacă ar fi ştiut că venea după o oră de condus ca să o vadă. Ei, poate că i-ar face asta din când în când, dar în niciun caz nu ar adopta aerul acela distant, aproape furios.

Părul blond, tuns scurt, îi era răvăşit, iar faţa, suptă – departe de înfăţişarea ispititoare, sexy, pe care o anticipase. Ea a scos un pahar de vin din raft, turnându-şi apoi nişte Sauvignon Blanc.

— Mă înşel eu sau chiar m-ai invitat să vin la tine? A întrebat-o.

— Da. Şi-ţi mulţumesc. Iartă-mă, doar că… am avut o zi grea, a zis ea, zâmbind forţat.

Nu era vorba de o joacă. Sigur o tulburase ceva petrecut în cursul călătoriei. Theresa şi-a lăsat mâinile pe blat şi a închis ochii. El a perceput abia acum starea ei de alarmă.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Şi nu este ceva ce-ţi pot spune.

A luat o înghiţitură lungă de vin şi a aşezat paharul jos.

— Am avut o zi foarte proastă.

— Cum adică nu-mi poţi spune? Ţi s-a întâmplat ceva la slujbă?

— Deocamdată, nu.

A mai luat o gură. A observat că mâna îi tremura. S-a apropiat de ea şi i-a luat paharul din mână.

— Povesteşte-mi.
— Nu pot…
— Ce Dumnezeu, Theresa, spune-mi!
Ea s-a îndepărtat de blat, trecându-şi mâinile prin păr, şi a scos un oftat lung. Nu ţinea minte să o mai fi văzut într-o asemenea stare. Parcă i-ar fi murit cineva, ori era pe patul de moarte, ori se întâmplase ceva îngrozitor cu mama sau fratele ei din San Diego.
— Dacă ţi-ai pus în gând să mă sperii, să ştii că ai reuşit. Aşa că, dacă nu te superi, să terminăm cu jocul ăsta. Hai, spune-mi despre ce e vorba.
— M-ar ucide dacă ţi-aş spune. Mai ales *ţie*.
— Te referi la meseria mea?
Theresa deja dezvăluise prea multe, iar ochii întorşi într-o parte confirmau. Se întâmplase ceva dacă ajunsese să transpire şi să-l facă pe un om de televiziune ca el să se teamă. Şi se părea că jurase să păstreze secretul.
— Lasă prostiile, a rostit el, luându-şi un pahar de pe raft. M-ai chemat până aici să-mi spui ceva şi-ţi garantez că nu plec până nu aflu despre ce-i vorba. Hai să ne aşezăm şi să bem ceva, după care îmi povesteşti totul cât mai suntem limpezi la minte. Tu alegi.
— Ce asigurare am că nu o să faci public ceea ce-ţi spun?
— Depinde.
— Atunci las-o baltă, a zis ea, fulgerându-l cu privirea. Nu e genul de lucru care „depinde” de ceva ce crezi sau nu.
Se vedea că nu se mai putea controla. Indiferent ce se întâmplase, era vorba de ceva mai grav decât un deces ori un accident.
— E ceva în legătură cu CPE, am dreptate? Ia zi, virusul West Nile a ajuns şi la Casa Albă?
— Îţi jur, dacă sufli o vorbă…
— Am înţeles, a acceptat el, ridicând braţele în aer şi ţinând paharul în echilibru în mâna dreaptă. Nicio vorbă.
— Nu este…
— Theresa, îţi jur! Îţi garantez că nu voi scoate un cuvânt faţă de nimeni din afara acestei case. Dar spune-mi odată!
Ea a respirat adânc.

— E un virus.
— Aşa deci. Am avut dreptate, nu?
— În comparaţie cu acesta de acum, West Nile este floare la ureche.
— Atunci ce e? Ebola?
Glumise pe jumătate, dar ea l-a privit cu severitate şi, vreme de o clipă, îngrozit, el şi-a dat seama că ghicise.
— Sper că glumeşti, da?
Dar nu glumea. Dacă ar fi fost aşa, buza de sus nu i s-ar fi îmbrobonat de sudoare.
— Ebola?
— Mai grav.
El a simţit că păleşte.
— Unde?
— Pretutindeni. I se spune Germenul Raison.
Tremurul îi trecuse de la mâini la voce.
— A fost eliberat astăzi de nişte terorişti în douăzeci şi patru de oraşe. Spre sfârşitul săptămânii, toţi locuitorii Statelor Unite vor fi infectaţi şi nu există tratament. Dacă nu descoperim un vaccin sau alt remediu, suntem pierduţi. Atlanta a fost unul dintre oraşele infectate.
El nu reuşea să plaseze acest lucru în şabloanele potrivit cărora înţelegea lumea. Ce virus putea fi mai cumplit decât Ebola?
— Terorişti?
A confirmat cu un gest.
— Cer armele noastre nucleare. Ale întregii lumi, de fapt.
Mike a rămas cu privirea aţintită asupra ei.
— Cine e infectat? Când spui Atlanta, doar nu te referi în mod obligatoriu la…
— Mike, nu m-ai ascultat cu atenţie. Nu există posibilitatea de a împiedica răspândirea acestui virus. Probabil că toţi cei de la CNN l-au luat deja.
El, infectat? A clipit neîncrezător.
— Asta e… nu se poate. Nu simt că aş avea ceva.
— Asta pentru că are o perioadă de latenţă de trei săptămâni. Crede-mă, dacă nu se rezolvă problema, peste două săptămâni o să începi să simţi ceva.

— Şi nu crezi că lumea ar trebui să ştie?

— De ce? Ca să între în panică şi să fugă pe dealuri? Îţi jur, Mike, dacă te văd privind mai ciudat la cineva în emisiuni, cu mâna mea te ucid! Mă auzi? A izbucnit ea roşie la faţă.

El a lăsat paharul pe blat şi s-a sprijinit de dulap ca să rămână în picioare.

— Bine, bine, linişteşte-te.

Însă ceea ce îi spusese ea părea absurd. Nu reuşea să-şi dea seama de ce, dar ceva nu se potrivea.

— Cred că e vorba de o greşeală. Imposibil să se întâmple aşa ceva. Nu ştie nimeni de asta?

— Ba ştiu preşedintele, membrii cabinetului, câţiva membri ai congresului. Jumătate dintre guvernele lumii. Şi nu e nicio greşeală. Am efectuat chiar eu unele teste. În ultimele douăsprezece ore, am examinat modelul computerizat. Asta este, Mike. Am ajuns în situaţia pe care speram să nu o întâlnim.

S-a lăsat să cadă într-un fotoliu, şi-a rezemat capul de spătar, închizând ochii şi înghiţindu-şi nodul din gât.

Mike s-a aşezat invers pe un scaun de la masă şi multă vreme niciunul dintre ei nu a vorbit. Aerul condiţionat a pornit automat şi, printr-un gură din tavan, i-a suflat aer rece prin păr. Theresa deschisese ochii şi privea în gol spre tavan, pierdută.

— Ia-o cu începutul, a îndemnat-o el. Povesteşte-mi tot.

Electroencefalograma prezenta o problemă.

Nu era adevărat ce vedea. Şi-a dat seama că în mintea celui care dormea pe scaun se întâmpla ceva ciudat, dar omul de ştiinţă numit Bancroft dorea să elimine orice alternativă posibilă.

A oprit aparatul, a reconectat cei doisprezece electrozi şi l-a pornit din nou. Pe ecran se derulau unde tipice pentru activitate cerebrală conceptuală. Acelaşi lucru. Era convins. Acelaşi lucru ca mai devreme. Nu apăreau unde perceptive.

A verificat celelalte monitoare. Culoarea feţei, mişcarea ochilor, temperatura la nivelul pielii. Nimic. Absolut nimic de care să se agaţe. Thomas dormea de două ore. Respira profund, iar trupul i se înmuiase pe scaun. Nu încăpea niciun dram de îndoială, omul nu mai era pe lumea asta. Dormea.

Dar indicaţiile tipice se opreau aici. Temperatura pielii nu se modificase. Ochii nu intraseră în faza de mişcare rapidă. Semnăturile de pe electroencefalogramă nu indicau nici urmă de semnătură perceptivă.

I-a dat ocol pacientului, derulând în minte o listă de elemente care trebuiau verificate pentru a găsi o explicaţie.

Nici una.

S-a dus în birou şi, folosind numărul direct pe care îl primise, l-a sunat pe directorul CIA.

— Grant.

— Bună ziua, domnule Grant. Bancroft, cu băiatul tău, te deranjează.

— Şi?

— Cred că avem probleme.

— Cum adică?

— Adică, băiatul ăsta nu visează.

— Cum se poate asta? Există asemenea cazuri?

— Nu prea des. Şi nu pe perioade atât de lungi. E clar, doarme. Şi prezintă o activitate cerebrală intensă. Dar ceea ce se petrece în mintea lui nu seamănă cu nimic din ceea ce am mai văzut. Judecând după monitoare, aş spune că e treaz.

— Parcă spuneai că doarme.

— Da, doarme. De aici şi problema.

— Vin acolo. Ţine-l aşa, să viseze în continuare.

Grant a închis înainte ca Bancroft să-l poată corecta.

Thomas Hunter nu visa.

9

Ca prin vis, undeva la marginea conştiinţei, Rachelle a auzit strigătele intonate, acoperind cântecul lui Samuel şi încercările lipsite de speranţă făcute de Marie de a-l face să nu mai falseze. Însă subconştientul ei fusese pregătit zi şi noapte să deosebească acel strigăt îndepărtat de orice alt sunet.

A tresărit şi a sărit în picioare, încordându-şi auzul.

— Samuel, linişte!

— Ce s-a întâmplat? A întrebat-o Marie, apoi a auzit şi ea strigătele tremurătoare. A, tata!

— Tata, tata! A exclamat Samuel.

Locuiau într-o casă de lemn, mare şi de formă circulară, care avea etaj. Fiecare avea uşi care dădeau în afară şi constituiau mândria şi bucuria lui Thomas. Acum lacul era înconjurat de aproape zece mii de case, majoritatea aşezate printre copacii retraşi faţă de porţiunea lată ce fusese defrişată în jurul apei, dar niciuna nu avea uşi care să semene cu cele ale casei lui. Se lăuda cu cea mai bună uşă dublă cu balamale din ţinut şi era unică, pentru că se putea mişca în ambele sensuri, permiţând rapid atât intrarea, cât şi ieşirea.

Etajul, unde dormeau, avea o uşă care se închidea normal. Dădea spre o alee care făcea parte dintr-un labirint de pasarele suspendate care legau multe case. Parterul, unde acum Rachelle punea ghiveci fierbinte în castroane de cositor, se mândrea cu acea uşă cu articulaţie dublă. Balamalele, confecţionate din piele, acţionau şi ca un fel de arc, acesta ajutând la închidere.

Marie, fiind la paisprezece ani cea mai mare şi iute, a ajuns prima la uşă şi a ieşit pe ea.

Samuel a pornit imediat după ea. Prea departe în spate. Sau prea aproape. În orice caz, când uşile au fost eliberate de Marie, s-a trezit cu ele în nas. A fost lovit în frunte şi a căzut ca un sac de cartofi.

— Samuel! A exclamat Rachelle şi s-a lăsat în genunchi. Ce uşi blestemate! Ai păţit ceva, copile?

Samuel s-a ridicat destul de greu în fund, apoi a clătinat din cap să se dezmeticească.

— Hai! A strigat Marie. Repede!

— Întoarce-te şi ajută-ţi fratele, s-a răstit Rachelle la ea. L-ai trântit la pământ cu uşile acelea!

Până să se întoarcă ea, Samuel s-a ridicat şi a ieşit în fugă pe uşă. De data aceasta, ele au lovit-o pe Rachelle peste braţul drept, cât pe ce să o dărâme. A scos un geamăt şi a alergat pe poteca pietruită, în urma copiilor.

Lovitura îi provocase o rană, a observat. O tăietură mică, dar nu asta o preocupa acum. A ignorat dâra subţire de sânge şi a continuat să alerge.

Şiruri de femei şi copii goneau pe aleile care duceau spre poarta dinspre care strigătele pe ton ascuţit deveneau tot mai puternice. Luptătorii ajunseseră acasă. Singura întrebare era câţi dintre ei se întorseseră.

De o parte şi de alta a aleii creşteau viţe încolăcite de puroon, cu flori de culoarea levănţicii, asemănătoare cu unele pe care Thomas le numea bougainvilea, şi tufişuri mari de tawii, având flori cu petale albe şi catifelate, fiecare dintre ele răspândindu-şi parfumul dulce în aer. Seamănă cu gardenia, spunea el. Fiecare casă era înveşmântată în viţe înflorite, respectând un plan general care dorea să transforme întregul sat într-o grădină minunată. În acel fel, pădurenii se străduiau să imite cât de cât pădurea colorată.

Simţind un nod în gât, Rachelle a continuat să fugă. Chiar dacă era poate cel mai bun luptător dintre toţi, Thomas era şi comandantul oamenilor şi primul care se repezea în bătălie, acolo unde era mai greu. Se întâmplase de prea multe ori ca el să revină cărând cadavrul vreunui soldat căzut alături de el. Norocul lui nu putea ţine la nesfârşit.

Iar ordinul dat de William privind pregătirile de evacuare îi făcuse pe săteni să se frământe nespus de mult.

S-au strâns pe un drum lat de aproape douăzeci de metri, care mergea în linie dreaptă de la poartă până la lac. Se înnopta, dar sătenii se pregătiseră să sărbătorească întoarcerea Gărzii Pădurii. S-au îngrămădit la poartă, sărind de fericire şi dansând. Lumea flutura torţe aprinse şi crengi împodobite.

Ostaşii erau călare, dar cum mamele îşi ţineau copiii pe umeri, Rachelle nu prea reuşea să vadă.

Vacarmul a fost brusc dominat de glasul cuiva care a strigat. Era ajutorul lui Ciphus – Rachelle ar fi recunoscut acea voce şi de la o sută de metri. Omul încerca să îi dea pe oameni de o parte şi de alta a drumului, cum era obiceiul.

Mulţimea s-a potolit brusc şi s-a despărţit ca apele mării. Rachelle s-a oprit, ţinându-i de mână pe Marie şi Samuel. Apoi l-a văzut pe Thomas în locul lui obişnuit, călare pe armăsarul negru, conducându-şi oştenii, ale căror rânduri se întindeau în spatele lui, până în pădure. S-a simţit cât se poate de uşurată.

— Tată!

— Aşteaptă, Samuel. Întâi trebuie să-i cinstim pe cei căzuţi.

Sătenii s-au tras şi mai mult înapoi, lăsând un drum larg războinicilor. Tropotul făcut de copitele cailor se auzea acum limpede.

Ciphus s-a apropiat de rândul din faţă al armatei şi Thomas a oprit armăsarul. Preţ de câteva clipe, au schimbat câteva cuvinte. Spre dreapta lui Rachelle, mii de oameni continuau să se alinieze de-a lungul drumului care ducea spre lac, acum sclipind în razele lunii care se ridica pe cer. Acolo trăiau aproape treizeci de mii de suflete, iar în zilele următoare, numărul lor avea să ajungă la o sută de mii, deoarece aveau să sosească mulţi pentru a participa la Adunarea anuală.

Ciphus părea să vorbească mai mult decât de obicei. Se întâmplase ceva neplăcut. William insistase asupra gravităţii situaţiei când venise în sat cu o zi în urmă şi le ceruse locuitorilor să se pregătească de evacuare, însă până la urmă câştigaseră bătălia, nu? Doar nu se întorseseră să anunţe că Hoarda era la doar o zi de marş în urmă.

Ciphus s-a întors încet spre mulţime. A rămas în aşteptare mult timp şi, cu fiecare secundă care trecea, tăcerea s-a accentuat, până când Rachelle a avut impresia că-i aude respiraţia. A ridicat ambele braţe în aer şi-a întors faţa spre cer şi a început să geamă. Acela era jelitul tradiţional.

Da, Ciphus, dar câţi? Spune-ne câţi au pierit!

I s-au alăturat alte glasuri în acel plâns. Apoi, cu glas puternic, a strigat:

— Au luat trei mii dintre fiii şi fiicele noastre!

Trei mii! Atât de mulţi?! Niciodată nu se pierduseră mai mult de o mie de vieţi.

Bocetele au devenit ţipete de suferinţă care s-au rostogolit spre deşertul înconjurător. După Thomas, ceilalţi războinici au descălecat, lăsându-se în genunchi, au coborât capetele în pământ şi au plâns. Rachelle a căzut în genunchi alături de ceilalţi, până când întreaga populaţie a satului a rămas aşa pe marginea drumului, vărsând lacrimi pentru soţiile, mamele, taţii, fiicele şi fiii care suferiseră pierderi atât de mari din cauza Hoardei. Doar Ciphus a rămas în picioare, cu braţele ridicate într-un strigăt către Elyon.

— Alină-ţi copiii, Făcătorule de oameni! Ia-ţi fiicele la sân şi şterge-le lacrimile. Fereşte-i pe fiii tăi de răul care pângăreşte ceea ce este sacru. Vino şi ne mântuieşte, Elyon. Vino şi ne salvează, tu, care ne iubeşti sufletele.

Obiceiul de a mărita imediat văduvele cu bărbaţii liberi avea să fie aproape ignorat. Nu erau suficienţi atâtor văduve. Muriseră prea mulţi. Rachelle a simţit o strângere de inimă pentru cele care aveau să afle curând că soţii lor se numărau printre cei trei mii.

Jelitul a continuat vreme de aproape un sfert de ceas, până când Ciphus şi-a încheiat rugăciunea. Apoi şi-a coborât braţele şi peste mulţimea care acum stătea în picioare s-a lăsat liniştea.

— Pierderile noastre au fost mari. Dar ale lor au fost şi mai mari. Cincizeci de mii dintre oamenii Hoardei şi-au găsit soarta meritată în această zi!

Din rândurile mulţimii s-a auzit un tumult. Pământul s-a cutremurat de urletele lor guturale, pornite atât din groaza stârnită de pierderile înregistrate, cât şi din ura faţă de Hoardă, dar şi din setea lor de victorie.

Thomas a urcat din nou în şa şi a îndemnat calul să înainteze pe drum. Uneori, în asemenea momente, saluta mulţimea din cap sau ridicând mâna, însă în acea seară a simţit nevoia de a păşi cu sobrietate.

A găsit-o din ochi pe Rachelle, care a fugit spre el împreună cu Samuel, şi Marie. S-a aplecat din şa şi a sărutat-o pe buze.

— Raza mea de soare, a rostit el.

— Curcubeul meu, i-a răspuns ea, simţindu-se ispitită să îl tragă jos de pe cal chiar atunci.

El a simţit gestul ei incitant şi a zâmbit. Schimbul lor de gesturi era înviorător tocmai datorită sincerităţii lui. Iar ea aprecia enorm sinceritatea.

— Mergi alături de mine.

Thomas a sărutat-o pe Marie şi a surâs.

— Eşti la fel de frumoasă ca mama ta.

Apoi l-a ciufulit pe Samuel.

Au păşit de-a lungul şirurilor de oameni care îi ovaţionau, el în şa, iar Rachelle, Samuel şi Marie păşind mândri de-a dreapta lui. Însă pe faţa lui persista o expresie încordată. Gândurile nu-i erau chinuite doar de preţul plătit în bătălie.

În momentul când a ajuns la malul lat şi nisipos al lacului, Thomas a descălecat, a lăsat calul în seama grăjdarului său şi s-a întors către locotenenţi.

— Mikil şi William, ne întâlnim imediat ce ne îmbăiem. Suzan, să îi aduci pe Ciphus şi pe toţi membrii Consiliului pe care îi poţi găsi. Dar imediat.

A sărutat-o apoi pe frunte pe Rachelle.

— Avem nevoie de înţelepciunea ta, iubito. Să ni te alături.

I-a strâns în braţe pe Samuel şi pe Marie şi le-a şoptit ceva la ureche. Ei s-au îndepărtat în fugă, sigur pregătiţi să facă vreo năzbâtie.

Thomas a luat-o pe Rachelle de mână şi a condus-o spre unul dintre cele douăzeci de chioşcuri deschise din care se vedea un amfiteatru mare, tăiat din grosul pădurii. Lacul se găsea la două sute de metri depărtare, dincolo de o fâşie de nisip alb şi curat. De-a lungul anilor curăţaseră pădurea şi, pe măsură ce satul se extinsese, lărgiseră şi plaja prin reamplasarea caselor care stătuseră aşezate cândva lângă lac, aşa cum fusese şi a lor. În locul lor plantaseră iarbă bogată şi deasă şi peste două mii de copaci care înfloreau, dispuşi cu grijă în arce concentrice coborând spre nisip. Sute de tufe de trandafiri şi trifoi alb erau presărate prin iarbă în grupuri îngrijite, cu bănci pentru cei care doreau să se aşeze. Acel capăt al lacului fusese aranjat ca un parc-grădină demn de un rege.

Apele lacului nu erau folosite la băut sau spălat – acea apă provenea din izvoare –, ci doar la îmbăiere, şi doar fără săpun. Malul lacului era păstrat pentru sărbători organizate noaptea, şi care se desfăşurau în jurul unui foc de tabără uriaş, făcut într-un loc special.

Thomas şi Rachelle trebuiau să fie în mod firesc printre primii la sărbătorire, dans, cântat şi istorisit poveşti despre iubirea lui Elyon, eveniment care se prelungea până noaptea târziu. Însă în acele momente mintea lui era tare departe de asemenea lucruri.

— Thomas, ce s-a întâmplat?

— E vorba de Pădurea de Sud. S-ar putea să o pierdem.

Cufundat în gânduri, a păşit agitat de-a lungul balustradei chioşcului. De fiecare stâlp al acestuia era prinsă o torţă care ardea. Pe mal, cei care sărbătoreau râdeau plini de voioşie. Un şir lung de dansatori, îmbrăcaţi în straie din ţesături confecţionate din frunze de culoare verde închis şi flori albe, îşi împreunaseră mâinile şi se mişcau în cercuri graţioase în jurul focului de tabără. Erau cu siguranţă binedispuşi de vin şi delectaţi de mâncăruri. Pe apa lacului, lumina lunii strălucea într-un fuior lung.

Poporul lui aştepta de foarte multă vreme mântuire din partea lui Elyon. Născociseră o mie de poveşti despre modul în care îi va scăpa în cele din urmă de Hoardă. Avea să se ridice din lac, inundând deşertul ca să îi înece pe oamenii aceia? Ori va apărea călare pe un cal impunător, alb, ca să-i conducă într-o bătălie supremă prin care să cureţe o dată pentru totdeauna pământul de acele lepădături?

Thomas s-a întors către bătrânii înţelepţi şi către locotenenţii lui.

— Dacă există două armate, ar putea exista şi trei. Altfel, Ciphus, nu aş şovăi să pornesc în astă-noapte împreună cu cinci mii de oşteni în ajutorul lui Jamous. Dar e un drum de cel puţin o zi – aşadar, trei zile dus şi întors. Până acum, Hoarda nu ne-a atacat pe două fronturi. În cazul în care Garda noastră părăseşte pădurea cât vin atât de mulţi să participe la Adunarea anuală…

— A, nu vom schimba data Adunării, te asigur.

— Jumătate dintre forţele noastre escortează triburile. Ne-am dispersat prea mult forţele. Dacă mai trimitem întăriri la Pădurea de Sud, riscăm să rămânem fără apărare.

Mikil s-a ridicat în picioare.

— Permite-mi să plec împreună cu câţiva din Garda Pădurii. Jamous încă luptă. Doar ai auzit vorbele curierului.

Curierul îi aşteptase la poartă cu ştiri proaspete din sud. Jamous rezista cu vitejie atacurilor Hoardei. Prima acţiune de retragere fusese doar un truc pentru a o atrage mai aproape de pădure, unde arcaşii lui aveau avantajul de a se putea ascunde mai uşor. Luptau deja de trei zile.

— Câţi oameni vrei?

— Dă-mi cinci sute.

— Asta ne va slăbi forţele, s-a opus William. Peste mai puţin de o săptămână, aici se va strânge întreaga lume. Ce facem dacă Hoarda ne slăbeşte ca să organizeze un asalt asupra pădurii noastre săptămâna viitoare, când ne poate izbi pe toţi dintr-o lovitură?

— Are dreptate. Nu-ţi pot da cinci sute.

— Ai uitat de bombe, a spus Mikil.

Vestea privind uimitoarea lor victorie se răspândea cu repeziciunea unui foc de câmpie. S-a uitat la Rachelle. Încă nu rămăseseră singuri, când avea să afle adevărata ei reacţie faţă de faptul că începuse din nou să viseze. Cu toate acestea, ce ar fi putut spune în urma unei asemenea victorii?

Ceea ce nu ştia nimeni era că el visase nu doar o dată, ci de două ori, a doua oară când se opriseră să doarmă la revenirea din bătălie. Visase că participa la o şedinţă specială convocată de preşedintele Statelor Unite şi apoi un psiholog îl făcuse să adoarmă, în lumea lui de vis, în acele momente stătea întins pe scaunul din laboratorul doctorului Bancroft.

Şi voia să viseze din nou, în acea noapte. Trebuia. Numai să o poată convinge pe Rachelle să înţeleagă necesitatea acelui vis.

— Folosind praful cel negru, aş putea distruge Hoarda! A adăugat Mikil.

— Nu, în câmp deschis nu avem cum, a precizat William. Ucizi câţiva la fiecare explozie, doar atât. Şi uiţi că nu avem nicio bombă gata.

— Atunci, trei sute de războinici.

— Bine, trei sute, a încuviinţat. Dar tu nu pleci. Trimite alt grup şi le spui oamenilor să urmeze traseul pe care a mers curierul.

Se trimiteau tot timpul mesageri pe cai iuţi între păduri, într-un soi de sistem de poştă, pe care îl iniţiase Thomas.

— Dacă aud că Jamous a câştigat bătălia înainte de a ajunge acolo, să se înapoieze.

Ea l-a privit fix câteva momente, după care s-a întors să plece.

— Îmi pare rău, Mikil, ştiu ce înseamnă Jamous pentru tine, dar am nevoie să fii aici.

S-a oprit, apoi a pornit fără să scoată vreun cuvânt.

Thomas a făcut semn cu capul spre ea.

— William, însoţeşte-o. Suzan, organizează o verificare a perimetrului pădurii. Să ne asigurăm că Hoarda nu pândeşte pe acolo.

Au dispărut amândoi.

— Chiar crezi că ar încerca aşa ceva? L-a întrebat Rachelle.

— Acum o lună, nu, dar au început să fie mai iscusiţi în modul cum atacă. Martyn i-a făcut să se schimbe.

— Aşadar, ne-am înţeles, a conchis Ciphus.

Înţeleptul şi-a netezit barba albă şi lungă. Era unul dintre cei mai vârstnici membri ai consiliului, având şaptezeci de ani. Îmbăierea în apele lui Elyon nu oprea procesul de îmbătrânire.

— Adunarea se va desfăşura aşa cum am plănuit, peste cinci zile.

— Da.

— Indiferent de soarta Pădurii de Sud.

— Crezi că oamenii de acolo vor ceda?

— Nu. A căzut vreuna dintre pădurile noastre? Dar, dacă una va fi cucerită, atunci avem motive şi mai întemeiate să ţinem Adunarea.

— Aşa spun şi eu.

Thomas s-a uitat la soţia lui. Era doar cu câţiva ani mai tânără decât el, dar arăta pe jumătate cât vârsta dobândită de el în urma atâtor bătălii. Nu avea niciun motiv de îndoială că ea ar fi putut deveni un comandant incredibil. Dar era şi mamă. Şi soţia

lui. Gândul de a o expune primejdiei de moarte pe câmpul de luptă îl îngrozea.

S-a apropiat de ea şi şi-a lipit palma de obrazul ei.

— Ţi-am spus în ultima vreme cât de frumoasă eşti?

S-a aplecat şi a sărutat-o pe buze, în vreme ce restul îi urmăreau în tăcere. Romanţa devenise religia lor şi o practicau în fiecare zi. Când cineva rătăcea prin deşert şi nu se scălda în apa lui Elyon, amintirile lui despre pădurea colorată şi despre iubirea pe care Elyon le-o arătase în vechiul lac se ştergea parţial. Însă aici, în pădure, amintirile persistente îi îndemnaseră pe Ciphus şi pe membrii Consiliului să organizeze ritualuri menite să preamărească acele amintiri. Marea Romanţă consta din reguli şi sărbătoriri, dar şi din tradiţii cu rolul de a-i împiedica pe oameni să rătăcească drumul cel drept. Modul în care soţul ori soţia îşi exprimau iubirea faţă de perechea sa făcea parte din acea romanţă.

— Iubirea ta face faţa să-mi strălucească, a glăsuit Rachelle, clipind.

Thomas a sărutat-o din nou.

— Ciphus, ce-mi poţi spune despre Cărţile de Istorii? A întrebat el, întorcându-se de la soţia lui. Se spune că există încă. Ai auzit de ele?

— Nu avem deloc nevoie de Cărţile de Istorii. Noi avem lacurile.

— Sigur. Dar crezi că ele mai există?

Ciphus l-a privit pe sub sprâncenele stufoase.

— Nu sunt cărţi pe care să şi le dorească cineva. Au fost ascunse de noi cu multă vreme în urmă, şi pe bună dreptate.

— N-am ştiut că le urăşti atât de mult. Întrebam, pur şi simplu, dorind să ştiu dacă ai idee despre ele.

— Iar interesul subit faţă de istorii… Te-a mai preocupat acest lucru şi înainte, a intervenit Rachelle. E vorba de visele tale, da?

— Nu e ceea ce-ţi închipui, dar ai dreptate. Acolo nimic nu s-a schimbat. Când m-am trezit la Bangkok, nu trecuse decât o noapte!

S-a apropiat de balustrada chioşcului şi a privit oamenii sărbătorind, acum încinşi în dans şi cânt.

— Ştiu că sună ciudat, dar s-ar putea să întâmpinăm necazuri mari. Au nevoie de mine acolo, a adăugat, întorcându-se spre ea.

— Ce este acest Bangkok? A întrebat Ciphus.

— Lumea din visele lui, i-a explicat Rachelle. Crede că pleacă în alt loc şi că trăieşte în istoriile antice, înainte de Marea Înşelătorie. Îşi închipuie că poate stopa virusul care a dat naştere unor vremuri de năpastă. Înţelegi acum de ce este atât de important rambutanul, Thomas? O dată – doar *o dată* – ai dormit fără să fi mâncat fructul şi mintea ta a luat-o razna. Scandalos!

— De aceea te interesează Cărţile de Istorii? S-a interesat Ciphus. Ca să salvezi o lume din vis?

Thomas a strâns între degete rana de la umăr. Suzan o bandajase cu ierburi şi cu o frunză mare de leac. Înotul în lac avea să-i facă bine, dar rana adâncă avea să se vindece după ceva vreme.

— Vezi rana asta? Nu am căpătat-o în lupta cu Hoarda. E din lumea visului meu.

— Dar lumea aceea sigur nu este reală, a zis înţeleptul. Ori este?

— Nu ai ascultat mai devreme, când am vorbit despre pulberea neagră? Nu ştiu cât de reală este, dar tăietura de la umăr este cât se poate de adevărată.

— Atunci, Elyon se foloseşte de mintea ta ca să ne ajuţi, a continuat Ciphus. Dar dacă sugerezi că visele pe care le foloseşte sunt reale, asta este cu totul altceva.

— Numeşte asta cum doreşti. Umărul mă doare la fel de mult.

— Thomas, te rog, a vorbit Rachelle, plimbându-şi degetele prin părul lui. Se poate să fi căpătat rana aceea în lupta cu Hoarda, şi nici nu ţi-ai dat seama. Da? Fascinaţia faţă de istorii l-a împins pe Tanis să ajungă în pădurea neagră.

— Ba nu. Nu vreau să am asta pe cap. Obsesia lui exista înainte ca eu să încep a visa. Tanis a ales din proprie iniţiativă.

— Iar acum alegi şi tu, a spus ea, şi şi-a retras mâna. *Nu* vreau să mai visezi.

— Dar dacă renunţând la vise îmi voi pune viaţa în pericol? Acolo se moare! Virusul mă va ucide. Oamenii de acolo se bizuie

pe mine, dar la fel de mult însăşi existenţa mea poate depinde de priceperea mea de a împiedica propagarea virusului!

— Nu. Nici nu vreau să aud aşa ceva. Sigur că depind de tine. Fără tine, nici nu ar exista!

— Vrei să-mi primejduieşti viaţa?

— Ultima oară când ai visat, noi am murit cu toţii.

Au rămas faţă în faţă, uitând cu totul de romanţă. El i-a înţeles aversiunea. Dar ce spusese? *Nu vreau să te mai ştiu iubind altă femeie în visele tale câtă vreme eu alăptez copilul tău.* Ceva de felul acesta. Încă era geloasă pe Monique.

— Visele astea mi se par nişte absurdităţi, a spus Ciphus. Simt de acord cu Rachelle. Nu ai niciun folos visând, dacă-ţi pierzi minţile în ele. Dar dacă vrei cu orice preţ să afli despre Cărţile de Istorii, atunci ar trebui să stai de vorbă cu un bătrân, Jeremiah, de la Pădurea din Sud. Cred că a sosit.

Jeremiah din Sud? Bătrânul care a fost cândva un scabios? Era unul dintre foarte puţinii care veniseră şi se scăldaseră în lac de bunăvoie. Multe dintre lucrurile despre locuitorii deşertului le aflase de la el. Însă nu adusese niciodată vorba despre Cărţile de Istorii.

— Şi acum se află aici?

— Pentru Adunare, a încuviinţat înţeleptul, înclinând din cap.

— Thomas.

A rămas faţă în faţă cu Rachelle. Îi arunca una dintre acele priviri pentru care o adora, o căutătură aprigă, care ameninţa fără să arunce nicio bănuială asupra iubirii ei.

— Te rog să-mi spui că, drept dovadă de iubire, vei mânca zece fructe de rambutan imediat şi vei uita pe vecie prostia asta.

— Zece? A făcut el, zâmbind. Vrei să mi se aplece? O să gem toată noaptea. Aşa este întâmpinat un războinic demn de laudă?

Treptat, pe buzele ei a înflorit un zâmbet discret.

— Atunci, un fruct. Şi promit să te fac să-l înghiţi cu un sărut care-ţi va învârti mintea.

— Da, foarte ispititor, a recunoscut el şi a întins mâna să-i prindă degetele. Nu vrei să dansezi?

Ea l-a prins de mână şi s-a rotit spre el.

— Nu ţin defel să mă amestec în treburile îndrăgostiţilor, dar e vorba de ceva mai serios, a intervenit Ciphus.

— Întotdeauna apare câte ceva serios, a zis Thomas. Despre ce este vorba?

— Provocarea.

Ştia deja încotro bătea bătrânul.

— Justin?

— Da. Nu mai putem îngădui ca erezia lui să se răspândească. După cuviinţă, trei înţelepţi au cerut o anchetă în faţa oamenilor, aşa cum îngăduie legea. Eşti de acord?

— Mi-a nesocotit autoritatea cu un prilej. Mi s-ar părea firesc să fiu de acord.

— Şi eşti?

Thomas a surprins privirea Rachellei. Ea îi spusese cândva că Justin nu prezenta pericol şi că, dacă i se dădea importanţă, asta nu făcea decât să-i sporească popularitatea. Pe vremea aceea, se declarase de acord. Deşi nu ar fi recunoscut în faţa lui Mikil şi a celorlalţi ca ea, Thomas încă îl respecta pe acel bărbat.

Era cu siguranţă cel mai bun soldat pe care îl avusese vreodată sub comandă, motiv pentru care Mikil probabil îl detesta atât de mult.

Pe de altă parte, nu se putea nega purtarea lui de-a dreptul eretică. Pace cu Hoarda. O absurditate fără seamăn.

— Chiar este atât de primejdios? A întrebat, mai mult de dragul lui Rachelle decât din dorinţa de a afla adevărul. Se bucură de o popularitate deosebită. O provocare presupune consecinţe grave.

— Dar jignirea proferată de el e tot mai gravă. Socotim că modalitatea cea mai potrivită de a rezolva problema este să o nimicim acum, să dăm un exemplu de ceea ce înseamnă să îndemni la trădare.

— Dar dacă va câştiga?

— I se va îngădui să rămână, desigur. Dacă refuză să-şi schimbe părerea şi pierde, va fi exilat, aşa cum cere legea.

— Bine, a zis Thomas şi s-a întors, cu gând să plece.

Aceea nu era grija lui cea mai mare.

— Ştii că dacă poporul nu poate hotărî, atunci se ajunge la o luptă în arenă, a amintit Ciphus.

— Şi? A replicat, răsucit spre înţelept.

— Am dori ca tu să aperi Consiliul dacă Justin trebuie înfrânt prin luptă.

— De ce eu?

— Mi se pare firesc, după cum singur ai spus. Justin a întors spatele Marii Romanţe şi ţi-a întors spatele şi ţie, comandantul lui. Dacă am numi pe altcineva în afară de tine, oamenii ar putea crede că nu ai curajul necesar. Provocarea noastră nu va avea nicio valoare dacă nu este susţinută de tine. Am dori să fii de acord cu lupta în cazul în care nu se ajunge la o hotărâre.

— Lupta asta nu are niciun rost, a afirmat Rachelle. Cum să lupţi cu Justin? Doar a stat alături de tine vreme de cinci ani. Ţi-a salvat viaţa de mai multe ori. Prezintă o primejdie pentru tine?

— În lupta corp la corp? Iubita mea, tot ce ştie a învăţat de la mine.

— Şi a învăţat perfect, din câte am auzit.

— Nu a purtat nicio luptă de mulţi ani. Şi poate mi-a salvat viaţa, dar mi-a întors şi spatele, fără a mai vorbi de Marea Romanţă, aşa cum pe drept cuvânt a sugerat Ciphus. De însuşi Elyon. Ce vor crede oamenii dacă aş abandona până şi unul dintre reazemele credinţei? Pe de altă parte, sunt convins că nu va avea loc nicio luptă, a rostit el, apoi s-a uitat drept în ochii lui Ciphus şi a adăugat: Accept.

10

Hoarda a incendiat Pădurea de Sud la vreme de noapte, după trei zile de luptă în care sorţii au înclinat de o parte şi de alta. Aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci, în parte deoarece Garda Pădurii rareori îi lăsa pe duşmani să ajungă suficient de aproape pentru a avea un asemenea prilej. Însă asta fusese înainte de apariţia lui Martyn. Soldaţii lui dăduseră foc copacilor cu săgeţi aprinse trase de la două sute de metri din deşert. Nu numai că foloseau focul, dar reuşiseră să-şi confecţioneze şi arcuri.

Lui Jamous şi celor care-i mai rămăseseră le-a luat patru ore să domolească flăcările. Cu ajutorul lui Elyon, Hoarda nu mai declanşase şi alt incendiu, astfel încât cei din Garda Pădurii reuşiseră să prindă o oră de somn.

Jamous stătea acum pe un deal ce domina pădurea pârjolită. Dincolo de ea se afla deşertul plat, albicios, iar acum, în lumina ce creştea, vedea strânsă armata Hoardei. Zece mii de oameni, mult mai puţini decât la începutul bătăliei. Însă şi el pierduse şase sute, patru sute într-o ofensivă importantă declanşată înainte de crepuscul, seara trecută. Alţi două sute fuseseră răniţi. În acest fel, acum mai avea două sute de războinici întregi la trup.

Nu-i văzuse pe locuitorii deşertului luptând atât de eficient. Lăsau impresia că-şi rotesc săbiile cu mai multă pricepere, până şi paşii lor păreau mai hotărâţi. Apelau la manevre de învăluire prin flancuri şi se retrăgeau când se simţeau copleşiţi numeric. Practic, nu-l văzuse pe generalul care purta numele de Martyn, dar presupunea că el era cel aflat la conducerea acelei armate.

Se zvonise despre marea victorie de la Trecătoarea Natalga, astfel că oamenii lui ovaţionaseră. Însă realitatea de aici acţiona asupra minţii lui Jamous ca un vierme. Încă o uşoară presiune din partea Hoardei, iar ei ar fi fost copleşiţi.

În spatele lor, la nici cinci kilometri depărtare, se găsea un sat. Era al doilea ca mărime dintre cele şapte sate, adăpostind douăzeci de mii de suflete cu totul. Jamous fusese trimis pentru

a-i escorta pe aceşti fideli credincioşi ai lui Elyon la Adunarea anuală, când o patrulă se ciocnise cu armata Hoardei.

Sătenii aleseseră ca, în loc să traverseze deşertul fără nicio protecţie, să aştepte înfrângerea severă a locuitorilor deşertului, siguri fiind că aceasta era iminentă.

Până în urmă cu o zi, planul acesta păruse înţelept. Acum se treziseră într-o situaţie cumplită. Dacă fugeau, Hoarda va arde întreaga pădure sau, mai rău, îi va ajunge din urmă şi-i va ucide. Dacă rămâneau pe loc şi luptau, exista posibilitatea să reziste până la sosirea celor trei sute de războinici trimişi de Thomas, însă oamenii lui erau aproape epuizaţi.

S-a ghemuit pe o buturugă şi a analizat posibilele soluţii. Printre copaci se vălătucea o ceaţă slabă. În spatele lui, şapte oşteni din garda lui personală discutau molcom în jurul unui foc mocnit, încălzind apă pentru a-şi pregăti un ceai de plante. Doi dintre ei erau răniţi, unul având arsuri la o pulpă, iar celălalt, o mână strivită după ce primise o lovitură cu capătul bont al unei seceri. Cei doi îşi ignorau suferinţa, deoarece ştiau că şi Thomas de Hunter ar fi făcut la fel.

S-a uitat la pana roşie legată de cot şi gândul i-a fugit la Mikil. Smulsese două pene de la un papagal şi îi dăduse şi ei una să o poarte. Când se va întoarce acasă, o va cere în căsătorie. Nu exista nicio femeie pe care să o iubească şi s-o respecte mai mult. Dar ea ce va face?

Jamous s-a încruntat. A hotărât să lupte. Vor purta lupta deoarece făceau parte din Garda Pădurii.

Cei din spatele lui amuţiseră. Fără să se întoarcă, le-a vorbit făcând semn către deşert.

— Markus, îi vom lovi în flancul de nord folosind douăzeci de arcaşi. Restul mă veţi urma într-un atac dinspre pajiştea de la sud, la care nu se aşteaptă nicidecum.

Niciun răspuns.

— Markus, a zis el, şi s-a întors.

Oamenii lui priveau cu ochii mari la trei bărbaţi care intraseră călare în tabără. Cel care îi conducea era pe un cal alb, care a pufnit şi a început să scurme pământul moale cu copita. Purta o tunică bej cu o curea bătută cu ţinte şi o glugă care semăna cu

acelea de la mantiile scabioşilor. Nu era o îmbrăcăminte de luptă. De şa atârna o sabie în teacă.

Jamous s-a ridicat şi a rămas cu faţa la tabără. Oştenii lui păreau neobişnuit de fascinaţi de ceea ce vedeau. De ce? Cei trei arătau ca nişte pădureni rătăciţi, puternici, sănătoşi, genul de indivizi capabili să devină războinici buni dacă ar fi puţin instruiţi, dar nimic nu-i făcea deosebiţi.

Apoi căpetenia lor a ridicat ochii ca de smarald către Jamous.

Justin din Sud.

Temutul luptător, care îl sfidase pe Thomas refuzând cea mai mare onoare pe care i-o făcuse generalul, îşi petrecea acum zilele cutreierând prin păduri cu ucenicii lui, dorindu-se un profet răspândind idei absurde care dispreţuiau Marea Romanţă. Se bucurase cândva de mare popularitate, dar preceptele sale foarte severe se dovediseră prea apăsătoare pentru mulţi, chiar şi pentru unii neghiobi influenţabili care îl urmau cu supuşenie.

Cu toate acestea, bărbatul pe care îl avea în faţă ameninţa însăşi ţesătura Marii Romanţe cu erezia lui, iar ideile lui căpătau tot mai multă tărie. Aşa se vorbea. Mikil îi spusese cândva lui Jamous că, dacă îl va întâlni din nou pe Justin, nu ar ezita să scoată sabia şi să-l ucidă pe loc. Ea bănuia că era manipulat de druizii din deşert. Dacă Hoarda era duşmanul din exterior, cei ca Justin, care defăimai Marea Romanţă şi vorbeau despre cedarea pădurii în favoarea locuitorilor deşertului, erau inamicul dinăuntru.

Nu slujea la nimic faptul că Justin respinsese să fie înălţat la rangul de general şi demisionase din Garda Pădurii în urmă cu doi ani, când Thomas avusese cel mai mult nevoie de el.

Jamous a scuipat într-o parte, un obicei pe care îl deprinsese de la Mikil.

— Markus, spune-i acelui om să plece din tabăra noastră dacă vrea să rămână în viaţă, a zis el, şi s-a dus către aşternutul făcut sul. Avem de purtat un război.

— Tu eşti cel căruia i se spune Jamous.

Glasul bărbatului era calm şi scăzut. Trăda siguranţa de sine. Nici nu era de mirare că îi vrăjise pe atât de mulţi. Se ştia că druizii Hoardei îi vrăjeau pe ai lor cu vorbe mieroase şi magie neagră.

— Iar tu eşti cel numit Justin, a venit răspunsul. Şi ce dacă? Ne stai în cale.

— Cum să stau în calea voastră dacă mă aflu în pădurea mea?

Jamous a refuzat să se uite spre el.

— Sunt aici ca să-ţi salvez pădurea. Markus, încalecă şi adună oamenii. Verifică dacă s-au îmbăiat cu toţii. Ne aşteaptă o zi lungă. Stephen, alege douăzeci de arcaşi şi vino în partea de jos a taberei.

Oştenii lui au ezitat.

S-a răsucit.

— Markus!

Justin descălecase. Avea îndrăzneala de a-l sfida pe Jamous, şi s-a apropiat de foc, rămânând acolo, cu gluga trasă de pe cap, lăsându-şi la vedere părul castaniu, lung până pe umeri. Avea faţa unui războinic lăsat la vatră. Toţi ştiau de priceperea lui ca soldat până la dezertarea din Gardă. Însă ridurile experienţei lui erau înmuiate de ochii verzi şi sclipitori.

— Locuitorii deşertului vă vor distruge azi, a rostit Justin, întinzând mâna spre foc, după care s-a uitat la ei. Dacă îi ataci, vor copleşi ce ţi-a mai rămas din armată, vor pârjoli pădurea şi-i vor măcelări pe toţi oamenii mei.

— Oamenii *tăi*? Cei care trăiesc în pădurea asta sunt în viaţă *datorită* armatei mele, a replicat Jamous.

— Da. V-am fost îndatoraţi mulţi ani pentru asta. Dar acum Hoarda e prea puternică şi va zdrobi rămăşiţa ta de armată, la fel cum a zdrobit şi mâna acestui om ieri, a spus şi a făcut semn către Stephen, cel lovit cu secera.

— Ai abandonat armata. Ce ştii tu despre războaie?

— Eu port un alt fel de război.

— În numele cui? Al scabioşilor?

— Cât sânge vei vărsa? A întrebat Justin, întors cu faţa spre deşert.

— Atât cât hotărăşte Elyon.

— Elyon? A zis el, părând surprins. Şi pe scabioşi cine i-a făcut? Eu cred că tot el.

— Vrei să spui că *nu* Elyon ne-a condus în lupta împotriva Hoardei?

— Nu. El v-a condus. Dar fără lac nu aţi fi şi voi la fel ca oamenii Hoardei? De aceea, dacă ar fi să vă iau apa şi să vă împing în deşert, v-am sfârteca pe voi în bucăţi, nu pe ei. Am dreptate?

— Spui cumva că eu aş fi unul dintre ei? Ori sugerezi că tu eşti de-al lor?

Justin a zâmbit.

— Spun de fapt că Hoarda pândeşte în fiecare dintre noi. Boala care schilodeşte. Putreziciunea, dacă vrei. De ce nu porniţi război împotriva bolii?

— Ei nu vor leacul, a zis Jamous şi s-a prins de cornul şeii şi a urcat fără să se folosească de scări. Hoarda poate fi lecuită doar cu ceea ce ne-a dat Elyon. Săbiile.

— Dacă insişti să ataci, poate ar fi mai bine să mă laşi pe mine să-ţi conduc oamenii. Aşa am avea mai multe şanse de reuşită. Nu pentru că tu nu te-ai pricepe, nicidecum, a adăugat, făcând semn cu ochiul. Te urmăresc de când ai veni, şi eşti foarte bun. Unul dintre cei mai buni. Ar mai fi şi Thomas, desigur, dar eu cred că eşti cel mai bun pe care l-am văzut în ultima vreme.

— Şi totuşi mă insulţi?

— Departe de mine. Doar că şi eu sunt foarte bun. Cred că aş câştiga acest război şi socotesc că aş putea să o fac fără să pierd niciun om.

Justin avea o calitate ciudată. Spunea lucruri care, în mod obişnuit, l-ar fi făcut pe Jamous să sară la luptă, dar le rostea cu o sinceritate atât de dezarmantă şi cu o atitudine atât de puţin bătăioasă, încât celălalt s-a simţit tentat în acele momente să îl bată amical pe spate, aşa cum ar fi procedat cu un prieten, şi să-i spună: „Bravo, de acord, meştere."

— Asta e propunerea cea mai arogantă de care am avut parte vreodată.

— Înţeleg, aşadar, că vrei să porţi bătălia fără mine.

— Markus, acum! A ordonat scurt Jamous, întorcându-şi calul.

— Atunci, cel puţin fii de acord cu următoarele. Dacă te scap eu singur de această armată a Hoardei, mergi cu mine într-un marş al victoriei prin Valea Elyon, către partea de răsărit a satului.

Oştenii începuseră să încalece, dar s-au oprit, însoţitorii lui Justin nu se clintiseră de pe cai. Acea propunere nebunească nu-i surprinsese câtuşi de puţin.

Din ochii lui Justin a dispărut orice undă de glumă. S-a uitat din nou direct în ochii celuilalt, cu un aer poruncitor. Aşteptând răspuns.

— De acord, a rostit Jamous, mai curând dorind să scape de acel om decât să ia în serios propunerea lui.

Justin l-a privit fix în ochi vreme îndelungată. Apoi, parcă dându-şi seama că timpul gonea din urmă, s-a aruncat în şa, a rotit calul şi a dispărut fără să mai arunce vreo privire în urmă.

Jamous s-a întors, gata de plecare.

— Stephen, arcaşii. Grăbeşte-te cât mai suntem pe lumină.

Îndemnându-şi calul la galop, Justin i-a condus pe Ronin şi Arvyl printre copaci. Cei doi abia de puteau ţine pasul, cu toate că el nu-şi forţa armăsarul, aşa cum făcea atunci când era singur. În afară de Ronin şi Arvyl mai erau şi alţii – mii care îi strigaseră numele în momente importante. Însă popularitatea lui se ştersese în ultimul timp. Oamenii aceia erau schimbători, lăsându-se influenţaţi de sentimentele momentului.

Spera că se mai bucura de suficientă recunoaştere. Înţelegerea lui cu Martyn depindea cel puţin în parte de abilitatea lui de a-i oferi un grup, aşa cum era planul.

Viaţa de paria îşi avea preţul ei. Câteodată, abia reuşea să reziste durerii. Una era să pătrunzi în societate ca orfan, aşa cum fusese cazul lui, şi alta să fii respins pe faţă, aşa cum i se întâmpla acum mereu.

Uneori, nu înţelegea de ce Elyon nu-i pedepsea pe toţi cu sabia lui. Marea Romanţă pe care o practicau ei nu semăna nicidecum cu romanţa lui Elyon.

Acum, soarta lor se găsea în mâinile lui. Dacă ar fi ştiut adevărul, l-ar fi ucis pe dată, înainte de a avea prilejul de a face ceea ce trebuia.

— Justin, aşteaptă! A strigat Ronin din urma lui.

Ajunseseră la un pâlc de pomi fructiferi. Şi-a oprit calul.

— Ce e prieteni, vreţi un mic dejun?

— Domnule, ce ai de gând? Doar nu poţi înfrânge întreaga Hoardă singur!

Menţinând calul la trap, Justin şi-a scos din teacă sabia cu mânerul de culoarea perlei, s-a întins în faţă, a fluturat lama armei pe deasupra capului cu o mişcare care a imitat oarecum numărul opt, apoi, trăgând de hăţuri, şi-a înfrânat calul.

Unu, două, trei fructe mari şi roşii au picat din pom. Le-a prins pe rând şi a aruncat câte unul spre Ronin şi Arvyl.

— Poftim!

A muşcat cu poftă din nectarul dulce. Zeama i s-a scurs pe bărbie. Şi-a vârât sabia înapoi în teacă. Fructul căruia îi va duce lipsa.

Ronin a surâs şi a luat o muşcătură din fruct.

— Serios.

Calul lui Justin a bătut cu copita în pământ. Treptat, zâmbetul i-a dispărut de pe faţă. S-a uitat în depărtare, spre pădure.

— Vorbesc serios, Ronin. Nu ai auzit când am spus că nivelarea deşertului cu un singur cuvânt este ceva ce se poate face cu inima, nu cu sabia?

— Ba ascultam. Dar acum nu suntem la o şezătoare în jurul focului de tabără, la care participă câteva suflete pierdute care vor să descopere un erou. Acum e vorba de armata Hoardei.

— Te îndoieşti de mine?

— Te rog, Justin. După cele ce-am văzut?

— Dar ce aţi văzut?

— Te-am văzut în fruntea a o mie de războinici prin deşertul Samyrian, având în faţă douăzeci de mii de oameni ai Hoardei şi tot pe atât în urmă. Te-am văzut doborând o sută de duşmani de unul singur, şi plecând mai departe fără nicio zgârietură. Te-am auzit vorbind deşertului şi copacilor şi am văzut cum te ascultau. Îmi pui la îndoială încrederea pe care o am în tine?

Justin l-a privit în ochi.

— Eşti cel mai mare războinic de pe acest tărâm, a continuat Ronin. Mai măreţ decât Thomas de Hunter. Dar nimeni nu poate lupta singur cu zece mii. Nu mă îndoiesc, dar întreb ce ai vrut să spui.

Justin nu l-a slăbit din ochi un timp, apoi a început să zâmbească.

— Ronin, dacă aş fi avut un frate, m-aş fi rugat să fie exact ca tine.

Era cea mai mare onoare pe care un om o putea acorda altuia. De fapt, Ronin se îndoia de Justin, chiar întrebând, dar acum a rămas fără grai.

Ronin şi-a plecat capul.

— Sunt servitorul tău.

— Nu, Ronin. Eşti ucenicul meu.

Billy şi Lucy i-au urmărit pe cei trei războinici dinapoia tufişului, abia îndrăznind să respire. Aveau în mâini săbii de lemn pe care le cioplisetă doar cu o zi în urmă. Sabia lui Lucy nu era la fel de ascuţită şi nici arătoasă ca a lui Billy pentru că ea se chinuise să o modeleze cu mâna bolnavă. Era suficient de bună ca să ţină lemnul proptit de picior, însă în rest, bucata stafidită de carne era bună doar ca să arate cu ea sau să îl lovească pe Billy în cap când devenea prea supărător.

Lui Billy îi venise ideea să se strecoare împreună afară din sat cât încă era întuneric ca să participe la bătălie – sau măcar să tragă cu ochiul la ea.

Încercase să îl convingă pe Billy că era prea primejdios, că un copil de nouă ani nu trebuia să privească Hoarda cea rea, iar gândul de a lupta împotriva ei era de neconceput. Lucy nici nu crezuse că vor ajunge acolo, dar el o trezise şi-l urmase, iar pe drum îi spusese în şoaptă toate obiecţiile pe care le avea.

Acum se uita uimită la cei trei războinici călare, iar inima îi bătea suficient de tare ca să sperie păsările din jur.

— Dar e… e el! A şoptit Billy.

Lucy s-a retras în tufiş. Puteau fi auziţi.

Cu ochii dilataţi de mirare, Billy s-a uitat la ea.

— Acela e Justin din Sud!

Lucy era prea îngrozită ca să îi ceară tăcere. Acela nu era Justin din Sud. Nu purta straie de războinic. Nici nu era sigură dacă el exista. Auziseră toate poveştile, dar asta nu însemna că putea cineva să facă tot ce se spunea despre el.

— Jur că-i el! A susurat Billy. A ucis o sută de mii de scabioşi cu o singură mână.

Lucy s-a întins puţin în faţă ca să mai tragă o dată cu ochiul. Cei trei semănau cu Roshuimii fermecaţi ai lui Elyon, despre care tatăl ei spunea că vor nimici Hoarda într-o bună zi.

— Dar tu ce zici, Arvyl? A întrebat Justin. Ce părere ai de...?

S-a oprit la mijlocul propoziţiei. Ronin i-a urmărit privirea şi a văzut doi copii, un băiat şi o fată, ghemuiţi la marginea luminişului, uitându-se de după un tufiş spre ei.

Copiii îl priveau pe Justin, bineînţeles. Întotdeauna pe el. Copiii se lăsau fascinaţi de el. Aceştia doi păreau gemeni, cu părul blond şi ochii mari şi având zece ani, mult prea mici ca să se îndepărteze atât de mult de casă la o asemenea oră.

Cu toate acestea, le înţelegea curiozitatea. Când se mai purtase vreo bătălie atât de aproape de ei?

Justin ajunsese deja în altă lume, a gândit Ronin după ce i-a aruncat o privire. Aşa i se întâmpla când vedea copii. Uita să mai fie războinic. Era tatăl lor, indiferent ai cui ar fi fost. Ochii îi sclipeau, iar faţa i se lumina. Câteodată, se întreba dacă Justin nu ar fi în stare să-şi dea viaţa pentru a redeveni copil, să se dea huţa de crengile copacilor şi să facă tumbe pe o pajişte.

Acea iubire faţă de copii îl deruta mai mult decât oricare altă trăsătură a lui Justin. Unii susţineau că ar fi druid. Şi se ştia destul de bine că ei îi puteau înşela pe nevinovaţi cu câteva cuvinte plăcute. Lui îi era greu să deosebească efectul pe care îl avea Justin asupra copiilor de speculaţiile că nu ar fi fost ce părea.

— Bună ziua, a spus Justin.

Ambii copii s-au ascuns în tufiş. Bărbatul a coborât de pe cal şi s-a grăbit într-acolo.

— Ieşiţi, vă rog. Veniţi, am nevoie de sfatul vostru, a zis, apoi s-a oprit şi s-a lăsat pe un genunchi.

— Sfatul meu? A întrebat băiatul, scoţând capul.

Fata l-a prins de cămaşă şi l-a tras înapoi. Se vedea că nu era la fel de curajoasă.

— Da, sfatul tău. În privinţa bătăliei de azi.

Cei doi copii s-au sfătuit în şoaptă, apoi au ieşit, băiatul, îndrăzneţ, fata, cu fereală. Ronin a văzut că fiecare dintre ei

avea o sabie de lemn. Fata era mai scundă, iar mâna ei stângă era îndoită înspre spate la un unghi ciudat. Diformitate.

Justin a coborât ochii spre mâna fetei, apoi i-a urcat spre faţa ei. Un moment, a lăsat impresia că e captivat de vederea copiilor. Aflată pe o ramură deasupra lor, o pasăre a prins să cânte.

— Numele meu e Justin, iar… a început el, şi dintr-o singură mişcare, s-a aşezat cu picioarele încrucişate. Pe voi cum vă cheamă?

— Billy şi Lucy, a răspuns băiatul.

— Ei, Billy şi Lucy, sunteţi cei mai curajoşi copii pe care i-am cunoscut până acum.

Ochii băiatului au sclipit.

— Şi cei mai frumoşi, a adăugat.

Fata s-a foit de pe un picior pe celălalt.

— Prietenii mei, Ronin şi Arvyl, nu sunt convinşi că pot să nimicesc singur Hoarda. Trebuie să mă hotărăsc, şi cred că aţi putea să-mi daţi nişte îndrumări. Uitaţi-vă în ochii mei şi spuneţi-mi. Ce părere aveţi? Să atac Hoarda?

Neştiind ce să răspundă, Billy s-a uitat la Ronin. Fata a răspuns prima.

— Da, a zis ea.

— Da, a spus şi băiatul. Sigur.

— Da! Ai auzit, Ronin? Arată-mi zece războinici încrezători ca ei doi şi-ţi pun în genunchi întreaga Hoardă. Vino încoace, Billy. Vreau să strâng mâna celui care a rostit ceea ce oamenii mari nu sunt în stare.

Justin a întins mâna, iar Billy i-a strâns-o cu o expresie de fericire pe faţă. Justin i-a ciufulit părul, şoptindu-i apoi ceva ce a rămas neauzit de Ronin. Însă amândoi copiii au râs.

— Lucy, vino, pentru că vreau să sărut mâna celei mai frumoase fecioare din lume.

Ea a făcut un pas în faţă şi i-a întins mâna teafără.

— Nu aceea. Cealaltă.

Zâmbetul ei s-a micşorat. Încet, a coborât sabia. Acum ambele mâini îi atârnau moale pe lângă trup. Justin a rămas cu privirea în ochii ei.

— Nu te teme, i-a spus el foarte încet.

Ea a ridicat mâna diformă, iar el i-a cuprins-o cu ambele palme. S-a aplecat şi i-a sărutat-o cu delicateţe. Apoi i-a şoptit ceva la ureche.

În realitate, Lucy era îngrozită de Justin. Dar nu te teamă, ci de uimire. Nu era sigură dacă se putea încrede în el. Ochii şi zâmbetul lui spuneau da, dar ceva din înfăţişarea lui o făcea să-i tremure genunchii.

Când i-a luat mâna şi i-a sărutat-o, şi-a dat seama că îi va observa tremurul. În acea clipă, el s-a aplecat în faţă şi i-a şoptit ceva la ureche.

— Eşti foarte curajoasă, Lucy, a vorbit, iar glasul lui era moale şi a părut să-i treacă prin trup. Dacă aş fi rege, aş vrea să am o fată ca tine. Să fii prinţesă.

Apoi a sărutat-o pe frunte.

Fetiţa nu a înţeles de ce, dar a simţit lacrimi în ochi. Nu datorită celor rostite sau pentru că o sărutase pe obraz. Era vorba de forţa vocii lui. Magică. S-a simţit ca o prinţesă răpită de cel mai măreţ prinţ din regat, ca în poveşti.

Doar că prinţul nu o alesese pe frumoasa prinţesă, ci pe ea, cea care avea o mână diformă.

S-a străduit din răsputeri să nu plângă, dar îi venea greu şi, brusc, s-a simţit stânjenită stând astfel în faţa lui Billy.

Justin i-a făcut cu ochiul şi s-a ridicat în picioare, încă ţinând-o de mână. A pus celălalt braţ pe umărul lui Billy.

— Mergeţi acasă cât de repede puteţi. Spuneţi-le oamenilor că Hoarda va fi nimicită astăzi. La amiază, vom mărşălui victorioşi prin Valea Elyon. Mă pot bizui pe voi?

Copiii au dat afirmativ din cap.

I-a lăsat acolo şi s-a întors spre locul unde îl aştepta calul.

— Ce bine dacă am putea redeveni cu toţii copii, a grăit.

Apoi a sărit în şa şi a pornit la galop, traversând micuţul luminiş. A oprit în apropierea copacilor şi a răsucit calul.

Dacă Lucy nu se înşela, vedea lacrimi pe faţa lui.

— Dacă aţi putea redeveni copii.

Apoi a dispărut printre copaci.

— Atenţie la flanc! A bubuit glasul lui Jamous. Ţineţi-i în faţă!

Markus şi-a îndemnat calul spre un grup de luptători din Hoardă şi de-abia ajunse când un războinic duşman a descris o mişcare largă cu secera. S-a lăsat rapid pe spate, făcându-se una cu spinarea calului. Secera a şuierat pe deasupra lui. Ridicându-se, a retezat braţul duşmanului de la umăr.

Jamous s-a folosit de arc pentru a slobozi o săgeată în spinarea războinicului care tocmai îl ataca pe Markus din spate. Duşmanul a scos un urlet şi a scăpat sabia din mână.

— Înapoi! Înapoi! A strigat Jamous.

Era cel de-al patrulea atac din acea dimineaţă, iar strategia folosită dădea roade exact cum gândise. Dacă măcinau în continuare flancurile, viteza lor superioară va împiedica armata mai lentă să execute vreo manevră prin care să-i surprindă din urmă. Erau ca nişte lupi care sfârtecau picioarele unui urs, mereu departe de ghearele lui puternice, dar suficient de aproape ca să ia îmbucături mici.

Pădurea se afla la o sută de metri în spate. Jamous a aruncat o privire în urmă.

Nu, se afla la două sute. Să fie atât de departe?

Ba mult mai departe.

S-a răsucit şi s-a ridicat în scări, privind câmpul de luptă. Fiorul rece de pe şira spinării a sfidat razele fierbinţi ale soarelui. Se îndepărtaseră nepermis de mult!

— Înapoi spre pădure! A răcnit.

Chiar în timp ce striga ordinul, a văzut o coloană largă de scabioşi pătrunzând dinspre răsărit şi tăindu-le retragerea spre pădure.

A aruncat o căutătură spre apus. Goneau prea departe ca să treacă printre liniilor lor. S-a răsucit spre apus. Avea în faţă o mare nesfârşită de vrăjmaşi.

Panica a izbucnit în el, apoi s-a potolit. Exista o cale de scăpare. Întotdeauna apărea una.

— Pe centru! A strigat el. Gruparea pe centru!

Oamenii lui s-au aliniat în spatele lui, gata să se retragă prin fugă. Când Hoarda avea să execute mişcarea de interceptare, ei vor ţâşni în mai multe părţi, s-o împrăştie. Dar vor căuta să ajungă în locul indicat la început.

În momentul când calul lui s-a cabrat, Jamous a privit disperat în direcţia spre care dorea să pornească.

— Ne-au tăiat retragerea! A răcnit Markus. Jamous…

Şi-a dat seama imediat ce făcuse duşmanul. Ursul suportase atacurile lupilor cu multă răbdare, mormăind şi lovind cu labele, aşa cum îi era obiceiul. Însă în acea zi, încet, metodic, îi atrăsese cât mai departe, spre adâncul deşertului, astfel ca ei să nu observe manevra de atac prin flanc. Prea târziu pentru a se retrage în siguranţă.

Armata Hoardei închidea calea de retragere la o sută de metri în urma lor. În centru, un războinic ţinea sus stindardul lor, un liliac Shataiki, având gâtul ca un şarpe. Căzuseră în capcană.

Scabioşii din preajma lui s-au retras pe neaşteptate o sută de metri şi s-au alăturat corpului principal. Oamenii lui Jamous s-au îngrămădit spre dreapta. Obosiţi de atâta luptă, caii lor au pufnit şi au lovit cu copitele în nisip. Nimeni nu-i cerea să facă ceva. Nici nu puteau încerca mare lucru.

Doar să atace.

Şirul de duşmani situaţi între ei şi pădure reprezenta singura şansă de salvare. Însă acest şir se îngroşase deja, ajungând la aproape cincizeci de metri, prea mulţi ca să-şi croiască drum prin ei cu mai puţin de două sute de oameni.

Cu toate acestea, era singura lor alegere. Prin minte i-a trecut imaginea lui Mikil. Se va spune că a luptat ca nimeni altul, iar ea îi va duce trupul spre rugul funerar.

Scabioşii se opriseră. Liniştea se lăsase asupra deşertului. Duşmanii păreau mulţumiţi să îi îngăduie lui Jamous să facă prima mişcare. Pur şi simplu, urmau să strângă laţul în direcţia în care pornea. Armata Hoardei învăţa mereu.

Martyn.

Jamous s-a întors către oamenii lui, care alcătuiseră un şir cu faţa spre pădure.

— Există o singură cale, a spus.

— Direct spre ei, a adăugat Markus.

— Tăria lui Elyon.

— Tăria lui Elyon.

Poate câţiva dintre ei reuşeau să străpungă zidul, să-i avertizeze pe săteni.

— Daţi-le tuturor de veste. La ordinul meu, porniţi drept înainte. Dacă reuşiţi să străpungeţi încercuirea, evacuaţi satul. Altfel, ei îl vor pârjoli.

Chiar se ajunsese la aşa ceva? La un ultim atac sinucigaş?

— Eşti un bărbat măreţ, i-a zis Markus.

— Şi tu, Markus. Şi tu.

S-au privit în ochi. Jamous a ridicat sabia.

— Un călăreţ! În spate!

Strigătul venise de la capătul şirului.

Jamous s-a răsucit în şa. Aflat cam la un kilometru depărtare, un călăreţ solitar gonea prin deşert, venind dinspre răsărit. În urma lui se ridica o dâră de praf.

Jamous a întors calul.

— Fiţi pregătiţi!

Călăreţul nu se îndrepta nici spre ei, nici spre locuitorii deşertului. Se găsea cam la jumătatea distanţei dintre poziţia lor şi cea a Hoardei. Un cal alb.

Duduitul copitelor a ajuns la urechile lui Jamous. Şi-a aţintit ochii spre calul care venea tunând dinspre deşert, călărit parcă de vreun curier orb, care, după ce se rătăcise, era hotărât să transmită cu orice preţ mesajul către comandantul suprem.

Era Justin din Sud.

Nu purta îmbrăcămintea obişnuită pentru luptă. Gluga, desprinsă de pe cap, îi flutura pe spate. Călărea stând în scări pe vârful degetelor, ca şi cum s-ar fi născut în şa. Iar în mâna dreaptă avea o sabie, ţinută jos şi uşor, astfel că vârful ei părea să atingă nisipul dintr-o clipă în alta.

Jamous şi-a înghiţit nodul din gât. Acest războinic dusese şi câştigase mai multe bătălii decât oricare altul, cu excepţia lui Thomas. Cu toate că nu luptase niciodată alături de el, cu toţii auziseră de faptele lui de vitejie înainte de a fi părăsit Garda.

Justin a cotit brusc spre armata Hoardei, s-a aplecat cât a putut de mult într-o parte, şi a atins nisipul cu sabia. Încă alergând cu toată viteza, a trasat cale de o sută de metri o linie în deşert, după care s-a îndreptat în şa şi a oprit calul.

Armăsarul alb s-a cabrat şi a coborât picioarele din faţă abia după ce s-a răsucit pe cele din spate.

Justin a galopat înapoi, fără să arunce priviri spre niciuna dintre părţi. Şirurile din frunte ale scabioşilor au şovăit, dar nu s-au tras îndărăt. Trăgând de hăţuri, s-a oprit la mijlocul liniei pe care o trasase şi s-a întors cu faţa spre Hoardă.

Armatele au rămas perfect nemişcate.

Vreme de mai multe secunde lungi, Justin a privit fix înainte, stând cu spatele la Jamous.

— Ce fa…

Jamous a ridicat mâna să-l amuţească pe Markus.

Justin şi-a aruncat piciorul peste şa şi a coborât dintr-un salt. A păşit până la linie şi s-a oprit. Apoi, în mod deliberat, a trecut de ea şi a pornit înainte, târând pe nisip sabia cu mâna întinsă în lateral. S-a auzit scârţâitul nisipului sub tălpile lui. Un cal dintre cei aflaţi în şir a fornăit.

Se găsea la treizeci de metri de grosul armatei, când s-a oprit din nou. De astă dată, şi-a înfipt sabia în nisip şi s-a retras trei paşi.

Glasul lui a răsunat pe deasupra deşertului.

— Vreau să vorbesc cu generalul numit Martyn!

— Ce are de gând? Se predă?

— Nu ştiu, Markus. Însă suntem în viaţă.

— Dar nu ne putem preda! Hoarda nu ia prizonieri.

— Cred că vrea să încheie pace.

— Asta înseamnă trădare faţă de Elyon, a izbucnit Markus.

Jamous a aruncat o privire către armata din spatele lor.

— Trimite un curier prin învăluire, spre flancul lor dinspre răsărit.

— Acum?

— Da. Să vedem dacă îl lasă să treacă.

Markus a transmis ordinul.

Justin a rămas cu faţa spre armată, aşteptând. Din şirul soldaţilor lui Jamous s-a desprins un curier, care a ţâşnit spre răsărit în acelaşi mod în care procedase şi Justin. Scabioşii nu au făcut nicio încercare să-l împiedice.

— Îl lasă să treacă.

— Bine. Să vedem dacă…

— Acum îl opresc.

Duşmanii închideau flancul răsăritean. Călăreţul a oprit şi a pornit înapoi. Jamous a scăpat un blestem.

— Ei, să vedem acum cât de departe vom merge cu trădarea.

Ca la un semn nevăzut, armata Hoardei s-a desfăcut drept în faţa lor. Un general călare, purtând eşarfa neagră care îi arăta gradul, s-a apropiat de Justin. Aşadar, acela era Martyn. Jamous a reuşit să-i vadă faţa anonimă de scabios pe sub glugă, dar nu a putut să-i distingă trăsăturile. S-a oprit la trei metri de sabia lui Justin.

Murmurul slab al glasurilor a răzbătut peste deşert, dar Jamous nu a fost în stare să distingă vreun cuvânt. Cei doi au continuat să stea de vorbă. Au trecut cinci minute. Apoi, zece.

Generalul Martyn a coborât brusc de pe cal, l-a întâmpinat pe Justin aproape de sabia înfiptă în nisip şi i-a strâns mâinile lui Justin în salutul tradiţional pentru pădureni.

— Ce-i asta?

— Ţine-ţi gura, Markus. Dacă vom mai apuca să purtăm vreo luptă, îi vom aminti de această trădare.

Generalul a încălecat, s-a întors printre oamenii lui, şi a dispărut. Din prima linie a răsunat un corn.

— Acum ce se va întâmpla?

Justin a sărit în şa, a răsucit calul şi a gonit spre ei. Ajunsese până la vreo şapte metri fără să încetinească, după care Jamous şi-a dat seama că nici nu avea de gând să oprească.

A blestemat şi a tras calul spre stânga.

A văzut sclipirea răutăcioasă din ochii verzi ca smaraldul ai lui Justin când a trecut ca vântul de linie şi a galopat spre Hoarda care aştepta. Cu mult înainte să ajungă acolo, armata s-a tras în lături şi s-a retras, întâi spre est şi vest, apoi spre sud, ca un reflux, de fiecare parte.

Justin s-a oprit la liziera pădurii.

Jamous s-a uitat doar o dată înapoi, apoi a dat pinteni calului.

— Goniţi!

Jamous şi-a amintit înţelegerea abia când a ajuns la jumătatea distanţei care îl despărţea de Justin. Într-adevăr, omul îi scăpase de Hoardă, nu-i aşa? Da. Nu printr-un mijloc pe care să-l fi putut bănui sau înţelege, dar reuşise. Şi măcar din acest motiv, el era învingătorul.

Astăzi oamenii îl vor onora.

11

— Tot doarme? A întrebat Phil Grant.

Doctorul îmbrăcat trăsnit a deschis uşa laboratorului.

— Ca un prunc. Insist să mă laşi să-l studiez în continuare. E un lucru cu totul ieşit din comun, înţelegi? N-am mai văzut aşa ceva.

— Dacă faci un efort, ai putea să descâlceşti visele lui?

— Nu ştiu ce aş putea descoperi, dar încerc bucuros. Indiferent ce se petrece în mintea lui, trebuie analizat. Neapărat.

— Nu ştiu cât timp avem ca să-ţi satisfaci curiozitatea. Vom vedea.

Kara mergea înaintea celor doi. I s-a părut extrem de ciudat că până în urmă cu doar două săptămâni era o asistentă oarecare, trăind liniştită în Denver. Şi iat-o acum, însoţită de directorul CIA şi de un psiholog de renume mondial, care doreau să afle de la fratele ei răspunsuri pentru rezolvarea celei mai mari crize cu care se confruntaseră vreodată Statele Unite. Criză care privea întreaga lume.

În camera iluminată discret, unde din difuzoarele montate în tavan se auzea o versiune orchestrală a cântecului „Killing Me Softly”, Thomas stătea întins pe un scaun lung de culoare castanie, asemănător celor de stomatologie. Îşi petrecuse după-amiaza străduindu-se să facă ordine în treburile lor: plata chiriei apartamentului din Denver, a poliţelor de asigurare, o discuţie lungă la telefon cu mama, care era gata să se urce pe pereţi de când aflase că Thomas o răpise pe Monique, în funcţie de ceea ce se întâmpla în următoarele două zile, se gândea să se ducă până la New York să o viziteze. Perspectiva de a nu o mai revedea vreodată nu o încânta defel. Oamenii de ştiinţă vorbeau ca şi cum virusul nu ar începe să facă ravagii în următoarele optsprezece zile, dar termenul acesta putea fi şi mai scurt. Şaptesprezece. Şaisprezece.

Doar modelele computerizate erau precise. Se putea întâmpla să nu mai aibă de trăit nici trei săptămâni.

— Aşadar, doarme de trei ore fără să viseze?

Doctorul Myles Bancroft s-a apropiat de monitor şi a bătut uşor cu degetul în ecran.

— Cum să explic? Dacă visează, nu seamănă nicidecum cu un asemenea proces. Nu există mişcare rapidă a ochilor. Nu se evidenţiază activitate cerebrală perceptivă, nici vreo fluctuaţie a temperaturii faciale. Doarme profund, dar visele lui se petrec în secret.

— Prin urmare, ideea de a-i înregistra şablonul de vis şi retransmiterea lui…

— Nu se poate aplica, a încheiat profesorul.

Grant a clătinat din cap.

— Şi pare un individ… obişnuit.

— E departe de a fi aşa, a intervenit Kara.

— Evident. Doar că e greu de închipuit că soarta lumii depinde de ceva din mintea lui. Ştim că a descoperit Germenul Raison – ideea că are antivirusul undeva în creier mă irită, ţinând seama că nu are niciun fel de pregătire medicală.

— Tocmai de aceea trebuie să mă laşi să petrec mai multă vreme cu el, a repetat Bancroft.

L-au privit în tăcere.

— Treziţi-l, a spus Kara.

Doctorul l-a scuturat delicat pe Thomas.

— Trezeşte-te, flăcău.

A clipit şi a deschis ochii. Ciudat că nu se mai gândea la el ca Tom. Devenise Thomas. I se potrivea mai bine.

— Bun venit pe tărâmul viilor, l-a întâmpinat Bancroft. Cum te simţi?

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a frecat la ochi.

— Cât timp am dormit?

— Trei ore.

Şi-a plimbat privirea prin laborator. Trei ore. I se păruse că trecuse mai mult.

— Ce s-a întâmplat? L-a întrebat Kara.

Toţi îl priveau cu speranţă în ochi.

— Aţi reuşit ceva? A întrebat el.

— Tocmai asta ne întrebam şi noi, i-a zis Bancroft.

— Nu-mi dau seama. Mi-aţi înregistrat visele?

— Dar ai visat?
— De unde să ştiu? Ori visez acum?
— Te rog, Thomas, a suspinat Kara.
— Bine, atunci da, sigur că am visat. M-am întors în pădure cu armata mea după ce am distrus Hoarda. Praful de puşcă a dat rezultate grozave. Am mers la discuţia consiliului şi am adormit după ce am participat la sărbătorirea victoriei alături de Rachelle.
Şi-a lăsat picioarele pe podea şi a rămas în picioare.
— Iar acum visez, ceea ce înseamnă că nu am mâncat fructul. O să-mi pună pielea pe băţ.
— Cine o să-ţi facă asta? L-a întrebat Grant.
— Soţia lui, Rachelle, i-a explicat Kara.
Directorul s-a uitat la ea cu mirare.
— Am întrebat de Cărţile de Istorii, a continuat Thomas. Ştiu pe cineva care s-ar putea să-mi spună unde să le găsesc.
— Dar nu-ţi mai aduci aminte despre antivirus? A insistat Grant.
— Nu. Micul vostru experiment a dat greş, clar? Nu-mi puteţi stimula amintirile stocate din cauză că nu aţi reuşit să înregistraţi semnăturile cerebrale care ţin de vise, deoarece eu nu visez. Cam asta este concluzia, adevărat, doctore?
— Probabil. Fascinant. S-ar putea să fim pe punctul de a descoperi o lume nouă a înţelegerii.
— E clar, Gains a avut dreptate, a zis Phil Grant clătinând din cap. Din acest moment, trebuie să reducem la minimum discuţia asta despre vise. Acceptăm totul, pur şi simplu. Ai un dar aparte. Vezi lucruri care încă nu s-au întâmplat. Greu de acceptat, dar măcar avem un precedent. Având în vedere situaţia în care ne aflăm, se vor găsi destui dispuşi să ofere o şansă unui profet. Însă toţi ceilalţi – soţia ta, Rochel sau cum o cheamă, consiliul de război, Hoarda, fructul pe care nu l-ai mâncat, toate astea nu se comunică nimănui în afară de mine şi Gains.
— Vreţi să mă transformaţi într-un soi de profet mistic? Nu sunt la fel de optimist ca voi. Asta nu mă va face mai ascultat de comunitatea internaţională. Când ies din camera asta, devin o persoană care ştie ceva mai multe despre situaţie decât oricine

din guvern datorită legăturii cu Monique. Am fost ultimul care a vorbit cu ea înainte de a fi răpită. Sunt singurul care s-a confruntat cu teroriştii şi singurul care le-a anticipat precis următoarea mişcare. Având în vedere toate acestea, e necesar să fiu luat în serios. Judecând după primirea destul de… lipsită de căldură pe care mi-au acordat-o ceilalţi la şedinţa de astăzi, cred că nu fac aprecieri nejustificate.

— Nu te contrazic. Anticipezi că vei avea nevoie de un sprijin mai mare în cadrul comunităţii internaţionale?

Thomas a păşit prin faţa lui, simţindu-se tot mai încordat şi alert.

— Cine ştie? Într-un fel sau altul, vom întreprinde ceva să rezolvăm problema. Nu cred că mai există acele Cărţi de Istorii. Dacă aş da de ele… a rostit el şi s-a oprit. Vreau să aflu ceva, a continuat, şi s-a întors către ei cu ochii larg deschişi. Trebuie să ştiu dacă această rană mi-a fost provocată de Carlos sau de Hoardă. În visele mele, adică.

Ceilalţi s-au uitat lung la el, ferindu-se să facă declaraţii hazardate de sprijin.

— De la Carlos, a vorbit Kara în cele din urmă.

— Dar nu l-ai văzut tăindu-mă, nu-i aşa? Când ai intrat în cameră, deja sângeram. Trebuie neapărat să ştiu. Ceilalţi susţin că am căpătat tăietura în lupta cu Hoarda.

— Cum… cum poţi afla, oricare ar fi răspunsul?

— Există o cale. Crestaţi-mă, a zis el, şi a întins braţul în faţă. Faceţi o mică incizie şi voi vedea dacă o mai am când mă trezesc.

Cei trei au clipit nedumeriţi.

— Atunci, măcar daţi-mi un cuţit.

Bancroft s-a apropiat de un sertar, l-a tras şi a scos un foarfece.

— Uite, am doar ăsta…

— Sper că nu vorbeşti serios, a spus Grant.

Thomas a luat foarfecele şi s-a scrijelit pe braţ cu vârful lui ascuţit. Era nevoie să înţeleagă regulile acelui joc.

— E doar o zgârietură. Pentru mine. Trebuie să aflu.

Crispându-se, a înapoiat foarfecele.

— Sugerezi că între realităţi se transferă ceva mai mult decât mintea? L-a întrebat doctorul.

— Sigur. Sunt şi aici, şi dincolo. Fizic. Asta înseamnă mai mult decât cunoaştere sau priceperi. Rănile mele apar în ambele realităţi. Sângele, la fel. Viaţa. Dar nimic altceva. Doar mintea şi viaţa mea. Pe de altă parte, înaintarea în vârstă nu apare aici. În lumea asta sunt mai tânăr.

— E… e absolut incredibil, a rostit doctorul.

Thomas s-a întors spre Grant.

— Aşadar, care e situaţia noastră?

Directorului i-a luat câtva timp până să răspundă.

— Păi… preşedintele a cerut FEMA[1] să direcţioneze toate resursele sale ca să lucreze cu Centrele pentru Prevenirea Epidemiilor şi tot el a solicitat participarea Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Acum s-a confirmat prezenţa virusului pe treizeci şi două de aeroporturi.

— Şi în ce fază este operaţiunea de căutare a lui Monique? S-ar putea ca restul să nu mai prezinte nicio importanţă dacă nu o găsim pe ea.

— Se acţionează. Guvernele Marii Britanii, Germaniei, Franţei, Thailandei, Indoneziei, Braziliei… şi ale altor zece ţări au declanşat operaţiuni de căutare.

— Şi Elveţia?

— Fireşte. Chiar dacă nu mă pricep să prezic apariţia unui virus, ori o bătălie contra Hoardei, ştiu cum să caut fugari în lumea reală.

— Svensson s-a ascuns într-un adăpost, construit undeva adânc, pe care şi l-a pregătit cu mult timp în urmă. Un loc unde nimeni nu s-ar gândi să caute. Ca acela din afara Bangkokului.

— Pe care l-ai găsit, dar cum?

Thomas s-a uitat la Kara.

— Ai mai putea face asta o dată? L-a întrebat ea. Lumea s-a schimbat, însă nu înseamnă că Rachelle nu e legată într-un fel de Monique, am dreptate?

---

[1]Federal Emergency Management Agency – Agenţia Federală de Gestionare a Situaţiilor de Criză.

Nu i-a răspuns. Dacă se înşela cumva? Rămăsese Thomas Hunter, scriitorul ratat din Denver. Ce drept avea el să dea sfaturi celor de la CIA? Miza era uriaşă.

Pe de altă parte, avusese dreptate în repetate rânduri. Şi luptase cu succes împotriva Hoardei vreme de cincisprezece ani. Asta îi dădea dreptul, după cum spusese preşedintele.

— Vrea cineva să-mi explice despre ce este vorba? A intervenit Grant.

Kara s-a întors spre el.

— Fără să vrea, Rachelle, soţia din vis, l-a îndrumat prima oară când a găsit-o pe Monique. Părea să ştie unde era sechestrată. Numai că a devenit geloasă pe Monique, deoarece şi-a dat seama că Thomas se îndrăgostise de ea aici. Aşa că a refuzat să-l mai ajute. De aceea, el a fost de acord să nu mai viseze cincisprezece ani.

— Am nevoie de mai mult timp, a murmurat Bancroft. Eşti îndrăgostit de două femei, fiecare trăind într-o realitate?

— Asta-i o exagerare, a răspuns Thomas.

Era vorba de ceva ce încerca să-şi alunge din minte încă de când se trezise din visul de cincisprezece ani, însă gândul persista. I se părea absurd să simtă ceva faţă de Monique. Da, înfruntaseră moartea împreună, iar ea îl sărutase pentru a supravieţui. Era atras de spiritul ei înflăcărat, iar chipul ei refuza să-i dispară din ochiul minţii. Dar poate că gelozia Rachellei îi stârnise sentimentele romantice faţă de Monique. Poate că nu s-ar fi lăsat atras de ea dacă soţia lui nu i-ar fi sugerat că se *îndrăgostise.*

Acum, după cincisprezece ani petrecuţi alături de Rachelle, sigur dispăruse orice idee de romanţiozitate pe care ar fi avut-o cândva faţă de Monique.

— Exagerare este şi toată treaba asta, începând cu predicţia ta privind apariţia Germenului Raison. Dar acum, acestea sunt realităţile, nu? Prin urmare, găseşte Cărţile de Istorii şi stai de vorbă cu Rachelle ca să o convingi să ne ajute. Adică s-o convingi de faptul că dormi şi visezi, a spus Grant, apoi, clătinând din cap, a pornit spre uşă. Cu puţin noroc, vei avea ceva mai util de comunicat mâine, când te vei întâlni cu preşedintele.

O mutaseră din nou. Nu avea cum să-şi dea seama unde.

Cu mintea concentrată, cu ochii arzători, Monique de Raison privea ecranul monitorului.

Trecuseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore de când îi trăseseră a doua oară, în tot atâtea zile, un sac peste cap, după care o îmbarcaseră într-un automobil, apoi într-un avion. Zborul durase câteva ore – aşa că se putea afla oriunde. Hawaii, China, Argentina, Germania… Şi-ar fi dat seama de zona geografică după vreo conversaţie întâmplătoare auzită, dar îi vârâseră dopuri de ceară în urechi, apoi le prinseseră cu bandă adezivă. Nu reuşise să perceapă nici temperatura ori nivelul de umiditate din cauză că aterizaseră pe o ploaie torenţială care îi udase gluga în timpul transferului în maşina care o adusese în locul unde se găsea acum.

Un bărbat de origine elveţiană sau germană, pe care nu-l mai întâlnise până atunci, îi scosese sacul de pe cap şi îi desfundase urechile. O lăsase în acea încăpere fără să-i adreseze nicio vorbă.

Un alt laborator. Orbitor de alb. De dimensiuni reduse, şase pe şase metri, dar utilat cu cele mai moderne echipamente. Un microscop electronic cu emisie de câmp, marca Siemens, era plasat de-a lungul unui perete. La acel aparat se puteau examina eficient mostre umede, dar şi specimene tratate cu azot lichid. De ultimă generaţie. Alături de acesta, o masă lungă plină de eprubete şi un contor Beckman Coulter.

Într-un colţ, o saltea, iar în camera alăturată, fără uşă, toaleta şi o chiuvetă.

Camera era construită din bolţari, asemenea celorlalte în care fusese ţinută. Privind mai atent, s-a convins că acest laborator fusese conceput şi realizat de acelaşi om care le făcuse şi pe celelalte două. Câte mai existau? Fiecare dintre ele fusese înzestrat atent cu tot ce îi trebuia unui virusolog sau genetician.

Îmbrăcată cu pantalonii albastru deschis şi bluza asortată care i se dăduseră înainte de călătorie, s-a aşezat pe saltea şi a plâns. Ştia că trebuia să fie tare. Acel Svensson sigur nu eliberase virusul, aşa cum ameninţase. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, probabil ea ar fi fost singura care ar fi putut să-l

împiedice să facă victime. Însă după ce suferise mutaţia, şansa de supravieţuire a soluţiei de rezervă pe care o introdusese în virus prin inginerie genetică era cumplit de mică. Probabil că blufaseră.

Cu toate acestea, a plâns.

Un bărbat îmbrăcat într-un halat alb, având părul roşcat şi ochelari cu lentile bifocale, a intrat în cameră după douăzeci de minute şi a adus o geantă diplomat din piele de şarpe.

— Te simţi bine? A întrebat el, surprins de cum arăta. Doamne, ce ţi-au făcut? Eşti Monique de Raison, adevărat? Cea pe care o *ştiu*?

S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a dat părul din ochi. Un om de ştiinţă. A simţit speranţele renăscându-i. Un prieten, în cele din urmă?

— Da, i-a răspuns.

Cu doar câteva zile mai devreme, l-ar fi plesnit pe acel bărbat că se holba la ea. Acum se simţea măruntă. Prea măruntă.

În ochii omului a apărut o sclipire.

— Am făcut un rămăşag. Un pariu, a zis şi a făcut semn spre uşă. Cine îl va găsi primul, tu sau noi.

S-a aplecat în faţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să spună ceva secret.

— Eu sunt singurul care pariez pe tine.

E puţin scrântit, a gândit ea.

— Niciunul dintre noi nu-l va descoperi. Îţi dai seama ce se va întâmpla?

— Sigur că da. Întâiul om capabil să izoleze antivirusul va primi cincizeci de *milioane* de dolari, iar membrii echipei câte zece milioane. Dar sunt unsprezece echipe, aşa că Petrov…

În acea clipă, l-a plesnit peste faţă. Ochelarii i-au zburat de-a latul încăperii.

— Are să elibereze virusul, dobitocule!

— A făcut-o deja, i-a spus, privind-o fix.

Apoi şi-a aşezat geanta pe podea, s-a dus să-şi recupereze ochelarii şi i-a aşezat pe nas.

— Tot ce ai nevoie e în geantă. Vei vedea toată activitatea noastră în calcule în timp real, iar noi vom vedea ce ai lucrat tu, a adăugat, şi s-a îndreptat spre uşă.

— Te rog, iartă-mă! A zis ea şi s-a repezit după el. Trebuie să mă ajuţi!

Însă a închis uşa fără să-i răspundă.

Asta se întâmplase în urmă cu o oră. Acum se uita la şirul ameţitor de cifre şi, disperată, încerca să se concentreze.

Monique, nu a eliberat virusul. Şansele de a descoperi un antivirus în timp util sunt reduse. Ar însemna sinucidere curată!

Însă el o răpise, nu? Ştia că până la urmă va fi prins şi-şi va petrece restul vieţii în închisoare. Ce avea de pierdut?

Iar Thomas…

A derulat în minte cele două întâlniri cu americanul. Modul descreierat în care o răpise. O legase de aparatul de aer condiţionat din Hotelul Paradise cât el dormise, cât făcea acea călătorie în vis să aducă informaţii pe care nu avea de unde să le ştie. Atacul lui Carlos. Îl văzuse împuşcat şi totuşi supravieţuise şi revenise după ea. Ea îl sărutase. O făcuse ca să distragă atenţia celor care îi urmăreau cu ajutorul camerelor video, dar şi deoarece îşi riscase viaţa pentru ea, şi dorise cu disperare să o salveze. Aşadar, devenise salvatorul ei.

Nu ştia dacă sentimentele de necontrolat faţă de el erau motivate de caracterul lui sau de propria ei disperare. În astfel de momente, cu greu se putea încrede în emoţii.

Oare mai era în viaţă?

Trebuie să te concentrezi, Monique. Te vor căuta din nou. Tata va pune întreaga lume să te caute.

A inspirat adânc şi s-a mobilizat din nou. Un model al vaccinului Raison umplea un colţ al ecranului. Dedesubt, un model al Germenului Raison, o mutaţie care supravieţuise după ce vaccinul fusese supus unei temperaturi intense vreme de două ore, exact aşa cum anticipase Thomas. Analizase simularea mutaţiei de o sută de ori în ultima oră şi văzuse cum funcţiona. Era o ciudăţenie a naturii, mult mai complexă decât orice ar fi reuşit să realizeze un genetician.

Ca o ironie, ingineria genetică reuşită de ea, menită să păstreze vaccinul viabil perioade îndelungate fără gazdă sau umiditate, permisese vaccinului inert să sufere mutaţii în condiţii atât de vitrege.

Din câte îşi dădea seama, existau doar două modalităţi în care se putea obţine un antivirus în acea grabă – ceea ce însemna săptămâni, nu luni sau ani.

Prima era să identifice semnătura pe care o introdusese în vaccin pentru a-l stopa. Elaborase o cale simplă de a introduce un agent purtat pe calea aerului în vecinătatea vaccinului – un virus care, în esenţă, îl neutraliza prin introducerea propriului său ADN în amestec şi-l făcea să-şi piardă orice putere. Era atât semnătura ei personală, cât şi un element de descurajare a furtului sau a falsificării.

Dacă descoperea gena specifică pe care o crease şi *dacă* supravieţuise mutaţiei, atunci introducerea virusului pe care deja îl crease pentru a neutraliza vaccinul *ar putea* face ca Germenul Raison să ajungă neputincios. *Dacă, dacă şi ar putea* erau cuvintele-cheie.

Cunoştea semnătura la fel de bine ca pe un prieten bun. Acum însă, problema era să pătrundă în acel ceva schilodit care se chema Germenul Raison.

Singura altă cale de a realiza un antivirus în termen atât de scurt era de a nimeri din întâmplare manipulările potrivite de gene. Însă se putea întâmpla ca, într-un efort coordonat, zece mii de tehnicieni de laborator să lucreze vreme de două luni fără să dea peste combinaţia potrivită.

Svensson ştia ceva, altfel nu ar fi riscat atât de mult, sperând într-o rezolvare miraculoasă. Sigur avea idee că se putea întâmpla ca semnătura ei să nu fi supravieţuit ori că ea nu ar acţiona asupra vaccinului după ce a suferit mutaţii.

Monique a deplasat cursorul asupra cheii de sub diagrama Germenului şi a deschis o fereastră a ADN-ului său. Trebuia ca mai întâi să-şi caute cheia.

A lovit cu pumnul în tăblia de melamină. Eprubetele dintr-o tavă au scos clinchete. A blestemat printre dinţi.

— Aşa ceva nu se poate!

— Mă tem că da.

Svensson! S-a răsucit pe scaun. Rezemat într-un baston alb, ţapul cel bătrân stătea în cadrul uşii, zâmbindu-i răbdător.

A pătruns în cameră, târându-şi piciorul şi privind-o cu ochi sclipind de mulţumire de sine.

— Îmi cer iertare că te-am lăsat singură atâta vreme, dar am fost ocupat. Ultimele zile au fost pline de evenimente.

Monique s-a ridicat şi s-a prins de tăblie ca să ascundă faptul că-i tremurau mâinile. Svensson purta un sacou negru şi o cămaşă albă, fără cravată. Părul negru îi era pieptănat cu cărare pe mijloc şi tras pe spate, strălucind datorită cremei folosite. Pe degete i se vedeau venele proeminente, albăstrui.

— Ce se petrece? A întrebat ea, cât de nepăsătoare a putut.

— Dar ce nu se petrece? I-a răspuns el şi a închis uşa. Dar e necinstit. Nici nu ai idee cât de incitantă a devenit lumea în ultimele patruzeci şi opt de ore, pentru că te-ai pus pe treabă, încercând să o salvezi.

— Cum pot să lucrez dacă mă muţi de colo, colo, la fiecare douăsprezece ore?

— Ne aflăm pe o insulă indoneziană, în interiorul unui munte care se numeşte *Cyclops*. Aici suntem în siguranţă. Nu-ţi face griji, va fi casa ta vreme de cel puţin trei zile. Ai progresat?

— Cu ce? Ne-ai dat o sarcină imposibil de realizat.

Zâmbetul bătrânului nu s-a înmuiat, însă ochii i s-au aburit. A examinat-o îndelung.

— Nu eşti chiar atât de motivată pe cât speram, a zis şi s-a apropiat de ea. Te rog să introduci discul în unitate, a continuat, şi a scos un CD-ROM din buzunarul de la piept. Şi te rog să nu te gândeşti cumva să mă ataci. Te înşeli amarnic dacă-ţi închipui că nu-s în stare să-ţi spintec burta dintr-o singură lovitură.

Monique a luat discul şi l-a plasat pe platanul sertarului DVD. Acesta s-a retras în unitate.

— Şi restul lumii a avut prilejul să profite de ceea ce vei vedea în următoarele trei zile. Vreau să fiu sigur că înţelegi totul.

Pe ecran a apărut brusc un singur înveliş de virus, iar ea l-a recunoscut imediat. Germenul Raison. Un ceas arăta timpul real în partea de jos a imaginii.

— Da, un mercenar extrem de eficient. Dar nu ai văzut de ce este în stare.

— Asta e o simulare. Oricine poate crea o animaţie.

— Te asigur că pentru acest „desen animat”, cum îi spui tu, nu s-au folosit deloc date ipotetice. Te las să-l analizezi mai târziu.

Monique a văzut virusul pătrunzând în plămânul unui om şi începând să acţioneze imediat asupra celulelor alveolelor. Ştia cum va acţiona, le va transmite propriul ADN şi, în cele din urmă, le va sfârteca. Curând după aceea, mii de celule infectate circulau prin reţeaua de vene şi artere, ajungând în toate părţile organismului, căutând alte organe. Chiar şi aşa, în urma unor daune microscopice, în respectiva etapă nu vor fi simptome evidente.

Ceasul din partea de jos a imaginii a început să numere mai repede, derulând ore, apoi zile. Ajuns la şaisprezece zile, ritmul a încetinit. Celulele infectate au atins masa critică, dând naştere simptomelor. Peste alte două zile, asaltul lor asupra organelor a produs o masivă hemoragie internă plus insuficienţe funcţionale.

Ca un acid, virusul consumase gazda din interior spre exterior.

— Perfidă bestie, a spus Svensson. Dar asta nu este tot.

Monique văzuse sute de simulări ale acţiunii unor supervirusuri. Participase la autopsii efectuate pe victime ale Ebolei. Observase şi studiase mai mulţi decât îşi putea imagina cineva. Dar niciodată nu avusese sub ochi un animal atât de distructiv, niciunul care să fie atât de contagios, atât de sistemic şi atât de nevinovat înainte de a ajunge la maturitate, când îşi înfuleca victima ca un banc de piranha.

Monique şi-a dres glasul.

Următorul cadru i-a prezentat o hartă a lumii. Pe ea s-au aprins douăsprezece luminiţe roşii. New York, Washington, Bangkok şi aşa mai departe, nişte focuri mici care prindeau viaţă.

— Scuze pentru melodramă, dar chiar nu exista altă modalitate de a-ţi arăta ceea ce nu se poate vedea cu ochiul liber.

Spre sfârşitul primei zile, numărul de oraşe ajunsese la douăzeci şi patru.

— Acelea sunt locurile unde s-a făcut iniţial răspândirea virusului. Restul depinde de activitatea lui.

Pe hartă se întindeau linii, indicând rutele traficului aerian. Luminiţele se înmulţeau. Spre sfârşitul celei de-a treia zile, jumătate din hartă se înroşise.

Acum, simularea s-a modificat, arătând răspândirea virusului de la o gazdă la alta. Monique cunoştea realitatea suficient de bine. Un strănut conţinea în jur de zece milioane de germeni, călătorind cu până la o sută şaizeci de kilometri pe oră. În cazul acestui virus, perioada dintre momentul infectării şi cel în care persoana devenea contagioasă era de câteva ore. Chiar presupunând că fiecare agent contagios ar fi transmis germenul doar la o sută de alţi indivizi zilnic, numărul celor contaminaţi creştea în mod exponenţial. În ziua a noua s-ar fi ajuns la şase miliarde.

Svensson a întins mâna şi a apăsat tasta de spaţiu. Simularea a îngheţat.

— Acum eşti informată.

La început, Monique nu a înţeles. Informată, ce însemna asta?

— Cu aproximaţie de câteva ore, a continuat el.

— Vrei să spui că ai lansat deja virusul?

— Aşa cum ţi-am promis. Şi recunosc: nici unul dintre oraşele infectate nu a ajuns la saturaţie. Luminile roşii spun că virusul este în prezent răspândit pe calea aerului, bântuind pe acolo. Socotim că saturarea pe plan global va fi atinsă în două săptămâni.

A scos o mică eprubetă cu lichid de culoarea ambrei. I-a scos dopul. A mirosit conţinutul.

— Nu are miros.

În acea clipă, Monique a înţeles pe deplin adevărul. În ciuda simulărilor, era greu de cuprins cu mintea. Modelele pe computer, teoriile şi imaginile erau un lucru, dar să-şi imagineze că lucrurile văzute se petrecuseră deja…

Pe de altă parte, poate minţea ca să o oblige să lucreze ca o sclavă la un antivirus, astfel încât să poată şantaja întreaga lume.

— Văd că mai ai nevoie de dovezi ca să fii convinsă, a zis şi a apăsat un buton al telefonului pentru discuţii în sistem teleconferinţă. Adu-l aici, a ordonat, apoi a luat o lamelă curată.

Pesemne că făcuse cu adevărat ce spunea.

— E o demenţă. Statele Unite vor intra într-o alertă maximă dacă…

— Statele Unite *sunt* deja în alertă! A exclamat el. Orice naţiune care are un sistem militar bine pus la punct se află deja în criză. Oamenii încă nu ştiu, dar de două zile încoace, guvernele lor fac eforturi să găsească o soluţie. CPE a verificat şi a confirmat prezenţa virusului în peste cincizeci de oraşe din SUA.

Uşa s-a deschis şi în cameră a fost împins un bărbat legat la mâini, purtând o cămaşă verde şi un sac negru peste cap. Carlos a păşit şi el înăuntru şi a închis uşa.

Svensson a scos un bisturiu din buzunar şi s-a apropiat de om.

— L-am cules dintr-un club de noapte din Paris. Nu avem habar cine e, dar s-ar putea să fie un turist dintr-o ţară mediteraneană. Probabil că e grec. Are gura legată cu bandă adezivă, aşa că nu te mai deranja să-i pui întrebări. Ţinând seama unde şi-a petrecut timpul, există toate şansele să fie infectat, nu crezi?

Fără să mai aştepte răspunsul ei, l-a tăiat cu bisturiul pe piept. Acesta s-a smucit şi a scos un geamăt înfundat. Svensson a trecut lamela pentru microscop peste dâra de sânge roşu închis care pătase cămaşa.

S-a dus la microscopul electronic, l-a pornit şi a plasat lamela în locaşul potrivit.

— Uită-te ca să te convingi, a spus, retrăgându-se.

Cu cămaşa scăldată de sânge, bărbatul se prăbuşise în genunchi.

Pe Monique o cuprinsese ameţeala.

Svensson s-a dus spre el, a scos pistolul şi l-a împuşcat în cap. Victima s-a prăbuşit pe podea.

Elveţianul i-a făcut semn cu arma către microscop.

— Uită-te!

Simţind că urechile îi ţiuie şi percepându-şi bătăile inimii în tâmple, s-a dus la monitor. A acţionat instrumentul cu gesturi familiare, fără a se gândi la ce făcea. Cum nu reuşea să-şi coordoneze mişcările mâinilor, i-a luat mai mult să regleze microscopul. Îi tremurau şi păreau că uitaseră cum să procedeze.

Însă când, într-un târziu, a găsit o porţiune din lamelă care s-a arătat dispusă să coopereze cu mărirea puternică, i-a fost imposibil să nu vadă corpurile străine care înotau prin sângele omului.

A clipit nedumerită şi a sporit gradul de mărire. În spatele ei, s-a lăsat liniştea. Rămăsese doar ea, respirând. Nimic mai mult. Acela era Germenul Raison.

S-a îndreptat de spate.

— Gata cu joaca, Monique. Nu mai putem împiedica răspândirea virusului. Fără antivirus, vom muri cu toţii. Lucrurile sunt extrem de simple. Ştim că ai introdus o soluţie de rezervă în vaccinuri. O identifici, verifici dacă nu a suferit mutaţii odată cu vaccinul, iar apoi creezi virusul care va face Germenul Raison să dispară. Nu te mint; nu-ţi spun chiar totul – însă eşti suficient de inteligentă ca să-ţi dai seama şi singură. Dar îţi comunic strict ce e necesar să ştii ca să-ţi joci rolul de a ajuta umanitatea să supravieţuiască.

Dintr-odată calmă, s-a întors cu faţa spre el.

— Nu cred că-ţi dai seama cu adevărat ce ai făcut.

— Ba da. Ca şi tine, eu nu fac decât să-mi joc rolul. Toţi trebuie să-şi joace rolurile, altfel totul se va sfârşi foarte prost. Dar să nu-ţi închipui că am scăpat ceva din vedere. Am anticipat totul.

A aruncat o privire spre Carlos.

— Mai rămâne de rezolvat problema americanului băgăcios. Dar ne ocupăm noi de el. S-ar putea să nu moară cu una, cu două, dar avem şi alte mijloace. Am îndoieli serioase că există cineva pe lume care să înţeleagă pe deplin puterea pe care o avem.

Deci, Thomas era încă în viaţă.

S-a uitat scurt la cadavrul de pe podea. Omul murise, dar Thomas încă trăia. Exista o rază de speranţă.

— Avem nevoie de cheie, a spus Svensson.

— O să fac tot ce pot.

— Cât va dura?

— Dacă a supravieţuit mutaţiei, trei zile. Poate chiar două.

Svensson a surâs.

— Perfect. Acum trebuie să prind avionul. Se vor purta cât se poate de frumos cu tine. Monique, eşti foarte importantă pentru noi. Când totul se va sfârşi, vom avea nevoie de minţi sclipitoare. Te rog să gândeşti pozitiv.

— E scandalos!

Trei dintre cei patru bărbaţi din încăpere s-au uitat la Armand Fortier cu uimire extremă în ochi.

— Chiar aşa, Jean?

Fortier stătea în picioare, faţă în faţă cu oamenii din fruntea Franţei: premierul Boisverte, care tocmai îşi exprimase obiecţiunile; preşedintele Gaetan, un individ şiret, dar avea să capituleze până la urmă; Du Braeck, ministrul apărării, care îi era cel mai util; şi şeful poliţiei secrete, *Sùreté,* Chombarde, singurul care nu căsca ochii de stupefacţie. Fiecare dintre ei fusese ales dinadins; acum fiecare se confrunta cu decizia de a trăi mâine ori de a muri chiar din acea seară, deşi nu înţelegeau asta chiar în aceşti termeni. Deocamdată.

— Fii atent ce vorbeşti, a spus Fortier.

— Nu poţi face aşa ceva!

— Am şi făcut-o.

Ca ministru de externe, Fortier îl convinsese pe Henri Gaetan să convoace acest consiliu de urgenţă ca să analizeze recentul ultimatum transmis de Valborg Svensson. Îi spusese preşedintelui că deţinea informaţii cruciale referitoare la virus şi sugerase ca liderii să se întâlnească la Château Triomphe, pe Malul Drept.

Sala privată de conferinţe de la subsolul vechii case de vacanţă cu două etaje era locul perfect pentru noi începuturi. Lămpile montate pe pereţii de piatră aruncau o lumină aurie asupra mobilierului elegant. Era mai curând o cameră de zi intimă decât o sală de şedinţe: scaune cu speteze înalte, cu tapiserie de piele, prinsă în butoni de alamă, un cămin larg, unde limbile lacome ale flăcărilor mângâiau buştenii, un candelabru de cristal atârnat deasupra mesei de cafea şi un bar bine aprovizionat.

Şi, mai presus de toate, ziduri groase. Foarte groase.

Armând Fortier era un bărbat masiv. Cu sprâncene groase, încheieturi butucănoase ale mâinilor, buze pline. Mintea lui, susţinea el, era suficient de ascuţită ca să reducă la tăcere orice femeie în câteva secunde. Ele nu ştiau cum să reacţioneze în faţa unei afirmaţii atât de apăsat exprimate, dar în general le făcea să aibă o atitudine defensivă, astfel încât, atunci când le domina, ele să nu se arate chiar din cale-afară de supuse.

Era singurul lui viciu.

Pe lângă dorinţa de putere.

Ştia că şi-ar fi putut croi drum până la preşedinţie cu multă vreme în urmă, dar nu-l interesa Franţa – ascensiunea până la o asemenea poziţie ar fi acţionat împotriva lui. Numirea lui ca ministru de externe îl plasase totuşi în poziţie perfectă ca să-şi atingă adevărate aspiraţii.

Henri Gaetan era un bărbat înalt cu ochi adânciţi în orbite şi o linie a fălcii la fel de ascuţită ca mintea lui Fortier.

— Ce spuneai, Armând? Că lucrezi pentru Valborg Svensson?

— Nu.

Fortier fusese cel care îl recrutase pe Svensson cu cincisprezece ani în urmă să desfăşoare operaţiuni mult mai simple: contracte de livrări de arme greu de depistat încheiate cu o serie de ţări, care presupuneau cercetări în domeniul armelor biologice, în schimbul unor contracte bănoase. Acestea îi aduseseră miliarde. Banii finanţaseră imperiul farmaceutic al lui Svensson, din care rezultau, bineînţeles, tot felul de avantaje.

Nu înţelesese adevăratul potenţial al armei biologice potrivite decât după ce văzuse una dintre aceste naţiuni folosind în mod discret un agent de-al lui acţionând împotriva americanilor. Incidentul îi schimbase definitiv cursul vieţii.

— Atunci, cum este posibil? A întrebat preşedintele cu glas apăsat. Sugerezi să cedăm acestor cereri?

— Nu. Sugerez să cedaţi cererilor mele.

— Aşadar, el lucrează pentru tine, a spus Chombarde.

— Domnilor, se pare că nu vreţi să pricepeţi ce s-a întâmplat. Daţi-mi voie să clarific lucrurile. În prezent, jumătate dintre cetăţenii noştri se duc la muncă şi-şi hrănesc copiii, frecventează diverse forme de învăţământ şi fac tot o mulţime de alte lucruri în această minunată republică a noastră fără să

aibă nici cea mai vagă idee că au fost infectaţi cu un virus care va copleşi toată populaţia Pământului în mai puţin de două săptămâni. Se numeşte Germenul Raison, şi va sta liniştit în următoarele optsprezece zile, după care va declanşa măcelul. Apoi va ucide cu o repeziciune deosebită. Nu există leac. Nici nu există vreo modalitate de *a descoperi* un remediu. Iar răspândirea virusului nu poate fi împiedicată. Există doar un antivirus pe care îl am sub control. Aţi înţeles ce v-am explicat până acum sau v-a scăpat ceva?

— Dar ce ne sugerezi este condamnabil din punct de vedere moral, a zis premierul.

Singurul care nu scosese niciun cuvânt era ministrul apărării, Georges Du Braeck. El părea să ia partea ambelor tabere. Asta era bine. Fortier avea nevoie de cooperarea lui Du Braeck mai mult decât de a celorlalţi.

— Nu, domnule. Actul de a îmbrăţişa ideea morţii este condamnabil din punct de vedere moral. Vă ofer unica şansă de a scăpa de la moarte sigură. Foarte puţini oameni din această lume vor beneficia de şansa pe care v-o ofer eu în această seară.

Vreme de câteva momente, nimeni nu a scos o vorbă.

Preşedintele s-a ridicat în picioare şi, aflat la trei metri depărtare, s-a întors cu faţa spre Fortier.

— Subestimezi puterile nucleare ale lumii. Te aştepţi ca ele să-şi încarce avioanele de mărfuri şi flotele comerciale şi să-şi trimită arsenalele nucleare în favoarea Franţei doar pentru că aşa le cerem? Mai întâi le-ar *lansa*!

Era aceeaşi obiecţie exprimată de şefii altor state, mult mai mici, când le sugerase planul, în urmă cu un deceniu. Fortier a zâmbit către preşedintele înalt cât un stâlp de telegraf şi la fel de găunos.

— Henri, mă iei drept un prostănac? În ultimii zece ani am făcut mult mai multe calcule decât ai făcut tu în cele câteva minute de când discutăm. Te rog să iei loc.

Mâinile lui Henri Gaetan tremurau. Le-a dus la spate să prindă speteaza scaunului şi s-a aşezat încet.

— Bun. Vor obiecta, în mod firesc, dar subestimezi dorinţa de conservare a oamenilor. În cele din urmă, când vor avea de ales

între moartea sângeroasă a douăzeci de milioane de copii nevinovaţi şi forţa lor militară, vor decide să salveze copiii. Ne vom asigura că opţiunea este înţeleasă în aceşti termeni. Britanicii, ruşii, germanii… Toţi vor dori să trăiască, să nu lupte azi. Sper că vei proceda la fel.

Natura acestei ameninţări personale împotriva fiecăruia dintre cei prezenţi începea să îşi facă efectul, a socotit el.

— Daţi-mi voie să prezint totul în alt mod: peste mai puţin de optsprezece zile, echilibrul de forţe pe această planetă se va modifica în mod spectaculos. Cursul este deja stabilit; rezultatul, inevitabil. Am ales Franţa pentru a găzdui noua supraputere mondială. Ca lideri al Franţei, aveţi de ales între două soluţii. Puteţi uşura această tranziţie a puterii globale şi trăi făcând parte din elita în care, în mod secret, aţi dorit mereu să fiţi, ori îmi respingeţi oferta şi muriţi laolaltă cu ceilalţi.

Acum sigur înţeleseseră.

Ministrul apărării stătea picior peste picior, semănând cu orice bun stalinist care se confruntă cu un asemenea ultimatum. În cele din urmă a spus:

— Pot pune câteva întrebări?

— Te rog.

— Realmente vorbind, este imposibil ca Statele Unite, fără a mai vorbi de restul lumii, să îşi expedieze spre noi toate armele nucleare în răstimp de paisprezece zile. E nevoie să fie evacuate din punctele de lansare şi din depozitele secrete, transportate până pe coasta de est, încărcate şi duse de nave peste Atlantic.

— Fireşte. Lista pe care le-am dat-o cuprinde toate rachetele balistice intercontinentale, toate rachetele cu rază lungă de acţiune, majoritatea marinei, inclusiv submarinele, şi mai toată aviaţia militară, care poate fi adusă până aici în zbor. Statele Unite vor trebui să ia măsuri extraordinare, dar noi nu le cerem, nici lor, nici altor puteri, ceva irealizabil. În ce-i priveşte pe britanici, indieni, pakistanezi şi israelieni, le cerem arsenalele nucleare integral.

— Iar China şi Rusia?

— Aaa, China. Să spunem că această ţară nu va ridica probleme. Nu-i are pe americani la inimă. Ei au convenit deja şi vor începe livrările de mâine, în schimbul unor favoruri. Vor fi un

exemplu pe care să-l urmeze şi ceilalţi. Cu Rusia e o poveste diferită, dar am pus la bătaie câteva elemente convingătoare. Deşi îşi vor face cunoscute obiecţiunile, se vor supune.

— Înseamnă că avem aliaţi.

— Într-un fel, da.

Această revelaţie i-a făcut pe cei prezenţi să păstreze tăcere vreme de câteva secunde.

— Americanii constituie, totuşi, cea mai mare ameninţare, a vorbit Gaetan. Presupunând că se declară de acord, cum ar putea Franţa să găsească loc pentru toate aceste… — şi preşedintele a făcut un semn vag cu mâna prin aer – această cantitate impresionantă de armament? Nu avem nici oamenii necesari, nici spaţiu.

— Le distrugem, a spus ministrul apărării.

— Foarte bine gândit, Du Braeck. Superioritatea se măsoară prin proporţii, nu sume, de acord? Zece la unu e mai avantajos decât o mie la cinci sute. Vom scufunda mai bine de jumătate dintre navele pe care le vom primi. Socotiţi acest gest drept o dezarmare forţată. S-ar putea ca istoria să ne fie recunoscătoare.

— Tocmai de aceea ai ales apele adânci din apropierea bazei navale Brest.

— Între alte motive.

— Şi cum ne vom proteja împotriva unui atac pe perioada cât preluăm puterea? S-a interesat ministrul apărării.

Fortier anticipase astfel de întrebări şi avea la dispoziţie răspunsuri atât de amănunţite, încât în cursul acestei şedinţe nu ar fi reuşit decât să le facă o prezentare generală. Inventare de aparatură militară, poate chiar dislocări de trupe, lovituri de descurajare, voinţă politică – toate posibilităţile fuseseră analizate în detaliu. Însă în acea seară singura lui misiune era de a-şi asigura încrederea celor patru bărbaţi.

— Paisprezece zile sunt suficiente pentru a livra armele, nu să se desfăşoare trupe. Orice atac imediat la mare distanţă ar fi declanşat pe calea aerului. Datorită ruşilor, vom apela la ameninţarea cu represalii ca să prevenim orice asemenea agresiuni. Singura ameninţare imediată ar putea veni de la vecinii noştri, înainte de toate din partea Angliei. În primele trei

zile vom fi foarte vulnerabili, până când ne repoziţionăm forţele să respingem orice atac la sol şi sosesc întăririle de la chinezi. Însă lumea va intra într-o adevărată vrie politică – confuzia declanşată ne va oferi timpul de respiro de care avem nevoie.

— Doar dacă nu descoperă cine este vinovatul.

— Vor trebui să presupună că guvernul francez este forţat să acţioneze astfel. Pe de altă parte, nu au nicio garanţie că un atac le-ar asigura antivirusul. Acesta nu va fi ţinut într-o eprubetă în faţa oamenilor din parlamentul nostru, ca să-l vadă întreaga lume. Doar eu voi şti unde se află.

— Şi de ce tocmai Franţa?

— Te rog, Georges. Nu a spus Hitler că omul care controlează Franţa stăpâneşte întreaga Europă, iar acela care controlează Europa are lumea sub călcâi? A avut dreptate. Dacă ar exista vreo ţară mai strategică, mi-aş lua concediu şi aş pleca acolo chiar acum. Franţa a fost mereu centrul lumii.

Preşedintele se aşezase picior peste picior; şeful Siguranţei nu mai clipea agitat; ministrul apărării practic radia. Se înmuiaseră.

Doar premierul se uita neclintit, nervos.

— Domnilor, să vă dau un exemplu privind modul în care se vor desfăşura lucrurile. Jean, vrei să te apropii?

Sfidător, Boisverte l-a ţintuit cu privirea. Fortier i-a făcut semn.

— Te rog. Stai aici. Insist.

Premierul a ezitat. Era deosebit de încordat.

— Atunci, e bine şi acolo.

A băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos un pistol de 9 mm cu amortizor. A îndreptat arma către prim-ministru şi a apăsat pe trăgaci. Glonţul a trecut prin spătarul scaunului, puţin pe deasupra umărului.

Boisverte a bulbucat ochii.

— Aşa am procedat, aţi văzut? Le-am tras un foc de avertisment pe deasupra capetelor. Dar tot nu sunt convinşi că avem voinţa de a duce planul la bun sfârşit. Însă destul de curând – şi a aţintit din nou pistolul şi l-a împuşcat pe premier drept în frunte – vor fi.

Prim-ministrul s-a prăbuşit moale pe scaun.

— Să nu socoteşti asta drept ameninţare, Henri. Jean ar fi murit oricum peste optsprezece zile. Cu toţii vom pieri dacă nu faceţi exact cum v-am spus. Se mai îndoieşte careva?

Ceilalţi trei bărbaţi s-au uitat la el cu un aer calm care l-a surprins în mod plăcut. Şi-a vârât arma înapoi în buzunar, apoi şi-a netezit cutele hainei.

— Dacă eu mor, antivirusul se pierde. Lumea va dispărea. Însă n-am de gând să mor. Vă invit să vă alăturaţi mie, cu aceleaşi intenţii.

— Normal, a spus Georges.

Fortier s-a uitat spre preşedinte.

— Şi tu, Henri?

— Da.

— Chombarde?

— Bineînţeles, a încuviinţat şeful Siguranţei, plecându-şi capul.

— Şi cum vom continua? A întrebat preşedintele.

Fortier a dat ocol scaunului său şi s-a aşezat.

— În ce îi priveşte pe membrii forţelor armate, ai Adunării Naţionale şi ai Senatului care trebuie să ştie, explicaţia noastră este simplă: o nouă pretenţie exprimată de Svensson. A ales baza noastră navală de la Brest să-şi satisfacă cererile. Franţa va fi de acord, înţelegând că îl va atrage pe Svensson în propriul nostru năvod. Un truc. Glasurile opoziţiei vor începe să dispară în decurs de o săptămână. Anticipez că la sfârşitul săptămânii va fi nevoie să invocăm legea marţială pentru a ne proteja de orice insurgenţi sau de demonstraţii. Însă până la acea dată vom avea mai toată lumea într-o strânsoare cumplită, iar francezii îşi vor da seama că singura lor şansă de supravieţuire se află în mâinile noastre.

— Doamne, doamne, s-a văicărit preşedintele. Am ajuns să facem aşa ceva…

— Da. Întocmai.

Fortier a întins mâna spre un teanc de dosare aflat pe masă, alături de cotul lui.

— Nu avem timp să rezolvăm toate problemele noastre personale, de aceea mi-am luat libertatea de a mă ocupa eu de ele. Va trebui să ne modificăm planurile pe măsura trecerii

timpului, desigur, a rostit şi a întins fiecăruia un dosar. Gândiţi-vă la acesta ca la un joc de pocher cu mize uriaşe. Sper ca fiecare dintre voi să-şi ţină cât mai aproape de piept cărţile.

Cei prezenţi au luat dosarele şi le-au deschis. În încăpere se instaurase un sentiment de hotărâre. Henri Gaetan a aruncat o privire spre cadavrul prim-ministrului.

— A întreprins o călătorie de urgenţă în sud, Henri.

Preşedintele a confirmat cu o scurtă mişcare din cap.

— Thomas Hunter, a spus Chombarde, ridicând prima pagină din dosar. Omul care a răpit-o pe Monique de Raison.

— Da. E… e un individ extraordinar, care ne-a apărut în cale. S-ar părea că ştie mai multe decât s-ar cuveni. Vă recomand să folosiţi orice este nevoie ca să-l prindeţi, dacă este posibil, viu. Ne vom coordona eforturile cu Carlos Missirian. Consideraţi-l pe Hunter drept prioritatea voastră numărul unu.

— Prinderea unui om în Statele Unite ar constitui o problemă într-un asemenea moment.

— Nu va fi. Am convingerea că va veni la noi, dacă nu chiar în Franţa, atunci în locul unde o ţinem pe femeie.

A urmat un moment de tăcere.

— Adunarea Naţională are 577 de membri, a vorbit preşedintele. Ai făcut o listă cu 97 dintre ei care ar putea constitui o problemă. Eu cred că sunt mai mulţi.

Au revizuit planurile şi, la nevoie, le-au modificat, până târziu în noapte. Obiecţiile au fost respinse, noi argumente s-au adus şi s-au înlăturat, strategiile au căpătat contur. Treptat, cei prezenţi s-au lăsat cuprinşi cu toţii de sentimentul tot mai convingător că aveau un destin deosebit.

La urma urmelor, nici nu prea aveau de ales.

Zarurile fuseseră aruncate.

Franţa fusese mereu destinată să salveze lumea, iar în cele din urmă exact asta socoteau cei de faţă că făceau. Salvau lumea de la pieire.

Au părăsit încăperea şase ore mai târziu.

Prim-ministrul Jean Boisverte a plecat de acolo într-un sac de plastic.

12

Tresărind, Thomas s-a trezit. A coborât din pat rostogolindu-se şi a cercetat încăperea. Afară era încă întuneric. Rachelle dormea. Prin minte i-au trecut, bubuind, două gânduri, care au aruncat în plan secund realitatea cât se poate de simplă a dormitorului, patului, cearşafurilor, a podelei aspre de lemn aflate sub tălpi.

În primul rând, realităţile pe care le trăia erau neîndoielnic legate între ele, probabil mai strâns decât ar fi bănuit vreodată, iar ambele erau primejduite.

În al doilea rând, ştia ce trebuia să facă acum, imediat, şi cu orice preţ. Să o convingă pe soţia lui să îl ajute în găsirea lui Monique, iar apoi să descopere Cărţile de Istorii.

Însă ea dormind i-a tăiat pe neaşteptate orice entuziasm în a-i cere sprijinul. Arăta atât de dulce şi pierdută în somn... Părul îi cădea peste faţă, şi se simţea ispitit să i-l îndepărteze.

Rachele avea braţul mânjit de sânge. Cearşaful era roşu de sânge în locul în care îi stătuse braţul.

A simţit că îi creşte pulsul. Sângera? Da, o mică tăietură pe partea superioară a braţului – în seara precedentă, datorită emoţiei provocate de întoarcere, nu băgase în seamă acest amănunt. Se pare că nici ea. Dar să fie tot sângele acela dintr-o zgârietură?

S-a uitat la braţul lui, apoi şi-a amintit. Se crestase în laboratorul doctorului Myles Bancroft. Da, bineînţeles, dormise aici când se întâmplase, şi sângerase aici, aşa cum se temea că se va întâmpla.

Braţul lui se frecase de al Rachellei. Pe jumătate, acel sânge îi aparţinea. Jumătate fiind al ei.

Înţelegerea situaţiei i-a stârnit agitaţia. Dacă nu putea opri răspândirea virusului, avea să moară. Pesemne că vor muri cu toţii!

Iar apoi? S-a repezit spre fereastră şi a aruncat o privire afară. Atmosfera era liniştită – mai aveau o oră până la răsăritul soarelui. Gândul de a-şi trezi soţia ca să o convingă să uite ce credea despre visele lui i se părea o misiune inutilă. Ar fi

mânioasă pe el că visează din nou. Şi de ce ar gândi că rana lui reprezenta altceva decât un accident oarecare?

Pe de altă parte, o persoană înţeleaptă ar putea înţelege. Jeremiah!

Şi-a tras tunica pe tăcute, şi-a legat ghetele şi s-a strecurat în aerul răcoros al dimineţii.

Ciphus locuia într-o casă mare din apropierea lacului, un privilegiu pe care insistase să-l primească deoarece era păstrător al credinţei. Nu îi făcea plăcere să se trezească atât de devreme, dar imediat ce a văzut cine îi tulburase somnul, a devenit mai bine dispus.

— Pentru un om atât de religios, bei prea multă bere, i-a zis Thomas.

Omul şi-a dres glasul.

— Iar tu, pentru un războinic, nu dormi îndeajuns.

— Acum greşeşti. Războinicii trebuie să rămână treji toată viaţa. Unde-l pot găsi pe Jeremiah din Sud?

— Pe bătrân? În casa de oaspeţi. Însă deocamdată e noapte.

— Care dintre casele de oaspeţi?

— Cea de care se ocupă Anastasia, aşa cred.

A confirmat cu un gest din cap.

— Îţi mulţumesc. Acum poţi să te culci la loc.

— Thomas…

Însă el s-a îndepărtat înainte ca înţeleptul să poată exprima şi alte obiecţii.

A avut nevoie de zece minute până să descopere camera în care dormea Jeremiah. L-a trezit. Bătrânul şi-a trecut picioarele peste pat, punându-le pe podea şi, în lumina pe ducă a lunii, s-a ridicat.

— Ce s-a întâmplat? Cine eşti?

— Sst, eu sunt. Thomas.

— Thomas? Thomas de Hunter?

— Da. Şi vorbeşte mai încet; n-aş vrea să-i trezim pe ceilalţi. Casele astea au pereţi foarte subţiri.

Însă bătrânul nu reuşea să-şi reţină entuziasmul. S-a ridicat şi l-a prins de braţe.

— Hai, şezi pe patul meu. O să caut ceva de băut pentru amândoi.

— Nu, nu. Aşază-te la loc, te rog. Am o întrebare la care vreau răspuns neîntârziat, a zis, şi l-a împins înapoi în aşternut, aşezându-se alături.

— Dar cum aş putea primi un oaspete atât de deosebit fără să-i ofer ceva de băut?

— Mi-ai oferit deja. Însă eu nu am venit în ospeţie. Şi, de fapt, eu sunt acela care trebuie să te onoreze.

— Prostii…

— Am venit în legătură cu Cărţile de Istorii.

Jeremiah a rămas tăcut.

— Am auzit că ai şti multe lucruri despre ele. Unde s-ar afla şi dacă ar putea fi citite. E adevărat?

Bătrânul.

— Cărţile de Istorii? A şovăit el, repetând cu glas subţirel, care trăda încordarea.

— Spune-mi tot.

— Dar de ce vrei să ştii despre Cărţi?

— De ce nu trebuie să vreau?

— N-am spus că n-ar trebui. Te-am întrebat doar de ce.

— Pentru că vreau să ştiu ce povestesc.

— De unde această dorinţă subită? De ce n-ai vrut să afli acum zece ani?

— Până acum nu m-am gândit că mi-ar putea fi de folos.

— Şi te-ai gândit că au dispărut din motive întemeiate?

— Te rog, Jeremiah.

— Da, a şovăit din nou bătrânul. În fine, eu nu le-am văzut niciodată. Şi mă tem că deţin o putere care nu trebuie să aparţină nici unui om.

Thomas l-a lovit uşor pe braţ pe Jeremiah.

— Bine, dar unde sunt?

— Probabil că la Hoardă.

Thomas s-a ridicat. Păi, bineînţeles! Jeremiah stătuse acolo înainte de a veni să se îmbăieze în lac.

— Ştii asta cu siguranţă?

— Nu. Aşa cum ţi-am spus, eu nu le-am văzut niciodată. Dar am auzit că aceste Cărţi de Istorii îl urmează pe Qurong în bătălie.

— El le are? Şi… ştie să le citească?

— Nu cred, nu. Şi cred că nici *tu* nu le poţi citi.

— Dar cu siguranţă că cineva poate. Tu, de pildă.

— Eu? A zis Jeremiah şi a chicotit. Nu ştiu. S-ar putea ca ele să nici nu existe, din câte se pare. Totul e din auzite, înţelegi?

— Dar crezi că ele există.

În ochii lui Jeremiah au apărut acum primele raze ale zorilor.

— Da.

Aşadar, bătrânul ştiuse de la bun început că ele se aflau în posesia Hoardei şi, totuşi, nu destăinuise nimănui. Thomas a înţeles: Cărţile de Istorii îi fuseseră luate poporului lui Elyon şi, din anumite motive, deveniseră relatări orale. Dacă în urmă cu multă vreme acest lucru fusese justificat, acum era şi mai firesc. Aşa cum foarte bine spusese Rachelle, pe Tanis îl condusese pe un drum greşit fascinaţia pe care o reprezenta cunoaşterea lor. Pesemne că Jeremiah avea dreptate. Cărţile de Istorii nu trebuiau să ajungă pe mâna oamenilor.

Cu toate acestea, avea nevoie de ele.

— Jeremiah, mă duc să le caut. Crede-mă, supravieţuirea noastră depinde de acele Cărţi.

Bătrânul s-a ridicat nesigur pe picioare.

— Asta ar însemna să-l urmăreşti pe Qurong!

— Da, este cu armata pe care am înfrânt-o în Trecătoarea Natalga. Acum se află în deşert, la vest de aici, lingându-şi rănile.

Precipitat, Thomas s-a apropiat de fereastră. Lumina zilei începuse să o copleşească pe aceea a lunii.

— Mi-ai spus unde se află cortul comandantului – întotdeauna în mijlocul taberei. Adevărat? A întrebat el, răsucindu-se.

— Da, înconjurat de armată. Ar trebui să fii unul dintre ai lui ca să ajungi atât de aproape…

S-a oprit şi a făcut ochii mari. Cu o expresie de uimire pe faţă, a înaintat.

— Să nu faci asta! De ce? De ce să-şi rişte viaţa cel mai mare războinic al nostru doar pentru câteva cărţi care s-ar putea să nu mai existe?

— Pentru că dacă nu le găsesc s-ar putea să mor, a răspuns Thomas, şi a privit în depărtare. Noi toţi.

Rachelle stătea la masă de parcă ar fi visat.
Ştiind, de fapt, că totul era un vis.
Ştiind la fel de bine că visul se confunda cu iubirea pe care o avea faţă de Thomas. Ori nu. Aceste gânduri o derutau.
Visul era cât se poate de viu, ca oricare altul. La o masă, Rachelle se chinuia din răsputeri să găsească o soluţie la o problemă îngrozitoare, sperând că aceasta i se va înfăţişa dintr-un moment în altul, sigură că, de nu apărea, viaţa, aşa cum o ştia ea, va dispărea. Nu doar în acea încăpere, ci în întreaga lume.

În acest punct, generalităţile încetau să mai fie valabile, făcând loc particularităţilor. Masa cea albă, de exemplu. Netedă. Albă. Cu faţa de melamină.
Cutia de pe masă. *Un computer.* Suficient de puternic să înghită un milion de informaţii în fiecare miime de secundă.
Cu un mouse la îndemână, alunecând pe *padul* negru spongios. Ecuaţia de pe monitor, Germenul Raison. O mutaţie a propriei creaţii. Laboratorul, cu microscopul lui electronic şi celelalte instrumente aflate în dreapta ei. Totul, la fel de familiar ca numele ei.
Monique de Raison.
Ba nu. Adevăratul ei nume era Rachelle, şi nu avea nicio legătură cu ceva din această încăpere, cu atât mai puţin cu femeia care purta numele de Monique de Raison.
Ori se înşela?
Preţ de o clipă, ecranul s-a întunecat. Pe el a văzut reflexia celeilalte. Imaginea ei. Părul negru, ochii negri, pometii înalţi, buzele mici.
Era ca şi cum *era* Monique.
Monique de Raison, renumit genetician, în prezent ascunsă într-un munte numit Cyclops, de pe o insulă din arhipelagul indonezian, de către Valborg Svensson, omul care dezlănţuise Germenul Raison în douăzeci şi patru de oraşe din întreaga lume.
Probabil că nimeni dintre cei care ar fi căutat-o nu ar fi găsit-o. Nici măcar Thomas Hunter, bărbatul care îşi riscase deja viaţa de două ori pentru ea.

Monique avea anumite sentimente faţă de el, dar nu semănau cu acelea pe care le avea Rachelle.

Se uita concentrată la monitor şi duse cursorul dincolo de colţul de jos al modelului. A ridicat încă o dată foaia de hârtie plină de nenumărate calcule scrise cu creionul. Da, asta era soluţia. Aşa se cuvenea. A lăsat pagina, după care şi-a retras mâna.

Ceva a părut să o muşte de mână, de aceea şi-a retras-o. *Tăietură de hârtie.* Nu a luat-o în seamă şi a continuat să se uite fix la ecran.

— Te rog, te rog, a şoptit ea. Apari odată.

A apăsat butonul mausului. Într-o casetă de mici dimensiuni a apărut o formulă.

I-a scăpat un suspin, un oftat uriaş de uşurare, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Codul ei rămăsese intact. Cheia se afla la locul ei şi, din câte se părea, nu fusese afectată de mutaţie. Prin urmare, probabil că virusul pe care îl crease să dezactiveze aceste gene va funcţiona şi acum!

Un alt gând i-a temperat entuziasmul. Când va avea ce doreşte, Svensson o va ucide. Preţ de o clipă doar, s-a gândit să nu-i spună cât de aproape era de găsirea soluţiei. Însă nu putea păstra numai pentru sine o asemenea informaţie, ea avea să salveze nenumărate vieţi, indiferent cine ar fi folosit-o.

Pe de altă parte, se putea să nu fie deloc pe punctul de a reuşi. El nu-i spusese totul. Mai era ceva…

— Mamă. Mamă, trezeşte-te.

Rachelle s-a ridicat brusc în pat.

— Thomas?

Fiul ei apăruse în prag.

— Nu e aici. A plecat să vadă patrulele?

Rachelle a aruncat velinţele şi s-a ridicat în picioare.

— Nu. Nu ar trebui să fie aici.

— Păi, armura lui nu mai e aici. Şi nici sabia.

Ea s-a uitat spre cuierul unde atârnau de obicei apărătoarea de piele şi teaca. Se afla într-un colţ al camerei, ca un schelet

descărnat. Poate că, având în vedere câţi oameni vor sosi la Adunare, se dusese să verifice patrulele.

— Am întrebat în sat, continuă Samuel, şi nimeni nu ştie unde este.

A făcut un pas înapoi şi a tras perdeaua de pânză care slujea drept uşă. Şi-a lepădat în grabă hainele de dormit şi a îmbrăcat o bluză de piele moale, cu bretele încrucişate la spate. În dulap avea mai mult de zece rochii şi fuste viu colorate, păstrate mai ales pentru sărbătoriri. A luat de acolo o fustă de piele şi a prins-o în jurul taliei cu un cordon de sfoară. Şase perechi de mocasini, unii decorativi, alţii de muncă, stăteau înşiraţi unul lângă altul sub rochii. A luat prima pereche la îndemână.

A făcut toate acestea fără să se gândească. Mintea îi rămăsese în vis. Cu fiecare moment dispărea, ca o amintire îndepărtată. Chiar şi aşa, crâmpeie îi ţipau în minte ca un stol de papagali speriaţi.

Pătrunsese în lumea de vis a lui Thomas.

Fusese acolo, într-un laborator ascuns într-un munte numit Cyclops, cu Monique, făcând ceva şi înţelegând lucruri despre care nu avea ştiinţă. Iar dacă descoperise acea cheie a ei, probabil că femeia cealaltă avea să fie ucisă înainte ca soţul ei să o găsească.

Inima îi bătea puternic. Trebuia să-l anunţe!

S-a dus la masă şi a înşfăcat brăţara împletită de bronz, pe care i-o făcuse el şi a tras-o pe braţ, deasupra cotului, unde…

A văzut sângele de pe braţ, o pată care devenise întunecată după ce se uscase. Tăietura aceea veche? Pesemne se deschisese din nou în cursul nopţii.

Şi cearşafurile erau pătate.

În graba ei de a-l găsi pe Thomas, s-a gândit ca pe moment să nu ia rana în seamă. Nu, nu putea să umble cu sânge pe braţ. A dat fuga la rezervorul de apă din bucătărie, l-a coborât şi a lăsat să curgă un fir ridicând un opritor.

— Marie? Samuel?

Nu i-a răspuns nimeni. Erau amândoi plecaţi.

La atingerea cu apa, o arsură la degetul arătător. S-a uitat cu atenţie. O tăietură mică.

Tăietură de hârtie. Asta era din vis. Brusc, şi-a simţit gura uscată ca nisipul deşertului.

Un gând i-a explodat în minte. Nu-şi dădea seama cum, dar era strâns legată de Monique, iar tăietura stătea ca dovadă. Thomas susţinuse sus şi tare: dacă murea în lumea aceea, avea să se întâmple la fel şi în acesta. Pesemne că ceea ce i se întâmpla celeilalte femei i se întâmpla şi ei! Dacă, de exemplu, acel Svensson o ucidea, probabil că vor pieri amândouă.

Trebuia să-l găsească pe Thomas înainte ca el să viseze din nou, astfel încât să o salveze!

A fugit afară din casă, s-a uitat într-o parte şi în cealaltă printre numeroşii oameni ieşiţi să se plimbe pe drumul lat, după care a pornit spre lac. Ciphus sigur ştia ceva. Dacă nu, atunci Mikil sau William.

— Bună dimineaţa, Rachelle.

Era Cassandra, una dintre soţiile înţeleptului. Purta o cunună de flori albe în părul împletit şi se dăduse la ochi cu zeamă de dude roşii. Atmosfera sărbătorească pe care o crea Adunarea anuală era molipsitoare, în ciuda ameninţărilor neaşteptate venite din partea Hoardei.

— Cassandra, ai văzut-o pe Mikil?

— E în patrulare, probabil. Cum de nu ştii? Credeam că-l însoţeşte pe Thomas.

Rachelle a pornit din nou în fugă, fără să mai salute. Era neobişnuit ca Thomas să plece fără să o anunţe. Să se fi întâmplat ceva rău?

A luat-o după colţul casei lui Ciphus şi s-a oprit în faţă, gâfâind. Acesta era cufundat în discuţie cu Alexander, alţi doi înţelepţi şi un bătrân pe care l-a recunoscut imediat ca fiind cel venit din deşert. Jeremiah din Sud. Cel care ştia despre Cărţile de Istorii.

Nu s-a mai auzit o vorbă.

— A plecat? A întrebat ea.

Nimeni nu i-a răspuns. Rachelle a sărit pe verandă.

— Unde? E în patrulare?

— Patrulare, a repetat Ciphus, foindu-se. Da, în patrulare. A plecat…

— Nu mai fiţi atât de secretoşi, s-a răstit la ei. Nu e în patrulare, altfel mi-ar fi spus. E plecat după ele. Adevărat? A insistat ea, privindu-l pe Jeremiah. I-ai zis unde ar putea găsi Cărţile şi s-a dus după ele. Să nu-mi zici că nu-i aşa!

— Da. Iartă-mă, a recunoscut el, lăsând capul în piept. Am încercat să-l împiedic, dar a insistat.

— Bineînţeles. Aşa procedează întotdeauna. Nu înseamnă să-i şi faci pe plac!

În acele momente îi venea să îi bată cap în cap pe bătrâni.

— Unde a plecat? Trebuie să-i spun ceva.

Ciphus şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Te rog, Rachelle. Chiar dacă am şti unde e, nu-l poţi urma. Au plecat devreme, pe cai sprinteni. Au şi străbătut jumătate din deşert.

— Care deşert?

— Păi… cel din dreptul pădurii. Să nu te duci după el. Îţi interzic.

— Nu-mi poţi interzice să-mi caut soţul.

— Eşti mamă, ai doi copii…

— Ştiu să lupt mai bine decât jumătate dintre oamenii Gărzii, ştii bine. Pe jumătate i-am instruit chiar eu în tehnica Marduk! Spuneţi-mi unde a plecat, altfel îl găsesc şi singură.

— Ce-ai păţit, copilă? A întrebat-o Jeremiah cu blândeţe. Ce vrei cu el?

Ea a ezitat, întrebându-se cât de mult îi destăinuise Thomas acestui om.

— Am informaţii care ne-ar putea salva viaţa, a rostit ea.

Jeremiah a aruncat o privire spre Ciphus, care nu se arăta dornic să-i dea îndrumări.

— S-a dus la Trecătoarea Natalga, împreună cu cei doi locotenenţi ai lui şi şapte războinici.

— Ce caută acolo?

— Pe căpetenia Hoardei, în deşertul aflat dincolo de Trecătoare. Dar tu nu trebuie să pleci într-acolo. Hotărârea lui de a se duce după aceste Cărţi poate declanşa o tragedie.

— Pe de altă parte, a intervenit Alexander, nu ne permitem să mai trimitem alte forţe într-o nouă misiune nebunească.

— Are legătură cu visele acelea ale lui? A întrebat Ciphus.

— E posibil ca până la urmă să nu fie deloc vise, a răspuns Rachelle, şi a rămas surprinsă că rostise chiar ea acele vorbe.

— Şi tu?

Nu a luat în seamă întrebarea.

— Am informaţii despre care cred că ar putea salva viaţa soţului meu. Dacă se gândeşte vreunul dintre voi să mă oprească, atunci moartea lui va apăsa asupra voastră.

Acea afirmaţie exagerată i-a făcut să amuţească.

— Dacă ştiţi ceva ce m-ar ajuta, vă rog, nu e momentul să vă sfiiţi.

— Cum de îndrăzneşti să ne îmbrobodeşti! A exclamat Ciphus. Doar Thomas ar fi în stare să supravieţuiască acestei aventuri prosteşti. Dar nu vrem ca femeia lui să îl urmeze în deşert când mai sunt patru zile până la Adunare!

A coborât de pe verandă şi le-a întors spatele. Acum, hotărârea ei de a-l urma era motivată de insultele acestor bărbaţi, dar şi de faptul că înţelesese că soţul ei avusese dreptate în privinţa viselor.

— Rachelle.

S-a răsucit şi a dat cu privirea de Jeremiah, care venise până la marginea verandei.

— Vor merge la apus de Trecătoare. Te rog, copilă, nu pleca, i-a cerut, după care a tăcut o clipă, şi, pe un ton resemnat, a adăugat: Să iei apă multă cu tine. Cât rabdă calul. Ştiu că îţi va încetini călătoria, însă boala te-ar înfrâna şi mai mult.

Vibraţia din glasul bătrânului i-a strecurat o undă de teamă.

— Vrea să devină unul dintre ei. Şi-a pus în cap să pătrundă în tabăra lor.

Lui Rachelle nu i-a venit să-şi creadă urechilor. Apoi a înţeles că era adevărat. Aşa ar fi procedat dacă ar fi ştiut sigur că ambele realităţi erau reale.

S-a repezit spre grajduri.

Iubite Elyon, dă-mi tărie.

Avea cu el nouă dintre cei mai buni oameni ai lui, printre care William şi Mikil.

Cele trei ploşti suplimentare cu apă pe care le avea fiecare îi împovărau mai mult decât i-ar fi plăcut. Făcea un joc primejdios şi nu putea risca să fie prins fără apa care le slujea la primenire.

Călăriseră toată ziua fără odihnă, iar acum pătrundeau în canionul ai cărui pereţi îi făcuse să se prăbuşească în urmă cu o zi şi jumătate. Duhoarea se răspândea din miile de cadavre îngropate sub stânci şi împrăştiate în deşert.

Aleseseră caii cei mai deschişi la culoare pe care îi avea Garda Pădurii. Armăsarul lui Thomas a fornăit şi a răscolit nisipul cu copita. L-a îndemnat să păşească mai departe, iar animalul a pornit destul de îndărătnic.

— Greu de crezut că noi am făcut toate astea, a vorbit William.

— Să nu-ţi închipui că ne vom opri la atât, a spus Mikil. Vom mai avea de luptat.

Thomas şi-a tras o eşarfă peste nas şi a pornit înainte printre bolovanii prăvăliţi. Caii îi purtau prin canion, printre cadavrele înveşmântate în mantii. Mai văzuse mii de morţi, dar dimensiunea acelui măcel l-a îngreţoşat.

Se spunea că oamenii Hoardei ţineau mai mult la viaţa cailor decât a semenilor. Scabiosul care şi-ar fi sfidat comandantul era osândit sumar, fără nicio judecată. Frângerea oaselor era preferată biciuirii sau altor forme de pedeapsă. Nu era neobişnuit să vezi soldaţi de-ai lor cu oasele frânte lăsaţi pradă arşiţei deşertului, fără să fi vărsat nicio picătură de sânge. Execuţiile publice presupuneau înecarea condamnatului în bălţi de apă cenuşie, o perspectivă care stârnea mai multă spaimă decât oricare altă ameninţare cu moartea.

Groaza pe care o trăiesc faţă de apă e motivată şi de altceva decât durerea care însoţeşte spălarea în lacuri, a gândit Thomas, neştiind însă despre ce era vorba.

A aşteptat până ce au trecut de primele şiruri de morţi, după care a oprit calul în apropierea unui grup de cadavre. A descălecat şi a scos roba cu glugă de pe un scabios potopit de muşte şi a scuturat-o. A tuşit, după care a aruncat straiul peste greabănul calului.

— Hai, procedaţi la fel, le-a spus celorlalţi. Îmbrăcaţi-vă.

— Nu aş fi crezut că mă voi coborî atât de jos ca să îmbrac straie de târfă, a mormăit William descălecând.

Ascultător însă, a început să despoaie un cadavru. Ceilalţi şi-au găsit mantii pe care le-au pus pe umeri, bolborosind blesteme, nu din nesupunere, ci de suferinţa pe care trebuiau să o îndure. Duhoarea pătrunsese în ţesătură.

Thomas şi-a găsit o sabie şi un cuţit de războinic. Cizme ghintuite. Apărătoare de pulpă. Acestea erau lucruri noi, a observat el. Pielea tăbăcită şi întărită era neobişnuită pentru locuitorii deşertului. Boala de piele de care sufereau descuraja purtarea armurilor, dar acele apărătoare fuseseră căptuşite cu o ţesătură moale, care să reducă la minimum frecarea.

— Învaţă mereu, a constatat el. Nu sunt cu mult în urma noastră în privinţa tehnicilor folosite.

— Dar praf de puşcă nu au, a zis Mikil. Dacă vreţi părerea mea, sunt terminaţi. Dacă voi avea trei luni la dispoziţie, fac lucrări de apărare în jurul fiecărei păduri. Şi atunci nu vor mai avea nicio şansă.

Thomas şi-a tras peste cap gluga robei pe care o îmbrăcase şi apoi şi-a legat pumnalul la brâu.

— Fortificaţiile acelea ar rezista până ar începe să facă şi ei praf de puşcă, a spus Thomas, ascunzându-şi propriile haine sub un bolovan. V-aţi gândit ce pagube ar aduce pădurii dacă ar avea explozivi? Pe de altă parte, nu simt sigur că vom avea trei luni de pace. Au căpătat curaj şi luptă cu mai multă inteligenţă. Iar noi rămânem treptat fără războinici.

— Şi ce propui atunci? A întrebat Mikil. Să trădăm?

Se referea la cele petrecute în Pădurea de Sud. Cu puţin înainte de plecarea lor sosise un curier care anunţase victoria asupra Hoardei.

Numai că nu Jamous fusese acela care îi pusese pe scabioşi pe goană. El îşi pierduse mai mult de jumătate dintre oameni într-o bătălie fără speranţă, în care fusese prins din flancuri şi încercuit – o situaţie foarte primejdioasă şi mortală.

Nu, Justin câştigase lupta, aşa vorbise curierul cu o sclipire ciudată în ochi. Băgase singur groaza în Hoardă, fără nicio lovitură de sabie. Negociase retragerea cu nimeni altul decât Martyn, marele lor general.

Toţi locuitorii din Pădurea de Sud îi înălţaseră laude vreme de trei ceasuri în Valea Elyon. Justin le vorbise de o nouă cale, iar ei îl ascultaseră de parcă ar fi fost profet, aşa grăise curierul. Apoi învingătorul dispăruse în pădure cu micul lui grup de apropiaţi.

— Am sugerat măcar o dată să cedăm în vreun fel în faţa Hoardei? De va fi nevoie, voi muri aşteptând împlinirea profeţiei. Nu-mi puneţi la îndoială fidelitatea. În aceste momente, un războinic rătăcit reprezintă ultima noastră grijă. Vom avea suficient timp pentru asta la Adunare.

Îi spusese lui Mikil despre provocare şi despre cererea Consiliului ca el să fie apărător dacă se ajungea cumva la luptă.

— Ai dreptate. Nu am vrut să fiu lipsită de respect.

Thomas a încălecat şi a întors armăsarul.

— Vom călări în tăcere. Trageţi-vă glugile pe cap.

Au ieşit din canion îmbrăcaţi ca un grup de locuitori ai deşertului, mergând pe urmele adânci lăsate de Hoardă.

Soarele a apus încet dincolo de creste, lăsând grupul în umbră grea. Curând au ieşit din zona stâncoasă şi s-au îndreptat spre vest, către orizontul care se cufunda în întuneric.

Explicaţia lui Thomas privind misiunea fusese simplă. Descoperise că duşmanii sufereau de o slăbiciune de neînchipuit: porneau la luptă cu credinţa superstiţioasă că relicvele lor religioase le vor aduce victoria. Dacă un grup mic din Gardă ar pătrunde în tabăra şi ar fura acele relicve, lovitura ar fi groaznică. De asemenea, aflase că, în acele momente, Qurong, care sigur comandase armata pe care abia o învinseseră, ducea cu sine relicvele. Erau Cărţile de Istorii. Cine dorea să îl însoţească ca să dea Hoardei o lovitură ucigătoare?

Cei nouă se declaraseră imediat de acord.

În acele momente, el stătea întins într-o cameră de hotel, la nici zece străzi de clădirea Capitoliului din Washington, D.C., şi dormea. Nenumărate agenţii guvernamentale îşi ţineau angajaţii treji, încercând să înţeleagă ameninţarea care făcuse lumea să tremure. Fără îndoială că somnul era ultimul lucru la care se gândeau acei oameni. Analizau cu înfrigurare cine ar trebui să ştie despre ce era vorba, ce membri de familie puteau avertiza fără ca vestea să se răspândească pretutindeni, pentru că ar fi dat naştere unui val nemaiîntâlnit de panică. Analizau

posibilitatea de a izola şi de a institui măsuri de carantină şi de supravieţuire.

Însă Thomas Hunter se gândea la altceva. El înţelesese un lucru pe care prea puţini îl acceptau. Singura soluţie la ameninţarea lui Svensson se găsea în somn.

În visele lui.

Patru ore mai târziu, au văzut marea de focuri, punctele de lumină fumegândă ale torţelor cu ţiţei aflate la câţiva kilometri dincolo de duna peste a cărei creastă tocmai trecuseră. Lemnul era drămuit cu zgârcenie, dar lichidul negru care mustea în nisip în rezervele aflate la mare depărtare le satisfăcea nevoile la fel sau chiar mai bine. Thomas nu văzuse niciodată izvoarele de ţiţei, dar Garda Pădurii confisca frecvent butoaie cu acea substanţă de la armatele căzute şi le lua ca pradă de război.

Au înaintat stând alături, alcătuind un şir de zece oameni, şi au privit spre vest. Vreme de câteva secunde, au rămas pe coama dunei într-o tăcere deplină. Până şi ceea ce rămăsese din acea armată continua să îi impresioneze.

— Eşti sigur de ce vrei să faci, Thomas? A întrebat William.

— Nu. Dar sunt sigur că alte soluţii nu avem. Vorbea cu mai multă convingere decât o făcuse la plecare.

— Ar trebui să vin cu tine, a spus Mikil.

— Planul rămâne acelaşi. Merg doar cu William. Cunoşteau motivele. În primul rând, pielea. Cu excepţia lor, ceilalţi se îmbăiaseră înainte de plecare. Apoi, era vorba de Mikil. În mod obişnuit, femeile Hoardei nu călătoreau cu armatele. Chiar dacă nu ar fi fost problema pielii, ar fi fost primejdios pentru ea să între în tabără, în ciuda pretenţiilor ei că, îmbrăcată cu mantie şi glugă, arăta ca un bărbat.

— William, cum ţi-e pielea?

— Am mâncărimi, a răspuns locotenentul, ridicându-şi mâneca.

Thomas a descălecat, a scos un săculeţ cu cenuşă şi i-a aruncat-o.

— Te dai pe faţă, braţe şi picioare. Să nu te zgârceşti.

— Eşti sigur că o să-i duceţi de nas? A întrebat Mikil.

— Am amestecat cenuşa cu sulf din acela folosit să obţinem praful de puşcă. Mirosul, la fel ca…

— Pfui! E groaznic! A exclamat William, întorcând capul din dreptul sacului, apoi a tuşit. O să ne simtă de la un kilometru depărtare!

— Nu, dacă mirosim ca ei. Mai mult mă tem de câinii lor. Şi de ochi.

Mikil s-a uitat la ai lui.

— Au început deja să-şi piardă culoarea. În lumina asta, puteţi trece neobservaţi. Şi, cinstită să fiu, în lumina asta, dacă mă dau pe piele cu cenuşa aceea puturoasă, m-aş amesteca fără probleme printre ei.

Thomas nu i-a luat în seamă insistenţa.

Zece minute mai târziu, reuşiseră să-şi facă pielea să capete o culoare cenuşie, şi-au verificat lucrurile să se asigure că nimic din ce aveau asupra lor nu sugera apartenenţa la Garda Pădurii şi au încălecat. Ceilalţi au rămas jos.

— Bine, a zis Thomas, apoi a inspirat adânc şi a expirat încet. Gata, plecăm. Să fii atentă când apare incendiul, Mikil, aşa cum am plănuit. Dacă vezi cuprins de flăcări vreun cort de-al lor, îi trimiţi pe ceilalţi călare, cât se poate de repede şi de discret. Să aduceţi şi caii noştri. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu uitaţi să rămâneţi cu glugile pe cap. Şi s-ar cuveni să vă daţi cu cenuşă pe faţă ca să fiţi mai siguri.

— Să trimit şi restul oamenilor? Poate să vin în fruntea lor.

— Îi trimiţi. Trebuie să rămână cineva la comanda Gărzii dacă se întâmplă ceva rău.

Ea s-a uitat fix la el şi a strâns din dinţi.

— Cred că ar fi cazul să renunţi la planul ăsta.

— Nu-mi schimb planul. N-am făcut-o niciodată.

— Şi, ca întotdeauna, refuzi să fii precaut. Mă uit la tabăra lor ca să-mi văd generalul pregătit să se arunce în mijlocul haitei de lupi, şi mă întreb de ce.

— Dintr-un motiv bine întemeiat. Jamous a fost cât pe ce să-şi piardă viaţa ieri, iar noi, acum două zile.

Hoarda capătă tot mai multă forţă, iar dacă nu facem ceva să o schilodim, vom muri cu toţii, împreună cu copiii noştri, nu doar Jamous.

Mikil şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a aşezat.

— Să mergem, a spus William. Vreau să ne întoarcem înainte de crăpatul zorilor.

— Oamenii au nevoie de tine, i-a şoptit Thomas lui Mikil.

— Ba nu, au nevoie de *tine.*

Ea s-a încruntat. Nu avea nicio şansă.

— Tăria lui Elyon, a rostit Thomas.

— Tăria lui Elyon, au murmurat ceilalţi.

Doar Mikil a rămas tăcută. Avea să iasă din acea stare de posomorală destul de curând, de aceea a lăsat-o în pace.

A plescăit din limbă şi calul a pornit să coboare încet panta dunei.

— Poate c-ar trebui să înnoptăm aici, a zis Suzan, privind spre deşertul întunecat.

— Cum asta? Doar n-am bătut atâta drum ca să-l aştept aici. Puteam s-o fac şi în sat.

Rachelle a dat pinteni bidiviului, care a pornit la trap. Călăriseră încrâncenat mai toată ziua şi intraseră în canionul presărat de cadavre de aproape o oră. Văzuse multe câmpuri de bătălie, dar acesta o îngrozise.

Suzan a luat-o în faţă.

— Nici nu ştim sigur că a plecat – sunt prea multe urme să-mi pot da seama.

— Îmi cunosc soţul; sigur a plecat încoace. Dacă a părăsit satul fără să-mi spună nicio vorbă, crede-mă că s-a dus într-o misiune. Nu s-ar opri nici la căderea întunericului. Iar tu eşti cea mai bună iscoadă a Gărzii, nu? Atunci, caută urmele.

— Şi dacă îi prindem din urmă, ce avantaj ai avea că reuşeşti în seara asta, şi nu mâine?

— Ţi-am spus, am aflat lucruri care ar putea să-i salveze viaţa. Se duce după Cărţile de Istorii din cauza viselor lui. O fi susţinând că o face ca să aducă un avantaj Gărzii, şi nu susţin contrariul, dar povestea e mai complicată. Trebuie să-i vorbesc înainte de a visa, astfel ca să mă găsească.

— Să te găsească?

Rachelle şi-a dat seama că vorbise prea mult.

— Înainte de a visa.

— Ne riscăm viaţa pentru un vis?

— Visul lui despre praful negru ne-a salvat pe toţi. Doar ai fost acolo.

Oricare alte explicaţii ar fi fost inutile. Nici Thomas nu fusese în stare să o convingă, în urmă cu cincisprezece ani sau în seara trecută. Şi-a apăsat degetul mare de arătătorul care avea o tăietură făcută în propriul ei vis. Existau două lumi, şi fiecare o afecta pe cealaltă. Cu fiecare pas, această convingere crescuse. Amintindu-şi fiecare vis de-al lui din urmă cu cincisprezece ani, reuşise să înţeleagă mai bine, deşi nu avea idee cum se întâmplau lucrurile, cu atât mai puţin de ce.

Însă durerea de deget era acolo. *Iartă-mă, Thomas. Iartă-mă, iubitule.*

— Tot mi se pare absurd, a vorbit Suzan, căutând urme.

— Şi s-ar putea să ţi se pară absurd în veci. Dar sunt dispusă să-mi pun toate speranţele în această absurditate. Nu vreau să-mi moară soţul, şi dacă nu ajungem la el mai curând, ar fi posibil.

— Thomas nu moare cu una, cu două.

— Virusul nu se sinchiseşte deloc de felul în care mor oamenii.

S-au apropiat de tabăra Hoardei dinspre nord-est, peste o ridicătură care dădea într-o vale largă şi plată, având o uşoară briză care le bătea drept în faţă.

Thomas s-a întins pe burtă alături de William şi a studiat tabăra. Zeci de mii de torţe aşezate în vârful unor beţe luminau deşertul cu o strălucire ireală, de culoare oranj. Porţiunea circulară de lumină se întindea uriaşă pe nisip. Corturile erau de formă rectangulară, cu latura de aproape trei metri, dintr-o pânză ţesută grosolan din tulpini de grâuşor de deşert. Bătute până deveneau plate, tulpinile erau apoi rulate în fire lungi, pe care oamenii Hoardei le foloseau la orice, de la îmbrăcăminte la frânghii.

— Uite acolo! A spus William, arătând spre dreapta, unde un cort gigantic se ridica deasupra celorlalte, puţin la sud faţă de centrul taberei. Acela-i.

— E la aproape un kilometru dincolo de perimetru, a vorbit Thomas încet.

Îşi lăsaseră caii legaţi undeva în urmă, ascunşi de dune. Până atunci, oamenii Gărzii nu mai făcuseră vreo încercare de infiltrare într-o tabără. De aceea, Thomas se bizuia pe o pază minimă a perimetrului. Voiau să pătrundă pe jos, şi sperau să treacă neobservaţi.

— Mare mai e Hoarda asta, a zis William.

— Mai mult decât mare.

William a scos sabia câţiva centimetri din teacă.

— Ai mai mânuit o sabie de-a lor până acum?

— O dată sau de două ori. Lamele nu sunt la fel de ascuţite.

— Mă ispiteşte gândul de a ucide câţiva cu propriile lor arme.

— Alungă-l. În niciun caz nu vreau să stârnim o luptă. În noaptea asta suntem doar hoţi.

Locotenentul a împins sabia la loc.

— Nu uita, vorbeşti doar dacă ţi se adresează cineva. Nu priveşti pe nimeni în ochi. Să-ţi laşi gluga cât mai jos peste faţă. Şi să calci ca şi cum ai avea dureri.

— Dar *am* dureri. Blestemata asta de boală mă ucide deja. Ai spus că deocamdată nu va afecta mintea. Cât pot rezista?

— Dacă plecăm mâine dimineaţă, nu vom păţi nimic.

— Trebuia să aducem apa cu noi. Câinii lor nu şi-ar fi dat seama de diferenţă.

— Nu avem de unde şti. Iar dacă ne prind, apa ne-ar da de gol. O pot mirosi, crede-mă.

— Ai idee cum arată Cărţile acelea?

— Ca nişte cărţi. Cum să arate altfel? Poate sunt rulouri asemănătoare cu cele folosite de noi, sau plate, aşa cum erau cândva. Dacă le găsim, vom afla. Gata?

— Oricând.

S-au ridicat.

Au respirat adânc.

— Să pornim.

Au mers cât de firesc au putut, atenţi să păşească ceva mai rar, la fel ca locuitorii deşertului, siliţi de suferinţă. Torţele, aşezate la fiecare cincisprezece metri, marcau circumferinţa taberei.

Nu au văzut nicio santinelă.

— Să rămâi în întuneric până ajungem pe calea principală, cea care duce spre centrul taberei, i-a şoptit Thomas.

— Chiar pe mijloc.

— Doar suntem scabioşi. Avem tot dreptul să mergem aşa.

Duhoarea era aproape insuportabilă, chiar mai puternică decât a pudrei pe care şi-o aplicaseră pe corp. Nu au auzit niciun câine lătrând. Deocamdată, totul mergea conform planului.

Thomas şi-a şters sudoarea de pe palme, a atins o clipă mânerul sabiei care-i atârna de centură şi a trecut de prima torţă printr-un spaţiu liber dintre două corturi, ajungând astfel în tabără.

Mersul încet era extrem de chinuitor. Se simţea îndemnat să o rupă la fugă. Se mişca de două ori mai repede decât acei ticăloşi bolnavi, şi probabil că ar fi putut goni până la cortul cel mare şi, înhăţând Cărţile, ar fi zburat până în deşert înainte ca oamenii din tabără să-şi dea seama ce se petrecuse.

Şi-a reprimat impulsul de moment. *Încet. Încet, Thomas.*

— Torvil, matahală bădărană, au auzit ei un glas gros şi răguşit venind dinspre cortul aflat în dreapta.

A aruncat o privire în acea direcţie. Dând faldul la o parte, un scabios ieşise, iar acum îl fulgera cu privirea.

— Fratele tău e pe moarte, iar tu ai plecat după femei, chiar dacă ştii că nu e niciuna pe aici?

O clipă, Thomas a rămas ca îngheţat, neştiind cum să reacţioneze. Mai vorbise cu scabioşi; discutase chiar mult cu Chelise, fata comandantului lor suprem.

— Răspunde-mi! S-a răstit omul la el.

S-a decis. S-a apropiat de el şi s-a întors puţin într-o parte, ca să nu-şi lase la vedere toată faţa.

— Eşti orb ca liliecii care te-au blestemat. Ce, eu sunt Trovil? Şi m-aş socoti norocos dacă aş găsi o femeie într-un loc atât de împuţit.

S-a răsucit să plece. Bărbatul a blestemat şi a intrat în cort.

— Uşor, a şoptit William. Ai mers prea departe.

— Aşa vorbesc ei.

Scabioşii se retrăseseră la culcare, dar mai erau sute dintre ei care se foiau de colo, colo. Cele mai multe corturi aveau

faldurile de la uşă date deoparte, lăsând la vedere tot ce se petrecea înăuntru pentru cei cu ochi ageri. În tabăra unde stătuse de vorbă cu Chelise văzuse multe covoare ţesute, vopsite în violet şi nuanţe de roşu. Aici nu exista aşa ceva. Nici copii, nici femei.

Au trecut prin dreptul unui grup de patru bărbaţi, aşezaţi cu picioarele încrucişate în jurul unui mic foc, arzând cu mult fum într-un lighean plin cu nisip îmbibat cu ţiţei. Flăcările încălzeau un vas plin cu un terci moale de culoare albă căruia i se spunea sago. Făcut din rădăcini de grâuşor de deşert. Thomas îl gustase o singură dată, şi le spusese oamenilor lui că era ca şi cum ar fi mâncat ţărână, dar fără aroma acesteia.

Cei patru îşi dăduseră glugile jos de pe cap. În lumina focului şi a lunii, nu arătau defel ca nişte războinici sinucigaşi şi fără teamă care juraseră să ucidă femeile şi copiii pădurilor. În realitate, semănau foarte mult cu pădurenii.

Unul dintre ei a ridicat ochii cenuşii spre Thomas, care i-a evitat privirea.

Au avut nevoie de un sfert de ceas ca să ajungă în mijlocul taberei. De două ori fuseseră observaţi, de alte două ori trecuseră nebăgaţi în seamă. Dar ştia că nu le va fi prea greu să pătrundă în tabără în toiul nopţii. Problema cea mare era descoperirea Cărţilor şi scoaterea lor de acolo.

Cortul central, de mari dimensiuni, era de fapt un ansamblu de cinci corturi, toate păzite. Din câte îşi dădea seama, se apropiaseră din spatele lor.

Torţele aprinse înăuntru făceau ca ţesătura să strălucească uşor oranj. Mărimea corturilor, soldaţii care le păzeau şi faptul că pânza fusese vopsită vorbeau de la sine despre importanţa lui Qurong. Hoarda folosea roci viu colorate, măcinate într-o pudră fină. Modelul sugera o lamă zimţată.

— Pe aici.

Thomas a cotit într-un loc liber din spatele corturilor. L-a tras pe William în întuneric şi i-a vorbit în şoaptă.

— Ce părere ai?

— Apelăm la săbii.

— Fără luptă!

— Atunci să devenim invizibili. Prea mulţi păzesc. Chiar dacă reuşim să intrăm, vom da acolo de alţii.

— Te cam grăbeşti să foloseşti sabia. O să intrăm ca santinele. Poartă o eşarfă de culoare mai deschisă în jurul pieptului, ai observat?

— Crezi că putem ucide doi fără să fim văzuţi? Este imposibil.

— Nu şi dacă le luăm din cort.

William a aruncat o privire spre cusătura de la baza cortului.

— Nu ştim ce este înăuntru. Sau cine.

— Doar atunci vom folosi săbiile, a spus Thomas, apoi şi-a scos pumnalul. Vezi să nu vină cineva din faţă.

William s-a dus până la marginea cortului şi s-a uitat în jur. A revenit fără să fi scos sabia din teacă.

— Nu e nimeni.

— Trebuie să acţionăm repede.

Erau conştienţi că surpriza şi iuţeala le vor fi singurii aliaţi dacă în interior se afla cineva. S-au lăsat în genunchi, iar Thomas a trecut cu rapiditate lama de-a lungul bazei cortului, făcând pânza să scoată un zgomot specific, şi s-a rugat în gând ca el să treacă neobservat.

A tras pânza în sus şi William s-a rostogolit înăuntru. L-a urmat imediat.

S-au trezit într-o cameră luminată de o torţă care ardea cu flăcări nesigure. În stânga lor se găseau trei forme întinse, iar William s-a aruncat asupra aceleia care dădea să se ridice. Nimeriseră în camera servitorilor. Dar ţipătul unuia le-ar aduce moartea la fel de lesne ca o sabie.

William a ajuns la servitor înainte ca acesta să se întoarcă să vadă ce se întâmplase. I-a pus palma peste gură, după care a dus sabia la gâtul lui.

— Nu! I-a şoptit Thomas. Să rămână în viaţă.

Ţinând strâns servitorul speriat, William s-a apropiat de ceilalţi şi i-a lovit cu mânerul pumnalului în ceafă pe ceilalţi care dormeau.

Scabiosul prins de William a început să se zbată.

— Femeia asta o să trezească pe toată lumea, a zis William. Trebuie să o ucid.

O femeie? Thomas a prins-o de păr şi a lipit lama pumnalului de gâtul ei.

— Dacă scoţi vreun sunet, mori, i-a şoptit. N-am venit să ucidem, ai înţeles? Dar o vom face dacă suntem siliţi.

Largi de groază şi cenuşii, ochii femeii erau mari cât luna.

— Ai înţeles?

Ea a dat din cap cu tărie.

— Atunci să-mi spui câteva lucruri. Nimeni nu va şti că ne-ai văzut. După aceea, o să te trimit în somn cu o lovitură în cap, să nu te poată acuza nimeni de trădare.

Pe faţa ei a apărut o expresie de spaimă.

— Preferi să te omor? Fii înţelegătoare şi rămâi în viaţă. O să te alegi doar cu un cucui.

Nu părea convinsă, dar nu a scos niciun sunet.

— Cărţile de Istorii, a rostit Thomas. Ştii de ele?

În acelaşi moment, i s-a făcut milă de femeie. Era prea îngrozită până şi să gândească, darămite să vorbească. I-a eliberat părul din strânsoare.

— Dă-i drumul.

— Domnule, nu te sfătuiesc.

— Ai văzut? Se opune, i-a spus Thomas femeii. Socoteşte că te vei pune pe ţipat. Dar eu am o părere mai bună despre tine. Cred doar că eşti o fată speriată, care vrea să trăiască. Dacă zbieri, va trebui să ucidem jumătate dintre oamenii din cort, inclusiv pe Qurong. Ajută-ne, şi poate nu vom omorî pe nimeni, a adăugat el, apăsând lama pumnalului pe gâtul ei.

— Cooperezi?

Ea a dat din cap.

— Eliberează-o.

— Domnule…

— *Acum.*

William şi-a luat treptat palma de pe gura ei. Buzele femeii tremurau, dar nu a scos niciun sunet.

— Bine. Vei vedea că sunt un om de cuvânt. Poţi să o întrebi de mine şi pe Chelise, fiica lui Qurong. Ea mă ştie sub numele de Roland. Şi acum, spune-mi. Ai auzit de Cărţi?

A încuviinţat din cap.

— Se află în aceste corturi?

Niciun sunet.
— Femeie, îţi jur, dacă continui să…
— Da, a răspuns ea în şoaptă.
Da? Da, sigur că de asta veniseră, dar auzind-o spunând că acele scrieri antice, având o asemenea putere mitică, se aflau acolo în acele momente… Era mai mult decât îndrăznise să creadă.
— Unde?
— Sunt sacre! Nu pot… aş plăti cu moartea dacă v-aş spune. Cel Măreţ nu îngăduie nimănui să le vadă! Vă rog, vă implor…
— Vorbeşte încet! I-a şuierat Thomas.
Pierdeau timpul. În orice moment se putea întâmpla să dea buzna cineva în acel cort.
— Bine, atunci, a roşit el şi a coborât lama pumnalului. Ucide-o, William.
— Nu, vă rog! A implorat femeia şi a căzut în genunchi, prinzându-se de roba lui. Vă spun. Sunt în al doilea cort, în camera din spatele iatacului Celui Măreţ.
Thomas a ridicat mâna spre William. S-a lăsat apoi într-un genunchi şi a desenat cu degetul în nisip imaginea ansamblului.
— Arată-mi.
Cu un deget tremurător, ea i-a arătat.
— Se poate pătrunde în camera asta altfel decât prin iatac?
— Nu. Pereţii sunt întăriţi cu… cu un metal.
— O plasă metalică?
— Da, o plasă.
— Şi în camera de aici sunt santinele? A întrebat arătând spre camerele alăturate.
— Nu ştiu. Vă jur, nu…
— Bine. Atunci întinde-te şi-ţi voi cruţa viaţa.
Femeia nu s-a mişcat.
— O să primeşti o lovitură în cap şi o să fii iertată alături de ceilalţi. Înţelege!
S-a întins în patul ei, iar William a lovit-o.
— Acum ce facem? A întrebat el, ridicându-se de lângă femeia inconştientă.
— Cărţile sunt aici.
— Am auzit. Dar practic sunt într-o casă de fier.

— Ştiu.

Thomas s-a întors cu faţa la faldul care slujea drept uşă. Din câte se părea, nimeni nu se alertase.

— După cum spuneai, nu avem la dispoziţie toată noaptea, a zis William.

— Lasă-mă să gândesc.

Avea nevoie de informaţii suplimentare. Ştia nu numai de existenţa Cărţilor, dar că ele se găseau la treizeci de metri de locul unde stătea. Constatarea l-a făcut să simtă o emoţie pe care nu o anticipase. Imposibil de spus cât de preţioase puteau fi acele Cărţi. În cealaltă lume, desigur, dar chiar şi aici! Roushii făcuseră toate eforturile să le ascundă. Cum de reuşise Qurong să pună mâna pe ele.

— Domnule…

Thomas s-a apropiat de perete, unde stăteau atârnate câteva robe. Şi-a dezbrăcat-o pe a lui.

— Ce faci?

— Mă transform în servitor. Hainele lor nu sunt la fel de uşoare ca ale războinicilor.

William i-a urmat exemplul. Au îmbrăcat robele şi le-au îndesat pe cele vechi sub pătura servitoarei. Vor avea nevoie de ele mai târziu.

— Aşteaptă aici. Trebuie să mai aflu ceva.

— Poftim? Nu pot…

— Aşteaptă aici! Nu-i nevoie să faci nimic. Doar să rămâi în viaţa. Dacă nu mă întorc peste jumătate de oră, să mă cauţi. Dacă nu mă găseşti, te întorci la tabără.

— Domnule…

— Fără întrebări, William.

Şi-a îndreptat roba, a tras gluga peste cap şi a ieşit din cameră.

În realitate, corturile alcătuiau unul mai mare. Nici mai mult, nici mai puţin decât un castel mobil. Pe mai toţi pereţii atârnau draperii violete şi roşii, iar pe jos erau întinse covoare vopsite. Statui de bronz înfăţişând şerpi înaripaţi cu ochi de rubin păreau să stea la fiecare colţ. În rest, coridoarele erau pustii.

Thomas a mers ca un scabios în direcţia pe care i-o indicase servitoarea. Singurul semn de viaţă a fost murmurul discuţiilor, care se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia de locul în care se găsea Qurong.

A pătruns pe holul care ducea spre camera regală şi s-a oprit. Pe tot peretele se afla un singur covor înfăţişând imaginea unui liliac Shataiki semănând cu un şarpe. În stânga, o perdea grea, de culoare turcoaz, îl separa de voci. Spre dreapta, o altă perdea ascundea o cameră unde era linişte.

Fără să-şi ia în seamă bătăile puternice ale inimii, a pornit spre dreapta. A dat uşor la o parte perdeaua de pânză, a văzut că nu era nimeni, şi s-a strecurat înăuntru.

Un covoraş lung pe care erau aranjate cupe de bronz şi un potir înalt tronau în mijlocul încăperii, care nu putea fi decât sala de ospeţe a lui Qurong. Locuitorii deşertului aveau puţine piese de mobilier – le lipsea lemnul –, dar inventivitatea lor era evidentă. În jurul covoraşului se aflau perne mari şi umflate, fiecare împodobită cu însemnele reprezentând liliacul având gâtul lung ca de şarpe. În fiecare colţ al încăperii ardeau torţe ale căror flăcări lingeau aerul neclintit şi aruncau lumină asupra celor peste douăzeci de săbii, seceri, bâte şi alte arme folosite de războinicii Hoardei, toate atârnând pe peretele de la capătul îndepărtat al camerei.

Un butoi mare, de stuf, stătea în colţul din dreapta lui Thomas. S-a apropiat grăbit şi a aruncat o privire înăuntru. Apă stătută de deşert. Pânza freatică ajungea la suprafaţă în unele locuri, unde locuitorii deşertului creşteau grâu şi săpau puţuri puţin adânci. Nici nu era de mirare că preferau să o bea amestecată cu grâu şi fermentată ca vin sau bere.

Însă nu venise acolo să bea din apa lor puturoasă.

A verificat holul şi a descoperit că era pustiu. Era la jumătatea lui când perdeaua care slujea de uşă camerei dinainte s-a mişcat.

S-a retras şi a lăsat draperia să cadă uşor.

— Ceva de băut, generale?

— De ce nu?

Thomas s-a refugiat în singurul loc posibil. Butoiul. S-a strecurat înapoia lui şi s-a lăsat în genunchi, ţinându-şi răsuflarea.

Perdeaua s-a dat la o parte. S-a închis.

— O zi bună, domnule. Am avut cu adevărat o zi bună.

— Şi e doar începutul.

Berea a curs din potir într-o cupă. Apoi încă una. Thomas s-a retras spre umbre cât a putut, fără să atingă peretele cortului.

— Pentru cel mai de seamă dintre generalii mei, s-a auzit un glas calm.

Doar Qurong se putea referi la cineva folosind acest termen.

— Martyn, generalul generalilor.

Qurong şi Martyn! Cupele de bronz au fost ciocnite cu un clinchet. Cei doi au băut.

— Pentru domnitorul nostru suprem, care va domni curând peste toate pădurile, a venit răspunsul.

Cupele au scos un nou clinchet.

Thomas a expirat cu fereală şi a continuat să respire la fel. Şi-a strecurat mâna sub mantie şi a atins pumnalul. Acum! Ar trebui să-i ucidă pe amândoi, nu ar fi imposibil. Din trei paşi ar ajunge la ei, trimiţându-i în Hades.

— Bravo, planul e sclipitor prin îndrăzneala lui, a vorbit Qurong. Poate duşmanii bănuiesc, dar când vor vedea forţele noastre în pragul uşii lor, vor fi siliţi să creadă. Vom discuta despre pace şi vor fi nevoiţi să asculte, nu vor avea încotro. Când vom aranja trădarea cu el, va fi prea târziu.

Ce însemna asta? Pe ceafa lui Thomas a alunecat un firicel de sudoare. Şi-a mişcat capul să-i vadă măcar o clipă pe cei doi. Qurong purta o robă albă, fără glugă. La gât îi atârna un pandantiv mare de bronz, înfăţişând un Shataiki. Însă ceea ce i-a reţinut atenţia lui Thomas era capul bărbatului. Spre deosebire de majoritatea oamenilor Hoardei, purta părul lung, împâslit şi prins în codiţe. Iar faţa lui i s-a părut ciudat de familiară.

A alungat sentimentul.

Generalul purta o robă cu glugă, având eşarfa de culoare neagră. Stătea cu spatele la el.

— Atunci, să bem pentru pace, a spus Martyn.

Qurong a chicotit.

— Da, sigur. Pentru pace.

Au băut din nou.

Qurong a lăsat jos cupa şi a oftat în semn de mulţumire.

— E târziu, şi cred că mă simt ispitit de plăcerile pe care mi le va oferi soţia. În zori, să strângi consiliul de taină. Să nu sufli nicio vorbă către ceilalţi, prietene. Nicio vorbă.

Generalul a înclinat capul drept confirmare.

— Bună seara.

Qurong s-a întors să plece.

Thomas a făcut un efort să nu-i tremure mâna. Trădare? I-ar fi putut ucide pe amândoi chiar acum, dar dacă ar fi procedat astfel, s-ar fi dat alarma. Şi nu ar mai ajunge niciodată la Cărţi. Şi s-ar presupune că planul lor fusese dezvăluit. El şi William îi puteau tăia gâtul căpeteniei ceva mai târziu, după ce adormea.

Qurong a dat deoparte draperia şi a ieşit.

Însă generalul a rămas. Extraordinar, acum i se oferea şansa de a-l elimina! Aproape că merita să rişte a fi descoperit.

Martyn a tuşit, a aşezat cu grijă cupa şi s-a întors să plece. Când s-a răsucit, probabil că a zărit ceva, deoarece s-a oprit deodată şi a privit spre colţul unde se afla pădureanul.

În încăpere s-a lăsat o tăcere de moarte. Thomas a prins mai bine pumnalul. Dacă ucigându-l ar ruina planurile pe care şi le-au făcut cei doi, atunci acest lucru ar avea prioritate faţă de Cărţi. Puteau oricând să…

— E cineva?

Thomas a rămas neclintit.

Generalul a făcut doi paşi spre butoi şi s-a oprit.

Acum, Thomas! Acum!

Ba nu, încă nu. Exista totuşi posibilitatea ca celălalt să plece. Iar atacarea lui dintr-o parte sau din spate ar reduce pericolul ca el să strige.

Vreme de un moment, niciunul nu s-a mişcat. Martyn a oftat şi s-a întors.

Pădureanul s-a ridicat şi a aruncat pumnalul cu o mişcare iscusită. Chiar dacă ar fi auzit şuieratul slab al armei, nimic din purtarea generalului nu a arătat asta. Lama a sclipit, rotindu-se o dată, de două ori, apoi s-a înfipt adânc în ceafa lui, retezându-i măduva spinării înainte ca el să reacţioneze.

S-a prăbuşit ca tăiat de la rădăcină.

A ajuns la el din trei paşi mari şi i-a acoperit gura cu palma. Însă Martyn nu mai avea cum să dea alarma.

A smuls pumnalul din rană şi l-a şters de roba lui. Pe gâtul omului se scurgea un fir subţire de sânge. Un punct, două de sânge pe podea.

L-a târât până la butoi, l-a ridicat, introducându-l apoi în apă. Puternicul general avea să fie descoperit înecat într-un butoi cu apă ca un criminal oarecare.

L-a găsit pe William în locul unde-l lăsase, într-un colţ, abia vizibil din cadrul uşii.

— Ei bine?

— Va trebui să mai aşteptăm. Neînfricata lor căpetenie este cu soţia lui, a zis Thomas.

— I-ai găsit iatacul?

— Cred că da. Dar cum ţi-am spus, e ocupat. Să-i lăsăm ceva timp.

— Nu mai *avem*! Curând va răsări soarele.

— Ba da. Pe de altă parte, marele lor general, Martyn, a terminat-o cu timpul. Dacă nu mă înşel, tocmai l-am ucis.

Aşteptarea lor a ţinut mai puţin de jumătate de oră. Aluzia lui Qurong fusese făcută ca să-l crească în ochii generalului, ori făcuse uitată plăcerea de dragul somnului, astfel că în momentul când au tras cu urechea la uşa camerei pe care o bănuiau a fi dormitorului lui nu au auzit decât un sforăit constant, nu prea tare.

Thomas a tras deoparte draperia şi a aruncat o privire în încăperea care arăta ca o sală de primire, luminată de o singură torţă. Într-un colţ stătea o santinelă, ghemuită şi ţinându-şi capul între picioare.

A dus un deget la buze şi a făcut semn către William, care a dat din cap că a înţeles.

Stând cu ochii la scabios, s-a apropiat pe vârfurile picioarelor de o perdea aflată la capătul celălalt al încăperii. William s-a îndreptat grăbit spre străjer. S-a auzit o lovitură înfundată, iar omul s-a lăsat moale, pierzându-şi cunoştinţa. Dacă era norocos, nu va fi nevoit să recunoască niciodată că fusese copleşit de

intruşi. La urma urmelor, era santinelă, nu servitor, iar santinelele care permit hoţilor să se strecoare la Marele Conducător sigur merită să fie înecate într-un butoi.

Thomas a dat perdeaua deoparte. Iatacul. Unde neînfricatul conducător sforăia cu faţa în jos pe un morman gros de perne. Soţia lui stătea ghemuită alături de el.

Au pătruns în încăpere, au lăsat perdeaua să cadă la loc şi au aşteptat să-şi adapteze ochii la semiîntuneric. Prin pereţii subţiri pătrundea o strălucire slabă, atât din holul alăturat, cât şi din sala de primire aflată în spatele lor.

Dacă servitoarea nu îi minţise, Qurong ţinea Cărţile de Istorii în camera din spatele patului. A văzut draperia. Chiar şi în lumina foarte slabă, a reuşit să observe corzile de metal ţesute în pereţi, de jur împrejurul dormitorului. Qurong făcuse toate eforturile ca să împiedice pe oricine să-şi croiască drum până la el doar tăind pânza cortului.

Cu pumnalul pregătit, s-a strecurat până în cealaltă latură a dormitorului. A rezistat cu greu dorinţei de a tăia gâtul conducătorului care stătea întins alături de soţie. Întâi Cărţile. Dacă nu le găsea, ar fi avut nevoie de Qurong să îl ducă la ele. Dacă le găsea, atunci avea să-l ucidă la plecare.

A întins mâna tremurătoare şi a tras perdeaua într-o parte.

Era liber.

Urmat de William, s-a furişat înăuntru.

Încăperea era mică şi întunecată. Mucedă. În semicerc, pe podea stăteau neaprinse sfeşnice înalte de bronz. Deasupra lor, pe perete, un liliac mare, dintr-un metal forjat, cu gât lung de şarpe. Iar dedesubtul lui, înconjurate de sfeşnice, două lăzi.

Nu credea să-şi simtă inima bătând atât de tare. Lăzile erau de felul celor pe care Hoarda le folosea de obicei pentru transportul de lucruri preţioase – din bucăţi de stuf strâns legate laolaltă şi întărite cu un soi de mortar. Însă acestea erau închingate cu benzi de bronz. Iar pe capacul fiecăreia stătea imprimat semnul unui Shataiki.

În cazul în care Cărţile se găseau în cele două lăzi, locuitorii deşertului le îmbrăţişaseră ca făcând parte din religia lor în plină făurire. Cărţile preveniseră de la Elyon, cu mult înainte ca Shataikii să fi fost eliberaţi ca să distrugă tărâmul. Şi totuşi

Qurong amesteca aceste două credinţe, care contrastau fără niciun echivoc. Era ca şi cum cineva l-ar fi pus pe Teeleh alături de un dar al lui Elyon şi ar fi susţinut că erau unul şi acelaşi lucru.

Era înşelătoria lui Teeleh însuşi, a gândit Thomas. Teeleh voise mereu să fie Elyon, iar acum se va îngriji ca în mintea acestor scabioşi exact asta să fie. Va avea pretenţii la trecut. Istoria îi aparţinea. El era Creatorul.

Blasfemie.

S-a lăsat într-un genunchi, a vârât degetele sub buza capacului şi a tras. Nicio mişcare.

William îşi trecea deja degetul mare de-a lungul buzei.

— Aici, a şoptit el.

Nişte fâşii de piele legau inelele aflate pe capac şi pe corpul lăzii. Le-a tăiat grăbit. Capacul s-a desprins cu un pocnet delicat. S-au privit ochi în ochi vreme de câteva momente. Niciun sunet, în afara sforăitului din camera alăturată.

Au tras împreună capacul. S-a desprins de ladă cu un scârţâit slab.

Pericolul cel mai mare era că nu exista decât o cale de ieşire din acea încăpere. Nu aveau cum să scape printr-o tăietură în perete. Într-un fel, se aflau în propria celulă.

Împreună, au înclinat capacul spre spate şi imediat ce marginea din faţă s-a desprins, Thomas şi-a dat seama că aveau în faţă o comoară.

Cărţi.

S-a grăbit să înalţe capacul. Prea iute. I-a scăpat dintre degete şi a căzut pe podea cu un bufnet. A atins şi un sfeşnic, iar acesta s-a clătinat, începând să se prăbuşească.

Thomas a plonjat spre obiectul destul de masiv de bonz. L-a prins. Au rămas împietriţi. Sforăiturile au continuat. Leoarcă de transpiraţie, au lăsat capacul la pământ.

Cărţile de Istorii erau legate în piele. Foarte, foarte vechi. Mai mici decât îşi închipuise, nici trei centimetri în grosime şi probabil douăzeci şi trei în lungime. A apreciat că doar în acea ladă se găseau cincizeci de bucăţi.

A coborât mâna şi a şters stratul subţire de praf care o acoperea pe una. Se vedea că de multă vreme nimeni nu

deschisese vreuna. Nici nu era de mirare: s-a întrebat dacă exista cineva din Hoardă care să ştie a citi. Chiar între pădureni erau puţini ştiutori de carte. Mai toţi se mulţumeau cu tradiţiile orale.

Cartea atârna greu pentru dimensiunile pe care le avea. Titlul ei stătea adâncit, săpat prin corodare, probabil: *Istoriile Istoriei.* A deschis-o. Un scris cursiv mergea de-a latul paginii. La fel şi pe următoarea. Acelaşi scris pe care îl văzuse în vise. În engleză.

Engleză simplă. Cu toate acestea, fiica lui Qurong spusese că nu era posibil să le descifreze. Aşadar, Hoarda nu era în stare să le citească. Doar dacă nu cumva aveau ceva unic.

A lăsat cartea jos şi a ridicat alta. Acelaşi titlu. Celelalte pe care le vedea în ladă purtau aceeaşi inscripţie, dar unele aveau şi subtitluri. A lăsat-o pe cea din mână pe podea.

— Ele sunt, a spus William, parcă abia îndrăznind să respire.

Thomas a dat din cap. Sigur, dar erau prea multe să le ia cu ei.

A făcut un semn către cealaltă ladă. Au tăiat fâşia de piele şi au ridicat capacul. Şi aceasta era plină. Au dat capacul pe spate.

— Va trebui să ne întoarcem, a şoptit Thomas.

— Vor şti că am fost aici! Doar l-ai ucis pe Martyn.

Nu neapărat. Se putea bănui că-l ucisese vreun soldat nemulţumit. Pe de altă parte, tăiaseră fâşiile de piele care fixau capacele. Trebuiau să le lege la loc.

Era posibil să ia cu ei câteva cărţi, poate pe aceea care făcea referire la…

Din camera alăturată, Qurong a tuşit.

A încremenit. Practic, nu aveau timp să scotocească acum prin lăzi. Era mai bine să revină cu ajutoare mai multe şi să le care pe toate de acolo.

Din dormitor au auzit foşnete care l-au determinat să acţioneze grăbit. A făcut semn cu mâinile către William, care a înţeles imediat. Lucrând în tăcere, le-a luat mai mult timp decât crezuse, dar în cele din urmă ambele capace erau legate aproape la fel ca înainte. A apucat singura carte pe care o reţinuse şi s-a ridicat, examinând înfăţişarea lăzilor. Mulţumitoare.

Au aşteptat ca orice mişcare şi foşnet din camera alăturată să se potolească apoi s-au strecurat pe lângă Qurong, neluând în seamă impulsul de a-l ucide. Abia după ce va avea toate Cărţile. Nu voia să rişte înteţirea pazei taberei, cauzată de moartea lui. Cu puţin noroc, nimeni nu avea să-şi dea seama că prin dormitor trecuse cineva până în camera cărţilor. S-au furişat spre încăperea servitorilor, s-au schimbat în mantiile cu care sosiseră acolo, şi au trecut prin tăietura din peretele de pânză.

— Nu uita să păşeşti rar, l-a prevenit Thomas.

— Nici nu ştiu dacă aş *putea* merge repede. Mă omoară mâncărimea de piele.

Oamenii Hoardei dormeau. Nimeni nu a lăsat impresia că i-a văzut pe cei doi umblând prin mijlocul taberei. Douăzeci de minute mai târziu, Thomas şi William au lăsat corturile în urmă şi s-au grăbit să dispară în deşertul întunecat.

— Mai bine mergem chiar acum! A spus Mikil. Mai avem o oră până la răsăritul soarelui. Iar dacă ei dorm, ce importanţă are dacă pielea noastră s-a schimbat sau nu? Eu zic să atacăm acum şi să-i ucidem pe toţi!

— Să mă spăl întâi, a spus William, ridicându-se. Prefer să primesc o sabie în burtă decât să mai îndur boala asta blestemată.

Thomas s-a uitat la locotenentul lui. Niciunul dintre ei nu se spălase încă – posibilitatea de a reveni înainte de răsăritul soarelui îi făcea să întârzie luarea deciziei.

— Spală-te, i-a zis.

— Mulţumesc.

William s-a dus la calul lui şi-a dat jos hainele şi, blestemând în barbă, s-a grăbit să se deplaseze într-o parte şi s-a apucat să se stropească cu apă pe piept. Imediat ce apa i-a atins pielea, a simţit doar o arsură – după două zile, boala nu era într-o stare suficient de avansată ca să-i provoace dureri deosebit de mari.

— Pierdem timpul, Thomas, a vorbit Mikil. Dacă vrem să intervenim, acum este momentul.

Încă era furioasă că rămăsese pe dinafară în acea misiune. Citea acest lucru în ochii ei. Tânăra nu reuşea să înţeleagă de ce nu îi tăiaseră gâtul lui Qurong în somn.

A ridicat cartea pe care o adusese şi a deschis din nou coperta. Prima pagină era goală. A doua, la fel.

Toate paginile cărţii erau *goale*.

Nici măcar un semn pe vreuna dintre ele. Cum se putea? Prima pe care o deschisese era scrisă, dar aceasta, în interiorul căreia nu aruncase nicio privire, era albă.

Era necesar să obţină celelalte cărţi. Mikil ţinea să-l ucidă pe Qurong, dar nu se putea decât după ce aflau mai multe. Şi doar după ce aveau ambele lăzi.

A închis cartea cu zgomot.

— E prea riscant. Aşteptăm până mâine noapte.

— Nu vei rezista până atunci! A replicat Mikil. Încă o zi, şi o să-ţi pierzi minţile din cauza bolii. Nu-mi place ce se întâmplă, dar deloc.

— Atunci o să mă îmbăiez şi o să merg murdărit cu cenuşă. Să nu ne pripim. S-ar putea să nu mai întâlnim un asemenea prilej. Când îl vom mai prinde pe Qurong atât de aproape de pădurile noastre? Iar acel plan al lui mă tulbură. Trebuie să analizăm! Potrivit informaţiilor venite de la Pădurea de Sud, Martyn avea planuri de pace. S-ar putea să fie în interesul nostru să acceptăm acest plan al lor fără să dăm de înţeles că am şti ceva, a rostit, apoi s-a ridicat şi s-a apropiat de cal. Există prea multe întrebări fără răspuns. Vom aştepta până mâine noapte.

— Dar dacă mâine noapte vor pleca? Adunarea va avea loc peste trei zile – nu-i posibil să rămânem aici o veşnicie.

— Atunci îi vom urmări. Adunarea va mai aştepta. Gata cu vorba!

În noapte s-a auzit fornăitul unui cal. Nu era dintre ai lor.

Instinctiv, Thomas s-a lăsat imediat la pământ, rostogolindu-se.

— Thomas?

S-a ridicat într-un genunchi. *Rachelle?*

— Thomas!

Ea s-a apropiat de ei şi, coborând de pe cal, a alergat spre el.

— Îţi mulţumesc, Elyon!

Rachelle ştia că îl găsise pe Thomas, dar starea lui a făcut-o să se oprească la jumătatea drumului. Chiar şi pe întuneric

vedea că părea acoperit cu cenuşă, având ochii decoloraţi, aproape albi. Mai văzuse instalarea bolii, desigur. Nu era lucru neobişnuit ca, dintr-un motiv sau altul, vreun membru al tribului să nu se îmbăieze o vreme. Chiar şi ei i se întâmplase în câteva rânduri.

Însă aici, în deşert, simţind mirosul înţepător de sulf şi văzându-i faţa aproape albă, prezenţa bolii a luat-o prin surprindere.

— Ai… ai păţit ceva?

Nedumerit, el a privit-o lung, apoi a răspuns:

— A trebuit să ne îmbrăcăm la fel ca ei. Nu m-am îmbăiat. Ce cauţi aici?

Aşezaţi pe pături, Mikil şi oamenii lui alcătuiau un cerc pe nisip. Fără foc – o tabără cât se putea de simplă. Caii stăteau strânşi alături de Thomas. William era pe jumătate îmbrăcat şi-şi freca trupul cu apă. Pielea lui era un amestec de roz curat şi alb murdar.

— Cum de-ai putut pleca fără să mă anunţi? Nu te-ai îmbăiat de la plecare? Ţi-ai pierdut minţile!

N-a scos o vorbă.

Nu conta, atâta vreme cât era teafăr; asta o preocupa cel mai mult. S-a grăbit spre calul ei, a luat o ploscă de piele plină cu apă din lac şi i-a aruncat-o.

— Spală-te. Repede, pentru că avem de vorbit. Singuri.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi spun, dar întâi spală-te. N-am de gând să sărut un bărbat care miroase a mort.

S-a spălat de boală, iar Suzan le-a povestit membrilor Gărzii despre călătoria lor. Când Thomas a vrut să ştie de ce riscaseră atât de mult, ea s-a mulţumit să arunce o privire spre Rachelle.

A smuls o tunică din desaga prinsă de şa, a scuturat-o să îndepărteze praful, apoi s-a întors spre ceilalţi.

— Iertaţi-ne o clipă.

Şi-a luat soţia de cot şi s-au îndepărtat împreună.

— Îmi pare rău, iubito, a spus el pe un ton spăşit. Te rog să mă ierţi, dar trebuia să vin aici şi nu am vrut să te îngrijorezi.

Încă mirosea urât. O îmbăiere fugară nu se compara cu una în lac.

— Dar plecarea ta neanunţată nu m-ar fi îngrijorat?
— Regret, dar…
— Să nu mai faci aşa ceva. Niciodată! A zis ea şi a respirat adânc. Ştiu de ce ai venit. Am vorbit cu bătrânul Jeremiah. Le-ai găsit?
— Ştiai că am venit după Cărţi?
— Şi cred că noaptea trecută nu ai mâncat fructul, aşa cum ne-am înţeles.
— Nu vrei să pricepi; trebuia să visez.
Rachelle s-a oprit şi a aruncat o privire în urmă spre mica tabără. Apoi s-a uitat în ochi lui şi i-a dat deoparte o şuviţă de păr căzută pe faţă.
— Şi eu am visat noaptea trecută, Thomas.
— Visezi mereu.
— Am visat despre istorii.
— Eşti sigură? A întrebat, iscodindu-i chipul.
— Îndeajuns de sigură ca să traversez jumătate din deşert după tine.
— Da… dar cum e posibil? Tu n-ai visat niciodată despre istorii. Eşti convinsă? S-ar putea să fi fost ceva asemănător cu istoriile, ori ai crezut că eşti ca mine, care visez despre ele.
— Nu. Ştiu că era vorba de istorii pentru că făceam lucruri despre care s-ar fi cuvenit să nu ştiu nimic.
Mă aflam într-un loc numit laborator, lucrând la un virus care se numea Germenul Raison.
În ultimele douăsprezece ore, repetase vorbele de o sută de ori în gând, însă când le-a rostit a simţit un nod în gât şi un tremurat în voce.
— Ai fost om de ştiinţă? Chiar ai fost acolo, *lucrând* la virus?
— Nu numai că am fost acolo, dar aveam şi un nume. Împărţeam aceleaşi gânduri cu o femeie pe nume Monique de Raison. Din câte am înţeles, eram ea.
— Tu… dar cum se poate? S-a crispat el.
— Nu mai pune atâtea întrebări. Nu ştiu cum de e posibil! Totul mi se pare absurd, aşa cum ţi se pare şi ţie, probabil. Ştiu însă fără niciun dubiu că am fost acolo. În istorii. Am împărtăşit aceeaşi minte cu Monique de Raison. Am şi o tăietură la deget,

care dovedeşte. Ea… eu, adică, aveam în mână un soi de pergament… ba nu, se chema hârtie. În marginea ei m-am tăiat.

A ridicat degetul să-i arate, dar lumina era prea slabă ca el să vadă ceva.

— Cred că te-ai tăiat aici, şi doar ţi-ai imaginat că ţi s-a întâmplat într-un loc numit laborator, lucrând la un virus despre care ţi-am vorbit de multe ori.

— Thomas, trebuie să mă crezi! Aşa cum şi tu voiai ca eu să te cred. Am fost acolo. Am văzut… computerul. Mi-ai vorbit vreodată de ceva cu numele ăsta, care face calcule cum noi, cei de aici, nici nu ne putem măcar imagina? Nu. Sau de un micro… nu reuşea să-şi aducă aminte toate numele sau amănuntele, ele se şterseseră cu trecerea fiecărui ceas. Un aparat care vede lucruri foarte mici. De unde aş putea să ştiu aşa ceva?

El a rămas cu ochii mari de uimire. Păşind agitat, şi-a trecut mâna prin păr.

— De necrezut! Chiar crezi că eşti ea? Arăţi altfel.

— Nu ştiu cum se întâmplă. Simţeam că aş fi ea, dar şi alta. Împărtăşeam trăirile ei, cunoştinţele…

— Eu sunt Thomas în ambele realităţi, şi arăt la fel. Tu nu semeni cu Monique.

— Eşti exact aceeaşi persoană?

— Da. Ba nu, acolo sunt mai tânăr. Am doar douăzeci şi cinci de ani, aşa cred.

— Cu cât stai mai mult aici, cu atât amănuntele devin mai confuze.

Brusc, s-a oprit locului, a privit-o direct în ochi şi a sărutat-o pe gură.

— Mulţumesc! Îţi mulţumesc.

Ea nu şi-a putut reţine un surâs slab. Se găseau acolo, în mijlocul deşertului, la câţiva kilometri depărtare de Hoardă, sărutându-se deoarece descoperiseră acea legătură cu visele lor.

— Ai mai visat de atunci? A întrebat-o el.

Zâmbetul ei s-a stins.

— Am adormit călare pe cal, da.

— Şi?

— Şi am visat despre Adunare.

— Dar nu despre Monique. S-a întâmplat ceva cu tine dacă ai visat aşa o singură dată, a zis el, frecându-se la tâmple. Ceva… ea ştie?

— Cine, Monique?

— Când visez, sunt conştient de mine în cealaltă realitate. Ştiu că în acest moment, cât sunt treaz aici, dorm într-un hotel dintr-un loc aflat în apropiere de Washington, D.C. Ştii cumva dacă Monique doarme acum?

Rachelle nu avea ştiinţă de aşa ceva, astfel că a ridicat din umeri.

— Nu cred că ştie de mine, ori cel puţin nu se gândeşte la mine. Ori s-ar cuveni să spun că nu se gândea la mine când… când priveam prin ochii ei.

— Poate fiindcă nu te-a visat. Ştii de existenţa ei, dar ea nu ştie de existenţa *ta!*

Era mult mai agitat de concluzia trasă decât Rachelle.

— Nu mi se pare prea liniştitor, a spus ea.

— De ce nu? Problema e că tu *ştii!* Nu ai idee ce înseamnă asta pentru mine. Suntem cumva legaţi laolaltă în ambele realităţi. Nu mai sunt singurul. Ştii de câte ori am fost tentat să mă socotesc nebun?

— Aşadar, acum nebunia ta m-a cuprins şi pe mine. Ce perspectivă încântătoare. Şi nu cred că *suntem* legaţi în ambele realităţi, cum le numeşti tu. Nu în sensul în care concep eu legătura, a rostit, apoi l-a întrebat cu glas scăzut: O iubeşti pe Monique?

— Nu. De ce? A clipit el mirat.

— Ar trebui!

S-a holbat la ea.

— Cu alte cuvinte, dacă eu *sunt* Monique, trebuie să mă iubeşti.

— Dar nu ştim dacă eşti.

— Nu. Dar măcar suntem amândouă legate.

— Da.

Rachelle a ridicat degetul la care avea tăietura.

— Şi ce i se întâmplă ei, mi se întâmplă şi mie.

— Aşa s-ar părea.

— Un bărbat – Swenson? — o va ucide pe Monique. Un moment, Thomas a rămas tăcut, de parcă înţelesul vorbelor ei abia acum începea să îi pătrundă în minte. Apoi i-a luat cu delicateţe mâna şi a ridicat degetul ei la buze. I-a sărutat tăietura.

— Visele nu te pot ucide, iubirea mea, a zis, iar mâna îi tremura.

— Nu-i nevoie să te prefaci. Ştii mai bine decât mine. Mi-ai spus acelaşi lucru în urmă cu cincisprezece ani. Ai repetat şi noaptea trecută. Dacă murim în istorii, e posibil să se întâmple acelaşi lucru şi aici. Nu pricep. Nu sunt sigur că vreau să înţeleg, dar e adevărat.

— N-o să te las să mori!

S-a apropiat de el, astfel că trupurile li s-au atins.

— Atunci, e nevoie să visezi, bărbate. Opreşte virusul, pentru că ştim din istorii că îi ucide pe mai toţi oamenii, şi nu cred că acest Swenson are intenţia de a o lăsa pe Monique în viaţă.

— Şi crezi că pot schimba istoriile?

L-a privit în ochi.

— Dacă nu poţi… dacă nu putem, înseamnă că vom muri amândoi. Şi acolo, şi aici. Iar dacă murim aici, ce se va alege de păduri? Ce vor face copiii noştri? Trebuie s-o salvezi pe Monique. Mă iubeşti, aşa că salveaz-o.

Thomas a rămas descumpănit.

— Să pun mâna pe Cărţile de Istorii! Acum, înainte ca Hoarda să plece mai departe.

— Ba nu. Trebuie să visezi. Eu ştiu unde este închisă Monique.

13

Biroul Oval. Din acea încăpere emana mai multă putere decât din oricare alta din lume, dar în timp ce urmărea activitatea febrilă de acolo pe când aştepta să fie primit în audienţă la Preşedintele Blair, Thomas s-a întrebat dacă nu cumva acea energie suferise un scurtcircuit.

Nu ştia precis care dintre cei pe care îi vedea avea cunoştinţă de Germenul Raison, însă depistase expresii de panică pe feţele celorlalţi şase vizitatori agitaţi care solicitaseră audienţă şi fuseseră programaţi pentru primirea în cel mai important birou al lumii.

Unii erau neîndoielnic chiar secretari sau consilieri ai cabinetului; alţii probabil veneau cu situaţii de urgenţă pe care preşedintele trebuia să le soluţioneze – lideri ai opoziţiei care ameninţau să facă scandal public, legiuitori îngrijoraţi, animaţi de bune intenţii, care vor ruina însă ţara, şi alţii la fel.

Dacă acestea reprezentau motive de panică, în stare să aducă tulburare în acele săli impunătoare, atunci cum arătau locurile în care îşi desfăşurau activitatea alte guverne? Din frânturile de discuţie pe care le auzea fără să vrea, aflase că guvernele naţiunilor occidentale începuseră deja să cedeze, şi nu trecuseră decât două zile de la declanşarea crizei.

Şedea pe o canapea aurie, cu picioarele peste sigiliul prezidenţial, având-l în faţă pe preşedinte, care se aşezase pe o canapea identică, plasată vizavi. Phil Grant luase loc alături de preşedinte. În dreapta lui, Ron Kreet, şeful de personal, iar Clarice Morton, care îi venise în ajutor în cursul şedinţei din ziua precedentă, se aşezase pe unul dintre fotoliile verde cu auriu din apropierea şemineului. Dintr-o pictură aflată între ei, George Washington părea să-i privească. Robert Blair, Phil Grant şi Ron Kreet purtau costume şi cravate. Clarice îmbrăcase un taior sobru de culoare violet. Thomas alesese pantalonii negri şi cămaşa pe care i-a avut cu o zi în urmă – deocamdată, erau singurele haine care arătau cât de cât decent pentru astfel de ocazii, deşi se îndoia că asta atârna foarte mult în ochii preşedintelui.

— Thomas, eşti sigur?

— Cât pot fi de sigur într-o asemenea chestiune, domnule preşedinte. Ştiu că sună forţat, dar aşa am aflat şi despre virus.

— Spui că ai găsit Cărţile de Istorii – care ne-ar putea spune ce se va petrece în continuare –, dar, mai important, ştii unde o ţin sechestrată pe Monique de Raison.

— Da.

Preşedintele s-a uitat la Kreet, care a ridicat din sprânceană, de parcă ar fi vrut să spună: *Tu hotărăşti mai departe, nu eu.*

Thomas se trezise devreme şi-şi petrecuse o oră încercând să dea de Gains ori Grant – de fapt, vrând să discute cu oricine în legătură cu noile informaţii obţinute în vis. Ambii lucraseră până târziu în noaptea dinainte, şi abia se culcaseră, i se spusese. Până să-l convingă pe secretarul lui Grant să îi facă legătura, se făcuse deja ora nouă.

Trei minute mai târziu, a reuşit să poarte o discuţie gen conferinţă cu Grant şi Gains. Avea informaţii proaspete, iar când le-a destăinuit despre ce era vorba, cei doi au intervenit unde trebuia pentru a muta mai devreme întâlnirea cu preşedintele.

O convinsese pe Kara să plece cu primul avion spre New York. În asemenea momente, mama lor avea nevoie de copiii ei, dar el nu putea părăsi Washingtonul. Mai ales acum.

Se făcuse ora unsprezece, iar el tocmai îi explicase celui mai puternic om de pe planetă cum stăteau lucrurile. Monique era sechestrată într-un munte pe nume Cyclops.

— Deci, spui că soţia ta, această soţie din vis, are o oarecare legătură cu Monique de Raison. Corect? A întrebat Clarice.

Thomas a avut senzaţia că ea dorea să-i dea crezare. Poate o parte din ea îl credea. Însă sclipirea din ochii ei trăda ceva mai mult decât o uşoară îndoială.

S-a uitat spre preşedinte.

— Domnule, cer permisiunea de a fi direct.

— Te rog.

O femeie purtând un taior negru s-a strecurat înăuntru şi i-a şoptit preşedintelui ceva la ureche.

— Când?

— În ultimele două minute.

S-a întors către directorul CIA.

— Phil, vezi că e nevoie de tine. Tocmai am primit un mesaj de la francezi. Află ce se petrece acolo, dar să te întorci imediat ce ai o imagine de ansamblu.

— Ştiam eu, a murmurat Grant. Tică… a zis şi a părăsit biroul împreună cu femeia în negru.

— Francezii? A întrebat Kreet. Am avut dreptate?

— Nu ştiu, a spus preşedintele Blair şi s-a uitat la Thomas. Cinci dintre conducătorii Franţei, inclusiv preşedintele şi primul-ministru, au participat ieri la o şedinţă neanunţată. Doar patru au plecat. Unii susţin că preşedintele Henri Gaetan nu mai e cel de ieri.

— O lovitură de stat?

— E prematur să tragem concluzii, a rostit Kreet. Dar nu m-ar surprinde să descoperim că unii dintre membrii guvernului francez au legături de un fel sau altul cu Svensson.

Preşedintele s-a ridicat şi s-a dus la biroul lui, cu mâna în buzunar. A bătut în tăblia biroului, s-a rezemat de ea şi a încrucişat braţele la piept.

— Hai, Thomas. Dă-i drumul. Şi să-mi spui de ce ar trebui să-ţi dau ascultare.

— Cinstit să fiu, nu spun că trebuie. Acum două săptămâni, încercam să-mi plătesc chiria având o slujbă la o cafenea Java Hut din Denver.

— Nu de asta am nevoie. De ce ar trebui să te ascult?

Thomas a ezitat. S-a ridicat şi a dat roată canapelei.

— Sunt singurul de aici care vede ambele laturi ale istoriei. Drept urmare, există posibilitatea să fiu singurul care o poate *schimba*. Nu sunt sigur, doar aproape convins. Dacă nu pot face asta, atunci miliarde de oameni, inclusiv cei de faţă, vor muri curând.

Şeful de personal a ridicat din sprâncene.

— Acestea sunt realităţile. Şi cu cât pierd mai mult timp oferind justificări, cu atât mai puţin timp îmi rămâne pentru a schimba istoria.

Tirada lui a părut că îl ia pe preşedinte nepregătit. Tăcut, s-a uitat îndelung la Thomas.

Sună arogant de-a binelea, a gândit el. Oamenii lui ar fi aşteptat asemenea vorbe de la el, în calitate de comandant

suprem al Gărzii Pădurii. Însă aici era totuşi un individ oarecare din Denver, puţin ţicnit. Cel puţin după părerea unora. Spera doar că preşedintele nu se număra printre aceştia.

Pe faţa lui Robert Blair a apărut un zâmbet vag.

— Ăsta zic şi eu curaj. Mă rog Domnului să te înşeli în legătură cu toate astea, dar recunosc că, deşi într-un mod straniu, ce spui are logică.

— Atunci o să vă spun şi altele, dacă doriţi.

— Sunt numai urechi.

Thomas s-a apropiat de o pictură înfăţişându-l pe Abraham Lincoln, după care s-a întors din nou spre cei prezenţi.

— Sunt convins că oamenii voştri au analizat deja situaţia, dar eu am avut timp mai mult decât ei să iau în calcul toate aspectele. Evident, e doar o chestiune de timp până când restul lumii va descoperi ce se întâmplă. Nu puteţi ţine ascunsă faţă de presă dislocarea armamentului pe care o cere Svensson. Când jurnaliştii vor afla, lumea va începe să se destrame. Imposibil de anticipat haosul care se va naşte. Presiunile făcute pentru a îndeplini pretenţiile vor deveni insuportabile. La fel şi presiunile pentru a declanşa lovituri de descurajare. Ambele vor sfârşi lamentabil.

— Şi ce scenariu nu ar sfârşi la fel? L-a întrebat preşedintele. S-ar putea să te fi gândit la toate astea, fiule, dar nu cred că poţi aprecia pe deplin complexitatea situaţiei.

— Atunci, sunt dispus să ascult.

Kreet şi-a dres glasul.

— Scuze, dar nu cred că în felul acesta folosim eficient…

Preşedintele a ridicat mâna.

— E în regulă, Ron. Vreau să audă ce am de spus, a rostit el, şi s-a întors apoi spre Thomas. În primul rând, în condiţiile în care nu cer puteri extraordinare pentru cazuri de urgenţă, nu conduc singur ţara aceasta. E o republică, înţelegi? Nu fac doar ce vreau eu.

— Ba se poate, şi chiar e nevoie. Solicitaţi puteri extraordinare.

— Ar fi posibil. Între timp, virusul a apărut în peste sută dintre oraşele noastre mari. CPE şi Organizaţia Mondială a Sănătăţii sunt copleşiţi de cifre şi date pe care nu au timp să le analizeze.

În afară de premoniţia aceea a ta, numită Cyclops, nu avem idee unde se ascunde Svensson, presupunând că el este omul pe care trebuie să-l căutăm. Opoziţia condusă de Dwight Olsen a început deja să se organizeze. Dacă-l cunosc bine, va găsi o modalitate de a arunca pe mine toată vina pentru situaţia asta nenorocită şi va limita puterile mele extraordinare. Există deja zvonuri privind o lovitură nucleară de descurajare, şi cred că Dwight se va opune. Dacă e să ne prăbuşim, o vom face luptând. Cunoşti procedura, şi nu cred că o dezaprob. Chiar dacă vom ceda în faţa pretenţiilor absurde ale acestei Noi Credinţe a lor, nu avem nicio garanţie că ne vor da antivirusul.

— Nu ni-l vor da. Tocmai de aceea nu trebuie cedat.

— Ştii asta din acele cărţi?

— Dacă aş fi strategul lor, iar voi Hoarda – adică duşman – nu v-aş da antivirusul. Instrumentele de luptă s-au schimbat, dar nu şi minţile celor care le mânuiesc. Tot asta explică de ce, potrivit istoriilor, peste jumătate din populaţia lumii este distrusă. Au în plan să distribuie virusul în mod selectiv, indiferent de orice promisiune pe care ar face-o. Sunt convins că nu sunteţi chiar în capul listei lor de oameni preferaţi.

Clarice s-a ridicat şi a traversat camera. Acum, pe covorul auriu stăteau trei persoane – doar Kreet a rămas pe scaun.

— Aşadar, insişti să nu cedăm cererilor şi să nu declanşăm războiul, presupunând că ne fixăm asupra unei anumite ţinte. Atunci, cum procedăm?

Cu un semn din cap, preşedintele a confirmat întrebarea ei şi s-a uitat la Thomas, aşteptând un răspuns.

— Mă îndoiesc foarte mult că o soluţie convenţională ar schimba ceva. Cred că astfel de soluţii au fost încercate în istorii, şi au dat greş. Cea pe care o propun eu vă cere să credeţi în mine. Înţeleg prea bine dificultăţile, dar în cele din urmă veţi recunoaşte că e singura cale.

— Fii mai explicit, i-a zis preşedintele. Ce anume sugerezi?

— În primul rând, credeţi-mă când vă spun că ştiu unde se află Monique. Ea e cheia realizării antivirusului. În al doilea rând, faceţi tot ce este necesar să împiedicaţi declanşarea unui război nuclear şi capitularea comunităţii internaţionale în faţa pretenţiilor formulate de Svensson. Jucaţi la cacealma, dacă e

nevoie, începeţi expedierea armelor nucleare. Reţineţi suficiente pentru a rămâne o ameninţare credibilă, şi dacă nu avem nicio soluţie, când armele ajung la destinaţie…

— Vorbeşti de parcă le cunoşti destinaţia.

— În locul lor, aş alege o ţară europeană, dintr-o serie de motive pe care vi le-aş putea enumera, dacă doriţi neapărat. Franţa ar fi ideală.

Preşedintele s-a încruntat.

— Continuă.

— Dacă nu avem o soluţie până când armele ajung la destinaţie, atunci ne retragem. Va trebui să convingeţi alte puteri nucleare care sunt mai apropiate de Franţa, dacă nu mă înşel, precum Anglia şi Israelul, să îşi trimită arsenalele acolo. Dacă ele nici măcar nu lasă impresia că vor să coopereze, atunci vom avea parte de război, şi aşa, nu doar virusul va ucide milioane de oameni.

Robert Blair a aruncat o privire spre Ron Kreet. Şeful de personal a întors capul cu un aer sceptic.

— Israelul nu va accepta.

— Tocmai de aceea e necesar să începeţi imediat alcătuirea coaliţiei, începând cu Israelul. Chiar de azi. Iniţiaţi de îndată această acţiune.

— Tot nu ne-ai prezentat un plan, a intervenit şi Clarice.

Thomas s-a uitat la cei trei. Şi-a dat seama că erau dezorientaţi. Şi el era, dar avea un mic avantaj faţă de ei.

— Planul meu este să trageţi de timp cât mai mult posibil, apelând la toate trucurile şi mijloacele diplomatice, sperând că eu voi descoperi o modalitate prin care să-i înving.

Vreme îndelungată, cei de faţă au fost prea jenaţi, ori prea impresionaţi ca să reacţioneze. Mai mult ca sigur prima variantă.

— Daţi-mi o echipă cu care să merg la Cyclops. Dacă am dreptate, o vom găsi pe Monique. Dacă mă înşel, voi căuta informaţii în Cărţile de Istorii, când pun mâna pe ele. E inutil să mai rămân aici.

— Chiar dacă am trimite o echipă, a vorbit Kreet, nu cred că eşti calificat să o conduci. Cât de departe crezi că vom accepta să mergem pe baza acestor… vise ale tale?

— Cred că are dreptate într-o anumită privinţă, a intervenit preşedintele. Termină ce ai de spus, Thomas.

— Aş vrea să vă arăt ceva, a spus el, deplasându-se apoi în centrul încăperii şi privind la tavan. Dacă îmi verificaţi biografia, veţi constata că nu am pregătire de acrobat. Am deprins artele marţiale în Filipine, dar, credeţi-mă, mişcările următoare nu le puteam învăţa decât din visele mele, de când conduc Garda Pădurii. Trageţi-vă puţin înapoi.

S-au uitat unul la altul, apoi, precauţi, s-au retras.

Thomas a făcut un singur pas, după care s-a azvârlit în aer, a făcut o rotaţie şi jumătate cu o răsucire completă în plan orizontal, a aterizat pe palme şi a rămas în acea poziţie vreme de trei secunde, după care a executat mişcarea în sens invers.

S-au holbat la el ca nişte copii care au asistat la un număr de magie.

— Să vă mai arăt ceva, ca să vă convingeţi pe deplin. Cineva să ia cuţitaşul acela de deschis corespondenţa – şi a făcut un semn către unul cu lamă de alamă aflat pe birou – şi să-l arunce în mine. Cât de tare poate.

— Nu, cred că ajunge, a intervenit preşedintele, părând oarecum stânjenit. N-aş vrea să ratez şi să se înfigă în perete.

— N-o să-l las eu să ajungă până acolo.

— Gata, ne-ai convins.

— Hai, Bob, l-a îndemnat Clarice, care l-a măsurat pe Thomas cu un interes crescând. De ce nu?

— Să-l arunc pur şi simplu spre tine?

— Cât de tare se poate. Ai încredere în mine, nu ai cum să mă răneşti cu el. Doar nu e o seceră de trei metri lungime, şi nicio sabie de bronz. E mai curând o jucărie.

Preşedintele a ridicat cuţitaşul, a aruncat o privire spre Clarice, care zâmbea, şi l-a aruncat. Blair făcuse sport, iar lama a pornit cu mare viteză.

Thomas a prins cuţitul de mâner, la depărtare de doi centimetri de piept. L-a ţinut fără să-i tremure mâna.

— Vedeţi? Îndemânarea pe care am deprins-o în vise este reală, a zis şi a aruncat cuţitul înapoi. Informaţiile pe care le obţin acolo sunt reale. Vreau să conduc acea echipă deoarece s-

ar putea să fiu singurul dintre membrii ei care va ajunge la Monique. Ar fi trebuit să fiu deja pe drum.

Uşa s-a deschis. Cu faţa cenuşie, Phil Grant a intrat în birou.

— Mai avem douăzeci şi patru de ore ca să facem dovada că predăm armamentul. Destinaţia este baza navală Brest, din nordul Franţei. Guvernul susţine că nu are de ales, e nevoit să coopereze cu Svensson. Toate comunicaţiile referitoare la această chestiune vor rămâne strict secrete. Cu mass-media ţinută strict la distanţă. Se caută o soluţie, dar până se găseşte una, francezii insistă să cooperăm. În esenţă, aşa stau lucrurile.

— Mint, a spus Thomas, iar ceilalţi s-au uitat la el.

Preşedintele s-a întors spre şeful de personal.

— Ron?

— Probabil că mint. Dar oricum nu are nicio importanţă. Chiar dacă Svensson e mână în mână cu Gaetan, nu putem lovi Franţa cu o încărcătură nucleară, adevărat?

Preşedintele a ocolit biroul şi s-a aşezat pe fotoliu.

— Bine, Thomas. Autorizez transportul armelor care ni se cer. Peste o oră, voi avea o şedinţă cu şefii armatelor reunite. Până în momentul când cineva îmi va oferi un motiv raţional că nu trebuie să-ţi dăm ascultare, vom proceda cum spui.

Şi-a lăsat apoi coatele pe tăblia biroului şi, agitat, şi-a lovit degetele mâinilor între ele.

— Să nu suflaţi faţă de nimeni vreo vorbă despre treaba asta cu visele. E limpede? Lucru valabil şi pentru tine, Thomas. Ajunge cu trucurile. Pleci în misiunea stabilită în biroul acesta, cu aprobarea mea; lumea nu e nevoie să ştie nimic altceva.

— De acord, a răspuns el.

— Phil, să-i eliberezi un permis de liberă trecere. Să ajungă la Fort Bragg cu elicopterul, cât de curând posibil. O să mă asigur că ţi se pune la dispoziţie tot ce doreşti. Drumul e lung până în Indonezia – întocmeşte planurile necesare şi în zbor. Iar dacă ai dreptate în legătură cu prezenţa lui Svensson în Cyclops, probabil că-ţi voi preda ţie Casa Albă, a adăugat preşedintele, clipind cu şiretenie.

Thomas a întins mâna dreaptă.

— Nu m-aş pricepe ce să fac la Casa Albă. Dar mulţumesc pentru încredere, domnule preşedinte.

Robert Blair i-a strâns mâna.

— Nu sunt convins că-ţi acord încredere. După cum ai zis, nu prea avem de ales în aceste momente. Mai devreme am discutat cu prim-ministrul israelian. Cabinetul lor se confruntă deja cu o opoziţie îndârjită. Aripa inflexibilă insistă ca singura modalitate în care să trateze problema să fie lansarea unor lovituri cu armele care trebuie predate. Şi nu pare dornic să se opună acestei sugestii.

— Atunci convinge-i că orice duel nuclear ar însemna curată sinucidere.

— După părerea lor, dezarmarea ar însemna sinucidere. Au mai cedat şi înainte unor asemenea cereri şi au sfârşit prost – nu vor accepta cu uşurinţă ideea şi, sincer să fiu, le înţeleg poziţia. Nu cred că Svensson are de gând să le dea israelienilor acest antivirus, indiferent ce ar face ei.

— Dacă nu ne va ucide virusul, atunci armele sigur vor reuşi. Iar o informaţie care ajunge la presă în aceste momente ar avea un efect similar. Dar ştiţi deja acest lucru.

— Din păcate, da. Pregătim un anunţ referitor la răspândirea Germenului Raison pe o insulă din apropiere de Java. Asta va stârni destule comentarii, ca să nu se mai bage nimic altceva în seamă. Celelalte guverne implicate înţeleg pericolul de a ţine totul în secret. Însă nu putem ascunde adevărul multă vreme. Mai ales că deja ştiu prea mulţi. Numai domolirea lui Olsen ne va cere eforturi deosebite.

Preşedintele a inspirat adânc, apoi, închizând ochii, a expirat.

— Ne rugăm să ai dreptate în ceea ce o priveşte pe Monique.

Thomas s-a schimbat în hainele care îl făceau să se simtă confortabil – pantaloni largi cu buzunare la genunchi, pantofi Vans şi o cămaşă neagră. Phil Grant şi-a trimis trei asistenţi, cu ordin să coordoneze informaţiile de care avea nevoie. A cerut şi curând a primit o mulţime de date privind zona-ţintă, pe care o verificase deja cu specialiştii CIA. A analizat din nou documentele din dosarul gros.

Ştia de insula indoneziană numită Papua de la un prieten de-al lui din Manila, David Lunlow, care urma Academia Faith. Fiu de misionari, David crescuse pe îndepărtata insulă. La acea dată

se chema Irian Jaya, dar îşi schimbase recent numele în Papua, din cauza unei păreri politice greşite că procedând astfel va avea şanse mai mari de a obţine independenţa faţă de Indonezia.

Era unică între sutele de insule indoneziene. De departe cea mai întinsă. Cea mai puţin populată, în principal de triburi răspândite pe versanţii munţilor şi în zonele mlăştinoase din regiunile de coastă, care de-a lungul secolelor înghiţiseră nenumăraţi exploratori. Pe insulă se vorbeau peste şapte sute de limbi. Cel mai mare oraş era Jayapura. La optzeci de kilometri de coastă, un mic aeroport servea o comunitate de rataţi şi aventurieri, întinsă pe o mare suprafaţă. Nu se deosebea mai deloc de aşezările din Vestul sălbatic de odinioară. Acolo trăia un număr însemnat de expatriaţi, al căror principal scop era să le ofere îndrumări şi alinare celor asupriţi şi căutătorilor rătăciţi. Misionarii.

La un sfert de oră de mers cu un Jeep, pornind de la Sentani, se găsea Cyclops.

Thomas a examinat hărţile şi imaginile din satelit ale muntelui acoperit de junglă. Nu-şi dădea seama cum de reuşise Svensson să construiască un laborator într-un loc atât de îndepărtat şi inaccesibil, dar strategia aleasă de el era perfect justificată. Pe o rază de o mie cinci sute de kilometri nu-l ameninţa nicio forţă militară sau de poliţie. Mai sus de poalele muntelui nu existau sate şi nici locuitori. Un elicopter care s-ar fi apropiat de munte nu ar fi fost băgat în seamă decât de vreun băştinaş ciudat, care nu avea niciun motiv să anunţe o asemenea prezenţă, şi nici nu ar fi avut pe cine să înştiinţeze.

A pus jos harta şi s-a uitat printr-un hublou către un pâlc de nori aflaţi sub avion. Senini, nepăsători. De la zece mii de metri, ideea că un virus făcea ravagii pe pământ părea ridicolă.

— Domnule? Mai e nevoie de ceva?

Cea care îl întreba era o agentă CIA pe nume Becky Masters.

— Nu. Mulţumesc.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra datelor din dosar şi, fără grabă, s-a apucat să ticluiască planuri.

Două ore mai târziu au aterizat şi a fost condus într-o sală de şedinţe. Echipa de rangeri pe care urma să o însoţească era

comandată de căpitanul Keith Johnson, un bărbat brunet, îmbrăcat în blugi negri şi, după cum arăta, părea gata să ia capul oricui doar cu un cuvânt, două. L-a salutat scurt, adresându-i-se cu „Domnule”, însă ochii scăpărători l-au trădat.

Thomas i-a întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc, căpitane.

Omul i-a strâns mâna cu oarecare reticenţă. În încăpere se găseau aproape douăzeci de alţi luptători, toţi bărbieriţi şi fercheşi, cu o înfăţişare care îi făcea de ruşine pe cei din Garda Pădurii. Însă văzuse destule documentare pe Discovery Channel ca să ştie că se pricepeau să producă daune serioase în multe situaţii.

— Domnilor, vă rog să faceţi cunoştinţă cu domnul Hunter. I s-au acordat drepturi discreţionare în această misiune. Vă rog să nu uitaţi cine vă semnează cecurile de plată.

Asta însemna: *Nu uitaţi că sunteţi angajaţii statului, prin urmare, chiar dacă individul ăsta arată ca picat dintr-un scenariu de film, să-i executaţi ordinele,* a interpretat Thomas vorbele lui.

— Mulţumesc, a răspuns el.

Căpitanul s-a aşezat fără să-i răspundă. Aşa cum solicitase, pe ecranul proiectorului a apărut harta pentru Papua şi Cyclops. Şi-a plimbat privirea roată prin cameră.

— Ştiu că vi s-au comunicat datele generale privind misiunea, dar aş vrea să adaug o serie de amănunte.

S-a apropiat de hartă şi a expus planul lui de a aborda şase puncte esenţiale de pe munte pe care el şi doi experţi cartografi de la CIA le socotiseră a fi folosite de Svensson.

Misiunea lor era să o salveze pe Monique de Raison, nu ocuparea laboratorului ori uciderea lui Svensson ori a vreunui alt specialist aflat la faţa locului. Dimpotrivă, era crucial ca aceste ţinte să rămână în viaţă. Nu se permitea folosirea de explozivi. Nici altceva care ar fi periclitat integritatea datelor deţinute de laborator ori a celor care lucrau acolo.

— Trebuie să dorm în timpul zborului, dar vom avea suficient timp să repetăm restul planului când ne vom afla deasupra Pacificului. Căpitane, poate doreşti să sugerezi unele modificări. Îţi cunoşti echipa, astfel că tu vei comanda, nu eu.

Niciunul dintre luptători, nici măcar comandantul, nu a arătat vreo emoţie. *Nu ştiu cum să reacţioneze faţă de mine,* a gândit el. Nu-i învinuia. Nu era genul de om pe care oamenii ştiau cum să-l ia. Acei luptători aveau să acţioneze aşa cum erau instruiţi, începând cu respectarea ordinelor, dar în situaţia de faţă avea nevoie de ceva mai mult.

Nu ţinea să mai dea o reprezentaţie ridicolă ca să demonstreze ce ştia să facă. *Uitaţi, băieţi, priviţi ce sunt eu în stare.* Bineînţeles, vestea se va răspândi, iar reputaţia lui va vorbi de la sine, dar deocamdată, având în vedere situaţia cu care se confruntau, acestor luptători nu le folosea la nimic să ştie asemenea lucruri. Ei nu aveau cunoştinţă de faptul că de reuşita misiunii lor depindea soarta a miliarde de oameni. Nu aveau habar de existenţa virusului. Şi nici că individul care stătea în faţa lor aparţinea unei alte lumi.

Într-un anumit fel.

A traversat încăperea şi i-a examinat pe fiecare. Preşedintele îl avertizase să nu mai apeleze la trucuri. Ei, ceea ce avea să facă nu se putea numi truc. S-a oprit în apropierea lui Johnson.

— Căpitane, trăiesc cu impresia că ai unele rezerve.

Cel interpelat nu a confirmat, dar nici nu l-a contrazis.

— Bine. Atunci să lămurim lucrurile, ca să putem duce la capăt ce ne-am propus.

A pornit pe spaţiul dintre scaune şi a început să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Sunt mai scund decât oricare dintre voi. Nu fac parte din Forţele Speciale. Nu am grad militar. Nu fac parte dintre cadrele armatei. Aşadar, cine sunt? A rostit şi a desfăcut şi ultimul nasture. Sunt cineva dispus să lupte cu căpitanul şi cu cinci dintre voi chiar aici, şi vă promit solemn că vă voi vătăma grav pe fiecare.

A ajuns la capătul intervalului şi s-a întors, fără să-i scape din ochi.

— N-aş vrea să vă par arogant; numai că nu am timpul de care e nevoie de obicei ca să câştig respectul necesar într-o asemenea misiune. Se oferă cineva să lupte?

Niciun răspuns. Doar câteva zâmbete stângace.

Şi-a lăsat cămaşa să cadă de pe umeri şi a rămas cu faţa la ei. Deşi îmbătrânirea normală şi alte amănunte fizice nu se transferau între cele două realităţi între care pendula, sângele rece da. La fel şi rănile. Dar şi efectele lor directe. Kara le examinase, impresionată profund de schimbarea de aspect, practic peste noapte, a corpului său. Avea douăzeci şi trei de cicatrice.

I-a văzut pe luptători evaluând numeroasele răni provocate de oamenii Hoardei, care îi marcau pieptul.

Câteva zâmbete exprimau admiraţia. Unii ar fi vrut să-l pună la încercare; citea asta în ochii lor, ceea ce constituia un semn încurajator. Dacă lucrurile se complicau, se va bizui pe aceştia mai mult decât pe ceilalţi, înainte ca vreunul să-i răspundă, a continuat:

— Bine. Oricum nu am dori să mânjim pereţii acestei camere cu sânge. Motivul pentru care am fost ales de preşedintele Statelor Unite să conduc această misiune este că nimeni altcineva nu are priceperea necesară, iar asta din motive pe care nu le veţi cunoaşte niciodată. Însă vă rog să credeţi următorul lucru: succesul sau eşecul acestei misiuni va trimite unde de şoc în toată lumea. *Trebuie* să reuşim, de aceea *trebuie* să aveţi încredere în mine. Înţelegeţi? Căpitane?

Şapte ore mai târziu, Thomas era într-un zbor de noapte împreună cu căpitanul Johnson şi echipa lui şi având la bord suficiente materiale cât să scufunde un mic iaht. Avionul de transport era un Globemaster C-17, cu viteza de 1,7 mach, bine dotat cu echipamente de supraveghere electronică. Zborul lor avea să dureze zece ore, cu trei realimentări în aer.

Cu toate acestea, oamenii nu ştiau cum să-l categorisească – vorbele umflate şi cele câteva cicatrice nu valorau nici cât o ceapă degerată când se punea problema de a trece la fapte. Şi, cinstit, el nu ştia de ce erau ei în stare. Ar fi dat orice să-i aibă pe Mikil ori William alături.

Curând vor afla cine şi ce ştia să facă.

Thomas s-a întins pe un fotoliu aflat în spatele avionului şi a îngăduit uruitului blând al motoarelor să-i îngâne un cântec de leagăn. Ca să viseze.

14

Qurong s-a năpustit în sufragerie, ignorând durerea care l-a săgetat.

— Arătaţi-mi cadavrul lui!

Îl scoseseră deja pe general din butoiul cu apă şi îl aşezaseră pe podea. Preţ de o clipă, s-a simţit cuprins de panică. Fusese cu generalul noaptea trecută, înainte să fie ucis. Singura consolare era că moartea îi fusese provocată de pumnal, nu de apă.

— Cine a făcut aşa ceva? A răcnit el. Cine?

O perdea s-a dat deoparte şi în încăpere a intrat Woref, şeful informaţiilor militare.

— Cei din Garda Pădurii, a rostit el.

În orice alte circumstanţe, ar fi respins o asemenea afirmaţie. Însă ideea că Garda pătrunsese în tabăra lui îl revolta. Dar Woref vorbise de parcă ar fi anunţat un fapt bine-cunoscut. Cu toate acestea, nu accepta ideea.

— Cum?

— Am obţinut mărturisirea unei servitoare. Doi de-ai lor au pătruns prin perete în dormitorul lor. Femeia a spus că veniseră după Cărţile de Istorii.

Dezvăluirea aceea l-a făcut să pălească. Nu pentru că s-ar fi sinchisit prea mult de acele relicve simbolice, deşi ţinea la ele, ci din cauza locului în care erau păstrate. Una era religia, şi alta era viaţa lui.

S-a îndreptat spre iatacul lui.

— Ar mai fi ceva, stăpâne, a zis Woref, urmându-l. Tocmai am primit ştire de la un cercetaş că la cinci kilometri spre est a văzut o tabără a Gărzii Pădurii.

Aşadar, era adevărat. A trecut prin atrium.

— Înecaţi santinela care a fost de strajă, s-a răstit el.

Cele două lăzi stăteau în locul lor dintotdeauna, înconjurate de cele şase suporturi de lumânări.

— Deschide, i-a poruncit lui Woref.

Puţini intrau în acea cameră minusculă, iar Qurong se îndoia că celălalt mai călcase vreodată acolo. Ştia însă lăzile destul de bine; cu aproape zece ani în urmă, el răspunsese de realizarea

lor. Restul cărţilor – mii la număr – erau ascunse, însă ţinea aceste două lăzi în preajma lui pentru aura de mister pe care îl creau, nu fiindcă i-ar fi conferit vreo putere suplimentară.

Niciunul dintre oamenii Hoardei nu ştia să citească – acele Cărţi păreau a fi scrise într-o limbă pe care nimeni nu o cunoştea. Se zvonea că pădurenii citeau cu destulă uşurinţă, însă acelea erau vorbe de adormit copiii. Cum puteau descifra ceva ce nici măcar nu văzuseră?

— Legătura de piele a fost tăiată, a spus Woref, verificând fâşiile de fiecare parte. Au pătruns până aici.

În clipa când au ridicat capacul, Qurong şi-a dat seama că cineva pătrunsese în dormitorul lui. Praful de pe cărţi era şters în unele locuri.

A dat perdeaua deoparte şi a ieşit. Avea nevoie de mai mult aer.

— Dar nu m-au ucis şi pe mine.

— Înseamnă că au dorit doar Cărţile.

— Şi acum, după ce s-au convins că le avem, plănuiesc să revină?

— Dar de ce să mai vină după aceste relicve când ar fi putut… dar Woref nu şi-a încheiat gândul.

— A fost Thomas. Da, bineînţeles! Doar el ar pune atâta preţ pe Cărţi.

— Avem divizia a zecea la sud de…

— Câţi oameni are Garda acolo?

— Vreo zece. Nu mai mulţi.

— Transmite ordinul de îndată. Către divizia a zecea de la sud de canioane. Transmite ordin să le taie retragerea. În cat timp şi-ar putea ocupa poziţiile?

— Au mai bine de o mie de oameni. În două ore.

— Atunci, peste două ore atacăm noi. Dacă avem noroc, îl prindem pe câine în laţ.

— Dacă e Thomas, uciderea lui nu ar primejdui capturarea pădurilor?

Qurong nu a luat în seamă întrebarea. Interesul generalului de a pune mâna pe păduri nu constituia un secret. După îndeplinirea acelei misiuni, urma să primească mâna fiicei lui. Toţi aveau să-şi primească recompensele, iar cea a lui Woref

avea să fie obiectul obsesiei lui neîncetate. Însă nu mai era convins de înţelepciunea acelei înţelegeri prin care să o dea pe Chelise pe mâna acestei bestii.

S-a apropiat de un vas cu morst, un amestec prăfos de culoare albă, conţinând amidon şi calcar măcinat, şi-a înmuiat degetele în el şi s-a tamponat pe faţă. Asigura o oarecare alinare, absorbind sudoarea de pe piele. Orice fel de umiditate, inclusiv sudoarea, înteţea durerile.

— În cât timp ar ajunge aici armata principală dacă ar porni acum de la Pădurea de Sud?

— Chiar azi. Probabil în câteva ore. Să nu aşteptăm până ajunge aici?

— Acum dai ordine? Propune un plan, dar, din câte ştiu, tot eu sunt comandantul şi hotărăsc.

— Da, desigur, excelenţă. Iertare.

— Dacă îl ucidem pe Thomas, pădurenii nu vor putea afla de planurile noastre. Încă nu au ştiinţă de existenţa celei de-a patra armate, care se află în partea cealaltă a pădurii lor. Bombele lor de foc nu vor mai avea niciun efect asupra unei armate de patru sute de mii de luptători.

— Au şi alţi conducători capabili. Mikil. William. Poate ştiu mai multe decât ne închipuim.

— Niciunul dintre ei nu se compară cu Thomas. Vei vedea că fără el pădurenii sunt pierduţi. Transmite poruncă să le taie retragerea! Pune restul oamenilor noştri să înceapă a ridica tabăra, ca şi cum am porni spre interiorul deşertului. În caz că Thomas de Hunter se află printre ei, jur că nu va apuca sfârşitul acestei zile.

Un cuvânt uşor, sosit pe aripile vântului, l-a trezit. Tocmai adormea în avionul de transport, dar se şi trezea în deşert, cu aceste vorbe în ureche:

— Se pregătesc de plecare.

S-a ridicat în capul oaselor. Mikil s-a lăsat pe vine.

— Nu e un sfat de război – îşi pregătesc caii de plecare. Cred că se întorc în deşert.

Thomas a sărit în picioare, a alergat până pe coama dunei şi, luând binoclul improvizat de la William, a privit în zare. Nu

vedea întreaga tabără; capătul celălalt era ascuns de o uşoară ridicătură a deşertului. Dar, din câte se părea, scabioşii îşi încărcau lucrurile în căruţe şi pe spinările cailor.

Rachelle a urcat în fugă.

— Thomas!

El s-a rostogolit pe spate, apoi a rămas aşezat.

— Ai visat?

Ea s-a uitat spre William, ca şi cum ar fi spus: Nu aici.

— William, spune-le celorlalţi să se pregătească să plece pe urmele armatei în deşert.

— Domnule…

— Cum să pleci după ei? L-a întrebat Rachelle. Adunarea va avea loc peste două zile.

— Trebuie să punem mâna pe Cărţi!

Ea s-a uitat din nou spre William.

— William, spune-le celorlalţi.

— Rachelle are dreptate. Dacă îi urmăm cale de o zi, încă una se va adăuga la întoarcere. Vom pierde Adunarea.

— Nu în ritmul acestor melci fără casă. Şi cred că Elyon ne va ierta că lipsim de la Adunare dacă în acest răstimp îi distrugem pe duşmanii lui.

— Furăm cărţi, nu distrugem duşmanul.

— Aşa vom ucide duşmanul, cu ajutorul Cărţilor, găgăuţă!

— Cum?

— Spune-le şi gata.

William a coborât duna în goană.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat Rachelle.

— Ai visat? A insistat el.

— Nu. Nu despre istorii. Însă tu ai visat. Ce anume?

Thomas s-a ridicat.

— Ai avut dreptate; există un munte pe nume Cyclops în Indonezia. S-a întâmplat ceva care ţi-a permis să visezi.

— Înseamnă că te duci după Monique?

— Acum suntem pe drum.

— Atunci, lasă Cărţile de Istorii în pace. E prea periculos! Poţi împiedica răspândirea virusului cu ajutorul lui Monique.

— Dar dacă nu o putem salva? Dacă nici ea nu reuşeşte să facă nimic în privinţa virusului? Poate Cărţile ne spun ce e

nevoie să ştim ca să-l oprim pe Svensson. Tu înţelegi, chiar dacă restul nu.

A dat să coboare, iar el s-a grăbit să o prindă din urmă.

— Rachelle, te rog să mă asculţi. Întoarce-te. Voi trimite doi dintre oamenii mei cu Suzan, ca să fii în siguranţă.

— De ce să plec dacă tu vrei să-ţi rişti viaţa în adâncul deşertului?

— Fiindcă dacă ţi se întâmplă ceva aici, s-ar putea ca Monique să moară! Nu înţelegi? Nu ne putem îngădui să păţeşti ceva. Dar la copiii noştri nu te gândeşti?

— Dar tu, Thomas? Ce se întâmplă cu Monique, cu mine sau cu pădurea dacă tu păţeşti ceva? Copiii noştri rămân pe mâini bune; nu-mi mai porunci atât.

A prins-o de mână şi a întors-o cu faţa spre el.

— Ascultă-mă!

Şi-a înghiţit nodul din gât şi a privit peste umărul lui către orizont.

— Te iubesc mai mult decât iubesc viaţa. Vreme de cincisprezece ani m-am luptat cu fiarele acestea. Nici acum nu mi se va întâmpla nimic, jur. În niciun caz aici. Mă îngrijorează ce se întâmplă dincolo. Trebuie să prevenim acţiunea virusului şi pentru asta avem nevoie de Cărţile de Istorii.

Ochii ei începuseră să capete o culoare palidă. Se îmbăiase cu o seară în urmă, dar numai folosind o cârpă şi apa dintr-o ploscă.

— Te rog, iubita mea. Te rog.

Ea a suspinat şi a închis ochii.

— Ştii că am dreptate, a zis el.

— Bine. Dar promite-mi că nu te vei lăsa cuprins de boală.

— Să-mi laşi mie apa care-ţi prisoseşte.

— Aşa voi face.

Au rămas tăcuţi. Ceilalţi aruncau priviri curioase în susul dunei. Rachelle s-a aplecat şi l-a sărutat uşor pe obraz.

— Te rog să te întorci la vreme ca să participi la Adunare.

— Aşa voi face.

Ea s-a întors şi a pornit spre cal.

Thomas s-a întins pe dună şi, împreună cu cei şapte luptători care rămăseseră alături de el, a privit spre tabăra Hoardei. Caii aşteptau în spatele lor, devenind neliniştiţi în căldura care creştea. Opriseră cât de multă apă putuseră de la cei patru care plecaseră în urmă cu două ore, suficient să reziste două zile dacă o foloseau cu zgârcenie. William şi Suzan se întorseseră alături de Rachelle.

— Mi se pare mie sau se deplasează încet? A întrebat Mikil.

— Sunt scabioşi. La ce altceva te aşteptai? A zis unul dintre războinici.

— Dacă ar renunţa la jumătate din bagaje, s-ar mişca de două ori mai repede. Nici nu mă miră că se deplasează atât de lent.

Thomas a scrutat orizontul. Spre dreapta lor se ridica un deal înalt. Departe, dincolo de el se găsea Pădurea de Sud, unde Jamous fusese salvat de Justin, care reuşise să încheie pacea cu scabioşii.

În minte i-au răsunat cuvintele auzite în seara precedentă. *Vom discuta despre pace şi vor fi nevoiţi să asculte, nu vor avea încotro. Până aranjăm trădarea cu el, va fi prea târziu.*

Cine era acel *el?* Martyn? Nu, Qurong discutase cu generalul, acum mort. Poate era vorba de Justin, dar nu reuşea să accepte o asemenea idee. Chiar dacă se dezisese de Gardă, fostul lui locotenent nu ar fi complotat împotriva propriului popor.

Ori lucrurile stăteau altfel?

— Domnule, văd oarece mişcare.

Şi-a concentrat din nou atenţia. Peste coama ridicăturii din depărtare apăruse un şir de călăreţi care se îndreptau spre ei.

Apoi, încă un rând.

Nu erau doar două şiruri de călăreţi. Cel puţin o divizie, gonind la galop. A simţit cum se crispează.

— Domnule…

— Şi-au dat seama. Ştiu că ne aflăm aici.

— Atunci, să plecăm, a spus Mikil. Putem să-i lăsăm mult în urmă fără mari eforturi.

— Şi cărţile?

— Cred că, pentru moment, Cărţile au devenit istorie. Gluma e involuntară.

— Domnule, uitaţi-vă în spate!

Îl avertizase un luptător de la capătul rândului. S-a răsucit brusc. Un alt şir de călăreţi apărea de peste dunele din est, plasaţi între ei şi pădure. Erau cel puţin o mie.

Căzuseră într-o capcană.

Thomas s-a năpustit în josul dealului.

— Spre nord, şi grăbiţi-vă!

A ajuns primul la cal, s-a prins de oblânc şi a dat pinteni înainte de a apuca să se aşeze în şa.

— Dii!

Animalul a ţâşnit înainte. În urma lui, ceilalţi cai au fornăit şi au lovit nisipul.

Armata din stânga lor mărşăluia la vedere acum, un şir lung, întins pe o distanţă mai mare decât i se păruse la început. În timp ce ei stătuseră cu ochii pe armata care se pregătea să ridice tabăra, Hoarda îi încercuise din spate. Ba mai rău, această armată îşi avusese tabăra spre est sau sud şi fusese chemată de acolo.

Acum erau flancaţi spre est şi vest. Cu siguranţă că ştiau că vor porni spre nord, ca să iasă din acea capcană. Doar dacă nu cumva…

A văzut războinici direct înainte. Câţi erau? Prea mulţi să-i numere, dar le tăiau orice cale de fugă.

A tras de frâu, făcându-şi calul să se ridice pe picioarele din spate şi să bată din cele din faţă. Trei dintre oamenii lui trecură în goană pe lângă.

— Înapoi!

Au văzut Hoarda şi s-au oprit. Thomas şi-a răsucit calul.

— Spre sud!

Însă abia căpătaseră viteză când a văzut lucrul de care se temea cel mai mult. Dunele dinspre sud s-au populat de altă mare de duşmani.

A cotit spre stânga şi a urcat cu greu pe aceeaşi dună îndărătul căreia stătuseră ascunşi mai devreme. Nu avea niciun rost să gonească orbeşte. Trebuia să vadă ce se întâmpla, iar pentru asta dorea să ajungă pe o înălţime.

Şi-au făcut caii agitaţi, care băteau din picior, să stea pe coama dunei. De acolo, au văzut limpede situaţia disperată în care se găseau. Venind din toate direcţiile, scabioşii se apropiau

de ei. Thomas şi-a întors calul, căutând o breşă în rândurile celor care îi încercuiau, dar imediat ce descoperea una, ea se şi închidea.

Qurong se dovedise mai şiret decât ei.

Thomas a analizat situaţia cu repeziciune. Trăise prea multe momente de cumpănă ca să între în panică, participase la prea multe bătălii ca să se recunoască înfrânt dinainte. Însă niciodată nu fuseseră opt în faţa atâtor duşmani.

Era aproape imposibil să scape de acolo prin luptă. Mikil îşi scosese deja sabia din teacă, însă în acea situaţie nu ar fi slujit la nimic. Fuseseră bătuţi de mintea unui om, iar acum puteau învinge tot cu ajutorul minţii.

Aceste gânduri l-au copleşit, venind ca un val gata să-l doboare.

Însă ideile care contau – cele care să sugereze o modalitate de acţiune – nu au apărut în urma acelui val. Marea rămăsese mută.

Nici măcar visele nu l-ar mai fi ajutat în acele momente. Cei de lângă el l-ar fi lovit ca să-şi piardă cunoştinţa şi să adoarmă, trezindu-l câteva secunde mai târziu, dar la ce bun?

Cuvintele de avertisment adresate de Rachelle i-au răsunat tandru în ureche. Ea nu le rostise cu glas dulce, însă acum orice gând legat de ea nu era decât tandru.

Îmi pare rău, iubito.

A atins cartea pe care şi-o legase strâns la brâu, pe sub tunică. Să fie bună ca argument? Pentru a câştiga timp. Nu-i era limpede cu ce folos, dar trebuia să încerce ceva. A scos cartea şi a ridicat-o deasupra capului. S-a înălţat în scări şi a răcnit către ceruri.

— Cartea de Istorii! Am o Carte de Istorii!

Hoarda nu a părut impresionată. Dar, bineînţeles, nu-l auzise.

A dat drumul hăţurilor, s-a înălţat ţinându-se cu genunchii strânşi de crupa calului şi a galopat într-un cerc strâns în jurul grupului său, cu mâna dreaptă ţinută sus, având cartea între degete.

— Am Cartea! Cartea de Istorie este la mine! A strigat el.

Când au ajuns la dunele imediat apropiate de aceea pe care se afla el, duşmanii s-au oprit. Erau cel puţin cinci mii, pe cai

înspumaţi, într-un cerc uriaş, pe multe rânduri în adâncime. Nisipul părea să se fi transformat în oameni. În scabioşi.

Probabil că ezitarea lor se explica prin dorinţa de a trăi sau de a muri. Erau conştienţi că primii care vor ajunge în apropierea Gărzii Pădurii vor muri. Poate chiar sute, înainte de a-l copleşi pe Thomas de Hunter şi pe oştenii lui.

Aveau să-i covârşească, desigur. Oricine ar fi avut sub ochi acea scenă ar fi fost sigur de deznodământul ei.

— Sunt Thomas de Hunter, a urlat la ei din toţi rărunchii, şi am la mine Cărţile de Istorii pe care stăpânul vostru Qurong le venerează! Provoc pe oricare dintre voi să se măsoare cu mine!

Peste o sută de călăreţi au ieşit din rând şi s-au apropiat încet de el. Toţi aveau legată la brâu eşarfa roşie de asasin şi toţi juraseră să-şi dea viaţa pentru a-l răpune imediat ce-l văd. Printre cei din Gardă se zvonise că mai toţi proveneau din rândul rudelor celor ucişi în bătălii.

— Nu are efect, a rostit Mikil.

— Uşurel. Îi putem dovedi, i-a spus Thomas.

— Dar sunt prea mulţi!

— Păstraţi-vă cumpătul!

Însă inima lui a ignorat comanda şi a început să bată mai iute decât în ritmul calm, obişnuit.

Sunetul unui corn a străbătut din depărtare. Cercul de călăreţi s-a oprit. Sunetul a răsunat din nou, lung şi ascuţit. Thomas s-a uitat în direcţia din care se auzise. Sud.

Acolo, pe coama celui mai înalt deal, se vedeau doi călăreţi pe cai de culoare deschisă. Cel din stânga era un scabios. Şi-a dat seama de la acea distanţă, dar nu a putut distinge mai mult.

Judecând după tunica pe care o purta, celălalt era un pădurean.

— El este! A spus Mikil.

— Cine anume?

— Justin, a zis ea, şi a scuipat.

A urmat încă o chemare de corn. Mai era un bărbat, a văzut Thomas, călare, chiar în spatele scabiosului. El suflase în corn.

Pădureanul a pornit brusc în josul dealului, către soldaţii care executau încercuirea. Aceştia au început să se dea deoparte,

făcându-i loc. Hoarda comunica de multe ori prin intermediul cornului, iar acel sunet sugerase probabil ceva sacru.

Călăreţul a trecut printre scabioşi fără să se uite la ei. Se afla încă la o sută de metri depărtare, în rândurile armatei duşmane, când Thomas a confirmat ceea ce Mikil ghicise din prima clipă. I-ar fi fost imposibil să confunde stilul acela de călărie, cu corpul azvârlit în faţă, sugerând fluiditatea.

Acela era într-adevăr Justin din Sud.

Acesta a urcat panta dunei şi a tras de frâu, oprindu-şi calul la cincisprezece metri depărtare. Câteva clipe bune a stat să-i privească. Aflată în dreapta lui Thomas, Mikil s-a strâmbat. Ceilalţi şi-au păstrat locurile în spatele lui.

— Hei, Thomas, a trecut ceva vreme.

— Doi ani.

— Adevărat, doi. Arăţi bine.

— Cinstit să fiu, tare mult mi-ar prii o baie în lac.

Justin a dat să râdă.

— Nu ne-ar fi de folos tuturor?

— Inclusiv acestor prieteni ai tăi?

Justin şi-a plimbat privirea roată peste întreaga armată a scabioşilor.

— Mai ales lor. Nu mă pot obişnui defel cu mirosul.

— Cred că mirosul vine şi din pielea ta, ca din a lor, a spus Mikil.

Justin a privit-o cu ochi lui verzi, mari şi pătrunzători. Părea să se fi îmbăiat recent.

— Constat că aţi dat de ceva necazuri, a spus el în cele din urmă.

— Nu ţi-a scăpat un asemenea amănunt, i-a răspuns Thomas încruntat.

— Nu avem nevoie de ajutorul tău, a zis Mikil.

— Mikil!

Justin a surâs.

— Poate c-ar fi bine să-ţi schimbi modul de abordare. Cum să zic? Îmi place spiritul bătăios. Aproape că mă simt ispitit să mă alătur vouă şi să lupt până la capăt.

În ochii lui a apărut o sclipire care inspira încredere. Acesta era unul dintre motivele pentru care, în urmă cu doi ani, Thomas îl alesese ca să-i devină adjunct.

— N-ai observat din întâmplare cât de mari au devenit armatele Hoardei în ultima vreme? A întrebat Justin.

— Mereu am fost copleşiţi numeric.

— Da, adevărat. Dar acesta nu e un război pe care să-l poţi câştiga, Thomas. Aşa nu merge. În niciun caz cu sabia.

— Şi atunci, cu ce? Cu un zâmbet?

— Cu iubirea.

— Iubim deja, Justin. Ne iubim soţiile şi copiii trimiţând aceşti monştri în iadul din care au apărut.

— Eu nu am impresia că s-ar fi născut din iad. Am crezut mereu că şi ei au fost creaţi tot de Elyon. Ca şi tine.

— Tot astfel au fost creaţi şi Shataikii. Sugerezi cumva să ne şi culcăm alături de ei?

— Foarte mulţi dintre voi au şi făcut-o. Mă tem că liliecii au părăsit copacii şi au ocupat locuri în inimile voastre.

Mikil nu era fiinţa capabilă să tolereze un asemenea sacrilegiu, dar Thomas o ţinea în frâu, astfel că i s-a adresat lui, nu lui Justin:

— Domnule, nu vrem să ascultăm asemenea cuvinte otrăvite. Doar a venit călărind alături de duşmanii noştri.

— Adevărat, Mikil, ştiu cât de mult îi ating astfel de cuvinte pe cei care sunt la fel de religioşi ca tine.

Cu toţii ştiau că era religioasă doar când îi convenea sau îi aducea vreun avantaj. Se îmbăia şi respecta ritualurile, desigur, dar prefera să plănuiască o bătălie decât să înoate în lac în fiecare zi.

Tânăra şi-a dres glasul.

— Există o zicală, a spus Justin. Pentru fiecare cap doborât de Hoardă trebuie să cadă zece capete de-ale lor, adevărat? Aşa arată, într-un fel, balanţa justiţiei. Are să sosească vremea când vei împărţi pâinea cu un scabios.

Cineva a tuşit în spatele lui Thomas. Era evident că Justin încerca să-i inducă în eroare pe cei care îl ascultau. Nici măcar Thomas nu a reuşit să-şi reţină un surâs.

— Mikil a intuit ceva. Ai venit la noi ca să ne ajuţi sau te interesează mai mult să ne converteşti la religia pe care ai creat-o?

— Religie? Întâmplător, Marea Romanţă a devenit o adevărată religie. Vezi ce se întâmplă când le dai ascultare liliecilor? Totul se duce de râpă. Întâi, pădurea colorată, apoi lacurile.

Thomas s-a simţit cuprins brusc de o arsură de-a lungul spinării. A huli Marea Romanţă reprezenta o blasfemie.

— Ai vorbit îndeajuns. Ajută-ne ori du-te.

Justin a coborât ochii spre cartea pe care Thomas o ţinea în mână.

— Cartea Istoriilor. Ce a fost mai rău şi mai bun în om. Puterea de a crea şi de a distruge. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu o pierzi. Ajunsă în mâinile cui nu trebuie, ar provoca multe nenorociri.

— Dar aceasta are filele albe.

Justin a dat din cap încet, doar o dată.

— Ai grijă. Ne vedem la Adunare.

Apoi şi-a întors calul şi a trecut în galop pe lângă scabioşi, urcând duna înaltă, unde s-a oprit alături de locuitorul deşertului.

Apoi s-a auzit sunetul cornului: o dată, de două ori.

Semnalul de retragere. La început, niciunul din Hoardă nu s-a clintit. Asasinii păreau derutaţi, iar deasupra deşertului s-au auzit murmure adânci de nemulţumire.

Cornul a răsunat din nou de două ori, de această dată cu mai multă tărie.

Pentru orice scabios, preţul nesupunerii faţă de un asemenea ordin era execuţia neîntârziată. Prin urmare, s-au retras cu toţii, în masă, în aceleaşi direcţii din care veniseră.

Împietrit de uimire, Thomas a urmărit cum deşertul se golea de războinici.

Apoi au dispărut cu toţii. Nu a mai rămas niciunul.

Salvarea lor fusese atât de rapidă, atât de lipsită de tam-tam, încât părea cu totul ireală.

S-a răsucit în şa să se uite la Justin.

Culmea dealului rămăsese pustie.

— Îl puteam ucide pe… a zis Mikil şi a slobozit un scuipat.

— Tăcere! Să nu mai aud niciun cuvânt. Tocmai ţi s-a cruţat viaţa.

— Cu ce preţ?

Nu a găsit răspuns.

15

Cyclops.

Apropierea pe furiş era exclusă. Nu aveau la dispoziţie o săptămână să scotocească jungla în căutarea unui tunel care să ducă spre miezul muntelui. Aveau însă tehnologie în infraroşu, capabilă să despoaie electronic Cyclops de toată vegetaţia şi să descopere orice anomalii suspecte, precum căldura.

Aterizaseră cu avionul tactic C-17 pe aeroportul Sentani, iar după realimentare urcaseră imediat în aer să exploreze masivul care se înălţa ameninţător pe coastă. Prognoza meteo era bună, vântul bătea slab, iar oamenii din echipă dormiseră bine pe durata zborului pe deasupra Pacificului.

Chiar şi aşa, Thomas nu reuşea să-şi alunge îngrijorarea. Dacă se înşela cumva? Dacă Rachelle înţelesese greşit?

Iar un alt element complica şi mai mult situaţia. Dăduse greş în încercarea din vis de a recupera Cărţile de Istorii. Qurong rămăsese în posesia tuturor, cu excepţia aceleia cu pagini albe. Singura informaţie utilă pe care reuşise să o obţină în vis era afirmaţia Rachellei că Monique se afla acolo, în pântecul muntelui.

Avionul a zburat la joasă altitudine, scanând copacii şi făcând câteva curse într-un sens şi în celălalt de-a lungul versantului. Dinspre cabina de comandă a apărut căpitanul Keith Johnson, pe care echipamentul de camuflaj îl făcea să arate ca un personaj de benzi desenate: o cască cu sistem de comunicaţii îi permitea să vadă zona înconjurătoare a fiecăruia dintre cei patru şefi de echipă printr-un vizor situat deasupra ochiului drept. Paraşută. Rucsac cu cele necesare supravieţuirii în junglă. Două grenade. Un pumnal cu mâner verde, având o lamă strălucitoare, pentru care Mikil şi-ar fi dat cel mai bun cal.

Ceilalţi arătau la fel. Doar Thomas era echipat mai simplu. Salopetă de camuflaj, pumnal, aparat de radio-recepţie, o puşcă de asalt pe care nu avea intenţia să o folosească şi o paraşută la care era obligat să apeleze. Trebuia să sară cu ea.

— Am încheiat primul tur complet, l-a anunţat căpitanul, lăsându-se într-un genunchi. Deocamdată, nimic. Sigur nu vrei să verificăm şi versantul celălalt?

— Nu, doar cel de aici.

— Atunci operatorul doreşte să zboare la o altitudine mai mică. Dar să ştii că ne vom face auzită prezenţa. Avionul ăsta face un zgomot înfiorător.

Scoţându-şi casca, Thomas şi-a trecut degetele prin părul jilav.

— Avem de ales?

În cursul zborului analizaseră toate scenariile posibile. Thomas îşi prezentase părerile, dar când s-a pus problema supravegherii electronice, a declarat clar că nu se pricepe. De aceea, a lăsat acest aspect în seama celorlalţi.

— Nu. Mai ales dacă ţinem seama de presiunea timpului. Dar, dacă oamenii lui Svensson se află acolo jos, te asigur că sunt numai ochi şi urechi.

— Nu cred că am vrea să trecem neobservaţi. Dacă suntem norocoşi, le forţăm mâna. Nu vor putea pleca de aici fără să se expună.

Căpitanul l-a măsurat din ochi, apoi a dat aprobator din cap.

— Ţin să spun că ne expunem în mod destul de primejdios. Eu nu aş alege soluţia asta.

— Căpitane, îmi dau seama de pericol, dar în caz că te face să te simţi mai liniştit, dacă ar fi convins că o asemenea acţiune ar contribui la recuperarea lui Monique de Raison, preşedintele ar pune întreaga divizie 101 aeropurtată în aceeaşi situaţie. Să coborâm.

Decizia de a se folosi de poliţia secretă franceză ca să regleze situaţia cu Hunter fusese luată de Armând Fortier. Şeful de la Surete îi telefonase direct lui Carlos. Mobilizau trei sute de agenţi în acest caz, fiecare cu ordinul de a-l aduce imediat în Franţa ori, în caz de nereuşită, de a-l asasina. Se activase deja o vastă reţea de informatori din Statele Unite şi se aflase astfel că omul plecase la Fort Bragg, apoi dispăruse.

Existau trei posibilităţi, a socotit Carlos. *Prima: era tot la Fort Bragg, rămânând ascuns acolo. A doua: se îndrepta spre Franţa*

ca să discute direct cu Fortier. A treia: Pornise la drum spre Indonezia.

S-a uitat prin binoclu la avionul de transport care se apropia şi a înţeles că ghicise. Fără îndoială că se găsea la bord.

Acest Hunter îl îngrozea mai mult decât Svensson. Ca prin miracol, scăpase de moarte în trei rânduri. A, nu era în întregime corect: de două ori fusese rănit mortal, apoi se vindecase, iar a treia oară îi scăpase printre degete.

Şi nu era vorba doar de proverbialele nouă vieţi. Părea că ştie lucruri pe care nu avea de unde să le afle şi totuşi…

Adevărat, cercetătorii lui Svensson reuşiseră să izoleze Germenul Raison în baza viselor acestui om. Dar dacă nu se înşela, individul continua să afle o mulţime de lucruri. Dovada o constituia chiar avionul care se apropia acum, înzestrat cu aparate de scanat în infraroşu. Preferase să-i lase pe francezi să-l caute în Statele Unite, în vreme ce el revenise aici, convins fiind că omul va ajunge în cele din urmă pe insulă. Venea după Monique.

— A câta cursă este asta? A întrebat Svensson prin radio.

Carlos şi-a reglat microfonul.

— A şaptea. Acum vin la o altitudine mai mică.

Au urmat paraziţi.

— Cum de ne-au descoperit şi aici?

— Cum am mai spus. A aflat de virus, a ştiut de antivirus, iar acum are ştiinţă unde suntem. Parcă-i o stafie.

— Atunci ar fi cazul să-ţi aduci stafia la discuţii. Nu crezi că o lovitură directă l-ar ucide?

— Nu cred. Restul probabil vor muri, dar Hunter nu.

— Atunci doboară-i. Nu vor exista alţi supravieţuitori.

— Plecăm?

— Chiar astăzi, după căderea întunericului. Fortier îl vrea în Franţa pe acest om.

— Am înţeles.

Carlos a ieşit din spatele plasei ecranate care reducea la maximum căldura corporală radiată în exterior, a dus la umăr lansatorul Stinger modificat şi a armat proiectilul. O lovitură directă rupea avionul de transport în două. Desigur, nu era convins că Hunter va supravieţui, dar era un risc pe care şi-l

asuma bucuros, ba chiar cu multă satisfacţie. Dorea foarte mult să se înşele în privinţa acelui har imposibil al lui. Era preferabil ca el să moară.

A aşteptat până ce avionul a făcut manevra de întoarcere la capătul văii, pornind apoi spre el. Svensson îşi săpase adăpostul în mijlocul muntelui, iar avionul se apropia acum de el, fiind la nivelul ochiului. De astă dată cei din avion sigur îl vor vedea. Iar el va trage o singură lovitură.

Nici nu era nevoie de mai multe.

— Reperat ţinta la doi-nouă-zero.

Thomas l-a auzit pe operatorul aparaturii electronice acoperind zgomotul făcut de motoare. S-a răsucit şi a privit pe geam.

— Contact, unu…

— Suntem atacaţi!

Avertismentul s-a auzit dinspre cabina de comandă, iar Thomas, uitându-se pe geam, a văzut imediat proiectilul lăsând o dâră alburie prin aer.

Însemna că avusese dreptate. Monique era acolo.

Pe de altă parte, îşi vedea moartea cu ochii.

S-a prins strâns de balustrada aflată lângă fotoliu. Aparatul C-17 s-a înclinat pe o aripă, în încercarea de a se îndepărta de proiectilul care se apropia.

— Contramăsurile activate.

În clipa când avionul a ţâşnit înspre cer, gemând, ca să câştige în altitudine, glasul pilotului a fost acoperit de urletul brusc al celor patru motoare Pratt and Whitney.

— Vom fi loviţi! A răcnit cineva.

O clipă, panica a apărut în ochii celor douăzeci de luptători care mai înfruntaseră moartea şi până atunci, dar în cu totul alte circumstanţe. Se părea că lupta aceea se va încheia înainte de a începe.

Buum!

Fuzelajul a făcut implozie provocând o flacără uriaşă chiar în spatele cabinei pilotului. Globul de arşiţă s-a rostogolit în interior, suficient de încins ca să pârjolească orice porţiune descoperită de piele.

Thomas şi-a aplecat capul înainte ca valul să-l izbească. A fost înghiţit apoi de un muget. Aer arzător. Apoi un val de aer rece. Cineva ţipa.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu a trebuit să reacţioneze. Şi-a dat seama că fuseseră loviţi, dar nu înţelegea ce însemna asta.

A făcut ochii mari. Avionul zbura lenevos spre dreapta lui, rupt în trei bucăţi exact în faţa aripilor şi la coadă. Porţiunea de mijloc era încă propulsată şi a trecut cu viteză pe lângă secţiunile bot şi coadă.

Stătea ca suspendat în aer, încă prins cu centura de fotoliu. Părea să nu se prăbuşească, măcar deocamdată. Fusese azvârlit din aparat, pesemne prin coada expusă, iar acum plutea liber.

Însă copacii se aflau la mai puţin de o mie de metri sub el, iar acea flotabilitate nu avea să dureze mai mult de…

Apoi şi-a dat seama că începuse deja să coboare. Cu viteza unui bolovan.

Starea de panică l-a făcut să rămână ca paralizat preţ de trei secunde. Un tunet din dreapta l-a trezit din transă. O coloană cumplită de foc se ridica din partea principală a fuzelajului, care se prăbuşise cu toată forţa în fundul văii. Nimeni nu putuse supravieţui unui asemenea impact.

S-a răsucit în fotoliu, dar acesta s-a rotit odată cu el. A prins cablul de deszăvorâre a centurii de siguranţă, a tras de el şi s-a rostogolit spre dreapta, suprimându-şi dorinţa instinctivă de a rămâne în siguranţa relativă a cadrului de metal.

Ajunsese la şase sute de metri.

Fotoliul a fost luat de un curent de aer şi a trecut ca vântul pe lângă el. Acum cădea liber, fără scaun. Sărise o singură dată dintr-un turn de bungee-jumping, dar până în acel moment nu mai purtase vreo paraşută, darămite să facă un salt.

Secţiunile bot şi coadă au făcut pârtie printre copacii de pe versantul celălalt al muntelui. Nu s-a auzit zgomot de explozii.

Se afla la trei sute de metri altitudine.

A prins între degete cablul de declanşare al paraşutei şi l-a smucit. Cu un pocnet, paraşuta s-a desfăcut, a ţâşnit spre cer şi s-a deschis cu un plesnet de pânză. Sistemul de chingi l-a

solicitat brusc. A icnit, după care a tras în piept aer adânc în plămâni. Casca îi sărise din cap.

Coroanele verzi ale copacilor se apropiau cu repeziciune. Un plesnet puternic, la început a crezut că-şi rupsese piciorul, însă, odată cu el, spre pământ se prăbuşea şi o cracă de copac. O rupsese în cădere.

Frunzişul nu i-a îngăduit să vadă solul. În clipa când ghetele au atins o suprafaţă dură şi solidă, s-a rostogolit. Numai că a făcut-o prea energic. S-a izbit de trunchiul unui copac şi s-a lăţit peste rădăcinile lui dezgolite, cu răsuflarea tăiată şi aproape inconştient.

A auzit ţipete de păsări. Un papagal macaw. Ba nu, o pasăre a anului; ar fi fost în stare să-i recunoască strigătul oricând. Pasărea neagră, cu ciocul lung, stătea în vârful unui copac din apropiere, protestând la adresa acelui intrus apărut pe neaşteptate.

Am rămas în viaţă.

A scos un geamăt şi a făcut un efort să respire. Şi-a mişcat picioarele. Păreau să fi rămas întregi. Dar dacă de fapt îşi pierduse cunoştinţa şi se afla din nou în deşert?

S-a împins puţin de la pământ. Treptat, mintea i s-a limpezit. Vegetaţia din jur era un amestec de ierburi şi tufişuri, graţie unui pârâiaş care bolborosea la treizeci de metri depărtare. Un buştean uriaş se odihnea pe malul celălalt.

S-a ridicat în picioare, a eliberat sistemul de chingi al paraşutei şi, precipitat, şi-a examinat membrele. Se alesese cu lovituri şi vânătăi, dar în rest erau intacte. Iar singura armă pe care o avea asupra lui era un pumnal încovoiat prins la brâu.

La câţiva kilometri depărtare în susul văii, fumul se înălţa în vălătuci spre cer. A acţionat aparatul de radiorecepţie aflat la coapsă şi a răsucit butonul de volum.

— Recepţie, recepţie. Răspundeţi careva.

Din difuzor s-a auzit un susur. A repetat încercarea, dar fără rezultat. S-o fi defectat transmiţătorul. Dar, din câte văzuse, probabil că ceilalţi muriseră. Stomacul i s-a strâns. Ar fi supravieţuit şi alţii dacă ar fi fost azvârliţi ca el, dar nu-şi amintea să mai fi văzut pe altcineva desprinzându-se de epavă, aşa cum i se întâmplase lui.

S-a întors, a fugit în susul pârâului, a sărit peste buştean şi a aterizat în nămolul moale, în care piciorul i s-a afundat până la gleznă.

Încet, calm. Gândeşte.

A examinat din nou jungla din jur. Dacă ţinea bine minte, proiectilul fusese lansat dintr-un punct de la jumătatea versantului estic. Trebuia să ajungă la epava avionului. Să caute supravieţuitori. Vreo armă. Un aparat de radioemisie. Ceva care să-i fie de folos. Înainte de căderea nopţii, dacă se putea. Nu avea acelaşi organism ca Thomas de Hunter din deşert, dar împărţea aceeaşi minte cu el, nu? Se aflase şi în situaţii mai grele. Nu mai departe de seara trecută, se trezise într-o încurcătură mult mai mare, cu o sută de asasini ai Hoardei apropiindu-se de el.

A reintrat în junglă, unde frunzişul copacilor împiedica soarele să pătrundă până la nivelul solului şi vegetaţia era ceva mai sărăcăcioasă, şi s-a îndreptat spre valurile de fum aflate la câteva mile depărtare. Misiunea lui era mai importantă decât salvarea vreunui supravieţuitor, indiferent cât de inuman ar fi sunat. Scopul lui era să o găsească pe Monique cu orice preţ, chiar dacă însemna moartea celor douăzeci de soldaţi.

A scrâşnit din dinţi şi a scos un icnet.

S-a opus în câteva rânduri tentaţiei de a porni spre dreapta, ca să se îndrepte spre locul din care plecase proiectilul. Dar a continuat să alerge spre epavă. Cu siguranţă că adversarii văzuseră paraşuta deschizându-se. De data aceasta sigur erau pregătiţi să-l doboare.

Iar acum nu va mai scăpa de glonţul tras în cap. Avea nevoie şi de altă armă pe lângă acel pumnal.

Carlos a dus aparatul de radiorecepţie la gură.

— Cât de departe e?

— La o sută de metri. Aleargă în amonte, i-a comunicat omul cu glas moale. Trag în el?

— Doar dacă poţi fi convins că-l loveşti sub gât. Dar sigur e el?

O pauză.

— Da, el e.

— Nu uita, îl vreau viu.

Săgeata cu tranchilizant ar fi putut ucide un om dacă îl lovea în cap.

Carlos a aşteptat. Îl depistaseră încă de cum atinsese pământul, la cinci kilometri în josul văii. Mai supravieţuiseră alţi patru: doi în acelaşi mod ca Hunter, ceilalţi accidentaţi şi sângerând, dar încă în viaţă, în apropierea locului unde se prăbuşise avionul.

Supravieţuirea lor fusese de scurtă durată.

Dacă omul lui nu trăgea acum, îl doborau la epavă. Era preferabil să pună mâna pe el chiar acum. Nu voia cu niciun chip să-i scape încă o dată printre degete.

— Care e situaţia? A întrebat Svensson pe celălalt aparat de radiorecepţie.

Carlos a reglat emiţătorul.

— Îl avem în cătare.

— Deci a supravieţuit.

— Da.

— E întreg?

— Da.

— Să rămână aşa.

Coboară până aici şi menţine-l chiar tu în starea asta, leneş nenorocit. Sigur că avea să-l prindă nevătămat. Atâta vreme cât omul nu încerca ceva disperat.

— Am doborât ţinta, a auzit în celălalt aparat.

A aşteptat, aproape convins că va primi un mesaj care să-l contrazică pe primul, de genul: *Ţinta s-a ridicat şi fuge.*

Nu a primit însă un asemenea raport.

— Tot la pământ?

— Tot.

— Încătuşează-l strâns. Şi-ţi recomand să te grăbeşti. S-ar putea să nu rămână prea mult anesteziat.

Pe jumătate conştientă, Monique stătea întinsă pe saltea. Visase un tunet înfricoşător. O bubuitură puternică venită din cer, anunţând sfârşitul lumii. Oamenii au ţipat către un chip uriaş apărut între nori, care aparţinea probabil lui Dumnezeu. Îl implorau să le dea un erou care să-i salveze de acea răsturnare

cumplită şi nedreaptă de evenimente. Doreau rezolvarea situaţiei. Şi Dumnezeu se milostivise de ei. A făcut semn către o femeie cu păr lung şi negru, pe nume Monique. Ea făcuse Vaccinul Raison. Tot ea trebuia să fie aceea care acum să-l îmblânzească.

A deschis ochii şi a respirat adânc. Avea însă o problemă. Era prizoniera lui Svensson.

Zăvorul a fost tras, iar uşa s-a deschis cu un scârţâit.

A închis ochii. Mai cumplit decât să stea închisă în acea încăpere văruită în alb era să ajungă faţă în faţă cu Svensson sau cu celălalt bărbat, cel de origine mediteraneană, care mirosea ca o bucată de săpun parfumat. Carlos.

A perceput târşâitul câtorva perechi de picioare. Pe podeaua de beton a căzut ceva cu un bufnet slab şi surd. Ce să fie? Deocamdată nu îndrăznea să privească.

Cei încălţaţi cu bocanci au ieşit, iar uşa a fost din nou zăvorâtă.

Monique a aşteptat cât de mult a putut, după care a deschis ochii. Şi-a mişcat capul. Pe podea, în mijlocul încăperii, zăcea un om cu capul întors în cealaltă parte, nu spre ea, şi cu faţa în jos. Îmbrăcat cu o salopetă de camuflaj şi purtând bocanci negri, înnoroiţi. Cu mâinile încătuşate la spate. Părul negru.

S-a ridicat în capul oaselor. Thomas?

Semăna oarecum cu el, dar hainele purtate nu se potriveau cu ce ştia ea.

A traversat iute camera şi a dat roată omului. Da, un bărbat – antebraţele erau prea musculoase ca să fie femeie. Apoi i-a văzut şi faţa.

Thomas.

Prin minte i-au trecut simultan o sută de gânduri. *Venise după ea. Ştiuse unde să o caute. Şi venise ca soldat. Unde erau ceilalţi?*

În mod normal, la vederea unui bărbat zăcând lipsit de cunoştinţă şi încătuşat şi-ar fi simţit stomacul întorcându-i-se pe dos, însă ziua aceea nu era normală, iar prezenţa unui prieten îi umplea lumea plină de disperare cu o bucurie atât de mare, încât, brusc, a crezut că va începe să plângă.

A îngenuncheat şi l-a îmboldit în umăr.

— Thomas? A şoptit.

El respira constant. L-a scuturat ceva mai tare.

— Thomas!

Avea obrazul sprijinit de podeaua curată, făcându-i buzele să stea oarecum deformate şi întredeschise. Faţa îi era puţin întunecată de barba nerasă. Părul ondulat îi era încâlcit şi în dezordine.

— Thomas!

De această dată s-a clintit, dar numai o idee, după care a recăzut în starea letargică dinainte.

S-a ridicat şi a privit lung la bărbatul care zăcea lat. Ce fel de om era? Gândurile i se îndreptaseră de nenumărate ori către el în cele zece zile de când dăduse buzna în viaţa ei şi o răpise pentru propria ei siguranţă. Ca să salveze lumea, spusese. O sugestie socotită absurdă de orice persoană care nu este beată criţă.

Acum gândea cu totul altfel. Era un om deosebit. Ştia lucruri pe care în mod obişnuit nu ar fi trebuit să le cunoască şi-şi făcuse un obicei din a-şi risca viaţa ca să apere acele cunoştinţe.

Şi, la un nivel mai personal, să o protejeze. Şi să o salveze.

A aruncat o privire spre camera de supraveghere video. Era urmărită, desigur. Şi ascultată.

S-a dus la chiuvetă şi a scufundat un vas într-un lighean cu apă (acel loc nu beneficia de apă curentă, cel puţin în acea celulă), a luat prosopul din cuier şi a revenit la Thomas. A udat prosopul şi l-a şters uşor pe faţă şi gât.

— Trezeşte-te, i-a şoptit ea. Hai, te rog, am nevoie de tine treaz.

A stors prosopul, lăsând picurii de apă să-i cadă pe cap, pe faţă, pe umeri, apoi l-a îmboldit din nou. El a închis gura şi a înghiţit în sec. Într-un târziu, a deschis ochii clipind des.

— Sunt eu, Monique.

Şi-a întors ochii spre faţa ei, i-a deschis mai larg, iar apoi a strâns din pleoape, făcând fruntea să se rideze. După ce a gemut, s-a chinuit să se ridice.

L-a prins de un braţ şi l-a tras în sus, dar nu a părut să-l ajute prea mult. El s-a străduit să-şi adune genunchii, înălţând fundul.

Monique nu şi-a dat seama cum l-ar putea ajuta – deşi stângaci, era hotărât să se ridice singur. În cele din urmă, a reuşit să-şi ridice capul şi să rămână în genunchi, rezemat cu fundul de călcâie, ţinând ochii închişi.

— Ai păţit ceva? A zis ea, dându-şi seama imediat că era o întrebare neroadă.

— M-au împuşcat, a rostit el.

— Eşti rănit?

Unde? Doar nu văzuse nicio picătură de sânge.

— Nu. M-au tranchilizat.

Şi-a rotit capul şi a înghiţit un nod din gât.

— Ar trebui să rămâi întins. Hai, dă-mi voie să te ajut.

— Abia m-am ridicat.

— Stai pe salteaua mea.

— Nu avem timp. Vor veni după mine imediat ce vor socoti că drogul şi-a pierdut efectul. Trebuie să stăm de vorbă. Poţi să-mi scoţi cătuşele?

— Cum? A întrebat ea, uitându-se la ele.

— Lasă. Doamne, ce cap am…

Brusc, a făcut ochii mari.

— Ce e?

— N-am visat!

Iarăşi visele. Nu ştia cum să interpreteze asta, dar cu siguranţă era vorba de ceva mai mult decât vise.

— Ai fost drogat. Poate că asta te-a afectat.

Thomas a vorbit ca şi cum s-ar fi aflat într-un vis.

— În ultimele două săptămâni, e prima oară că nu am visat. Oricum, mă refer la realitatea asta. Acolo nu am visat vreme de cincisprezece ani, dar am mâncat dintr-un fruct numit rambutan.

Era încătuşat, stând în genunchi într-o celulă cu pereţii albi, lumea murea din cauza unui virus purtând numele ei, iar el vorbea de un fruct.

— Rambutan, a repetat ea ca un ecou.

— Şi credem că eşti legată de Rachelle, a spus el.

— Rachelle.

A privit-o fix. Apoi s-a întors într-o parte şi a şoptit ceva mai mult pentru sine.

— Doamne. Ce nebunie.

Nu şi-a dat seama de ce socotea că ar avea vreo legătură cu Rachelle, şi momentan nu avea nicio importanţă – se vedea de departe că el se lăsase pradă imaginaţiei. Pe de altă parte, conta că Thomas era singurul care părea capabil să o găsească mereu. A aruncat o nouă privire spre cameră. Trebuiau să fie foarte precauţi.

— Suntem ascultaţi. Stai lângă patul meu, cu spatele spre peretele opus.

A părut să înţeleagă. L-a ajutat să traverseze încăperea, iar el s-a aşezat greoi, cu picioarele încrucişate, rămânând cu faţa la saltea.

— Dacă vorbim foarte încet poate nu ne aud, a zis ea, lungindu-se pe saltea.

— Mai aproape, i-a şoptit el.

S-a tras mai aproape, cu genunchii gata să li se atingă.

— Cum m-ai găsit?

A privit-o fix, apoi s-a uitat peste umărul ei.

— Întâi virusul. A fost deja răspândit.

— Ştiu. Cât de grav e?

— Rău de tot. Douăzeci şi patru de aeroporturi importante. Se răspândeşte în mod incontrolabil.

— Nu au închis aeroporturile?

— Nu ar încetini împrăştierea virusului cât să justifice panica, a explicat cu glasul mai limpede – efectul drogului se risipea cu repeziciune. Când am plecat din Washington, doar guvernele ţărilor afectate aveau cunoştinţă de existenţa virusului. Dar nu vor reuşi să păstreze secretul multă vreme. Lumea are să-şi dea seama foarte curând.

Monique a scăpat o înjurătură în franceză.

— Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla aşa ceva! Am luat toate măsurile de precauţie. Nu a fost vorba doar de încălzirea vaccinului la o anumită temperatură, ci de durata aceea, de două ore. O oră şi cincizeci de minute sau două ore şi zece minute, şi mutaţia nu mai rezista.

— Nu e vina ta.

— Poate că nu, dar ştii că vaccinul meu a fost în realitate un virus care…

— Da, ştiu totul despre vaccinul tău; mi-ai povestit la Bangkok. Şi a reprezentat o soluţie sclipitoare la unele probleme foarte mari. Eu sunt cel care poartă vina. Eu am spus lumii cum să transforme vaccinul tău într-un virus ucigător.

— Prin intermediul viselor tale.

— Unde eşti legat de Rachelle.

În acele momente, nu voia să discuta cu el despre vise. O privise ciudat de fiecare dată când afirmase că era legată de Rachelle. A readus discuţia pe făgaş, reducându-şi vocea la o şoaptă slabă.

— Se ştie cine a organizat totul? Autorităţile cunosc unde ne aflăm?

— Francezii sunt amestecaţi. Ori măcar câţiva ticăloşi din guvernul lor. Aşa se bănuieşte. Svensson nu acţionează de capul lui – el a avut ideea cu virusul, dar în joc e mai mult decât atât. Se autointitulează Noua Credinţă şi cer arsenalele nucleare uriaşe deţinute de toate puterile nucleare în schimbul antivirusului.

— Dar aceste ţări nu vor consimţi niciodată!

— Ba au fost deja de acord, a contrazis-o el. China şi Rusia. Statele Unite se pregătesc să se supună, a adăugat, şi a clipit, iar Monique s-a întrebat cât adevăr exprimau vorbele lui. Mai sunt şi alte state. Israelul e posibil să ridice probleme, dar în urma presiunilor care se vor exercita, probabil că şi ei se vor declara de acord. Perspectiva ca toată populaţia acestor ţări să piară în câteva săptămâni va învinge orice altă logică. Totul se reduce la antivirus.

— Ce face tata? Cei din companie caută o soluţie?

— Tatăl tău face mare scandal la Bangkok, dar în afară de încercarea de a crea antivirusul, nu poate face prea multe. Toată lumea caută o modalitate de salvare – iar acesta e un alt motiv pentru care se întârzie prevenirea publicului. Dacă se descoperă o cale de a împiedica virusul să facă victime, panica nu va avea şanse să capete proporţii.

— Prin urmare, au indicii de unde să pornească?

— Nu. N-am auzit aşa ceva. În afară de tine, nimeni nu ştie cum să procedeze.

— Te referi la soluţia de rezervă, da?

— Cred că tocmai de aceea a ţinut Svensson să te ia prizonieră. Cheia ta a supravieţuit mutaţiei?

Se vedea că îl informase cineva.

— Da. Şi cred că aş reuşi să creez un virus care să facă Germenul Raison neputincios. Aşa sper.

— Slavă Domnului, a respirat el uşurat şi a închis ochii.

— Din nefericire, mă aflu aici. Şi tu la fel.

— I l-ai dat lui Svensson? Şi ce vrei să spui cu „aşa sper“?

— Aşa sper, nu am încercat încă. L-am predat acum douăzeci şi patru de ore.

— Poţi să-mi spui cum arată ucigaşul de virusuri?

Monique şi-a dat seama de ce îi pusese acea întrebare. Dacă erau izolaţi sau dacă el evada, iar ea rămânea acolo, ar fi putut transmite informaţia către lumea din afară. Însă antivirusul din mintea ei era mult prea complex pentru ca o persoană care nu avea pregătire în domeniul geneticii să poată memora totul, fără a mai vorbi de înţelegerea procesului.

— Nu cred.

— Nu crezi deoarece nu ştii cum, ori deoarece e prea complicat?

— Ar fi nevoie să scriu.

— Atunci, fă-o.

— Am făcut-o deja.

— Unde?

— Alături de computer, a zis ea, şi a aruncat o privire peste umăr, spre staţia de lucru. Dar aş prefera să mă scoţi de aici.

— Îţi jur, nu vreau să plec de aici fără tine. N-aş apuca să aud sfârşitul.

— De la cine?

— De la Rachelle, a spus el.

Gândurile i s-au limpezit. Cătuşele îi intraseră în carne, dar nu era în stare să facă nimic în privinţa lor. Trebuiau să iasă împreună cu antivirusul, dar pe moment nici acest lucru nu era realizabil. Deocamdată *putea* doar să se ocupe de Monique.

S-a uitat în ochii ei căprui şi s-a întrebat dacă Rachelle era cumva tot acolo în acele clipe. Când o privea acum nu mai era sigur dacă nu cumva ea era soţia lui.

A aruncat o privire spre arătătorul de la mâna ei dreaptă. Avea o tăietură exact ca aceea de la mâna Rachellei. S-a uitat din nou în ochii ei. Ultima oară o văzuse în Thailanda, cu o săptămână în urmă. Dar se petrecuse în urmă cu cincisprezece ani, înainte să se căsătorească. Ciudat lucru.

Cu toate acestea, dacă ea ar înţelege pe deplin situaţia, acest lucru ar avea o valoare practică de mare însemnătate. Dacă ei doi erau despărţiţi, iar ea ştia că poate intra în legătură cu soţia lui, ar căuta o modalitate de a proceda la fel. Să viseze în acelaşi mod, dacă era nevoie.

Privind-o în ochi, Thomas s-a gândit la aceste lucruri. Monique i-a întrerupt şirul gândurilor.

— Cine e Rachelle?

Ambele femei aveau acelaşi spirit înfocat. Acelaşi nas ascuţit. Dar, din câte-şi dădea seama, asemănările se opreau acolo.

— Thomas?

— Rachelle?

— Da, Rachelle.

— Îmi pare rău. Ştii cum ţi-am povestit de visele mele. Cum am aflat de Germenul Raison din Cărţile de Istorii din vis.

— Cum să uit?

— Exact. De fiecare dată când adorm, mă trezesc în altă realitate, cu oameni şi… şi tot restul. Acolo sunt căsătorit.

— Deci ţi-e soţie.

Ştia!

— Îţi aduci aminte?

Ea l-a privit lung, iar vreme de o clipă a lăsat impresia că îşi amintise ceva.

— Ce anume?

De ce vorbise astfel?

— Nu ştiu cum să explic, dar a visat că era în locul tău. Ea mi-a spus unde te pot găsi.

A tăcut o clipă, apoi a continuat:

— S-ar putea să fii ea. N-am idee.

Monique s-a ridicat. Nu şi-a dat seama dacă se simţea jignită ori doar surprinsă.

— Şi ce anume te face să tragi concluzia asta?

— Ai o tăietură la degetul arătător, făcută de o foaie de hârtie. Ştiu, fiindcă Rachelle s-a trezit cu o rană similară la arătătorul mâinii drepte. Dacă tu şi ea nu sunteţi identice, măcar ea împărtăşeşte aceleaşi experienţe.

Monique a ridicat degetul şi s-a uitat la semnul minuscul de culoare roşie. Apoi a coborât mâna şi l-a privit pe Thomas.

— Soţia ta e în primejdie.

Uşa s-a deschis brusc. Monique a făcut ochii mari şi s-a uitat peste umărul lui.

Mike Orear fusese sigur că Theresa reacţiona mai violent decât se cuvenea. Resimţise din plin şocul privind ameninţarea virusului şi nu reuşea să-şi mai revină din acea stare. Nu punea la îndoială niciun amănunt dintre cele relatate. Un individ pe nume Valborg Svensson răspândise un virus rezultat în urma unei mutaţii suferite de vaccinul Raison. Virusul era neîndoielnic foarte primejdios şi, dacă nu era combătut, avea să ucidă milioane, chiar miliarde de oameni.

Dar avea să fie împiedicat.

Lumea nu se sfârşea doar pentru că nu ştiu ce grup de dementi punea mâna pe un flacon cu germeni. Viaţa lui nu se va încheia doar fiindcă acel Svensson sau cine dădea comenzi voia nişte arme nucleare. Lucrurile nu mergeau chiar aşa.

Asta se întâmplase acum trei zile, când mai erau optsprezece zile, plus sau minus câteva, dacă dădea crezare modelelor de la CPE. Acum mai rămâneau cincisprezece zile, iar el se convertea la religia spaimei pe care o împărtăşea Theresa.

Stătea în biroul lui şi studia notiţele de pe câteva carneţele pe care le avea în faţă. Toate afirmau acelaşi lucru, şi-şi dădea seama că erau adevăruri, dar ştia că trebuia să existe şi o greşeală pe undeva. Neapărat. Nu se putea altfel.

În ultimele trei zile, vorbise cu Theresa de cel puţin zece ori, şi de fiecare dată o întrebase dacă făcuse cineva progrese în crearea unui antivirus, sperând să primească un răspuns pozitiv. Se aştepta ca ea să-i spună că un laborator din Hong Kong sau din Elveţia sau de la UCLA făcuse vreo descoperire importantă.

Însă nu i-a dat acea veste. Dimpotrivă, laboratoarele care analizau problema îşi dădeau seama cât de puţin probabilă ar fi găsirea unui antivirus în mai puţin de două luni.

Ştirea privind o epidemie foarte violentă, provocată de un vaccin viral care suferise o mutaţie, numit Germenul Raison, şi înregistrată pe o insuliţă de la sud de Java, a apărut la ştirile difuzate cu o zi în urmă, iar agenţiile de ştiri se agitau enorm. Populaţia insulei număra cel mult două sute de mii de suflete, dar nu exista aeroport, iar feriboturile dintre insulă şi exterior fuseseră oprite. Insula era izolată, iar virusul putea fi ţinut în carantină acolo. Nu se mai efectuaseră alte livrări de vaccin.

Dată fiind natura virusului, Organizaţia Mondială a Sănătăţii împreună cu Centrele de Prevenire a Epidemiilor puseseră la dispoziţie fonduri fără restricţii şi promiseseră recompense generoase pentru crearea unui antivirus care să salveze cele două sute de mii de oameni, care altfel ar fi murit în mai puţin de trei săptămâni. Orice alte contracte erau cumpărate integral de guvern doar ca să elibereze toate laboratoarele mari din ţară, care astfel se puteau ocupa de o singură problemă. Comunitatea din domeniul sănătăţii se agita frenetic.

O pistă falsă, a gândit Mike, *sigur e o pistă falsă.* Chiar şi aşa, reţelele de ştiri prezentau o versiune edulcorată a realităţii. Înţelegeau ameninţarea pe care o constituia panica şi preferau să atenueze lucrurile.

Însă agenţiile nu ştiau lucrurile nici pe jumătate. Nici măcar pe departe. Cum era posibil ca o ameninţare de asemenea proporţii să nu ajungă la urechile jurnaliştilor? Câţi agenţi de presă nu stăteau chiar acum în birourile lor, rumegând aceleaşi gânduri ca şi el? Poate că se temeau cu toţii să iasă la rampă şi să anunţe lumea că nu peste multă vreme cerul avea să se prăbuşească peste pământ. Ştirea era prea importantă. Imposibil de crezut.

S-a ridicat şi s-a apropiat de oglinda de pe perete. A deschis gura ca să-şi vadă gingiile. Şi-a întins pielea obrajilor, apoi şi-a examinat globii oculari. Nu prezenta niciun indiciu că ar fi fost infectat de un virus ucigător. Însă era. Îi dăduse Theresei o probă de sânge ca să se convingă, şi rezultatul fusese pozitiv.

Nu ştia dacă îl luase de la ea ori de la altcineva în ziua aceea, dar potrivit rezultatelor analizei era un mort care încă mergea.

A revenit la masa de lucru şi s-a uitat pierdut la notiţe. Îşi petrecuse aproape două zile scotocind magistralele informatice şi dând telefoane discrete în încercarea de a pune laolaltă amănuntele culese, iar acum, când le asamblase, nu ştia sigur dacă făcuse bine depunând atâtea eforturi.

Realitate: Preşedintele nu mai apăruse în public de patru zile. Versiunea oficială era că, din pricina unor probleme de sănătate, anulase trei cine în scopul strângerii de fonduri necesare unor acţiuni caritabile şi o călătorie în Alaska să susţină acţiunile de descoperire a unor surse alternative de energie. Fusese examinat pentru nişte polipi apăruţi pe colon – o treabă de rutină, se afirmase. În două ocazii, chiar mersese la spital. Poate că povestea cu polipii era adevărată până la urmă.

Realitate: Premierul rus îşi anulase o vizită în Ucraina din cauza unor probleme presante legate de criza energetică din Rusia. O altă poveste bine însăilată. Însă întreaga flotă rusească fusese rechemată, iar acum navele se strângeau în câteva porturi mari. În ce scop?

Realitate: în ultimele două zile, cel puţin optzeci şi patru de coloane de transport militar fuseseră observate deplasându-se către est. Căile ferate nu constituiau o excepţie. Foarte multă tehnică militară era dislocată spre Coasta de Est. Nu era ceva care să declanşeze un val de îngrijorare pentru cineva care nu avea imaginea completă, dar era limpede că unii dintre ofiţeri aflaţi în posturi importante bănuiau ceva, îndeosebi dacă făceau legătura între această deplasare a armelor şi schimbarea de poziţie a navelor de transport, care se îndreptau spre porturile de pe aceeaşi Coastă de Est.

Realitate: Guvernul francez părea că intrase practic într-o vacanţă totală. Se anulaseră două sesiuni ale Adunării Naţionale, iar o serie de ziare puneau întrebări tulburătoare în legătură cu dispariţia neaşteptată a prim-ministrului, despre care se afirma că plecase într-o vacanţă neprogramată. Şi ca lucrurile să devină şi mai interesante, grosul armatei franceze fusese dislocat spre graniţa de nord, la efectuarea unor manevre aşa-zise de urgenţă.

Realitate: Persoanele din conducerea de vârf a unor ţări precum Anglia, Thailanda, Australia, Brazilia, Germania, Japonia şi India, plus alte şase naţiuni, deveniseră extrem de discrete în privinţa apariţiilor publice în ultimele trei zile.

Acestea erau doar cinci dintre cele douăzeci şi şapte de fapte pe care Mike le constatase în ultimele patruzeci şi opt de ore. Iar aceste lucruri arătau că pe cele mai puternice persoane din lume le îngrijora ceva, tot astfel cum pe Theresa o speriase Germenul Raison. Probabil că erau mai înspăimântate decât ea.

Şi de ce adunase acele informaţii? Deoarece ştia că nu-şi putea ţine gura multă vreme. Când va prinde glas şi va anunţa lumea ce se întâmpla de fapt, în vreme ce oamenii îşi vedeau de viaţa de zi cu zi, ca şi cum totul ar fi fost minunat, va trebui să-şi susţină afirmaţiile cu informaţii imbatabile, care să arate că fuseseră culese de el, nu obţinute de la Theresa. Se simţea obligat să respecte anumite reguli, chiar dacă numărătoarea inversă se declanşase pentru omenire.

— Asta e nebunie curată, a mormăit el.

Cu o zi înainte îl condusese la aeroport pe finanţatorul emisiunii lui, Peter Martinson, care pleca la New York.

— Am o întrebare. Situaţie ipotetică, spusese Mike.

— S-o auzim.

— Să presupunem că ai avea informaţii despre care ştii că ar afecta pieţele începând de mâine. De exemplu, că se vor prăbuşi. Ai obligaţia să prezinţi o asemenea ştire?

— Depinde de sursa informaţiei, a chicotit Peter. Folosirea de informaţii confidenţiale pentru obţinerea de profituri? Transferuri ilegale de fonduri peste hotare?

— Bine, să spunem atunci că ştii de o cometă care va distruge Pământul, dar ai jurat faţă de preşedintele Statelor Unite să păstrezi secretul, deoarece acesta nu vrea să se stârnească panică generală.

— Atunci îţi sfârşeşti viaţa încărcat de glorie, dezvăluind lumii tot ce ştii, după care vei pieri alături de toţi ceilalţi.

El râsese forţat şi schimbase subiectul. Peter mai făcuse o încercare de a afla despre ce era de fapt vorba, apoi a făcut totul uitat. A plecat promiţând să revină cu decizia finală dacă piaţa avea să se prăbuşească în următoarea săptămână.

Cineva a ciocănit la uşa biroului. Şi-a strâns notiţele.

— Intră.

Nancy Rodriguez, colaboratoarea lui la emisiunea de la sfârşitul după amiezii, *Ştirea zilei,* a vârât capul.

— Cobori la şedinţă?

Uitase că directorul departamentului ştiri convocase o şedinţă ca să analizeze un nou format al emisiunilor de seară.

— Mergi tu înainte. Vin şi eu imediat.

Femeia a închis uşa.

Mike şi-a vârât hârtiile în sertarul din dreapta biroului. *Ce căuta la o şedinţă privind un nou format? De ce nu plecase în Dakota ca să-şi mai vadă o dată părinţii şi prietenii de acolo? De ce nu făcea bungee jumping la Six Flags sau de ce nu-şi cumpăra un Jaguar sau nu se îndopa cu homar? Ori, şi mai bine, de ce nu se ducea la o biserică să-şi mărturisească păcatele?* Gândul l-a făcut să se oprească.

Un val de căldură i s-a răspândit încet în cap şi pe şira spinării. Acest lucru se întâmpla cu adevărat, nu?

Nu era doar o ştire de jurnal. Era vorba de viaţa lui. De viaţa tuturor.

Cum să nu le spună?

Uşa s-a deschis.

— Voi încerca să-ţi dau hârtia, i-a şoptit Monique, referindu-se la cea cu date despre antivirus.

Thomas s-a răsucit. În încăpere au intrat Carlos şi, în urma lui, un bărbat pe care nu-l mai întâlnise. Era înalt şi păşea încet, slujindu-se de un baston alb, pentru a-şi proteja piciorul drept. Părul negru şi lucios îi era pieptănat pe spate. Svensson. Văzuse fotografii cu el la Bangkok.

Elveţianul arăta ca şi cum şi-ar fi reprimat tentaţia de a-şi exprima satisfacţia supremă. Pe de altă parte, Carlos părea mai sumbru.

Bărbatul din Cipru a tras scaunul de la birou până în mijlocul camerei, s-a apropiat de Thomas, l-a prins de cătuşe şi l-a ridicat. A rămas în picioare şi s-a legănat înainte şi înapoi din cauză că articulaţiile umerilor îi erau solicitate prea mult.

— Şezi, i-a ordonat Carlos, indicând cu mâna întinsă către scaun.

Avea unghiile lungi, dar bine îngrijite. Mirosea a săpun de calitate, european.

S-a îndreptat spre scaun şi s-a aşezat. Carlos a împins-o pe Monique până lângă chiuvetă, unde a încătuşat-o de suportul de prosoape. De ce?

Svensson l-a ocolit încet.

— Aşadar, acesta este omul care ne-a creat nouă şi lumii întregi o mulţime de belele. Tinere, trebuie să recunosc că arăţi mai bine decât în fotografii.

Thomas s-a uitat fix spre Monique. De bătrân s-ar fi putut ocupa fără probleme – chiar cu cătuşe la mâini. Carlos, însă, era cu totul altceva. Acesta a ajuns în spatele lui şi a făcut ca ideea să devină inutilă, prinzându-i gleznele de picioarele scaunului cu bandă adezivă.

— Înţeleg că ai unele aptitudini ce te fac foarte valoros, a spus Svensson. Ne-ai găsit, şi Armând priveşte această reuşită cu fascinaţie. Te vrea în Franţa. Dar mai întâi am şi eu a-ţi pune câteva întrebări, şi regret, dar insist să-mi dai răspuns la ele.

— Aveţi nevoie de noi amândoi vii până la sfârşit, a zis Thomas.

— Chiar aşa? A făcut omul de ştiinţă, pufnind în râs.

— Doar un cretin i-ar elimina pe cei doi care au făcut posibil acest lucru cu ajutorul unor informaţii deţinute doar de ei.

Svensson s-a oprit.

— Probabil. Dar acum deţin acele informaţii. La un anumit moment, utilitatea voastră devine o chestiune depăşită.

— Tot ce se poate. Dar când? Când virusul va suferi o nouă mutaţie? Ce fel de antivirus vă va mai trebui atunci? Doar noi cunoaştem răspunsurile, dar chiar şi aşa, tot nu le ştim încă pe toate. Armând are dreptate.

Nu ştia cine era Armând, dar a presupus că Svensson lucra pentru acesta.

— Nu vor apărea noi mutaţii, a rostit elveţianul nepăsător. Dar mă bucur să anunţ producerea antivirusului.

A scos apoi dintr-un buzunar al blazerului o seringă plină cu un lichid limpede. Acum expresia de satisfacţie i s-a lăţit pe faţă.

— Şi m-am gândit că aţi merita amândoi să vedeţi rodul eforturilor voastre.

S-a lovit uşor cu două degete peste încheietura braţului stâng, a scos capacul de protecţie al acului cu dinţii şi a strâns degetele pumn. A găsit o venă albăstruie în antebraţ şi a înfipt acul în ea. După două secunde, lichidul îi pătrunsese în sistemul sangvin. A scos acul şi apoi a vârât seringa înapoi în buzunar.

— Aţi văzut, da? Acum sunt singura persoană din lume care nu va muri. Situaţia se va schimba curând, dar nu înainte de a obţine preţul pe care mi-l doresc. Vă mulţumesc amândurora pentru serviciile aduse.

A aşteptat, ca şi cum ar fi vrut un răspuns.

— Carlos.

Monique a văzut acul lung înaintea lui Thomas, şi a simţit un gol cumplit în stomac. Carlos s-a apropiat şi i-a ţinut vârful în aer deasupra umărului.

— Pătrunderea în carne nu e chiar dureroasă, a spus Svensson, dar când va încerca să-ţi vâre acul în os, vei avea dureri.

— Ce aveţi de gând? A strigat Monique.

Toţi trei s-au uitat spre locul unde era legată de chiuvetă. Cel care i-a răspuns a fost Svensson.

— Gânduri mai măreţe decât ale tale, sunt convins. Te rog să-ţi controlezi reacţiile.

Cei doi nici nu începuseră tortura, că ochii lui Monique erau deja împăienjeniţi de lacrimi. Scrâşnea din dinţi şi încerca să-şi domolească tremuratul mâinilor.

— Lasă, Monique, i-a zis Thomas. Nu te teme. Am văzut cum se va termina totul.

Ea s-a îndoit de vorbele lui. Încerca doar să-i deruteze pe cei doi şi să o liniştească pe ea.

— Atunci să începem cu acele cunoştinţe pe care le ai, a spus Svensson. Cum ne-ai găsit aici?

— În visele mele, am vorbim cu un liliac mare şi alb. El mi-a spus că te aflai într-un munte care se numea Cyclops.

Svensson s-a uitat încruntat la el. Apoi a aruncat o privire înspre Carlos.

Omul din Cipru i-a introdus acul cam un centimetru în umăr. Thomas a închis ochii.

— În visele mele există nişte cărţi numite Istorii. În ele este consemnat tot ce s-a petrecut aici. Aşa am aflat despre virus.

— Cărţi de istorie? Sunt convins că există. Spune-mi ce se va întâmpla în continuare.

A şovăit. A deschis ochii şi s-a uitat direct la Monique. Nu îndura să-l vadă cu acul acela înfipt în umăr.

— Peste jumătate din populaţia lumii moare din cauza Germenului Raison. Voi obţineţi armele. După care încep vremurile Marii Tribulaţii.

A rămas cu ochii la Monique. *În acest mod ciudat, îşi vorbeau,* a gândit ea. Nu a mai vrut să se uite la braţul lui. Îl va privi doar în ochi, să-i dea tărie.

— Da, bineînţeles, dar eu mă refeream la evenimentele din următoarele zile, nu săptămâni. Nu e nevoie de precogniţie ca să ghiceşti cum se va termina totul. Vreau să ştiu cum vom ajunge acolo. Ori, mai precis, ce vor face americanii în zilele următoare.

Thomas s-a gândit.

— Nu ştiu.

— Eu cred că ştii. Te-ai întâlnit cu preşedintele. Spune-mi ce planuri are.

Monique a simţit o înţepătură în piept. Acum nu mai era vorba de visele lui. Cei doi nu se vor opri decât după ce vor afla ce discutase cu Robert Blair.

— Nu mi-au dezvăluit ce planuri au.

Svensson a aruncat din nou o căutătură spre Carlos.

— Vrei să inventez ceva? V-am spus, nu ştiu cum vor proceda Statele Unite.

— Iar eu nu te cred.

Carlos a împins acul, care a alunecat uşor, după care s-a oprit brusc în os. Thomas a închis ochii, dar nu şi-a putut ascunde tremurăturile care i-au cuprins obrajii.

Carlos a apăsat mai tare.

Thomas a gemut. Corpul lui s-a destins brusc, după care s-a lăsat moale. Leşinase! Slavă Cerului, îşi pierduse cunoştinţa.

Omul din Cipru a scos un geamăt de nemulţumire şi a scos acul.

— Ai fost cam agresiv, nu crezi? A zis Svensson, uitându-se la el.

— M-aş fi aşteptat la mai mult din partea lui.

— Încă are drog în organism.

Svensson s-a dus la computer şi a smuls cordonul de alimentare din priză. A strâns notiţele făcute de Monique, dar şi pixurile pe care le folosise până atunci. Mulţumit că îi confiscase uneltele de bază, s-a apropiat de uşă.

— Vom avea destul timp să ne ocupăm de el. Până la căderea nopţii îi vreau pregătiţi de zbor.

16

Un zgomot puternic l-a trezit din somn. A scos un strigăt şi s-a rostogolit din pat înainte de a-şi da seama bine unde se găsea.

S-a izbit tare de podea, ceea ce l-a făcut să ţipe icnit.

— Thomas!

Se afla în propria casă. Rachelle tocmai intrase pe uşa batantă.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat ea, aplecându-se lângă el şi ajutându-l să se ridice. Ai păţit ceva?

— Îmi pare rău, eu…

— Ce e cu asta? A vrut să ştie, atingându-i umărul, de unde un firicel de sânge îi curgea pe braţ. Ce se petrece aici?

— Nimic. O simplă zgârietură. Nu e mare lucru.

Şi-a şters sângele, având vii în minte imaginile acelui lucru pretins neînsemnat. Carlos îi vârâse un ac în braţ. Durerea fusese insuportabilă. Dar trebuia să se gândească bine înainte de a-i povesti Rachellei.

A scuturat din cap să-şi alunge visul şi să se readapteze la acea realitate.

Reveniseră din deşert în noaptea precedentă, iar unul dintre oamenii lui dezvăluise amănunte privind modul cum Justin le salvase viaţa. Ştirea se răspândise prin sat ca un incendiu.

Mai aveau o zi până la Adunare, iar populaţia satului crescuse până la aproape de o sută de mii de suflete, între care se numărau şi cei din Pădurea de Sud. În aer plutea un aer sărbătoresc.

Dormise prea târziu.

— Ce oră e?

— Nu cred ce-ai spus mai devreme. Ce s-a întâmplat?

— O să-ţi povestesc. Dar ai dat buzna în casă foarte grăbită. De ce?

A părut că-şi aduce aminte motivul pentru care sosise atât de furtunos.

— Te vor acolo. În Valea Tuhan. Să ne grăbim.

— Cine mă cheamă?

— Consiliul. Oamenii. Vine Justin. S-a zvonit încă de dimineaţă că vine prin Valea Tuhan. Jumătate din sat s-a strâns acolo să-l întâmpine.

— Să-l *întâmpine?* A cui a fost ideea? Valea aceea nu e pentru magicieni şi politicieni.

Ea a dus un deget la buze.

— Da, ştiu, e a războinicilor de frunte. Şi cel care a salvat viaţa bărbatului meu e un războinic mare.

— Înseamnă că a fost ideea *ta?*

— Nu. Mai curând ceva spontan, aşa cred. Îmbracă-te odată. Trebuie să plecăm într-acolo.

— Şi de ce mă vor oamenii acolo?

— Cineva a sugerat că ar fi posibil să doreşti să-i adresezi mulţumiri.

Thomas tocmai stătea aplecat, să-şi lege bocancii, astfel că a fost cât pe ce să cadă în cap când a auzit.

— Să-i mulţumesc? Dar cine-i el, noul nostru rege?

— Aşa ai crede dacă i-ai auzi vorbind pe cei din Pădurea de Sud. Eşti gelos, cumva? E inofensiv.

— Inofensiv? S-ar putea să lupt cu el la provocarea de mâine!

— Chiar dacă ar fi vorba de o luptă, ai avea posibilitatea de a-l surghiuni.

— Consiliul ar cere moartea lui. Acesta este preţul plătit pentru nesocotirea iubirii lui Elyon. Dacă e găsit vinovat, vor cere moartea lui.

— Şi izgonirea înseamnă moarte! O moarte cât eşti în viaţă.

— Consiliul…

— Consiliul moare de gelozie, a spus Rachelle. Să încheiem discuţia asta. Nu va avea loc nicio luptă. Oamenii îl iubesc!

— Nu pot să merg în Valea Tuhan ca să-i prezint omagii. Ar părea ridicol.

— Pentru cine? Pentru Garda ta? Sunt la fel de pizmaşi ca membrii Consiliului. Ai părea meschin dacă nu i-ai arăta respectul cuvenit celui care ţi-a salvat viaţa.

— Dar în Valea Tuhan? Acolo nu pătrunde orice soldat care salvează viaţa comandantului său. Am folosit locul aceea doar de câteva ori.

— Păi, va fi folosită astăzi, iar tu vei fi *prezent* acolo.

Thomas a terminat de îmbrăcat, apoi şi-a prins Cartea de Istorii la brâu cu o fâşie lată de pânză. La întoarcerea acasă, Rachelle o examinase şi o declarase inutilă. Da, ştia şi el, dar nu voia să se despartă de ea. Se putea ca ea să joace un rol important în misiunea lui.

Au ieşit. Pretutindeni se simţea atmosfera festivă prilejuită de Adunare. Florile albe de tuhan cărora lui îi plăcea să le spună crini acopereau străzile; ghirlande de puruun de culoarea levănţicii atârnau la uşa fiecărei case. Oamenii erau îmbrăcaţi de sărbătoare – tunici de culori deschise, asortate de flori prinse în păr, şi brăţări de bronz şi diademe de cositor. Nu era nicio persoană care, trecând pe lângă Thomas, să nu-l salute cu un cuvânt amabil sau cu o înclinare respectuoasă din cap. Fiecare dintre satele lor fusese salvat de nenumărate ori de Garda Pădurii condusă de el.

A răspuns fiecărei vorbe amabile în acelaşi mod. Deşi gemea de lume, satul nu era chiar atât de aglomerat cum se aşteptase cu o zi înainte de Adunarea anuală. O parte se dusese în vale. Cei din Consiliu se vor înfuria din această pricină.

Au ieşit pe poarta principală şi au urmat o potecă bine bătucită, care ducea direct spre Valea Tuhan, aflată cam la doi kilometri depărtare de marginea satului.

Rachelle a aruncat o privire în spate să fie sigură că nu aveau pe nimeni în apropiere.

— Ei, acum povesteşte-mi. Ce s-a întâmplat?

Visul.

— Am găsit-o pe Monique.

Ea a făcut ochii rotunzi de bucurie.

— Ştiam eu! A ţopăit ca un copil entuziasmat. Deci, este adevărat. Ţi-am spus să mă crezi, Thomas. Că am fost acolo, în camera aceea cu pereţi albi.

Şi-a aruncat braţele pe după gâtul lui şi l-a sărutat pe buze, cât pe ce să-l scoată de pe potecă.

— Te-am crezut. Din câte-mi aduc aminte, tu ai fost aceea care n-a vrut să mă creadă cândva.

— Asta a fost demult. Şi m-ai salvat acum?

— Nu.

— Nu?

— Sunt pe cale de a reuşi.
— Spune-mi totul.
El i-a relatat. Totul, mai puţin tortura.
— Aşadar, nu numai că nu ai reuşit să o salvezi pe Monique, dar acum ne aflăm amândoi în temniţă, a zis Rachelle după ce el a terminat de vorbit, apoi, făcând ochii mari, s-a oprit. O ştire groaznică. Suntem într-o primejdie de moarte.
— Mereu am fost.
— Da, dar nu chiar aşa.
— Virusul prezintă mai mult pericol decât situaţia asta. Ştim măcar că există antivirusul, iar eu mă aflu în apropierea celor care îl deţin. Poate reuşesc să găsesc o soluţie de salvare.
— Dar suntem amândoi închişi, pentru Dumnezeu! Vom muri.
A luat-o de mână şi au pornit.
— Nu se va întâmpla aşa ceva.
Apoi s-a uitat spre pădure. Sunetele sărbătorii din depărtare erau purtate de vânt. A oftat.
— Oamenii din jur se pregătesc de sărbătoare, iar noi vorbim despre tortura suferită în temniţă…
— Tortură? Ce vrei să spui?
— Tot ce se întâmplă. E o adevărată tortură. Svensson ne torturează ţinându-ne închişi.
A părut satisfăcută de răspuns.
— Dacă eu şi tu trăim în ambele lumi, nu e posibil cumva să trăim cu toţii în ambele lumi? A întrebat ea.
— M-am gândit. Dar s-ar putea să împărtăşim doar visele şi realităţile din cealaltă lume.
— În orice caz, cine este Qurong acolo? Şi aici cine este Svensson? Dacă l-am descoperi pe cel de aici şi l-am ucide, nu ar dispărea şi de acolo?
— Avem nevoie de Svensson viu. El deţine antivirusul. Ne confruntăm cu chestiuni delicate, Rachelle. Nu ne putem apuca să ucidem în stânga şi-n dreapta.
El a contestat teoria ei pe alt front.
— Pe de altă parte, dacă toţi de acolo ar trăi şi aici, am avea o populaţie mult mai numeroasă.
— Atunci, noi suntem doar o parte dintre ei. Or fi existând şi alte realităţi.

— Chiar şi aşa, de ce nu cad morţi oamenii aici când pier dincolo în vreun accident sau cine ştie ce?

— E posibil să nu fie cu adevărat legaţi decât dacă ştiu acest lucru. Noi ştim datorită viselor, dar ceilalţi nu sunt în situaţia noastră. Poate că realităţile nu se alătură decât dacă sunt înţelese.

— Atunci, cum am făcut eu legătura între toate aceste realităţi?

— E doar o teorie, a zis ea, ridicând din umeri.

Interesante gânduri. Şi îi veniseră din zbor. Rachelle a zâmbit.

— Ai văzut ce putere au gândurile unei femei.

— Cred că sunt singura poartă între cele două realităţi. Doar sângele, priceperile şi cunoaşterea se transferă, iar eu reprezint singura cale de legătură.

— Cu toate astea, am trecut şi eu.

Explicaţia i-a venit lui Thomas brusc şi cu o limpezime extraordinară.

— Ai suferit tăietura împreună cu mine. Şi ai sângerat. De fapt, amândoi sângeram.

— Probabil că totul e o absurditate.

— Tot ce se poate.

Niciodată nu se aflaseră atâţia oameni în Valea Tuhan, nici măcar după Campania de Iarnă, când cei din pădurile învecinate veniseră să-l onoreze pe Thomas.

Au auzit freamătul mulţimii de la o sută de metri depărtare de vale, un murmur de glasuri care a crescut în intensitate cu fiecare pas. Când au trecut de ultimul cot al drumului prin pădure şi au rămas faţă în faţă cu valea largă şi cotropită de iarbă verde, murmurul a devenit un tumult necontenit.

Thomas s-a oprit, rămas fără glas. Valea arăta ca un vas mare, oval, ale cărui pante coborau blând spre fundul plat. Flori albe, ca nişte crini, cărora li se zicea tuhan, creşteau pe malurile unui pârâu îngust care străbătea locul, de unde şi numele său, Valea Tuhan. O potecă largă mergea de-a lungul apei.

Însă ceea ce l-a făcut să încremenească a fost mulţimea. Oamenii nu ovaţionau. Aşteptau pe pante, discutând foarte animat, în număr de cel puţin treizeci de mii, îmbrăcaţi cu tunici

albe şi purtând flori în păr. Foarte mulţi! Popularitatea de care se bucura Justin nu fusese niciodată atât de mare. Victoria lui de la Pădurea de Sud şi incidentul petrecut cu o zi în urmă în deşert îl propulsaseră peste noapte în postura de mare erou. La asemenea sărbătoriri se bătuseră întotdeauna tobele, desigur, dar acum poporul impresionabil îşi adusese toate tobele şi se alăturase paradei, gata să se încoloneze şi să mărşăluiască în masă.

— Thomas! Iată-l pe Thomas de Hunter! A strigat cineva.

L-a salutat cu un gest din cap pe bărbatul care vorbise, Peter din Sud, unul dintre înţelepţii din Pădurea de Sud. Acesta s-a grăbit să se apropie. Vestea privind sosirea lui s-a răspândit curând în toată valea; mii de capete s-au întors, iar uralele au răsunat.

Thomas de Hunter.

A surâs şi a ridicat mâna în semn de salut, căutându-l în acelaşi timp din ochi pe Ciphus sau pe cineva din Consiliu.

— Thomas, ar trebui să te afli în faţă, i-a zis Peter. Grăbeşte-te, va sosi curând.

— Văd suficient de bine şi de aici…

— Ba nu, avem un loc rezervat, l-a întrerupt, luându-l de braţ şi trăgându-l după sine. Hai, Rachelle, vino.

Ovaţiile se porniseră, iar oamenii îi strigau numele: „Hunter, Hunter, Hunter, Hunter.” Rostit de treizeci de mii de glasuri.

Cum rămăseseră cu ochii la el, repetându-i numele, nu a avut încotro, şi l-a urmat pe Peter din Sud în josul pantei, iar mulţimea s-a dat deoparte, făcându-i pârtie, până a ajuns pe fundul văii, unde, cu câteva momente mai înainte, copiii ţopăiseră şi dansaseră. Acum încremeniseră şi ei, privindu-l respectuos pe marele războinic al cărui nume era scandat de atâta lume.

A fost condus spre primul rând.

— Îţi mulţumesc, Peter.

Înţeleptul a plecat.

Venind dinspre stânga, radioşi de mândrie, dar străduindu-se să nu o arate, fiul şi fiica lui, Samuel şi Marie, şi-au croit drum spre el. Le-a făcut cu ochiul şi a zâmbit.

Ovaţiile nu se încheiaseră. *Hunter, Hunter, Hunter, Hunter.* A ridicat mâna şi a mulţumit din nou mulţimii. Oamenii aşteptau pe pantele văii, un amfiteatru natural. Porţiunea de şaptezeci de metri lăţime care trecea prin mijlocul văii slujea drept drum pentru paradă, şi absolut nimeni nu îndrăznea să calce acea porţiune înierbată. Aşa era obiceiul. Calea pe care Justin avea să vină călare împărţea valea în două, fiind la numai treizeci de metri de locul în care stăteau.

La nici trei metri depărtare, o fetiţă, având probabil nouă sau zece ani, cu un crin mic şi alb prins în păr, s-a uitat la el cu ochi căprui şi uriaşi. *În uimirea ei că se află atât de aproape de această legendă, a uitat să mai ovaţioneze,* a gândit Thomas. I-a zâmbit şi a salutat-o cu o plecăciune din cap.

Gura ei rotundă s-a destins într-un zâmbet generos. A observat că era ştirbă de un dinte. Pesemne că nici nu împlinise nouă ani.

— E adorabilă, a spus Rachelle, care se afla alături de el şi îl văzuse privind-o.

Mulţimea a continuat să-i scandeze numele.

Nimeni nu a dat semnalul. Pe cer nu a apărut nicio lumină care să anunţe vreo schimbare. Cu toate acestea, totul s-a modificat în decurs de două scandări. S-a auzit *Hunter, Hun…* — apoi s-a lăsat tăcerea.

Liniştea profundă, parcă vibrantă, i s-a părut mai asurzitoare decât tumultul care o precedase.

A privit spre vale şi a văzut că toţi de acolo întorseseră capetele spre stânga. Acolo, unde sfârşeau copacii şi începea iarba, apăruse un cal alb. Iar călare pe el era un bărbat purtând o tunică albă, fără mâneci.

Sosise Justin din Sud.

Doi războinici îmbrăcaţi în costume tradiţionale de luptă stăteau călare alături, în spatele lui. *Justin şi cei doi saltimbanci ai lui,* a gândit Thomas.

Vreme de câteva momente, care au părut să se prelungească mai mult decât era nevoie, Justin a rămas perfect neclintit. Purta pe cap o coroană de flori albe. În jurul bicepşilor şi antebraţelor avea cercuri făcute din alamă, iar cizmele îi erau legate sus, ca pentru bătălie. Ţinea un pumnal prins de pulpă, iar o sabie cu

mânerul negru, vârâtă într-o teacă roşie, atârna dinapoia lui. Stătea în şa cu siguranţa războinicului călit în lupte, dar arăta mai mult a prinţ decât a soldat.

Ochii lui au căutat spre mulţime, au zăbovit asupra lui Thomas preţ de o clipă, apoi s-au mutat, privind altundeva. Şi asta fără niciun sunet.

Calul lui a scurmat pământul o dată, apoi a coborât în vale.

Un muget a făcut pământul să se cutremure, o erupţie de energie până atunci reţinută, zăvorâtă în gâtlejurile a treizeci de mii de oameni. Care şi-au azvârlit pumnii strânşi spre cer, strigând plini de patimă. Tunetul glasurilor părea să se hrănească din el însuşi, şi chiar după ce Thomas a crezut că atinsese punctul maxim, vacarmul a crescut în intensitate.

Se găseau la cinci kilometri depărtare de sat, însă nu se îndoia câtuşi de puţin că obloanele de la ferestrele fiecărei case zdrăngăneau în acele momente. Câţi urlau în acele clipe doar pentru că cei de lângă ei făceau la fel? Câţi ţineau să sărbătorească, indiferent de motiv? După câte se părea, mai toţi.

A aruncat o privire spre Rachelle, care, luată de valul general, surâdea şi striga. A zâmbit. La o adică, de ce nu? Orice războinic trebuia să fie onorat, iar Justin din Sud, deşi merita să fie respectat şi din alte privinţe, sigur merita salutat cu respect. Iar membrii Consiliului să transpire în robele lor. Astăzi era ziua cea mare a lui Justin.

Thomas a ridicat pumnul în semn de salut.

Încet, cu paşi apăsaţi în mod voit, Justin şi-a îndrumat calul spre vale. A privit drept în faţă, fără să salute mulţimea. Însoţitorii lui au mărşăluit înainte, rămânând la treizeci de metri în urmă.

În acea clipa s-a pornit scandarea. Tunetul a căpătat forma unui cuvânt care a răsunat din gâtlejurile tuturor celor aflaţi în vale şi, probabil, dincolo de ea: bărbaţi, femei şi copii.

…Justin, Justin, Justin, Justin…

…până când totul a sunat ca nişte detonaţii care însoţeau fiecare rostire a numelui.

Justin! Justin! Justin! Justin!

Până atunci, Thomas nu mai asistase la o asemenea demonstraţie de respect şi credinţă faţă de vreun om. Faptul că Justin accepta acele laude fără să etaleze măcar un zâmbet de modestie părea să justifice încă o dată acea adoraţie. Era ca şi cum ar fi ştiut că merita totul şi că era dispus să accepte.

Aerul vibra de ţipete. Frunzele copacilor aflaţi de-a lungul râului au tremurat. Thomas a simţit sunetul atingându-i pântecul şi făcându-i inima să tresalte.

Justin! Justin! Justin! Justin!

Justin a intrat călare până la jumătatea văii, după care şi-a strunit calul. Apoi s-a ridicat în scări, a azvârlit pumnul spre cer, şi-a ridicat capul şi a început să răcnească ceva.

La început, oamenii nu au reuşit să priceapă cuvintele din cauza urletelor, dar imediat ce şi-au dat seama că el spunea ceva, au început să se liniştească. Striga un nume. Urla un nume către cer.

Numele lui Elyon.

Thomas s-a simţit scăldat în sudori reci. Justin pretindea autoritatea Creatorului. Şi făcea asta ştiind cât se poate de bine că împotriva lui fusese pronunţată o provocare. Consiliul avea să spumege de furie. Dacă era nevinovat, atunci se purta cu şiretenie şi încerca să manipuleze lumea.

Cu pleoapele strânse şi faţa schimonosită, striga numele Creatorului său ca unul care se simţea sfâşiat între recunoştinţă şi spaimă îngrozitoare. Valea a rămas împietrită de nesiguranţă.

Cu un ultim ţipăt nesfârşit, care i-a stors de aer plămânii, a răcnit numele: *Ellllyyyyonnnnnn!*

Apoi s-a aşezat înapoi în şa şi s-a întors încet către Thomas.

— Te salut, Thomas de Hunter, a spus.

A înclinat din cap. Însă nu a putut merge atât de departe încât să îl salute la rândul său, mai ales din cauza provocării existente.

Justin a plecat capul drept răspuns. S-a uitat la oameni, întâi spre cei aflaţi în partea cealaltă, întorcându-şi calul ca să ajungă cu privirea, apoi spre cei aflaţi dincoace. Armăsarul lui a tropăit agitat, dar el părea să caute din ochi pe cineva.

Copiii, a gândit Thomas. *Se uita la copii.*

Şi-a rotit calul înapoi şi s-a uitat din nou spre cei de dincolo de vale. Apoi, din nou către cei din partea aceasta, căutând mereu cu ochii verzi.

La mai bine de zece metri de Thomas, o fată a ieşit din mulţime, a făcut câţiva paşi spre pajişte, apoi s-a oprit. Părul blond îi cădea peste umeri. Îşi ţinea braţele moi pe lângă trup. O mână îi era sfrijită, terminându-se cu un ciot. Tremura din cap până în picioare, iar pe obraji îi curgeau lacrimi.

S-a gândit imediat că mama ar fi trebuit să-şi cheme sărmana copilă imediat la locul ei. Tradiţiile înstăpânite erau foarte limpezi: nimeni nu avea voie să se apropie de un războinic onorat în marş. Era un moment de ordine şi respect, nu generator de haos.

Însă apoi a observat că Justin se uita direct la acea copilă. Cu siguranţă că nu pe ea o căutase din ochi.

Un băieţel cu părul ciufulit a ieşit din rând şi s-a oprit chiar în spatele fetiţei.

Spre uimirea lui, Thomas a văzut lacrimi pe obrazul lui Justin. A ignorat mulţimea strânsă acolo şi a schimbat o privire lungă cu fetiţa.

— O cunoaşte, a şoptit Rachelle.

Pe neaşteptate, Justin s-a lăsat să lunece din şa, apoi, ajungând pe pământ, a rămas faţă în faţă cu fata. După aceea s-a lăsat pe un genunchi şi a desfăcut braţele larg.

Ea a dat fuga spre el, plângând cu scâncete. În alergare, tunica ei albă a scos foşnete frecându-se de picioarele ei mici, iar florile prinse în păr i-au căzut la pământ.

Fetiţa s-a ciocnit de Justin în mijlocul câmpului de paradă. Braţele lui s-au încolăcit în jurul trupului ei şi au ţinut-o cu delicateţe. Thomas a simţit un nod în gât.

Fata i-a arătat mâinile, iar el i le-a sărutat. Apoi s-a ridicat şi a condus-o la vreo zece metri de cal, unde toţi cei din vale au putut să o vadă limpede. I-a şoptit ceva la ureche, după care a continuat să păşească, în vreme ce ea a rămas nemişcată. Ce avea de gând?

Justin şi-a plimbat privirea peste mulţime fără să clipească.

— În această zi vă spun că războinicii cei mai mari dintre voi sunt copiii, a strigat să-l audă toţi. Cu unii ca ei veţi purta un nou fel de război.

S-a întors cu faţa spre fată, care acum zâmbea cu gura până la urechi. O sclipire i-a iluminat ochii lui Justin. A întins mâna spre ea.

— V-o prezint pe prinţesa mea. Lucy!

Era imposibil de spus dacă acea reprezentaţie era o înşelătorie ori un gest de perfectă sinceritate. Oricum, era un spectacol sclipitor.

Justin şi-a scos cununa albă de pe cap, a aşezat-o cu delicateţe pe capul fetei şi s-a retras doi paşi. S-a lăsat într-un genunchi, şi-a dus o palmă la piept şi a ridicat cealaltă mână spre mulţime.

Un strigăt spontan a răsunat din rândul oamenilor.

Thomas a avut senzaţia că dacă fata ar fi zâmbit cu şi mai multă vioiciune, faţa ei s-ar fi despicat în două. Alături de el, Rachelle se ştergea la ochi.

Emoţionat, Justin a făcut un semn către băiat, care s-a apropiat în fugă.

— Şi acesta este prinţul meu, Billy!

L-a smuls pe băiat de jos şi l-a rotit în aer. După aceea, i-a condus pe amândoi copii spre calul lui, a urcat în şa şi i-a ridicat şi pe copii, pe Lucy în spate, iar pe Billy în faţă. A lăsat hăţurile în mâinile băiatului şi a îmboldit calul să pornească.

Tunetul s-a pornit din nou, de astă dată amestecat cu ovaţii în onoarea lui Lucy şi Billy. Justin nu s-a grăbit să mulţumească mulţimii pentru aceste onoruri. Cine îl privea călărind atât de sigur pe sine şi bucurându-se de recunoştinţă ar fi socotit că era un rege din poveştile antice, iar nu un rătăcitor al pădurii, care abandonase Garda, iar acum vorbea de trădare.

Când, în cele din urmă, a ajuns la celălalt capăt al văii, Justin a aşezat copiii la pământ şi a dispărut printre copaci.

— Acum mai crezi că vom avea o luptă la provocarea de mâine? L-a întrebat Rachelle.

Vacarmul se stinsese, iar valea se golea.

— Justin e ori un om demn de toate aceste laude, ori unul care merită să moară, a răspuns Thomas, situaţie în care e mai primejdios decât aş fi bănuit vreodată.

— Şi, în realitate, tu ce crezi că e?

A privit lung către copacii care îl înghiţiseră pe Justin. Să fi fost aceea imaginea înşelătoriei ori cea a harului? În ultimă instanţă, nu prea avea importanţă, fiindcă oricum reprezenta cu siguranţă chipul trădării. Omul care încheia pacea cu fiii Shataikilor nu putea fi un credincios urmaş al lui Elyon.

— Thomas, iar te îndepărtezi de mine.

— Cred că e un om foarte primejdios. Dar să lăsăm poporul să hotărască mâine.

— Eu am impresia că au hotărât deja.

— Asta pentru că nu i-ai auzit pe ceilalţi. Nu au fost cu toţii aici astăzi.

17

Preşedintele Robert Blair nu dormise de douăzeci şi patru de ore. Atmosfera era încordată, gata să croiască drum panicii. Nimeni nu era mulţumit. Cu toţii, până la ultimul om, se simţeau nelalocul lor. Purtau titluri precum preşedinte al Statelor Unite, sau secretar al apărării, sau director al Agenţiei Centrale de Informaţii, dar în sinea lor fiecare rămăsese bărbat sau femeie stând pe ţărm, cu faţa la un val mareic care îi împiedica să vadă orizontul. Nimeni nu o rupsese la goană, nu se duceau lupte, era vorba doar de o stare de încordare.

Neadevărat. Dumnezeu încă exista. Lucrurile le scăpaseră de sub control, aflându-se acum în mâinile Lui – un gând înspăimântător, dacă se ţinea seama de lipsa de înţelegere din parte-I în asemenea chestiuni.

Mai era şi Thomas Hunter.

Cu faţa rotundă roşie de furie, liderul majorităţii din Senat, Dwight Olsen, a lovit puternic cu palma în tăblia mesei.

— Trimiteţi armele! A strigat el, fulgerându-l cu privirea pe preşedinte. Pentru numele Domnului, nu mai avem vreme. Daţi-le ce vor. Deţinem tehnologia, deci putem reconstrui totul, o putem lua de la început, dar avem nevoie de o perioadă de linişte. În cazul în care consideraţi că poporul american aprobă acest joc de pocher…

S-a oprit brusc. *Nu judecă prea clar,* a socotit preşedintele. Dar nimeni nu mai era în stare să gândească limpede.

— *Mă* gândesc să trimit rachetele, Dwight. Dar armate şi pe o traiectorie care să distrugă Parisul. S-ar putea ca Israelul să ne-o ia înainte.

Dăduse deja aprobarea pentru transporturi, dar ţinând seama de aroganţa lui Olsen, deocamdată ţinea ascuns acest lucru.

— Înseamnă că tu şi Benjamin sfidaţi hotărârea pe care au luat-o ruşii, chinezii şi chiar englezii. Ei par a avea mai mult bun-simţ…

— Taci!

Uşurel, Robert.

— Ţine-ţi gura şi ascultă-mă. Nu prea eşti în stare să analizezi situaţia în toată claritatea ei. Ruşii se conformează deciziei luate de cei de la Paris deoarece sunt mână în mână. La fel şi chinezii – presupunem în baza informaţiilor pe care tocmai ţi le-am dezvăluit. Pe de altă parte, Arthur i-a convins pe omologii noştri britanici să acţioneze la unison cu Parisul în baza cuvântului meu că, în ultimă instanţă, noi nu vom proceda la fel. Vom trimite rachetele drept semn de bună credinţă. Dar prefer să mor decât să le dau acelor demenţi până şi un pistol pe mână, fiindcă sunt în stare să-l întoarcă împotriva noastră şi să apese pe trăgaci.

— Dar avem cuvântul lor că…

— Nu au intenţia de a se ţine de cuvânt!

— Nu avem cum să ştim.

— Ce Dumnezeu, sunt terorişti!

— Dacă noi sau Israelul facem vreo greşeală ridicolă, cum ar fi o lovitură de descurajare, ne vei trimite pe toţi în mormânt în baza unei presupuneri care este mai curând greşită decât corectă.

Preşedintele s-a uitat spre Graham Meyers. Secretarul apărării ascultase la fel de răbdător ca toţi ceilalţi. De astă dată, i-a sărit în ajutor.

— Israelul nu va încerca aşa ceva. Informaţiile pe care le avem…

— Ia terminaţi cu prostiile astea referitoare la informaţii. De unde? Ce informaţii aveţi?

Meyers s-a uitat scurt spre preşedinte, care a lăsat capul în pământ.

Hai, Grant, rosteşte adevărul. Nu ne mai putem juca de-a şoarecele şi pisica dacă avem de a face cu acest idiot.

— Provin din aceeaşi sursă care l-a localizat pe Valborg Svensson.

Olsen a clipit de nedumerire.

— Svensson. Deci l-aţi descoperit, a spus el pe un ton trădând neîncrederea.

— Da, Dwight, l-am găsit, a întărit preşedintele. În urmă cu opt ore, a doborât un aparat C-17 care efectua un zbor la joasă altitudine pe deasupra locului unde-şi avea sediul.

— Unde s-a întâmplat?

— În Indonezia. Pe de altă parte, acum două ore am primit un comunicat din partea francezilor. Susţin că pot prezenta dovezi indubitabile că Svensson deţine antivirusul. Evident că au vrut să ştie dacă eram siguri.

Gulerul lui Olsen era deja înnegrit de sudoare.

— Şi ce măsuri s-au luat?

— Pilotul a raportat situaţia înainte ca aparatul să fie doborât. Nu ştim cine a supravieţuit. S-au activat trei radiofaruri când s-au deschis paraşutele, dar de atunci încoace nu s-a primit niciun semn, de aceea presupunem că s-a întâmplat ceea ce era mai rău. În urmă cu şapte ore, de la baza Hickam din Hawaii a decolat o escadrilă de avioane de luptă invizibile şi trei C-17. Acum o oră au fost paraşutaţi patruzeci de luptători SEAL la locul de unde specialiştii noştri consideră că s-a lansat racheta Stinger care ne-a doborât aparatul. Despre astfel de informaţii vorbim.

— Prin urmare, este posibil să-l găsim pe Svensson, dar şi antivirusul.

— Există şanse. Adevărat.

— Dar cum de l-au găsit oamenii voştri atât de repede pe Svensson?

Blair a ezitat, după care a decis să termine ceea ce începuse.

— Thomas Hunter, a rostit el. Sunt convins că-ţi aduci aminte de el. Individul cu puteri psihice, parcă aşa te-ai referit la el. Comunicatul primit din Franţa mai susţinea că Noua Credinţă îl are în custodie şi că orice alte încercări de intervenţie militară îi va costa viaţa pe el şi pe Monique.

Liderul majorităţii din Senat a fost luat cu totul pe nepregătite de această dezvăluire.

— Bun, prin urmare, aveţi un psihic în mediul vostru de informaţii. Şi înţeleg că acest individ v-a spus că Statele Unite nu vor primi antivirusul la vreme. Iar acum ne vom baza întreaga strategie pe această revelaţie a lui. Aţi avut în vedere ideea logică potrivit căreia, dacă i se oferă antivirusul Franţei, Statele Unite se află la depărtare de numai şapte ore de zbor? Nu are nicio importanţă la cine ajunge antivirusul; oamenii

noştri de ştiinţă îl pot copia după ce îl prelevează de la orice purtător.

Discutaseră acest scenariu şi existau destule modalităţi prin care Svensson să împiedice Statele Unite să între în timp util în posesia antivirusului pentru a-l multiplica. Însă Thomas susţinuse cu multă convingere că nu vor primi antivirusul. Având în vedere ultima lui reuşită, Blair era dispus să îi dea crezare.

— Tot ce se poate. Accept asta cu unele rezerve, după evaluare. Noi sperăm că vom evita să ajungem într-o asemenea situaţie.

— Dumnezeu mi-e martor că aşa sper şi eu. Dar dacă jucăm prea dur cu franţuzii în privinţa asta, o să-ţi pun întreaga naţiune în cap.

— Voi accepta acest lucru în baza evaluării. Dacă misiunea care se desfăşoară în prezent dă greş, armele vor fi predate conform programării. Nu voi întreprinde nicio acţiune necugetată; ai cuvântul meu. Doar ca ultimă soluţie. Dar nu te aştepta să mă predau chiar de acum. Acordă-mi măcar atâta credit, ce Dumnezeu! Dacă-ţi închipui că indivizii ăştia ne vor lăsa să trăim, înseamnă că nu vezi clar ceea ce se petrece.

— Mda, mereu am trăit în lumi diferite, n-am dreptate? Sper că-i poţi convinge pe israelieni să-şi păstreze calmul.

— Calmul, în niciun caz. Deja, îndărătul uşilor închise, au început să se suie pe pereţi. Dar am angajamentul lui Benjamin că se vor preface măcar că se supun, cel puţin o perioadă. Dwight, înţelegi, sper, că ei nu vor ceda fără luptă, da?

— Nişte nesocotiţi, a aruncat Olsen, pregătindu-se de plecare. Între timp, oamenii din ţara noastră habar nu au ce îi aşteaptă. Va trebui să le spunem adevărul cât de curând. Îţi promit că vor fi furioşi că nu au fost informaţi din vreme.

— Aş fi pariat că vei profita de acest amănunt ca să-l foloseşti în plan politic.

Dwight i-a aruncat o privire de rămas-bun, iar Blair a fost convins că pe tot parcursul discuţiei omul se gândise numai la viitorul lui politic. Probabil că era singurul lucru care explica faptul că nu se repezise să anunţe presa în legătură cu ceea ce ştia.

— Să păstrezi discreţia privind convorbirile de acum, l-a prevenit preşedintele.

Dwight Olsen s-a răsucit pe călcâie.

— Îţi acord două zile. Dacă sunt de acord cu ce văd, s-ar putea să joc alături de tine. În caz contrar, nu promit nimic.

— Dacă faci dezvăluiri privind discuţia de faţă, voi cere arestarea ta.

— În baza cărei acuzaţii?

— Trădare. Divulgarea de secrete privind operaţiunile militare reprezintă o infracţiune prevăzută de lege. *Există* un virus, dar întreprindem şi acţiuni militare.

Era vorba mai mult de un bluf decât de o ameninţare adevărată, dar lui Blair nu-i păsa.

— Domnule.

Primea o comunicare prin intercom.

— Da?

— Raport din Hawaii.

A surprins privirea curioasă a lui Olsen. Era vorba de misiune. Secretarul cu apărarea a ridicat spre tavan ochii mari.

— Spune, Bill.

Zece secunde mai târziu, Graham Meyers avea în mână un dosar cu coperte roşii. Şi-a trecut repede privirea peste raport. Olsen s-a strecurat discret înapoi în sala de şedinţe. Preşedintele îşi desfăcuse cravata care îi stătea deja larg.

— Hai, spune tot, ce Dumnezeu.

— Misiunea a descoperit locul şi a pătruns într-un mare complex aflat pe un versant al muntelui Cyclops. Nu s-au înregistrat pierderi umane. Dar locul era abandonat.

— Poftim?

— De câteva ore. Au recuperat câteva computere, dar hard discurile lipsesc. Locul este curat, a zis Grant, şi a ridicat privirea. Există probe că în acest complex a fost ţinut ca prizonier cel puţin un soldat de-al nostru. S-au descoperit nasturi de la o uniformă a armatei americane.

— Hunter.

Cei din încăpere au rămas muţi.

— Nu pot fi departe, a rostit cineva.

Preşedintele şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Găseşte-l!

18

Sărbătorirea se desfăşurase până noaptea târziu, aşa cum se întâmpla mereu în cursul celor trei zile în care pădurenii ţineau Adunarea anuală. Muzică şi dans, joacă şi mâncare, chiar prea multă. Şi băutură, desigur. Vinuri şi bere din fructe. De toate şi orice, lucruri care stimulau amintiri despre Marea Romanţă din pădurea colorată.

Ceremoniile inaugurale au inclus defilarea fiecărui trib de-a lungul drumului care ducea spre lac, având în frunte bătrânii înţelepţi. Ciphus a condus cel mai mare grup, cel din Pădurea Mijlocie, urmat de celelalte, în funcţie de situare, de la nord la sud.

În jurul lacului au ars douăzeci de mii de torţe când Ciphus a recitat profesiunea de credinţă şi le-a reamintit tuturor de ce trebuie să respecte litera Marii Romanţe fără nici cea mai neînsemnată abatere, aşa cum ar fi făcut însuşi Elyon. Religia lor era simplă, cuprinzând doar şase legi ca fundament, însă celelalte, pe care Consiliul le perfecţionase de-a lungul anilor în sprijinul aplicării şi respectării celor şase, era necesar să capete aceeaşi importanţă, a susţinut el. Pentru a demonstra iubirea de Elyon, oamenii trebuiau să se dăruiască trup şi suflet căilor lui, fără a face nici cel mai mic compromis.

Epuizat, Thomas se prăbuşise în pat foarte târziu, dormise având vise apăsătoare în care era torturat, iar când s-a trezit îl preocupau două gânduri.

În primul rând, să descopere cine ar putea fi Carlos în acea realitate, dacă era cumva posibil, aşa cum Rachelle sugerase în treacăt. O pistă firavă, desigur, dar urmărirea ei era singura soluţie pe care şi-o imagina ca să evadeze din temniţă împreună cu Monique.

În al doilea rând, era vorba de provocare, care avea să se desfăşoare în acea după-amiază. În afară de faptul de a o fi anunţat, Consiliul păstrase o tăcere înţeleaptă în privinţa lui Justin. Cu toate acestea, subiectul fusese comentat de toată lumea din sat.

Unii se întrebau de ce era necesară o cercetare – doctrina lui Justin nu se deosebea prea mult de aceea pe care pădurenii o urmaseră atâta vreme. El vorbea de iubire. Iar Marea Romanţă nu tot la iubire se referea? Da, îndemnurile lui privind pacea cu Hoarda erau foarte greu de urmat, însă acum vorbea de iubire. Poate se răzgândise.

Alţii se întrebau de ce Justin nu era surghiunit fără multă vorbă – învăţăturile lui reprezentau un afront evident la tot ce era sacru în privinţa Marii Romanţe, *începând* chiar cu propovăduirea păcii. Cum să cadă cineva la pace cu duşmanii lui Elyon? Iar învăţăturile lui se deosebeau doar pentru că acţionau împotriva Marii Romanţe, spuneau aceştia.

Amfiteatrul unde avea să se ţină provocarea era suficient de spaţios ca să găzduiască douăzeci şi cinci de mii de persoane, ceea ce era aproape convenabil, deoarece numai adulţii puteau asista. Restul urmau să-şi găsească locuri în pădure, deasupra structurii mari, circulare, situată pe malul vestic al lacului.

La scurt timp după amiază, lespezile de piatră care slujeau drept bănci pe pământul terasat erau aproape pline. La ora când soarele ajunsese la jumătatea drumului său spre asfinţit, nu se mai găsea loc nici măcar în picioare, darămite jos.

Thomas stătea împreună cu Rachelle şi locotenenţii săi într-unul dintre chioşcurile de unde se vedea întregul spectacol.

— Ar fi trebuit să fiu în deşert acum, pe urmele Hoardei, a mormăit Thomas.

— Să nu-ţi închipui că nu ţi se va cere să-ţi joci rolul aici, a spus Mikil. După ce terminăm, plecăm după Hoardă şi voi fi prima care ţi se va alătura.

Stătea alături de Jamous. Cei doi îşi anunţaseră planurile de căsătorie în timpul sărbătoririi din seara precedentă. În dreapta lor, William privea atent spre mulţime.

Rachelle şi-a lăsat palma pe braţul lui Thomas. Doar ea înţelegea dilema în care se zbătea.

— Mikil, chiar dacă va avea loc o luptă, nu-l voi ucide. Surghiunul, dar nu moartea.

— Prea bine. Surghiunul e de preferat, decât să îi oferim libertatea de a otrăvi minţile copiilor noştri.

El a respirat adânc să se calmeze.

— Trebuie să plec din nou după Cărţile de Istorii.

— De data asta voi pătrunde şi eu în cort, a zis Mikil. Mă pot lipsi de restul Adunării. Ne ocupăm de Justin, iar după aceea plecăm să-ţi găsim cărţile. Iar Jamous va veni cu noi.

Acesta a sărutat-o pe buze.

— Alături de tine, sunt în stare să traversez şi deşertul.

— Mereu, a adăugat ea.

— Mereu, a repetat el, şi s-au sărutat din nou.

Mulţimea a tăcut brusc.

— Vin.

Thomas s-a apropiat de balustradă şi a privit în jos, spre amfiteatru. Ciphus cobora panta întinsă îmbrăcat cu roba lungă şi albă de ceremonial. În urma lui se găseau ceilalţi şase membri ai Consiliului. S-a apropiat de o platformă spaţioasă din mijlocul câmpului. Şapte torţe mari ardeau în semicerc în jurul celor opt scaune înalte de lemn. Pe o masă aşezată între ele stătea un vas cu apă.

Au păşit tăcuţi spre şapte dintre scaune. Cel de-al optulea a rămas neocupat. Dacă Justin câştiga ancheta, i se permitea să stea alături de ceilalţi, ca semn al acceptării lui. Cum Consiliul declanşase ancheta, membrii lui nu erau obligaţi să-i accepte doctrina, dar cu vremea, chiar şi aceasta avea să fie încorporată în Marea Romanţă.

S-au aşezat pe scaune şi s-au întors cu faţa spre un podium mai mic, asemănător, situat la douăzeci de metri de al lor, pe care se găsea un singur scaun.

— Unde e Justin? A întrebat Mikil în şoaptă.

Ciphus a ridicat mâna pentru a cere tăcere, deşi gestul nu era necesar – nimeni nu se clintea, iar muţenia era generală. Dacă Thomas ar fi tuşit cumva, probabil că toată lumea din arenă l-ar fi auzit.

— Consiliul va lansa provocarea filosofiei lui Justin din Sud la această a zecea Adunare a pădurenilor, a răsunat puternic şi limpede glasul lui Ciphus. Justin din Sud, te chemăm aici.

Membrii consiliului s-au întors către panta pe care o coborâseră. Pe coama ei, şapte copaci mari marcau singura intrare în amfiteatru.

Nu a apărut nimeni.

— Nu va apărea înaintea noastră, a spus Mikil. Ştie că greşeşte şi…

— Hei, dar cine e acela? A întrebat William.

Un sătean se ridicase de pe unul dintre locurile aflate ceva mai jos. În loc de tunică scurtă, care era mai agreată, purta una lungă, cu glugă. Şi în picioare avea cizme de soldat.

— El e, a zis Jamous.

Membrii Consiliului încă nu-l văzuseră. Bărbatul s-a apropiat de scaunul izolat, s-a aşezat pe el şi apoi şi-a tras gluga pe spate.

— Justin din Sud acceptă provocarea voastră, a rostit el cu glas puternic.

Membrii Consiliului s-au răsucit în acelaşi timp spre el. Un murmur general s-a propagat prin amfiteatru. Dar şi câteva hohote de râs.

— E cutezător, trebuie să recunosc, a vorbit Mikil.

Thomas a avut impresia că vede fum ieşind din urechile lui Ciphus.

Bătrânul a ridicat mâna, cerând linişte, pentru că de această dată era nevoie. S-a apropiat de vas, şi-a afundat mâinile în apă şi le-a uscat pe un prosop mic. În spatele lui, ceilalţi membri şi-au reluat locurile.

Ciphus a păşit încoace şi încolo pe marginea podiumului şi s-a tras de barbă.

— Din nefericire, exact acest fel de scamatorie te-a înşelat, prietene, a zis el, suficient de tare însă ca să fie auzit de lume.

— Nu doresc câtuşi de puţin să evit întrebările importante pe care mi le vei pune, a răspuns Justin. Ceea ce spunem astăzi, nu felul în care arătăm, ne va face să câştigăm sau să pierdem inimile oamenilor.

Ciphus a şovăit, apoi s-a adresat celor prezenţi.

— Atunci, ascultaţi ce am de spus. Bărbatul pe care îl vedem şezând dinaintea noastră astăzi este un războinic de temut, care, într-o vreme, a adus pădurilor multe victorii. Este genul de om care iubeşte copiii, care mărşăluieşte ca un adevărat erou şi acceptă laudele cu eleganţă. Ştim cu toţii aceste lucruri. Pentru fiecare dintre aceste merite îi datorez recunoştinţa mea. Îţi

mulţumesc, Justin din Sud, a rostit, şi a plecat capul spre acesta, care i-a întors gestul.

Ciphus nu e chiar nepriceput, a gândit Thomas.

— Cu toate acestea, se spune că în ultimii doi ani, acest om a răspândit otrava blasfemiei împotriva lui Elyon în întreaga Pădure de Sud. Misiunea noastră de azi este de a stabili adevărul. Noi nu judecăm omul, ci doctrina. Şi, ca în cazul oricărei provocări, voi, oamenii, veţi fi judecătorii după ce vom încheia de înşiruit argumentele noastre. Aşadar, vă invit să chibzuiţi cu înţelepciune.

Din stânga lui Thomas s-au auzit murmure, glasuri care-şi exprimau deja nemulţumirea. Erau sigur din Pădurea de Sud, sprijinitorii cei mai acerbi ai lui Justin. Unde erau cei doi care pătrunseseră în Valea Tuhan împreună cu Justin? Ronin şi Arvyl, dacă Jamous nu le încurcase cumva numele. Glasurile lor se auzeau cu certitudine în mulţime, dar nu în partea de jos a amfiteatrului, aşa cum s-ar fi aşteptat. Pe de altă parte, Justin avea obiceiul de a purta singur bătăliile personale şi de a-şi apăra propria filosofie. Probabil că le interzisese orice amestec.

— Tăcere!

Mulţimea s-a liniştit din nou.

— Nu va dura mult. În realitate, e o chestiune simplă. Cred că la această cercetare am putea pune copiii să voteze, şi am ajunge la un verdict clar şi drept. Iată cum stau lucrurile, a zis şi s-a întors către Justin.

— Este adevărat ori nu că Hoarda este marele duşman al lui Elyon?

— Este adevărat, a răspuns Justin.

— Corect, cu toţii ştim asta. Aşadar, este adevărat ori nu că acela care conspiră cu duşmanii lui Elyon conspiră împotriva lui Elyon?

— Este adevărat.

— Da, desigur. Cu toţii ştim la fel de bine. Prin urmare, este adevărat sau nu că recomanzi stabilirea unei legături cu Hoarda prin negocierea unei păci?

— Este adevărat.

Din rândurile mulţimii s-a auzit o exclamaţie de nedumerire. Murmure provocate de uimire au izbucnit din partea stângă, în

timp ce din dreapta au răsunat cereri să se facă linişte. Cu un semn din mână, Ciphus a făcut din nou mulţimea să tacă. L-a măsurat atent pe Justin, gândind fără îndoială că acesta punea la cale cine ştie ce şarlatanie.

— Înţelegi, sper, că orice înţelegere cu Hoarda a fost socotită întotdeauna drept trădare. Potrivit cuvântului rostit chiar de Elyon, noi nu încheiem compromisuri cu duşmanul lui. Credem cu tărie în profeţia băiatului, cum că Elyon va găsi o cale pentru a scăpa lumea de această pacoste care a căzut asupra noastră. Cu toate acestea, tu laşi impresia că vrei să faci pace cu Hoarda. Asta nu este blasfemie?

— Ba da, blasfemie, a confirmat Justin.

Omul acesta şi-a pierdut minţile, a gândit Thomas. Rostind acele cuvinte, se condamnase de unul singur la surghiun.

— Problema este, a continuat Justin, o blasfemie împotriva cui? Împotriva Marii Romanţe sau chiar a lui Elyon?

Ciphus a rămas şocat de acea afirmaţie.

— Şi socoteşti că există vreo deosebire?

— O mare deosebire. Nu în spirit, ci în formă. Încheierea păcii cu Hoarda ar putea pângări Marea voastră Romanţă, dar nu e o blasfemie faţă de Elyon. El ar face pace cu orice om, bărbat, femeie sau copil, din această lume, chiar dacă duşmanii lui se află pretutindeni, chiar şi aici, în acest loc.

S-a lăsat tăcere. Oamenii păreau prea copleşiţi ca să scoată vreo vorbă. *Şi-a semnat singur condamnarea,* a gândit Thomas. Ceea ce spusese avea o oarecare prospeţime, cuprinzând chiar o idee pe care ar analiza-o şi el dacă ar fi teolog. Însă Justin respingea tot ce era sacru, mai puţin pe Elyon. Punând la îndoială Marea Romanţă, îl includea şi pe Elyon.

— Vrei să spui că noi suntem duşmanii lui Elyon? A întrebat Ciphus cu glas tremurând.

— Iubiţi lacul şi copacii, şi florile, ori îl iubiţi pe Elyon? Aţi muri pentru acestea sau pentru Elyon? Nu vă deosebiţi deloc de Hoardă. Dacă muriţi pentru Elyon, poate aţi muri şi pentru Hoardă. La urma urmelor, şi oamenii aceia sunt ai lui.

— Ai prefera să murim pentru Hoardă? A strigat Ciphus, cu chipul împurpurat. Să murim pentru duşmanul lui Elyon, pe care am jurat să-l distrugem?

— Dacă ar fi nevoie, de ce nu?

— Acestea sunt cuvinte trădătoare faţă de Elyon! A glăsuit Ciphus, îndreptând un deget tremurător spre Justin. Eşti un fiu de Shataiki!

La rostirea acelui ultim cuvânt, dezordinea s-a instaurat în întregul amfiteatru. Au răsunat strigăte de revoltă, cărora li s-a răspuns cu ţipete de opoziţie fiindcă Ciphus putuse rosti aşa ceva împotriva acestui profet. Acest Justin din Sud. Dacă îl vor lăsa să explice, ar înţelege şi ei, au protestat aceştia.

Thomas a renunţat la orice sentimente ambivalente pe care le simţise până atunci faţă de acea audiere. Cum de îndrăznea un om care slujise sub comanda lui să sugereze ca ei să moară pentru Hoardă? Să moară în luptă, apărând lacurile lui Elyon, da. Să moară protejând pădurea şi copiii *împotriva* Hoardei, da. Să piară susţinând Marea Romanţă în faţa duşmanului care jurase să şteargă numele lui Elyon de pe faţa pământului, da.

Dar să moară *pentru* Hoardă? Să încheie pacea ca ei să fie liberi să-şi pună în aplicare înşelătoria?

Niciodată!

— Cum poate afirma aşa ceva? A întrebat Rachelle de alături. Sugerează cumva să murim pentru Hoardă?

— Ce v-am spus eu? A răbufnit Mikil. Trebuia să-l ucidem ieri, când ni s-a oferit prilejul.

— Dacă l-am fi ucis ieri, azi am fi fost şi noi morţi, a vorbit Thomas.

— Mai bine morţi decât îndatoraţi acestui trădător.

Amfiteatrul devenise un vulcan zgomotos şi dezordonat. Ciphus nu a făcut nicio încercare de a-i domoli pe gălăgioşi. S-a apropiat de vasul cu apă, cufundându-şi din nou mâinile în el. Terminase, şi-a dat seama Thomas.

Bătrânul înţelept s-a consultat, pe rând, cu ceilalţi membri ai Consiliului.

Justin a rămas netulburat. Nu a făcut niciun gest prin care să-şi explice poziţia. Părea satisfăcut, deşi nu încercase deloc să se apere. Pesemne că alesese calea luptei.

În cele din urmă, Ciphus a ridicat mâinile şi, după câteva clipe, a reuşit să liniştească mulţimea, făcându-se auzit.

— Mi-am expus părerea despre o astfel de erezie, iar acum voi veţi hotărî soarta acestui om. Să îmbrăţişăm ceea ce propovăduieşte el ori să-l trimitem departe de noi, fără putinţă de întoarcere? Ori să-i încredinţăm soarta în mâinile lui Elyon printr-o luptă pe viaţă şi pe moarte? Cercetaţi-vă inimile şi vă vom asculta.

Thomas s-a rugat ca votul să fie fără niciun dubiu. În ciuda aversiunii faţă de cele susţinute de Justin, nu voia să aibă niciun rol în acea luptă. Nu pentru că s-ar fi temut de sabia lui Justin, însă gândul de a fi târât în sprijinul consiliului nu-i surâdea câtuşi de puţin.

Pe de altă parte, s-ar fi făcut într-un fel dreptate dacă l-ar fi învins pe fostul lui locotenent într-un duel final, înainte de a-l trimite să trăiască alături de Hoardă. În orice caz, Ciphus nu va obţine moartea lui Justin.

— S-a sfârşit, a rostit el încet.

— Înseamnă că ieri nu ai fost în vale, a zis Rachelle.

Ciphus a coborât mâna dreaptă.

— Dacă spuneţi că acest om a rostit o blasfemie, să vă aud glasurile!

Un urlet tunător a clătinat chioşcul. De ajuns. Mai mult decât suficient.

Ciphus a îngăduit ţipetelor să continue până când s-a simţit satisfăcut, apoi a cerut linişte.

— Iar dacă spuneţi că acceptaţi învăţăturile acestui om şi vreţi să încheiaţi pacea cu Hoarda, să vă faceţi glasurile auzite.

Locuitorii din Pădurea de Sud aveau glasuri puternice, pentru că urletul a răsunat cu tărie. Şi a crescut în intensitate, devenind la fel de tunător ca primul. Ori să fi fost mai slab? Deosebirea nu era uşor de stabilit de către Ciphus.

Thomas şi-a simţit inima în gât. Nimeni din afara acelui chioşc nu ştia că el va apăra Consiliul în cazul unei lupte. Şi avea să se poarte o luptă. Indiferent cât de surd se voia a fi în acele momente, Ciphus nu avea cum să ia o decizie clară. Regulile erau limpezi – nu trebuia să existe nicio îndoială privind verdictul.

Ciphus a coborât mâinile, iar oamenii au tăcut. Ştiau cu toţii ce va urma. Bătrânul a rămas îndelung fără să se clintească,

parcă surprins peste măsură că mulţimea era chiar atât de divizată.

— Atunci, vom încredinţa soarta acestui om în mâinile lui Elyon, a grăit el puternic. Îl chem aici pe apărătorul nostru, Thomas de Hunter.

Mulţimea a scos o exclamaţie de uimire. Ori, mai curând, jumătate din mulţime. Cei din Pădurea de Sud, care hotărâseră să şi-l revendice pe Justin ca fiind al lor, deoarece le eliberase pădurea în urmă cu o săptămână. Aceştia nu înţelegeau de ce Justin al lor trebuia să lupte cu el.

Cealaltă jumătate a mulţimii a început să-i scandeze numele.

Ochii Rachellei s-au întunecat de spaimă. A sărutat-o pe obraz.

— Eu l-am învăţat să lupte; nu uita.

A trecut peste balustradă, iar oamenii i-au croit loc prin tribună. Şi-a prins sabia de la brâu şi a sărit peste peretele scund care despărţea terenul de tribune. Ovaţiile şi strigătele, dar şi privirea sfredelitoare a lui Justin, au făcut ca drumul până la podiumul principal să i se pară lung.

S-a oprit în faţa lui Ciphus, care a făcut semn mulţimii să tacă.

— Thomas de Hunter, comandant suprem al Gărzii Pădurii, îţi cer să aperi adevărul nostru împotriva acestei blasfemii într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Accepţi?

— Da. Dar doresc surghiunul, nu moartea pentru Justin.

— Eu hotărăsc acest lucru, nu tu, a zis Ciphus.

Nu auzise aşa ceva până în acel moment.

— Am înţeles că eu fac alegerea.

— Înseamnă că ai înţeles greşit rânduielile. Consiliul a întocmit această regulă, iar acum trebuie să o respecţi. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte. Preţul unui asemenea păcat este moartea. Nu doresc să iau în consideraţie moartea în viaţă.

Thomas s-a gândit un moment. Era adevărat că legea cerea pieirea oricui îl sfida pe Elyon. Surghiunul era un fel de moarte, o moarte în viaţă, după cum se exprimase Ciphus. Acum, însă, silit să analizeze acest lucru, şi-a dat seama că surghiunirea lui Justin putea crea probleme. Dacă intra în Hoardă şi căpăta putere sub conducerea lui Qurong? Ce se întâmpla dacă mai

apoi ar fi condus armatele lor împotriva pădurii? Probabil că pieirea era soluţia cea mai înţeleaptă, deşi nu aşa ar fi dorit.

— Atunci accept, a spus el şi a plecat capul.

— Săbii! A strigat Ciphus.

Un membru al consiliului a ridicat două săbii grele de bronz de pe podea, din apropierea scaunului său, şi le-a aşezat pe podium.

— Alegeţi-vă arma, le-a cerut Ciphus.

Thomas s-a uitat în fugă la Justin. Războinicul îl urmărea acum cu un oarecare interes. Dorea oare să moară?

A ridicat săbiile, una în fiecare mână, şi s-a apropiat de Justin.

— Ai vreo preferinţă?

— Nu.

A rotit săbiile în aer. Acestea s-au răsucit lenevos la unison, apoi s-au înfipt în scândurile podiumului, de o parte şi de alta a celuilalt.

— Insist. Nu aş vrea să se spună că l-am învins pe Justin din Sud alegând sabia mai bună.

Mulţimea a reacţionat imediat printr-un murmur de aprobare.

Justin a rămas cu privirea aţintită la Thomas, fără să se uite la săbii. A făcut un pas înainte şi a smuls-o pe cea din dreapta lui.

— Nici eu n-aş vrea, a zis, şi a azvârlit arma astfel încât s-a înfipt în pământ la picioarele lui Thomas.

A urmat un alt murmur de aprobare.

— Luptaţi! A răcnit Ciphus. Luptaţi până la moarte!

Thomas a smuls sabia din pământ şi a rotit-o de două ori ca să se familiarizeze cu ea. Era o armă obişnuită a Gărzii, echilibrată şi suficient de grea ca să reteze un cap dintr-o lovitură.

Justin a dus mâna la sabie şi a aşteptat. De ajuns cu teatrul. Cu cât mai curând se încheia lupta, cu atât mai bine. Ca să cunoşti un om într-o astfel de confruntare era suficient să-i urmăreşti ochii. Iar lui Thomas nu i-a plăcut ce a citit în ochii celuilalt. Erau prea plini de viaţă ca să îi închidă pentru totdeauna. Acel om avea o influenţă amăgitoare de nedescris, iar asta îl îngrijora.

A făcut un pas spre stânga şi a sărit pe podium, la trei metri de Justin. S-a întrebat dacă acesta dorea să moară fără a lupta, fiindcă abia dacă a tresărit la această mişcare.

A atacat şi a rotit sabia cu o forţă suficient de mare ca să-l taie în două. În ultima clipă, Justin a ridicat sabia şi a respins lovitura. Zăngănitul înfiorător de tare a răsunat în întregul amfiteatru. Era exact cum anticipase. În momentul când adversarul i-a blocat lovitura, a întins mâna stângă şi l-a bătut uşor pe obraz.

Era o mişcare pe care îi învăţase pe toţi ucenicii lui ca fiind un soi de glumă. Mikil o denumise „Obrazul”. Însă nu se aşteptase ca mâna stângă a lui Justin să ţâşnească brusc, exact în acelaşi timp. S-a simţit atins pe faţă.

Mulţimea a scos un răcnet colectiv, iar Thomas a avut impresia că aude glasul lui Mikil, al cărei strigăt de aprobare se ridicase deasupra vacarmului general.

S-a simţit dator să zâmbească. Bine. Foarte bine. Justin a surâs. Apoi i-a făcut semn cu ochiul.

Au continuat cu o repriză completă, ţinând săbiile cu ambele mâini. Lovituri, contralovituri, împunsături, parări, lovituri scurte, deplasare în jurul platformei – un duel simplu, menit să dezmorţească încheieturile şi să familiarizeze cei doi luptători unul cu celălalt. Modul de luptă nu l-a surprins câtuşi de puţin. Reacţiona la atacurile lui exact la fel ca Mikil sau William sau orice alt locotenent de-al său.

Şi era convins că nici pe celălalt nu-l surprindea nimic din stilul lui. Asta avea să se întâmple mai târziu.

Au început să adauge câteva din mişcările Marduk, fentând, eschivând, şerpuind din trup sau rostogolindu-se – sărind de pe podium pe câmp, apoi de-a lungul unei laturi a podiumului şi în jurul perimetrului. După care, din nou pe podium.

— Eşti un om bun, Thomas, i-a spus Justin, însă prea încet pentru ca mulţimea să-i audă vorbele. Mi-ai plăcut mereu. Şi încă ţin la tine, chiar foarte mult.

Săbiile lor s-au ciocnit cu zgomot.

— Ţi-ai păstrat cunoştinţele, din câte constat. Ai ucis şi câţiva dintre prietenii tăi din Hoardă cumva?

Justin a blocat o lovitură, apoi au rămas faţă în faţă, într-un moment de pauză şi confruntare fără arme.

— Nici nu ai idee în ce te-ai vârât. Să fii atent.

Thomas a făcut patru paşi în faţă. Era abordarea clasică a unei volte, însă nu a făcut saltul. Şi-a aranjat sabia ca şi cum ar fi voit să se răsucească peste ea, însă în loc să se înalţe, a făcut o rotaţie jos.

Justin ridicase deja sabia să respingă împunsătura scurtă pe care o anticipa, când, de fapt, Thomas s-a azvârlit peste cap. Acum, era mai aproape de gleznele adversarului. Totul s-ar fi sfârşit astfel, când l-ar fi doborât din picioare şi apoi ar fi lovit.

S-a răsucit în jurul sabiei, cu picioarele înainte, încordându-şi forţele pentru contactul dintre fluierul piciorului său şi pulpele lui Justin.

Cu toate acestea, brusc, pulpele lui Justin au dispărut. În ultimul moment, el simţise răsturnarea de situaţie şi, cu toate că era complet dezechilibrat, reuşise să se lanseze într-un salt peste cap în spate. Un salt înalt de pe marginea podiumului. Apoi a descris un arc aproape perfect.

A aterizat pe câmp, cu picioarele desfăcute larg şi având sabia în ambele mâini, gata să răspundă oricărei lovituri.

Thomas a văzut perfect totul în timp ce se răsucea executând lovitura care nu-şi mai găsea ţinta, astfel că s-a slujit de inerţie ca să pivoteze complet ajungând să facă un salt pe spate cu lansare de pe braţe, sărind de pe podium, executând o mişcare ce se numea biciuire pe spate.

Mişcarea de rotaţie completă în aer îl silea pe unul dintre luptători să se apere de o lovitură ucigătoare cu călcâiul în faţă, dar ea s-a transformat într-o piruetă pentru a aduce sabia, nu picioarele, într-un cerc perfect, executat cu o iuţeală ameţitoare.

A executat perfect acea figură. Justin a apreciat greşit traiectoria. S-a azvârlit însă înapoi exact la vreme ca să respingă lama în momentul când lovitura îi ţintea pieptul.

În loc să continue cu un salt pe mâini înapoi, s-a lăsat să cadă pe spate şi s-a rostogolit în direcţia opusă celei în care Thomas era purtat de inerţie.

Inteligentă mişcare. Foarte abilă. Dacă ar fi ales saltul înapoi pe mâini, aşa cum ar fi procedat mai toţi războinicii, celălalt şi-

ar fi folosit mişcarea de inerţie ca să declanşeze alt atac, înainte ca adversarul lui să-şi poată reveni complet din mişcarea precedentă.

Şi mulţimea şi-a dat seama de acest lucru. Ţipetele oamenilor amuţiseră, făcând loc tăcerii.

Justin a ajuns în picioare, într-o poziţie care-i trăda pregătirea de a riposta şi având ochii aprinşi, strălucind amuzaţi.

— Trebuia să fi acceptat promovarea pe care ţi-am oferit-o acum doi ani, în loc să-ţi vinzi inima deşertului, i-a spus Thomas. Eşti un războinic mult mai bun decât ceilalţi.

— Serios? A întrebat Justin, îndreptându-se de spate, ca şi cum acea dezvăluire îl luase prin surprindere. Atunci, lasă-mă să lupt cu tine fără sabie, a continuat azvârlindu-şi arma în ţărână. Bătălia care va urma nu va fi câştigată cu sabia.

Ţinându-şi sabia întinsă în faţă, Thomas a înaintat câţiva paşi.

— Ridică-ţi sabia, neghiobule.

— De ce, ca să te ucid?

Thomas a dus vârful sabiei la gâtul lui Justin. Acesta nu a făcut nicio încercare de a-l opri.

— Ucide-l! A răcnit Ciphus. Până la moarte!

— Vrea să te ucid.

— Dacă poţi.

— Pot. Dar nu vreau.

Acest schimb de cuvinte s-a purtat cu glas scăzut.

— Păcăleşti oamenii, făcându-i să creadă că poate exista pace când, chiar în aceste momente, Hoarda plănuieşte o trădare.

Justin a clipit mirat.

— Ridică-ţi sabia! A strigat Thomas, ca să fie auzit de toată lumea.

Celălalt a făcut un pas în spate, puţin spre stânga. Nu a luat însă în seamă sabia, lăsându-şi braţele de-a lungul trupului şi privindu-l fix.

Thomas a socotit că îi oferise omului din Sud destule şanse; scălâmbăielile lui începuseră să-l înfurie. A atacat. A parcurs distanţa din trei paşi lungi şi a lovit, slujindu-se de toată puterea. Lama l-ar fi despicat pe adversar în două fără să lase impresia că ar fi izbit ceva.

Însă Justin nu mai era în locul unde lovitura a ţintit. L-a văzut cum se rostogoleşte spre dreapta, înşfăcându-şi sabia, şi apoi, prea târziu, şi-a dat seama că fusese ademenit să se lase antrenat în acea lovitură pe care o executase deja pe jumătate.

În minte i-au răsunat cuvintele pe care le rostea mereu în timpul instruirii ucenicilor. Niciodată să nu te dezechilibrezi în lupta de la mică distanţă!

Cu toate acestea, purtat de furie, exact asta făcuse. Era posibil să-şi ucidă adversarul. Acum, acesta îl putea ucide cu uşurinţă.

În cazul unuia lent, greşeala ar fi trecut neobservată. Însă Justin s-a mişcat la fel de rapid ca el. Lovitura lui a venit din spate, cu latul sabiei, care l-a izbit drept în omoplaţi.

A căzut cu un bufnet puternic. Avea fire de iarbă între degete. În ambele mâini. Îşi pierduse sabia.

S-a azvârlit spre dreapta, rostogolindu-se pe spate. S-a trezit cu lama sabiei apăsată pe gât şi cu un genunchi presându-i plexul. Justin a îngenuncheat deasupra lui, fixându-l cu ochi verzi şi aprinşi, şi atunci şi-a dat seama că era înfrânt.

Toţi oamenii din amfiteatru rămăseseră fără suflare, la fel ca el. S-a uitat în ochii fostului său locotenent şi a descoperit un foc sălbatic.

Apoi, Justin a sărit în picioare, s-a retras şi a aruncat propria sabie în aer. În soarele după-amiezii s-a rotit de câteva ori, apoi a căzut de-a lungul, la douăzeci de metri depărtare, scoţând un duduit surd.

A păşit spre membrii Consiliului şi s-a oprit în faţa podiumului pe care aceştia stăteau.

— Campionul vostru tocmai a fost înfrânt. Aşa a glăsuit Elyon.

— Lupta este pe viaţă şi pe moarte, a spus Ciphus.

— Eu nu vreau să-l ucid pentru păcatul vostru.

— Înseamnă că Elyon nu a glăsuit, a rostit bătrânul cu glas scăzut. Acum eşti în viaţă doar fiindcă Thomas nu a reuşit să termine. Tu ai fost învins primul.

— Chiar aşa?

— Lupta nu s-a terminat, a scrâşnit Ciphus printre dinţi.

— Viaţă! A strigat cineva din mulţime. Lăsaţi-l pe Thomas în viaţă!

Oamenii au pornit să scandeze:

— Viaţă, viaţă, viaţă!

Cu un efort, Thomas s-a ridicat în picioare, simţind că i se învârte mintea. Fusese înfrânt de Justin în luptă dreaptă.

Era evident că în acele circumstanţe atât de neclare Ciphus nu ţinea să sfideze lumea. I-a lăsat să scandeze.

Justin s-a întors către mulţime.

— Îi voi îngădui să trăiască! A strigat el.

Scandările s-au liniştit, apoi au încetat.

Încet, a făcut câţiva paşi, examinând tribunele.

— Pentru că am câştigat acest drept, acum vă voi arăta adevărata cale spre pace, a zis şi s-a îndreptat spre panta care se înălţa către copacii de la intrarea în amfiteatru. În chiar aceste clipe, Hoarda plănuieşte să vă strivească folosind o armată care va face ca bătăliile purtate în sud şi vest să pară nişte încăierări de copii.

De unde ştia? Şi totuşi Thomas era convins că el nu se înşela. Trebuia să transmită ordin să se cerceteze perimetrul exterior.

S-a întors spre chioşc, şi i-a făcut semn lui Mikil să pornească. Ea şi William au dispărut.

Justin şi-a desfăcut braţele ca să liniştească mulţimea derutată.

— Tăcere! Există o singură cale de a înfrunta acest duşman. Pe calea păcii, iar astăzi eu vă voi oferi această pace.

S-a oprit şi a făcut un semn înspre copaci. Un moment, nu s-a întâmplat nimic. După aceea, dintre copaci a apărut un bărbat cu glugă pe cap.

Un scabios!

Purtând eşarfa de general.

Aşadar, Justin răpise un general al Hoardei şi-l ascunsese în pădure. S-a auzit un strigăt pornit din zece mii de piepturi. Restul mulţimii a rămas cu gurile căscate, dar mute.

Bărbatul înalt, cu glugă pe cap, a înaintat cu repeziciune, iar Justin l-a întâmpinat la jumătatea pantei. Şi-au strâns mâinile şi s-au salutat cu gesturi din cap. Justin s-a întors cu faţa spre arenă şi a desfăcut braţele în lături, în semn de prezentare.

— Vi l-am adus pe acela cu care voi negocia pacea dintre locuitorii deşertului şi pădureni, a zis el, apoi a făcut o pauză. Vajnicul general al Hoardei, Martyn!

Martyn! Cum era posibil? Atunci, pe cine ucisese în cortul lui Qurong?

Thomas a aruncat o privire în spate, spre chioşc. Acesta se golise. Garda nu va îngădui acelui om să plece viu din sat. Mai ales acum, după ce se dezvăluise că Hoarda se strângea ca să îi atace din flancul expus.

Şi-a înşfăcat sabia şi a alergat către pantă. În acea zi se făcuseră destule demonstraţii de bărbăţie. Nu-l putea ucide pe Justin, însă acel general reprezenta cu totul altceva.

— I-am dat cuvântul meu că nu-l veţi ucide, a vorbit Justin. Armatele lui sunt deja aproape şi ar lua pădurea cu asalt, declanşând o bătălie care să transforme valea într-un râu de sânge. Însă dacă toţi copiii lui Elyon ar muri, cine ar mai fi învingătorul?

Dezvăluirea că Hoarda era atât de aproape a făcut mulţimea să îşi stăpânească furia. Oamenii începuseră să asculte cu adevărat. Thomas i-a văzut pe William şi pe câţiva membri ai Gărzii ieşind dintre copaci în vârful pantei din spatele lui Justin. Rachelle era alături de ei.

Ce căuta acolo? Doar nu era treaba ei să se afle alături de războinici.

A alungat acest gând din minte şi a păşit spre Justin şi scabios. Cei din Gardă coborau dealul ca să împiedice orice încercare de fugă.

Justin a păşit în faţă să-l întâmpine.

— Thomas, te implor să mă asculţi. Mi-am dovedit credinţa faţă de tine. Acum trebuie să-mi îngădui această şansă!

— Te înşeli. Acest om are trădarea în sânge!

Din câte vedea, amândoi erau neînarmaţi. Oamenii lui au coborât încet panta, ţinându-şi săbiile scoase.

S-a repezit spre general. Justin l-a prins de braţ.

— Thomas! Nici nu ştii cine este!

Martyn s-a tras un pas.

A văzut ochii albicioşi ai scabiosului privind de sub adăpostul oferit de glugă. Cercul tatuat peste ochiul drept îl evidenţia ca fiind druid, confirmând astfel zvonurile.

— Îţi închipui că sabia mea nu va vărsa sângele celui care a măcelărit zece mii dintre ostaşii mei?

Apoi şi-a îndreptat provocarea către Martyn.

— Crezi că vrăjile tale te vor apăra de răceala tăişului sabiei mele?

Oamenii lui se aflau deja la câţiva metri în spatele scabiosului. Martyn le-a simţit prezenţa, a aruncat o privire peste umăr, după care s-a oprit. Thomas şi-a smuls braţul din strânsoarea lui Justin şi a făcut ultimii paşi până lângă general. A împuns cu vârful sabiei în partea de jos a glugii generalului şi l-a ţintuit locului.

A făcut apoi o mişcare scurtă cu tăişul. Martyn nu a reacţionat la mica tăietură apărută pe gât. Sângele roşu a năvălit din tăietura superficială.

— Crezi că el nu va sângera la fel ca oamenii mei? Eu zic să-l trimitem înapoi hoardei făcut bucăţele.

Justin a alergat pe lângă Thomas, a prins gluga generalului şi i-a tras-o pe spate.

Faţa lui Martyn era cenuşie. O cicatrice curbată i se întindea pe obrazul drept. Orbit de lumina apărută brusc, a clipit din ochii palizi. Abia dacă era uman, şi totuşi era cât se putea de uman. Însă mai era ceva.

Thomas îl cunoştea pe acel bărbat.

Inima i s-a strâns în piept.

Johan.

Şi-a retras sabia.

Johan? Şi cicatricea… De ce îl uimea acea cicatrice?

— Johan, a spus Justin.

Thomas a văzut-o pe Rachelle apărând în spatele omului. Era pe coama dealului şi auzise cuvântul rostit de el.

— Johan? A exclamat ea.

Apoi a pornit în goană. Parcă rostogolindu-se pe pantă. I-a dat roată şi s-a uitat pătrunzător la faţa lui lipsită de orice protecţie.

— Johan? Tu… tu eşti?

Generalul nu a arătat nicio emoţie la vederea surorii lui. Mintea îi fusese luată în stăpânire de boală, aşa socotea Thomas. Nu fusese ucis în bătălie, aşa cum presupuseră toţi. Se rătăcise în deşert şi devenise scabios în urmă cu trei ani. Tocmai de aceea strategia lor devenise atât de eficientă. Luptătorii ei erau conduşi de cineva care făcuse parte din Garda Pădurii, dar îşi pierduse minţile din cauza bolii de care sufereau ei.

Rachelle a întins mâna spre el, dar bărbatul s-a retras. Apoi, îndurerată, s-a mulţumit să-l privească atent. Părea îngrozită.

— Trebuie să ne îngăduiţi să plecăm, a zis Justin. E singura cale.

William s-a apropiat.

— Domnule, e bolnav. Nu-i putem permite să…

— Atunci, îmbăiaţi-l! A strigat Rachelle.

— Nu poţi sili pe cineva să se îmbăieze, a spus Thomas. Omul rămâne ceea ce vrea să fie.

— Va fi îmbăiat! Spune-le, Johan. Vei curăţa blestemul acesta de pe piele. Vei înota în lac.

Într-un brusc atac de spaimă, el a căscat ochii mari.

— Dacă vreţi pace, vă pot oferi pacea.

Thomas a recunoscut glasul, dar nu semăna cu ceea ce îşi amintea. Acum suna mai adânc. Şi îndurerat.

— Altfel vom aduce un blestem pe care pădurea aceasta nu l-a cunoscut nicicând.

William l-a prins de mantie pe bărbat şi a înălţat sabia peste cap.

— De ajuns!

— Dă-i drumul! I-a poruncit Thomas.

— Domnule…

— Eliberează-l!

Locotenentul a dat drumul robei şi a făcut un pas în spate.

— Doar nu-mi voi ucide propriul frate!

Garda nu putea fi de acord cu condiţiile păcii încheiate cu Justin şi Martyn, însă un armistiţiu va stăvili atacurile Hoardei îndeajuns de multă vreme ca să se pregătească dacă pe câmpie se afla cu adevărat o armată.

În spatele lor, Ciphus rămăsese mut. Oare de ce?

Thomas s-a întors cu faţa spre Justin.

— Du-l cu tine. Tratează pacea pe care o vrei, dar nu te aştepta ca eu şi oamenii mei să o acceptăm. Dacă vom vedea un singur scabios în apropierea pădurii, vă vom găsi şi vă vom face să sângeraţi de moarte.

Rachelle l-a prins de braţ. Tremura din cap până în picioare.

Martyn şi-a tras gluga peste cap şi s-a răsucit pe călcâie. William a refuzat să se clintească.

— William, lasă-i să plece, a rostit, apoi a adăugat cu glas tare: Aceştia doi au primit asigurarea mea că vor pleca nevătămaţi din pădurea noastră. Cel care se atinge de ei va trebui să mă înfrunte apoi pe mine.

Oamenii lui s-au tras deoparte.

Justin şi Martyn, puternicul general al Hoardei, al cărui nume era şi Johan, au urcat panta şi au dispărut printre copaci.

19

Thomas l-a străfulgerat cu privirea pe omul despre care acum ştia că organizase toată afacerea legată de virus. Un francuz gras, cu degete ca nişte cârnăciori şi păr negru unsuros, care arăta ca şi cum ar fi fost în stare să stea în faţa unui uragan fără ca măcar să clipească.

Acel om era Armând Fortier.

Fuseseră sedaţi, aşa îi spusese Monique. La o oră după ce el leşinase, amândurora li se administraseră injecţii. Câţiva oameni se apucaseră să dezasambleze laboratorul. Urmau să se mute; Monique reuşise să priceapă măcar atâta lucru de la unul dintre lucrători. Nu avea însă ştiinţă unde vor fi mutaţi.

După aceea îşi pierduse şi *ea* cunoştinţa. Niciunul dintre ei nu avea idee cât timp trecuse de când fuseseră drogaţi.

Se treziseră aici, în această încăpere cu pereţi de piatră, fără ferestre, în care se afla o masă de biliard şi un şemineu. Amândoi erau încătuşaţi neînchipuit de strâns, aşezaţi pe scaune de lemn, cu faţa la francuz şi, în spatele acestuia, Carlos. Monique purta aceiaşi pantaloni albastru deschis, cu o bluză asortată, iar Thomas rămăsese în salopeta de camuflaj.

Se străduise să ghicească locul în care se aflau, dar nici nu-şi amintea să fi fost deplasat, iar în încăpere erau obiecte care puteau fi găsite în orice parte a lumii. Din câte îşi dădea seama, rămăseseră lipsiţi de cunoştinţă vreme de două zile. Dacă avea dreptate, visase pentru că nu fusese drogat în acea primă oră după ce Carlos îl torturase.

În prima oră visase despre cercetare, când luptase cu Justin şi descoperise că Martyn era de fapt Johan…

— Merită să ştii, americanii au încercat să vă salveze, a spus Fortier, lăsând impresia că i se părea interesantă o asemenea idee. Şi am mai aflat, dintr-o sursă foarte serioasă, că voiau ceva mai mult decât antivirusul. Vă voiau pe voi. S-ar părea că toţi vor să pună mâna pe Thomas Hunter şi pe Monique de Raison.

Şi-a mutat privirea spre Monique.

— Ai soluţia în minte. Poate crezi că te voi ucide ca să elimin riscul de a fi găsită de ceilalţi. Din fericire pentru tine, am motive suficiente ca să te las în viaţă, a continuat, apoi s-a uitat din nou spre Thomas. Tu, pe de altă parte, eşti o enigmă. Cunoşti lucruri de care nu ar trebui să ai habar. Tu ne-ai dat Germenul Raison, iar după aceea, fără să vrei, ne-ai oferit şi antivirusul, cele două aspecte ale acestei arme extrem de utile. Însă lucrurile nu s-au oprit aici. Afli în continuare lucruri noi. De exemplu, locul unde ne ascundem. Care va fi următorul nostru pas, probabil. Cum să procedez în privinţa ta?

Thomas a reluat în minte visul în care a răspuns la provocarea lui Justin.

Johan. Omul care condusese Hoarda atât de eficient împotriva lor fusese Johan. Iar el avea o cicatrice pe obraz. Îi urmărise pe cei doi intrând în pădure ca să negocieze pacea cu Qurong, o pace care se împletea în acelaşi timp cu trădarea.

Dezbătând înfierbântaţi cele petrecute, mulţimea izbucnise ca un vulcan. Revenise la oamenii lui din Gardă, iar membrii Consiliului se apropiaseră ca să-l dojenească pentru hotărârea de a-l lăsa pe Johan să plece nestânjenit din pădure. Dar cum să-l ucidă? Iar provocarea nu fusese câştigată de Justin? Consiliul nu avea dreptul să îi submineze autoritatea.

Festivităţile din acea noapte amintiseră mai curând de o ceartă decât de o sărbătorire – un amestec straniu de exuberanţă manifestată de cei care socoteau că Justin era menit să îi scape de Hoardă prin acea pace a lui şi animozităţi din partea celor care protestau vehement faţă de modul mârşav în care Elyon fusese trădat.

În cele din urmă, Thomas se prăbuşise într-un somn adânc.

— Ce părere ai? L-a întrebat Fortier.

Şi-a concentrat privirea asupra francezului mătăhălos. Nu avea nicio îndoială că acestui om îi va reuşi planul legat de virus. Aşa afirmau Cărţile de Istorii. Şi, după cum se vedea, schimbarea istoriei nu se realiza chiar atât de uşor cum sperase el cândva. Probabil că era imposibil. Toate acestea – descoperirea de către el a virusului, încercările lui de a dejuca acţiunile lui Svensson, iar acum acea confruntare cu Fortier – erau pesemne consemnate în Cărţile de Istorii. Îşi imagina chiar

cum ar fi sunat: *încercarea lui Thomas Hunter de a o salva pe Monique de Raison de pe muntele Cyclops a dat greş când avionul de transport în care se afla a fost doborât...* Dacă ar fi reuşit să plece cu Cărţile din cortul lui Qurong, ar fi putut citi amănunte despre propria viaţă! Se părea, totuşi, că drumul istoriei continua exact aşa cum se consemnase, iar el ştia destinaţia ei finală, dacă nu chiar cursul precis pe care îl va urma.

Acum se punea întrebarea: *Când?* Când îl vor ucide? Când va muri Monique? Când va fi distribuit antivirusul puţinilor aleşi? Când vor muri ceilalţi în chinuri oribile?

— Te-au căutat folosind aproape o sută de avioane, având la bord echipamente electronice al căror consum de energie ar ajunge Parisului vreme de o săptămână. A fost un adevărat spectacol, care s-a desfăşurat în etape, şi nu într-o singură zonă, bineînţeles. Au fost verificate aeroporturile din sudul Pacificului. Au fost blocate rutele aeriene dintre Indonezia şi Franţa. Sincer să fiu, abia de am reuşit să facem faţă unei asemenea desfăşurări de forţe, tocmai explica Fortier, cu buzele schimonosite într-un zâmbet. Nu am fi făcut asta dacă nu am fi anticipat exact această posibilitate. Vezi tu, nu eşti singurul care vede viitorul. A, probabil că viziunea ta se deosebeşte de a mea din cauza acestui... acestui dar, mai degrabă decât datorită unui raţionament deductiv serios, dar te asigur că am întrevăzut viitorul, şi îmi place aşa cum va arăta. Ţie nu?

— Nu, a răspuns Thomas. Deloc.

— Prea bine. Încă ai glas. Şi eşti sincer, trăsătură care nu mă caracterizează, a zis, întorcându-i spatele. Vreau să aflu ceva. Sunt convins că ştii răspunsul, fiindcă am oameni infiltraţi în guvernul vostru. Am ştiinţă că preşedintele nu doreşte să predea armamentul care tocmai pătrunde în Atlantic. Nu-mi dau seama însă cât de departe va duce el acest joc. Trebuie să ştiu ca să întreprind acţiunile corespunzătoare la momentul potrivit. Află că suntem pregătiţi pentru un schimb de lovituri nucleare. Mi-ar fi de folos să ştiu dacă şi când ar declanşa atacul.

— Nu va lansa proiectile nucleare.

— Nu? Poate nu-l cunoşti pe preşedinte la fel de bine ca mine. Noi anticipăm acest lucru. Orice informaţii mi-ai da, rezultatul

acestei partide de şah nu se va schimba; se va decide doar câţi indivizi mor ca să se ajungă la deznodământul prestabilit, a spus Fortier, apoi şi-a consultat ceasul. Peste trei zile, vom face vestea publică în Franţa. Peste o sută de membri mai puţin progresişti ai guvernului vor sfârşi prematur în acest interval de timp. Acum, însă, sunt invitat să particip la o discuţie cu o delegaţie chineză, care aşteaptă să fie primită de preşedintele Gaetan în biroul său. Evident, ştirea privind confruntarea cu tine din Indonezia a ajuns de domeniu public şi s-a creat vâlvă. Australienii ameninţă că vor anunţa publicul în legătură cu virusul, şi trebuie să fie calmaţi. Unul dintre comandanţii noştri a început să pună întrebări incomode. Sunt un om ocupat. Trebuie să plec. Mai vorbim mâine. Sper ca până atunci să-ţi revină memoria.

S-a uitat spre Monique, a salutat-o vag din cap şi a părăsit încăperea.

După ce auzise amănuntele chiar din gura francezului, Thomas a simţit că i se învârte mintea. Lumea se îndrepta vertiginos spre un sfârşit bine-cunoscut. În vreme ce el visa despre Adunare şi despre felul în care Johan devenise marele general Martyn, având şi acea cicatrice…

Ajuns în acest punct, a îngheţat. S-a uitat ţintă la Carlos, care traversase încăperea şi deschisese o uşă dincolo de pragul căreia era beznă.

S-a întors, arătându-şi profilul. Cicatricea. Pe obrazul drept. Curbată ca o semilună, exact cum era şi aceea a lui Johan.

— Să mergem, a zis Carlos. Nu mă siliţi să vă duc târâş.

Da, nu ar fi vrut să-i ducă târâş. Ar fi însemnat să se apropie prea mult – oferindu-i ocazia de a acţiona. Omul acela ştia cum să se protejeze.

Dar pe moment nimic din toate acestea nu-l interesa pe Thomas.

Cicatricea.

Dacă Rachelle avea dreptate privind modul în care funcţionau realităţile? Se putea ca el să fie singura verigă adevărată între realităţi, dar dacă cineva era conştient de existenţa lor, atunci acestea îl afectau. De exemplu, acum, când Rachelle credea în amândouă, dacă Monique se tăia la deget, şi soţia lui se trezea

cu o tăietură identică. Iar dacă era ucisă, şi Rachelle murea. Monique ar muri dacă Rachelle ar fi ucisă? Thomas nu o convinsese încă să creadă în ambele realităţi. Şi nici nu intrase în contact cu sângele lui.

Legătura dintre realităţi era credinţa? Ori sângele lui?

Probabil că ambele. Era raţional, dar ciudat. Viaţa şi sângele, aptitudinile şi cunoştinţele se transferau între realităţi – îşi dăduse seama de asta. Şi o dovedise. Dar de ce?

Credinţa.

În cazul în care o persoană care credea cât de cât intra în contact cu sângele lui, atunci credinţa acesteia era suficientă pentru a o lega de cealaltă realitate. Asta ar explica totul! Şi nu ar fi necesar ca Rachelle şi Monique să fie una şi aceeaşi persoană.

Aceasta era cea mai mulţumitoare explicaţie pe care o găsise.

— Acum. Vă rog, i-a invitat Carlos, făcând semn către cameră.

Însă teoria lui avea un cusur. În primul rând, de ce el era Thomas în ambele realităţi şi de ce nu împărtăşea acea experienţă cu altcineva.

S-a ridicat.

— Vreau să spun ceva. Îl poţi chema puţin înapoi pe franţuz?

Carlos l-a privit atent.

— Va trebui să mai aştepţi.

— Va voi să audă ce am să-i comunic, îi va sluji la discuţia cu chinezii.

— Atunci, spune-mi mie.

— Are legătură cu modul în care am aflat unde o ţineaţi pe Monique. Ai ştiut că voi veni, nu-i aşa?

A înaintat câţiva paşi şi s-a oprit la trei metri de Carlos. În spatele lui, Monique a rămas pe scaun.

— Ai fi putut să mă cauţi la Washington, dar ai preferat să pleci în Indonezia şi să mă aştepţi acolo, pentru că ştiai că eu voi afla. Am dreptate?

— Şi ce legătură are asta cu chinezii?

— De fapt, nu are legătură directă cu chinezii în sine. Am spus că franţuzul ar trebui să ştie înainte de a discuta cu ei.

— Să ştie ce anume?

— Că eu voi evada înainte ca el să-i întâlnească.

Thomas nu avea ştiinţă de acest lucru, dar era necesar să capteze atenţia deplină a omului, iar acesta era primul pas.

— Atunci, ar fi fost chemat aici degeaba. Nu am de gând să te las să evadezi. Discutăm inutil.

— Dar n-am spus că o să ne permiţi. Însă evadarea noastră te va implica. Ştiu asta pentru că nu le semeni celorlalţi din grupul vostru. Tu eşti un om profund religios, care respectă voinţa lui Allah, şi te cunosc bine. Mai bine decât îţi închipui. Ne-am mai întâlnit cândva.

Carlos şi-a trecut greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Dacă mă cunoşti atât de bine, ştii probabil că nu mă las păcălit chiar aşa de uşor de un nebun care vorbeşte în şarade.

— Adevărat. Dar ai fost deja păcălit. Înşelat. Ştiu asta cu certitudine. Crezi că după ce vor dobândi toată puterea, Svensson şi Fortier vor îngădui islamului să prospere? Religia este duşmanul lor cel mare. S-ar putea să creeze ei înşişi o religie, pe care să o boteze chiar islamism, dar nu va fi religia pe care o cunoşti. Vei fi unul dintre primii care vor muri. Ştii prea multe. Eşti prea puternic. Eşti cel mai primejdios duşman – sunt conştienţi. Simţi şi tu.

Nu a primit niciun răspuns.

— Nu eşti curios să afli *cum* ne-am mai întâlnit?

— Dar nu ne-am cunoscut înainte.

— Încă nu ai activat acea amintire. Ne-am cunoscut în cealaltă realitate. Cea cu Cărţi de Istorii. Acolo te numeşti Johan şi eşti fratele soţiei mele. De asemenea, eşti un mare general, care ne-a provocat mie şi Gărzii mele mai multe necazuri decât putem duce.

Evident, Carlos nu a găsit nici urmă de umor şi nici nu s-a lăsat convins de acele afirmaţii.

— Ai rămas în viaţă numai şi numai datorită vrăjitoriilor tale. Dacă mă mai superi o dată, te voi ucide. Văd că nu te mai vindeci atât de repede, a zis, uitându-se la vânătăile şi tăieturile provocate de cătuşele care îi roseseră încheieturile. Cred că acum vei muri definitiv. Oferă-mi doar un motiv şi voi pune teoria mea la încercare imediat.

— Darul meu este rezultatul vrăjitoriilor? Ori datorită faptului că sunt slujitorul lui El… al lui Dumnezeu? Recunosc, nu i-am

urmat credinţa în acea realitate, dar nici nu am avut prilejul; oricum, situaţia se schimbă. Ar trebui să te auzi. Eşti însemnat pentru moarte *din cauza* credinţei tale în cel pe care îl numeşti Dumnezeu! Slujeşti doi demoni care ucid spre propriul lor câştig. Crezi că te vor lăsa în viaţă?

Carlos a clipit descumpănit.

— Ce-ai spune dacă-ţi voi face dovada? Frate.

— Nu fi absurd.

— Dar eşti încredinţat că ştiu lucruri pe care nu s-ar cuveni să le cunosc. De aceea m-ai aşteptat în Indonezia. Ai fost sigur că voi apărea. Eu spun că şi tu crezi într-o realitate unde există şi alte lucruri decât cele la prima vedere.

A reuşit să perceapă o sclipire în ochii lui Carlos. Pentru un musulman, o asemenea credinţă era firească.

Carlos s-a simţit ispitit să-l împuşte pe loc. Dacă Svensson şi Fortier nu ar fi fost chiar atât de fascinaţi de darul lui ciudat, le-ar fi sfidat ordinele şi l-ar fi ucis imediat.

— Numele tău este Johan şi suntem destinaţi a trăi ca fraţi, a rostit Thomas.

Îşi simţea mintea chinuită de această revelaţie absurdă. Cine mai auzise de o asemenea absurditate? Mama lui. Ea practicase filosofia sufi.

Şi profetul Mahomed făcuse la fel.

Poate că Hunter interpreta greşit viziunile, dar probabil că îi văzuse pe alţii în visele lui. Chiar pe el. Pe Carlos. Pretenţiile acelui om l-au înfuriat.

Pe de altă parte, Thomas era suficient de inteligent ca să încerce o asemenea diversiune ca să-i distragă atenţia. Încătuşat, abia dacă avea vreo şansă de a-l atinge, darămite de a evada. Însă nu voia cu niciun chip să-l subestimeze.

— O să mă gândesc la ceea ce ai zis. Acum, te rog…

— Atunci o să-ţi fac dovada, a spus Thomas. O să-l crestez pe Johan la gât fără să te ating pe tine.

Aceste cuvinte au declanşat alarma în mintea lui Carlos. A simţit un foc răspândindu-se în josul gâtului.

— Crezi că pot face asta? Îţi închipui că dacă mă vindec în cealaltă realitate, mă voi vindeca şi în asta? Ori că dacă mor

acolo, voi muri şi aici? Mai ţii minte că m-ai împuşcat? Cu toate astea, sunt viu. Trăieşti şi în cealaltă realitate alături de mine, şi tocmai am avut o înfruntare cu tine la Adunare. Te-am tăiat la gât cu sabia.

— Nu fi ridicol! Termină cu asemenea absurdităţi! Însă Carlos s-a înfiorat de spaimă. Îi auzise pe mistici vorbind în acest fel. Creştinii. Îi ascultase pe unii susţinând că dacă omul ar deschide ochii cum trebuie, ar vedea o altă lume. Iar o parte din el credea. Dintotdeauna.

— Carlos, acum crezi? Sigur că da. Ai crezut mereu.

La început Carlos a luat senzaţia de pe gât ca fiind provocată de furia care îl cuprinsese. Însă avea o arsură. Carnea îl frigea ca şi cum ar fi fost o tăietură. Imposibil să fie adevărat, şi totuşi ştia că aşa era.

A dus mâna stângă la gât.

Thomas a văzut cu uimire cum pielea de pe gâtul lui Carlos a început să sângereze, ca şi cum ar fi fost lovită de o lamă ascuţită.

Nu-l tăiase el. Însă acesta credea suficient de mult în povestea lui despre Johan cât să provoace clivajul între realităţi. Una dintre cele două lumi putea fi un vis, dar pe moment asta nu avea importanţă. Deocamdată, sângera fiindcă Johan încă pierdea sânge!

Carlos a dus mâna la gât, a pipăit rana mică, apoi şi-a retras degetele mânjite de sânge. În ochi i-a apărut o expresie de fascinaţie amestecată cu uimirea.

Thomas a explodat într-o mişcare. Doi paşi, şi s-a ridicat de la pământ. Piciorul lui l-a lovit pe Carlos înainte ca acesta să-şi ia ochii de la propria mână.

Omul nici măcar nu a apucat să se încordeze înainte de a primi lovitura. S-a năruit la podea ca un lanţ căruia i se dă drumul din tavan.

Thomas a aterizat pe ambele picioare şi s-a răsucit în loc. Monique a rămas cu ochii mari, uimită de felul în care evoluase situaţia. Apoi a pornit în goană spre el.

— Repede! Are cheile în buzunarul drept! A rostit ea cu repeziciune, cuvintele au părut că se încalecă unul pe altul. Le-am văzut, le are în buzunar!

S-a ghemuit alături de Carlos şi a pipăit în spate, căutând buzunarul, a dibuit cheile şi, după ce le-a extras, s-a ridicat.

— Apropie-te cu spatele de mine. Grăbeşte-te!

S-au eliberat în câteva clipe. Încheieturile lui Monique sângerau din cauza cătuşelor prea strânse. Ea nu a luat în seamă tăieturile.

— Acum ce facem?

— Te simţi bine?

— Sunt liberă. Faţă de ultimele două săptămâni, e mult mai bine.

— Bine, stai aproape.

Femeia a rămas cu privirea aţintită spre Carlos, care zăcea lipsit de cunoştinţă, sângerând dintr-o rană mică de la gât.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi explic altă dată. Hai!

Holul era pustiu. Au alergat către scara de la capătul lui şi tocmai se pregăteau să urce, când Thomas s-a răzgândit. Printr-o fereastră cu latura de un metru, aflată direct în faţă şi deasupra, pătrundea lumina soarelui. Zăvorul acesteia era desfăcut.

A îndreptat-o către geam, s-a tras în sus, a deschis fereastra şi s-a aplecat în exterior. A privit într-o parte şi alta, nu a văzut niciun paznic, şi s-a întors după ea.

— Sări. O să te trag eu în sus, i-a şoptit.

S-a prins de mâna lui, iar el a tras-o cu uşurinţă de la podea, crispându-se la gândul durerii pe care probabil o simţea din cauza încheieturilor rănite. S-a zbătut puţin ca să-şi ridice genunchii pe pervaz, dar curând s-au ghemuit împreună în puţul ferestrei, lăsând geamul închis bine în urma lor. Trecuseră mai puţin de trei minute de când Carlos se prăbuşise la podea.

Monique a ridicat capul să privească în jur.

— Suntem undeva la ţară, a vorbit ea în şoaptă. La o fermă.

Thomas a văzut câteva hambare şi un drum care dispărea în pădure. Clădirea în care se aflau era placată cu piatră. Soarele începuse deja să coboare spre asfinţit.

Carlos avea să se dezmeticească foarte curând. Trebuiau să se îndepărteze cât mai repede de această fermă.

— Gata. Mergem direct spre pădure, a spus Thomas, şi a examinat copacii de la marginea ei. După ce pornim în fugă, nu ne mai oprim. Eşti în stare?

— Da.

A aruncat o ultimă privire în jur, dar nu a văzut pe nimeni.

A ieşit din adâncitura ferestrei, apoi a ridicat-o pe Monique şi a pornit în fugă spre pădure, asigurându-se că ea stătea aproape de el. Scrâşnetul rămurelelor şi frunzelor uscate i-a întâmpinat imediat ce au pătruns în adăpostul oferit de copaci.

Thomas a aruncat o privire peste umăr. Încă nu se dăduse alarma. Deocamdată.

Mike Orear a condus-o de braţ pe Theresa Sumner către parcarea de la CPE. Ea îi ignorase apelurile telefonice din ultimele douăzeci şi patru de ore, iar el crezuse că fusese plecată din oraş. Însă judecând după cearcănele de la ochi, Mike nu ar fi fost surprins să afle că rămăsese blocată la slujbă, să lucreze la elaborarea antivirusului.

Cu o seară în urmă, se dusese acasă la ea. Nu avusese noroc. Abia a doua zi la ora opt reuşise să ajungă aici.

— Mike, mi-ai explicat cât se poate de clar. Şi răspunsul meu este „nu“. Nu poţi face publică o asemenea ştire. Deocamdată, a zis şi şi-a smuls braţul dintre degetele lui.

— Douăzeci şi patru de ore, Theresa. Acum nu mai este vorba de noi doi. Am promis, dar nu am gândit limpede. Le spui celor care trebuie să ştie că mai au douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să rezolve problema, altfel transmit ştirea în cadrul emisiunii.

Theresa a ajuns la maşina ei de teren albă şi s-a oprit, având o expresie curajoasă pe chip, dar arătând că e la capătul puterilor.

— Atunci alătură-te teroriştilor, pentru că vei face rău la fel de multor oameni ca ei.

— Nu fi naivă. Vrei să spui că dacă eu nu fac publică ştirea vor supravieţui mai mulţi?

Nu i-a răspuns. Sigur, răspunsul era negativ fiindcă dacă virusul era real, oricum aveau să moară cu toţii. Iar virusul *era* real, aşa cum afirmase. La fel de real ca laptele, pâinea sau benzina. El trecuse de la incredulitate la o stare de groază constantă, gândindu-se la boala implacabilă care creştea în organismul lui chiar în acele momente.

— Asta înseamnă cu nu aţi progresat deloc, a zis el şi s-a răsucit, privind în depărtare. Grozav. Cu atât mai mult mă simt îndreptăţit să anunţ ştirea.

— Eşti fericit că ştii? S-a îmbunătăţit calitatea vieţii tale deoarece te-am târât în treaba asta?

Ultimele cinci zile fuseseră un adevărat iad. De aceea a preferat să nu o privească în ochi.

— Întocmai, a continuat ea. Vrei să faci şi restul lumii să ajungă în aceeaşi stare de nefericire? Îţi închipui cumva că ne va ajuta să rezolvăm problema? Crezi că ne ajuţi să câştigăm vreun minut în lupta pentru crearea antivirusului sau a vaccinului? Nici vorbă. Nu vei reuşi decât să ne frânezi eforturile. Va trebui să ne confruntăm cu alte şi alte probleme.

— Dar nu-i posibil să le *ascundeţi* oamenilor faptul că vor muri. Nu-mi pasă cât de mult vrei să îi protejezi, vorbim de viaţa lor. Preşedintele rămâne ferm asupra hotărârii lui?

Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi a suspinat.

— Consilierii lui au păreri împărţite. Dar, te asigur, în momentul în care lumea va afla, ţara asta se va prăbuşi cu totul. Ce voi face dacă nu pot lua legătura cu vreun laborator din Europa? La asta te-ai gândit? De ce s-ar mai duce angajaţii de la AT&T la slujbă dacă ar şti că ar mai avea de trăit doar treisprezece zile?

— Pentru că există şansa de a supravieţui cu toţii dacă vor menţine legăturile intacte, de aceea.

— Asta ar fi o minciună. Ai înlocui o minciună cu alta.

— Poftim? Deci nu există nicio şansă de a supravieţui acestui virus?

— Din câte ştiu eu, nu. Mai avem treisprezece *zile,* Mike. Cu cât analizăm mai atent acest lucru, cu atât ne dăm seama mai limpede cu ce monstru ne confruntăm.

— Nu pot accepta. Imposibil să nu progreseze cineva, undeva. Ne aflăm în secolul al XXI-lea, nu în Evul Mediu.

— Ei, bine, din întâmplare, ADN-ul nu are niciun respect faţă de epocile istorice. Bâjbâim cu toţii prin întuneric.

— Dar eşti conştientă că lumea îşi va da seama foarte curând? Chiar mă uimeşte că restul jurnaliştilor nu au reuşit să intuiască ce se întâmplă.

Ea a respirat adânc.

— N-a trecut decât o săptămână. Dacă nu ştii precis ce să urmăreşti, este nevoie de timp ca să descoperi un anumit şablon. Cei din domeniul militar ştiu ce să caute, dar lor li s-a spus la ce să se aştepte, folosindu-se diverse poveşti.

— Dar câtă vreme va ţine treaba asta? Totul pare o adevărată nebunie!

— Sigur că da! Toată problema asta e înnebunitoare!

Şi-a lăsat palma pe capota maşinii ei. Era rece. Însemna că se afla acolo de ceva vreme. Probabil rămăsese peste noapte. Ori mai mult.

— Povestea pe care am lansat-o despre insula de la sud de Java, care ar fi în carantină, a început să-şi piardă autenticitatea. O serie de oameni au reuşit să se refugieze de pe insulă înainte ca ea să fie izolată. Presa de acolo îşi pune întrebarea cât de mult s-a răspândit boala. La fel se întreabă şi jumătate dintre laboratoarele care colaborează cu noi.

— Păi asta spuneam şi eu. Este imposibil să se mai păstreze secretul. Ar trebui ca toate laboratoarele din lume să lucreze non-stop ca să descopere…

— De fapt, chiar aşa şi este!

— Mai bine s-ar trimite armata să-i descopere pe aceşti terorişti.

— Dar s-a cerut deja tuturor serviciilor secrete să ofere informaţiile necesare. Numai că, atenţie, indivizii deţin antivirusul – aşa că nu putem lansa o rachetă de croazieră împotriva lor.

— Se ştie, aşadar, cine sunt?

Nu i-a răspuns, ceea ce însemna că ştia ori avea idee de identitatea lor.

— E vorba de Franţa, adevărat?

Nu a primit răspuns.

— În sfârşit, avem motive să lansăm o bombă atomică împotriva Franţei.

— Cred că e vorba de cineva din afară..

— Sigur că nu e o acţiune a guvernului.

— Da. Mike, nu mai ştiu altceva, a zis, şi a ridicat mâna în aer. Ajunge. Ne pierdem vremea, a mai adăugat şi a pornit înapoi.

— Oamenii ar dori probabil să-şi pună lucrurile la punct. Să se împace cu copiii. Cu Dumnezeu. Douăzeci şi patru de ore, Theresa. Nu-ţi voi menţiona numele.

Ea s-a uitat înapoi la el.

— Procedează cum crezi că e mai bine, Mike. Dar stoarce-ţi minţile înainte de a întreprinde ceva.

— Încotro mergem? A întrebat cu greu Monique printre gâfâieli.

Thomas a măsurat din ochi vâlceaua care se afla înaintea lor. Dincolo de ea, se vedea orizontul înceţoşat.

— Cât mai departe de Carlos. Ai idee unde ne aflăm?

— Cred că undeva în nord. Poate chiar la marginea Parisului.

— Cei de la *Sùreté* vor scotoci toată zona imediat ce vor fi anunţaţi. Trebuie să ajungem la un telefon de unde să sunăm pe cineva din Statele Unite. Aeroporturile ar fi prea periculoase. Ce-ar fi să ne îndreptăm spre Canalul Mânecii?

— Dacă reuşim să ajungem până acolo fără să fim depistaţi. De ce nu la Paris?

Ea era franţuzoaică, astfel că ar fi trecut neobservată. Prezenţa lui ar fi sărit în ochi.

— Cunoşti bine Parisul?

— Suficient de bine să mă pierd în mulţime.

— Avem la dispoziţie trei zile până când ştirea va fi făcută publică. Când se va întâmpla, se va institui legea marţială. Probabil că transportul public va fi sistat. Trebuie să ieşim din ţară înainte de trecerea acestei perioade.

— Înseamnă că Parisul e cea mai bună soluţie. Cred că se află spre vest.

— De ce?

— Orizontul nu e chiar atât de limpede într-acolo. Din cauza smogului.

El a analizat vorbele ei.

— Bine, mergem spre vest.

Au alergat vreme de aproape două ore, după care soarele a început să coboare spre apus. Întâlniseră în drum câteva clădiri de fermă, pe care le ocoliseră după ce le examinaseră în grabă, dar încă nu dăduseră de niciun drum pavat. Din nefericire, nu era recomandabil să telefoneze de la vreo fermă, pentru că cei de la *Sùreté* ar fi interceptat toate apelurile internaţionale plecate din această zonă, lucru foarte simplu de realizat în situaţia în care nu existau mai mult de câteva sute de ferme pe o suprafaţă de câteva sute de kilometri pătraţi. Folosirea unui telefon cu fise dintr-un loc frecventat de turişti ar fi fost mult mai sigur.

Din păcate, avea să le fie greu să găsească un asemenea loc, deoarece se simţeau ca nişte orbi. Nu numai că se întuneca, dar nici nu ştiau precis unde se aflau.

Au continuat să alerge, sfâşiaţi între dorinţa de a găsi direcţia corectă şi aceea de a păstra distanţa între ei şi Carlos sau alţi oameni puşi pe urmele lor. În două rânduri, Thomas a ales un drum care se intersecta cu cel parcurs până atunci, a continuat spre sud cale de câteva sute de metri, apoi a continuat spre vest.

În tot acest timp, s-a gândit şi la alte lucruri. La rana pe care i-o făcuse la gât lui Carlos. Avusese dreptate: cunoaşterea şi credinţa realităţilor stabilea o legătură. Nu o poartă, atenţie – nici Carlos, nici Johan nu se treziseră în postura celuilalt. Nu avea ştiinţă să se fi întâmplat aşa ceva. Însă între ei se declanşase un fel de relaţie de tip cauză-efect. Cei care credeau în ambele realităţi vedeau efectele transferabile din una în alta. Sânge, cunoaştere şi abilităţi.

Când sângerai într-o realitate, se întâmpla la fel şi în cealaltă.

Era sigur că Monique va crede după ce văzuse ce i se întâmplase lui Carlos. Cu ajutor din partea lui, sigur va fi convinsă că era legată de Rachelle. Dar oare era bine?

Iar dacă l-ar fi ucis pe Johan, Carlos ar fi murit aici? Posibil.

Luase hotărârea potrivită lăsându-l în viaţă pe Johan, de asta era convins. Acum, când aflase de legătura cu Carlos, va trebui să reanalizeze situaţia. Dar cum să-l ucidă pe fratele lui Rachelle?

Şi mai era o chestiune care îl frământa, ceva ce nu reuşea să descâlcească. Memoria lui fusese înnegurată de aceste vise şi nu reuşea să înţeleagă de ce, dar Justin din Sud ridica anumite probleme.

Războinicul acela îl învinsese ruşinos şi-şi dezvăluise intenţia de a înlesni o pace, în vreme ce Hoarda plănuia să îi înfrângă definitiv. Mikil trimisese două echipe de cercetaşi, dar niciuna nu raportase vreo ameninţare serioasă. Thomas întărise Garda în ambele laturi ale pădurii, dar în rest nu putea face nimic altceva decât să aştepte cât Justin…

S-a oprit brusc. Monique s-a oprit şi ea.

— Ce e?

— Nimic, a zis el şi a alergat mai departe.

Dar mai era ceva. Cuvintele lui Qurong – cele pe care le auzise din întâmplare în tabăra Hoardei. Încă îi răsunau în minte.

„Bravo, planul e sclipitor prin îndrăzneala lui. Poate duşmanii bănuiesc, dar când vor vedea forţele noastre în pragul uşii lor, vor fi siliţi să creadă. Vom discuta despre pace şi vor fi nevoiţi să asculte, nu vor avea încotro. Când vom aranja trădarea cu el, va fi prea târziu.”

Când vom aranja trădarea cu el, va fi prea târziu.

Cine era „el“? Când a aflat că nu-l ucisese pe Martyn – că omul cu care vorbise Qurong *nu era* Martyn – presupusese că „el“ era Martyn. Gândul îi trecuse prin minte când Justin îl condusese afară din amfiteatru. Parţial, din acest motiv nu dorise să creadă în pacea mijlocită de cei doi. Garda lui va fi pregătită.

Dar dacă „el“ era Justin din Sud?

Bineînţeles! Cine era mai potrivit să trădeze decât un erou între oameni, un războinic neînfricat care călărise ca un rege prin Valea Tuhan şi îl învinsese pe comandantul Gărzii într-o luptă unu la unu?

Era o capcană! Justin încheiase deja o alianţă cu Martyn. Negociase retragerea scabioşilor de la Pădurea de Sud. Apoi mersese până în tabăra Hoardei împreună cu Martyn şi sosise la vreme ca să îl salveze pe el şi pe luptătorii lui, făcând astfel o demonstraţie de bună-credinţă. Omul de pe culmea dealului, cel care îi urmărise, fusese *Martyn*.

Acum totul se lega! Bătălia de la Pădurea de Sud, vorbele rostite de Qurong în cort, modul în care Justin îl salvase pe Thomas în deşert, victoria lui în cadrul provocării, iar acum această dezvăluire în urma căreia Martyn apărea ca Johan. Chiar şi marşul prin Valea Tuhan.

Şi totul avea un anume scop. Întinderea unei capcane. Trădarea.

Dar dacă trădarea sfârşea prin măcelărirea tuturor celor din sat? Moartea copiilor? Moartea Rachellei? Va muri oare şi Monique? Dar îl ucidea Hoarda? Era nevoie de el aici.

Nu avea să se lase păcălit. Va rămâne pe poziţie şi va refuza orice pace oferită de Johan şi Justin. Totul se va sfârşi printr-o bătălie îngrozitoare, dar...

În minte i-a încolţit alt gând. Ce s-ar întâmpla dacă ar folosi aceste informaţii împotriva Hoardei? Ce-ar fi dacă ar da naştere unei răsturnări de situaţie, care să ducă la evitarea războiului? Asta ar însemna pace, dar în condiţiile pe care le va impune chiar el.

S-a oprit din nou, simţind dorinţa de a visa din nou. Trebuia să se întoarcă şi să se ocupe de trădarea lui Justin!

În faţa lor, la marginea unui luminiş, se vedea o carieră de piatră. Luminile unei căsuţe de fermă licăreau la depărtare în vale.

— Ce facem acum? A întrebat Monique, gâfâind de efort.

— E aproape beznă. Nu ştim cât de departe va fi nevoie să mergem şi nici încotro ne îndreptăm, dacă tot veni vorba. Să ne oprim peste noapte ca să ne odihnim.

— Dar dacă ne ajunge din urmă?

— Carlos nu se aşteaptă ca noi să ne oprim pe durata nopţii – se va duce până în oraş, ori va scotoci prin toate hambarele şi oraşele apropiate, a zis şi a făcut semn din cap spre luminile de la fermă.

— Şi vrei să înnoptăm aici? A dorit să ştie Monique, privind în jur.
S-a îndreptat în fugă spre carieră. Terenul cobora cam şase metri, formând o adâncitură ca un vas. La fund se găseau câţiva bolovani foarte mari.
— Putem întinde acolo nişte crengi sau paie.
A crezut că ea va protesta. Însă după un moment a fost de acord.
Zece minute mai târziu acoperiseră pământul cu iarbă şi rezemaseră câteva crengi cu multe frunze de cel mai mare dintre bolovani, înjghebând un adăpost improvizat.
S-a aşezat alături, mult prea încordat ca să se gândească la somn. Tocmai asta era problema – trebuia să doarmă. Cu disperare. Ca să viseze. Să împiedice trădarea lui Justin înainte de a distruge ambele lumi.
— Thomas?
S-a uitat spre Monique, care s-a rezemat de bolovan, alături de el.
— Totul se va termina cu bine, a zis el.
— Am impresia că eşti prea optimist.
— Păi, cum să nu fiu? Acum trei zile, l-am convins pe preşedintele Statelor Unite că visele mele erau reale, iar el m-a trimis într-o misiune sinucigaşă ca să te găsesc. Asta i-a costat viaţa pe mulţi, dar te-am *găsit*. Acum suntem liberi, ne întoarcem în lume cu informaţii care vor schimba istoria.
Nicidecum convinsă, Monique a întors capul.
— Ne aflăm în Franţa. Dacă nu cumva mi-au scăpat anumite lucruri cât am fost reţinută acolo, oamenii care au organizat totul deţin controlul aici. Iar tu sigur înţelegi că nu am nicio dovadă că în baza informaţiilor pe care le deţin voi crea antivirusul.
— Svensson îl deţine. L-am privit cum şi-l inocula.
— Dar nu ştiu dacă ceea ce a folosit se bazează pe informaţiile pe care i le-am dat eu.
— Fortier a fost cât pe ce să spună că antivirusul îţi aparţine exclusiv.
— Atunci de ce m-au ţinut izolată de ceilalţi?

Au rămas tăcuţi. În alte circumstanţe, ar fi fost stânjenitor, însă acum, în ajunul distrugerii lumii, când orice alte afirmaţii nu se mai susţineau prin nimic, muţenia era de preferat.

— Aşadar, crezi în toate astea, a zis Monique, referindu-se la visele lui.

— Da.

— Cum este posibil?

— Nu ţi-a fost prea greu să crezi că obţineam informaţiile din vise. Asta înseamnă să le capeţi din nimic. De ce n-ai încerca mai mult?

— Există o diferenţă uriaşă între a visa informaţii şi a cresta gâtul cuiva fără să-l atingi.

— Dar la hotel am fost împuşcat mortal, chiar în faţa ta.

Ea a rămas tăcută.

— Asta încalcă orice principiu în care am crezut vreodată.

Thomas a făcut un gest din umeri.

— Atunci ai crezut în lucruri care nu meritau. Iar dacă te consolează cu ceva, la fel am crezut şi eu. Când trăieşti la fel ca mine, începi să percepi totul ca fiind real. Chiar firesc. Nu vreau să spun că înţeleg perfect ce se petrece. Nu afirm nici că am menirea de a înţelege.

Ea a privit spre cer.

— Te gândeşti la Dumnezeu în toate acestea?

— Nu mă ştiu religios, în ciuda faptului că tata a fost capelan. Poate *tocmai* din acest motiv. În primele două săptămâni de vise, chiar dacă am trăit câteva clipe incredibile, întâlnindu-l pe Dumnezeu în lacul de smarald, am păstrat totul în nişe separate, rezervate pentru lucruri neexplicate. Exista şi pădurea colorată, cu versiunea ei de Dumnezeu, şi mai era Pământul acesta, fiecare având grupul său de vise. Credeam că aici Dumnezeu nu există. Nu eram pregătit să gândesc diferenţiat.

— Iar acum?

— Acum, realitatea lui Elyon este foarte convingătoare. În vise, desigur. Multă vreme după ce Shataikii au invadat pădurea colorată, bătălia era mai reală decât existenţa lui. Am fost comandant al Gărzii, purtând războaie şi vărsând sânge timp de cincisprezece ani, şi niciodată nu am auzit pe cineva spunând că a văzut un liliac negru ori că a auzit un singur cuvânt din partea

lui Elyon. Religia noastră se numeşte Marea Romanţă, dar ea pare mai curând o listă de reguli şi nu mai seamănă cu Marea Romanţă pe care o aveam cândva. Acum, cunoaşterea lui Elyon începe să mă pătrundă din nou – în ambele realităţi. Are noimă ce zic? Dacă Elyon este real acolo, atunci sigur că Dumnezeu trebuie să fie real şi aici.

— Asta ar explica visele tale.

A urmat o nouă tăcere lungă.

— Încă nu sunt pregătită să cred că am vreo legătură cu o femeie pe nume Rachelle, care este căsătorită cu tine..

— Poate e mai bine că nu crezi, a spus el, oftând. Fiindcă dacă eşti legată de ea, atunci orice i se întâmplă ei ţi se va întâmpla şi ţie.

— Cu alte cuvinte, dacă ea se taie, la fel păţesc şi eu? Cum i s-a întâmplat lui Carlos?

— Rachelle a trecut deja printr-o astfel de situaţie. Nu putem îngădui să ţi se întâmple ceva.

— Deoarece ar afecta-o şi pe Rachelle.

Thomas a oftat din nou şi s-a rezemat cu spatele de bolovan.

— Rachelle e în primejdie de a fi ucisă?

— Dacă mă gândesc bine, da. Toţi suntem de fapt în primejdie.

— Atunci cred că e mai bine să visezi şi să salvezi lumea.

Şi-a dat seama din tonul ei că era frustrată de aceste idei legate de vise, dar nu avea energia de a o convinge în acele momente. A decis totuşi să-i transmită un gând înainte de a adormi.

— S-ar putea. Dar cred că pentru asta va trebui să plec după Justin.

Monique nu a întrebat cine era Justin.

Luna strălucea, iar noaptea era rece când, în cele din urmă, au convenit să doarmă. Adăpostul improvizat îi proteja de orice ochi indiscret din cer, astfel că Thomas a insistat să se întindă amândoi sub crengile încărcate de frunze.

În ciuda încercărilor de a păstra decenţa, au acceptat ideea că în acele momente erau mai importante confortul şi căldura decât chinul de a-şi căuta poziţii care să-i ţină treji jumătate din

noapte. Pe întuneric, s-au întins umăr la umăr şi braţ lângă braţ, şi, treptat, au început să alunece în somn.

Thomas aproape că adormise când a simţit mâna ei lăsându-se peste a lui. A deschis ochii. La început, s-a întrebat dacă îl atinsese în somn. A vrut să îi dea deoparte braţul.

Dar nu l-a lăsat inima. Mai ales după ce o făcuse să treacă prin atâtea necazuri.

A avut nevoie de alte cincisprezece minute până să adoarmă. Au rămas astfel, alături, aproape mână în mână.

Carlos înainta cu paşi rapizi, constanţi. Luna se înălţase suficient de mult ca să îi lumineze calea, ceea ce l-a ajutat să câştige teren mult mai uşor decât în prima oră de întuneric, înainte de răsăritul lunii.

Plecase singur deoarece acest Thomas Hunter devenise o chestiune strict personală şi, în acelaşi timp, pentru că ştia că putea să o rezolve fără să dezvăluie cuiva întregul adevăr privind cele petrecute în casă.

Avea în mână un receptor care primea semnalele emise de Monique. Cu o săptămână înainte, îi cususeră un emiţător în betelia pantalonilor – existau toate motivele să supravegheze cu atenţie un atu de mare valoare. În cazul în care ar fi abandonat acei pantaloni, Carlos ar fi întâmpinat probleme, însă ea nu avea motiv să facă acest lucru decât după ce va ajunge într-un oraş. Şi, având în vedere traseul urmat de fugari, asta nu se va întâmpla până spre dimineaţă.

Cei doi se opriseră. Chiar în ritmul acela de mers va ajunge la ei peste câteva ore.

A ridicat din nou mâna şi s-a pipăit la gât. Sângele se uscase, tăietura nu era decât o zgârietură. Însă modul în care apăruse nu-i dădea deloc pace.

La fel de mult îl frământau spusele lui Thomas despre dispariţia lui după ce nu le va mai fi util celor care se slujeau de el. Analizase deja probabilitatea ca Fortier să se descotorosească de el imediat ce va obţine ce şi-a dorit – când aveai de a face cu inşi ca Fortier, nu primeai defel garanţii.

Însă şi Carlos avea planuri bine puse la punct. Această evoluţie a situaţiei în privinţa lui Hunter putea de fapt să îi

folosească mult. Pe de o parte, îi oferea prilejul de a-l ucide o dată pentru totdeauna. Dar îi întărea şi propria valoare până când va găsi prilejul să se ocupe de Svensson şi Fortier. Le va spune că, înainte de a muri, Hunter îi mărturisise ceva nou despre istoriile acelea ale lui, o încercare de lovitură de stat imediat după trecerea puterii în mâinile lui Fortier. Îl vor lăsa în viaţă cel puţin cât timp va fi necesar ca să elimine o astfel de ameninţare.

Hunter nu avea motive să susţină aşa ceva, desigur, însă acea afirmaţie pornea de la un anumit adevăr. Va avea loc o încercare de lovitură de stat.

Musulmanii, iar nu francezul acela păgân, vor ajunge să fie câştigători în acest război al lui Allah.

Fortier nu era singurul om care ştia cum să gândească planuri.

20

Icnind în somn, Thomas s-a trezit instantaneu. A tresărit.

Întuneric. Tăcere.

A clipit, apoi şi-a încordat ochii să vadă ceva. Pereţii s-au materializat treptat. Monique era în pat alături de el, şi respira calm şi ritmic.

Ba nu, nu era ea. Ci Rachelle, care seara trecută, după ce aflase adevărul despre fratele ei Johan, plânsese până adormise.

A simţit o durere de-a lungul antebraţului şi şi-a pipăit încheietura mâinii. Era vânătă şi avea o tăietură. Da, bineînţeles – cătuşele pe care i le puseseră au fost prea strânse şi îi pătrunseseră în piele. Sângerase şi aici.

Evenimentele petrecute în ambele lumi i s-au derulat vii prin minte. Evadase cu Monique şi acum dormea la baza unui bolovan dintr-o carieră de piatră, dorind cu disperare să viseze astfel încât să se întoarcă aici şi să se ocupe de trădare.

Şi-a coborât picioarele din pat, a înşfăcat ghetele şi hainele, apoi s-a furişat în camera principală fără să o trezească pe Rachelle. I se părea că era poate o cruzime din partea lui să o lase singură, fără niciun cuvânt, a doua oară în decurs de o săptămână. Cu toate acestea, nu îndrăznea să o trezească, pentru că ea i-ar fi dat probabil peste cap planul perfect pe care îl gândise. Ceea ce avea în minte prezenta o doză de nebunie, iar soţia lui sigur ar fi depistat acel element de nechibzuit şi i-ar fi cerut să renunţe.

Pe de altă parte, Mikil avea să sară în sus de bucurie dacă i s-ar da şansă să participe.

S-a îmbrăcat repede, şi-a prins sabia peste umăr şi s-a strecurat în aerul rece al dimineţii. Satul supraaglomerat continua să rămână cufundat în visele adânci ale evenimentelor neobişnuite petrecute peste zi şi ale sărbătoririlor entuziaste ale serii. Fripseseră o sută de capre pe malul lacului aşa cum era obiceiul în a doua noapte a Adunării. Dansurile se ţinuseră lanţ până târziu, iar discuţiile despre Justin şi Martyn se prelungiseră şi mai mult.

Războinicul din Pădurea de Sud era apărat de unii cu îndârjirea cu care alţii îi găseau vină. Indiferent de condiţii, ideea de a încheia pace cu Hoarda era jignitoare pentru mai toţi. Chiar şi sprijinitorii lui Justin erau de acord cu un anumit lucru: dacă locuitorii deşertului porneau în marş spre pădure, asta se întâmpla probabil fiindcă Justin îi trădase. Dar nu existau motive de îngrijorare – eroul lor din Pădurea de Sud nu-i va trăda niciodată. Când spunea că va mijloci pacea, se gândea doar la cea adevărată.

Thomas se întreba cum de nu-şi dăduse seama mai devreme de adevărul cuvintelor lui Qurong. Să-i fi derutat visele mintea de prea multe ori? Sau fusese atât de surprins de identitatea lui Martyn încât nu reuşise să mai gândească în mod obiectiv. În orice caz, era sigur că dacă ar fi povestit membrilor consiliului ce spusese căpetenia Hoardei în cort, aceştia ar fi mobilizat imediat armata ca să pună capăt planului de „pace” al lui Justin şi Martyn.

A găsit-o pe Mikil adâncită în somn şi a scuturat-o uşor. A sărit din pat cu sabia în mână.

— Eu sunt! A şoptit el.

— Thomas?

— Da. Grăbeşte-te, avem treabă.

— S-au întors iscoadele să raporteze? A întrebat şi s-a repezit la fereastră să privească printre spaţiile goale dintre şipcile oblonului.

— Nu. Nu am primit nicio vorbă. Grăbeşte-te.

— Atunci?

— O să-ţi povestesc pe drum. Ne întâlnim la grajduri.

A alergat până la grajdurile Gărzii, aflate la marginea satului, şi curând a fost prins din urmă de ea.

— Încotro mergem?

— Ssst, linişte. Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că Justin plănuieşte trădarea?

— Aş spune că nu m-ar surprinde defel. Ai aflat ceva nou?

El a deschis porţile grajdului.

— Pune şaua pe cal. O să-ţi explic după ce plecăm.

Au dus caii de hăţuri până dincolo de intrarea principală în sat, după care au încălecat şi au pornit spre pădure.

— Spune-mi, i-a cerut ea, aruncând o privire peste umăr. Despre ce e vorba?

— Am visat.

— Asta nu-i o noutate. Foarte bine. Ce ai visat de data asta?

— Am visat ceea ce am auzit întâmplător când mă aflam în cortul lui Qurong.

I-a povestit din nou, cuvânt cu cuvânt, şi i-a explicat logica. Ea a dat pinteni calului, care a ţâşnit înainte, apoi l-a întors.

— Ştiam eu! Va distruge pădurea. De câte ori te-am avertizat?

Avea dreptate. Tăcerea lui reprezenta o recunoaştere a acestui adevăr.

— Trebuie să-i punem capăt!

— De ce crezi că am pornit călare înainte de crăpatul zorilor? Mergem spre partea răsăriteană a deşertului, unde Qurong şi-a stabilit tabăra ultima oară. Dacă nu mă înşel, îl vom găsi tot acolo, poate chiar mai aproape.

— Cum adică, ai plănuit ca noi doi să punem pe goană toată armata lui?

— Cred că iscoadele noastre vor descoperi că Justin a avut dreptate: Hoarda s-a strâns în număr mai mare decât am bănuit. Din câte ştim, mai au o armată în vest, aşteptând să pornim spre est şi să ne lăsăm flancul descoperit. Cam aşa ar arăta strategia pusă la punct de Martyn.

— Înseamnă că te gândeşti la o negociere? Păi, şi Justin a propus un plan asemănător. Nu, Thomas! Fără pace!

— Cred că Martyn va accepta o altă propunere. Una care să răstoarne complet situaţia.

Razele soarelui frigeau.

Monique a deschis ochii. Soare?

Lumina pătrundea prin obloane, dând la iveală mii de particule de praf care pluteau lenevos în aer.

Unde mă aflu?

Sunt acasă.

Cine sunt?

Eşti Monique.

S-a ridicat pe un cot şi a clipit. Nu era chiar ea însăşi. Ori nu era *pe deplin* ea însăşi. *Rachelle.*

A ridicat mâna şi şi-a mişcat degetele. Era Monique, şi ştia că visase cât dormise la adăpostul bolovanului, alături de Thomas, dar mai ştia că trăia mai mult decât un vis. Uimitor. Aşa se simţea probabil el când se trezea.

Visase cealaltă lume a lui deoarece îl ţinuse de mână cât dormise? Şi se visa Rachelle fiindcă se credea legată de aceasta? Totul ţinea de credinţă, aşa spusese Thomas. Împărtăşea viaţa Rachellei.

Să însemne asta că totul e adevărat? Tot ce vorbise Thomas era adevărat?

A aflat răspunsul imediat, pentru că fiind Rachelle ştia că această lume era la fel de reală ca Franţa sau Bangkok. Ce altceva mai ştia Rachelle?

Numele soţului meu este Thomas. Şi am copii.

S-a răsucit spre partea lui de pat.

— Thomas!

Însă el dispăruse. Sigur, întotdeauna se trezea devreme. Se învăţase cu asta. Ştia că el era acasă doar o zi din două, era viaţa de comandant al Gărzii, un războinic de temut şi un erou al cărui nume era aproape venerat în întreaga pădure.

Soţul ei, un războinic temut.

Ştia că luptase cu Justin cu o zi înainte şi pierduse. Şi mai aflase că Martyn, generalul Hoardei, era fratele ei, Johan.

Rachelle şi-a înghiţit nodul din gât, lăsându-şi apoi tălpile pe podea. Aşa se simţise probabil şi Thomas în urmă cu cincisprezece ani, când se trezise în pădurea neagră. Încercase să o facă să înţeleagă, dar ea abia acum reuşise. Doar că el se trezise fără nicio amintire din pricina căzăturii.

Se prăbuşise în pădurea neagră şi, drept urmare, începuse să viseze despre istorii. Aceasta era realitatea, iar acela era un vis. Era sigură. În acest moment, cel puţin, era convinsă.

O dureau încheieturile. Din cauza cătuşelor. O făcuseră să sângereze, iar Thomas spusese că sângele era ceva deosebit. Adormiseră, mână în mână, încheietura lui atingând-o pe a lui. Tocmai de aceea Monique visa despre Rachelle chiar în acele clipe. Aşa visase mai demult despre Monique. Îşi tăiase umărul în uşă şi sângerase în somn, stând alături de el. În sângele lor se stabilise o legătură.

Copiii ei…

A aruncat deoparte pătura, şi-a tras o bluză cu mânecă lungă să-şi ascundă încheieturile mâinilor şi a ieşit grăbită din cameră. A găsit-o pe Marie exact cum se aştepta, scotocind prin coşul de fructe după ceva dulce.

— Bună, mamă, a zis fiica ei, căscând. Tata a plecat.

— Da. Fratele tău încă doarme?

— Doar asta ştie să facă.

— E în creştere.

S-a dus repede spre camera lui. Da, într-adevăr, Samuel stătea întins, cu un braţ atârnându-i peste marginea patului, pierdut în vise sau luptând în gând cu Hoarda, slujindu-se de o sabie mare cât era el de înalt. S-a apropiat şi l-a sărutat pe ceafă.

Trăia o a doua viaţă! Într-o fracţiune de secundă devenise cu totul altă persoană. A simţit mirosul florilor de tuhan. Cineva gătea carne. De afară a pătruns zvon de râsete. Toate i se păreau noi. Era momentul Adunării anuale, când străzile erau animate de dansuri, poveşti şi oameni care beau bere. Iar ea era o dansatoare extraordinară, nu? Da, bineînţeles. Una dintre cele mai bune.

Inima ei abia de reuşea să ţină ritmul. A înţeles de ce Thomas era atât de convins. Trebuia să-l găsească şi să-i povestească neîntârziat despre asta!

Marie găsise un nanka mare şi galben, iar zeama fructului copt i se scurgea pe bărbie.

— Fii bine crescută, Marie. Şterge-te pe bărbie.

Apoi s-a uitat prin camera de zi. Camera ei de zi.

Cea de-a doua sabie a lui Thomas, care stătea de obicei rezemată de perete într-un colţ, dispăruse. Ciudat.

— Ştii cumva unde a plecat tata? A întrebat-o pe Marie.

— Nu. A plecat foarte devreme. Înainte de răsăritul soarelui. Dar l-am auzit.

Rachelle a îngheţat. Prin minte au răsunat cuvintele pe care el i le spusese în Franţa. *Va trebui să plec după Justin ca să reuşesc,* aşa se exprimase.

— După Justin?

Plecase după el! Iar acesta din urmă era cu Martyn. Împreună cu Hoarda. Era a doua oară în acea săptămână când o lăsase dormind şi plecase în cine ştie ce misiune absurdă pe care numai un bărbat aşa de încăpăţânat o accepta fără a o socoti iluzorie.

Potrivit iscoadelor, Justin şi Martyn plecaseră spre răsărit. Adică spre armata lui Qurong.

S-a repezit spre dormitor şi s-a îmbrăcat complet. Dacă Justin plecase împreună cu Martyn însemna că era şi cu Johan. Dăduse de înţeles că se dusese după fratele ei?

Nu cumva avea intenţia de a-l ucide, socotind că în acest fel l-ar elimina pe Carlos? Dar nu putea face asta. Era fratele ei. În urmă cu cincisprezece ani, când Tanis fusese înşelat, cu toţii pierduseră pe cineva din familie în faţa Hoardei, dar o consideraseră parte a marii tragedii petrecute. Gândul de a-şi vedea fratele răpus de tăişul sabiei soţului o făcea să se simtă cuprinsă de spaimă.

Trebuia să-l împiedice! Şi chiar dacă el nu ar fi plecat să-l ucidă pe Johan, voia măcar să-i spună că acum ştia. Era Rachelle. Era Monique! Fără niciun dubiu, erau legate una de cealaltă.

Şi-a pus bandaje la încheieturile mâinilor şi a reuşit să le facă să pară nişte brăţări de alamă. Prima dificultate mare era să iasă singură din sat fără să-şi dea de gol intenţia. Nu putea să meargă din cale-afară de repede până la casa Annei, iar când urma să o roage pe bătrână să aibă grijă de Marie şi Samuel cât va fi plecată să găsească un cadou special pentru Thomas, era nevoie să vorbească firesc.

Andrew, care administra grajdurile comune, o va întreba probabil de ce lua un armăsar, dar îi va spune că avea chef să gonească nebuneşte. Adunarea le inspira şi pe femei, nu doar pe bărbaţi, să facă ceva ieşit din comun.

Când s-a întors, cu promisiunea bătrânei că se va ocupa de copii, Samuel reuşise să se trezească. I-a strâns la piept pe amândoi, le-a spus să o asculte pe Mătuşa Anna şi a promis că se va întoarce acasă la căderea întunericului. Dacă nu va ajunge, să nu se îngrijoreze, ea şi tata aveau de pregătit ceva.

O oră după ce se trezise, Rachelle i-a lăsat în urmă şi pe ultimii curioşi care voiau să ştie încotro plecase călare pe un animal atât de minunat. A condus calul pe porţi şi-a aruncat un picior peste şa, apoi a călărit spre est.

Prima oră de călătorie i s-a părut a ţine doar câteva minute. În cazul lui Monique, totul crea o senzaţie de noutate şi prospeţime, ca şi cum experienţa era trăită prima oară, ceea ce era adevărat pentru mintea ei. Franţuzoaica nu-şi imaginase niciodată că se va simţi atât de puternică, o călăreaţă atât de pricepută şi plină de pasiune, aşa cum era acum Rachelle.

Se simţea atât de înviorată încât aproape spera ca un om al Hoardei să ţâşnească din spatele vreunui copac ca ea să-l izbească, trimiţându-l acolo unde-i era locul. În două rânduri a fost cât pe ce să descalece ca să facă nişte salturi. Cu toate acestea, dorinţa de a-l găsi pe Thomas a făcut-o să-şi continue drumul.

Fără să-şi dea seama, a călătorit vreme de una, două, cinci ore. Pădurea zbura pe lângă ea, iar mintea îi gonea înainte. Cu fiecare milă străbătută, dorinţa ei de a-l găsi creştea. Acum ştia că probabil pornise în acea direcţie – urmele lăsate de copitele armăsarului său, pe care le cunoştea ca pe liniile din propria palmă, apăreau în noroi la fiecare cot al drumului. Plecase împreună cu Mikil. Bine măcar că era însoţit de cel mai bun războinic al lui.

S-a gândit la posibilul pericol la care se expunea soţul ei, dar, indiferent cât de mare ar fi fost acesta, se simţea şi ea în stare să-l înfrunte. Era în joc soarta lumii, iar ea avea un rol important de jucat.

A ajuns la marginea pădurii spre sfârşitul după-amiezii şi a oprit. În acel moment al zilei, cerul şi deşertul căpătaseră o culoare roşiatică. Plecase din sat la două ore după Thomas şi, până la un anumit punct, mersese pe urmele lui. Dacă ar sili calul să iuţească pasul, ar ajunge în locul unde…

Brusc, şi-a simţit inima în gât. La orizont, în contrast cu nisipul cărămiziu, a văzut tabăra Hoardei. Se apropiase.

Înaintase mult.

Plănuiau să atace? S-a simţit împietrită de spaimă. Tabăra părea mai întinsă decât şi-o amintea. Aproape se dublase ca

mărime. Nu putea fi decât o adunare în vederea războiului. Şi Thomas se dusese până acolo?

A examinat urmele lăsate de bidiviul lui. Mergeau drept înainte şi coborau spre canion. Spre deşert duceau două căi bine bătute, iar el urmase una dintre ele. Văzuse Hoarda şi continuase drumul. Atunci va face la fel.

Rachelle şi-a îndemnat calul înainte.

Armăsarul negru a făcut doar doi paşi când ea a simţit o lovitură în coaste.

A icnit şi a privit în jos. Dintre coaste îi ieşea un băţ. Coada unei săgeţi. Prin trup a simţit o durere cumplită.

O altă săgeată i s-a înfipt în umăr, iar o a treia, în coapsă. A văzut scabioşii aproape de liziera pădurii, un grup de cinci sau şase. Aveau arcuri! Nu ştia că...

Următoarea săgeată a lovit-o în spate. Arsura a făcut-o să dea pinteni calului, care, înspăimântat, a pornit în galop. În stânga! Trebuia să se îndepărteze de arcaşi.

Săgeţile îi pătrunseseră în carne. Panica i-a invadat mintea.

Armăsarul s-a năpustit pe o potecă îngustă care cobora peste buza canionului.

Alte trei săgeţi i-au şuierat prin dreptul capului şi s-a aplecat să le evite. Durerea provocată de celelalte o chinuia în valuri de-a lungul spatelui şi piciorului.

Poteca era abruptă, iar calul a alunecat pe grohotiş, dar şi-a recăpătat echilibrul şi a făcut un salt peste un bolovan mare care le ieşise pe neaşteptate în cale. Apoi a ocolit.

S-a întrebat dacă scabioşii o vor urma.

Aceştia răcneau de undeva de deasupra. Şi râdeau.

A ajuns pe fundul nisipos şi a mânat spre primul canion îngust din dreapta. A auzit tropot de copite răzbătând de pe culmea stâncoasă de deasupra. Scabioşii o urmăreau de pe coama canionului. A tras calul aproape de peretele din stânga şi s-a plecat peste gâtul lui, schimonosindu-se de durere. Chinurile o răscoleau până în străfunduri.

Căzuse într-o ambuscadă. Patru săgeţi – două în corp, una în picior, iar alta în braţ. Trebuia să se ascundă şi să găsească ajutor.

S-a întrebat dacă era recomandabil să scoată săgeţile.

Vom muri.

Nu, nu se putea să moară! Rachelle nu va muri! Nu acum!

Calul a rărit pasul, deplasându-se la trap mărunt. A auzit zvon de voci, dar păreau să fi rămas în urmă. Canioanele stâncoase erau ca un labirint – nici nu era de mirare că oamenii Hoardei preferau să călărească de-a lungul platoului. Dar dacă ea pătrundea tot mai adânc în acel labirint, departe de pereţii din apropierea pădurii, duşmanii nu o vor găsi chiar atât de uşor.

A pătruns într-un coridor lateral, apoi printr-o deschizătură care dădea într-un bazin lung. Sunetul glasurilor era şi mai îndepărtat, însă mintea ei nu mai era la fel de limpede ca înainte. Poate nu auzea bine. A lăsat frâiele şi a examinat săgeata care îi pătrunsese în picior. Dacă rămânea acolo, legănarea calului va împinge vârful şi mai adânc în carne. Dacă o smulgea, probabil că va sângera masiv.

A gemut. Săgeata din coaste îi dădea dureri şi mai mari. Pătrunsese adânc. Atinsese organe interne. Chiar dacă extrăgea fără să leşine, risca o hemoragie internă cumplită. De asemenea, simţea şi băţul celei care îi pătrunsese în spate.

Oribil! Plecase singură după soţ, procedând ca o neghioabă, iar acum avea să moară în canioane, singură!

Nu mai ştia de cât timp călărea, nici încotro o ducea calul. Simţea însă că puterile o lasă cu repeziciune. Scabioşii o pierduseră din ochi, dar ea bănuia că rămăseseră de-a lungul buzei canionului, aşteptându-i întoarcerea, de aceea şi-a îndemnat armăsarul mai departe.

Trebuie să găseşti ajutoare. Să te întorci în pădure, sperând că vei primi ajutor. S-a oprit şi a privit în jur, dar ochii îi erau împăienjeniţi, şi a înţeles că în lumina scăzută nu va reuşi să găsească drumul spre pădure.

În realitate, dacă nu se înşela, acum se afla la marginea deşertului, unde canioanele făceau loc întinderilor nesfârşite de nisip. Cât de departe călătorise? Dacă tot continua să meargă, se va trezi mai departe decât îşi propusese să ajungă. Şi nu putea să mai călărească având săgeţile înfipte în corp. Până şi cea mai neînsemnată mişcare îi provoca dureri îngrozitoare de-a lungul piciorului şi spinării.

Trebuia să se odihnească. Să coboare de pe cal şi să rămână întinsă. Se temea însă că dacă va descăleca, va leşina.

— Elyon, ajută-mă, a şoptit ea. Dumnezeule, nu mă lăsa să mor.

Ştia însă că aşa se va întâmpla.

21

Thomas şi Mikil stăteau la o masă de stuf, având-l în faţă pe Martyn, în cortul deschis pe care oamenii generalului îl înălţaseră după ce căpetenia fusese de acord să stea de vorbă cu el. Duhoarea tipică scabioşilor era aproape insuportabilă.

Faptul că Hoarda aproape îşi dublase numărul luptătorilor şi se apropiase de pădure era un semn înspăimântător, iar asta îl îndemnase să îl abordeze pe Martyn.

Se apropiaseră ţinând înălţat un steag alb – ideea lui. Din câte îşi amintea, nimeni nu mai folosise până atunci aşa ceva, dar acel semn fusese înţeles destul de repede, iar garda de perimetru a taberei îi ţinuse la depărtare de o sută de metri cât ceruse aprobarea căpeteniilor. Apoi apăruse încă un general, aflase că Thomas de Hunter dorea o audienţă la Martyn, şi transmisese cererea mai departe.

— Spune-i lui Martyn că Thomas de Hunter solicită o întâlnire cu Johan, i-a spus generalului.

— Te referi la Justin din Sud?

— Nu, nu la Justin. Cu Johan. Acesta este numele sub care îl ştiu eu.

Jumătate de oră mai apoi erau primiţi.

În ciuda pielii solzoase şi urât mirositoare, cel care i-a primit a fost Johan. Ceva mai vârstnic acum, având până în treizeci de ani. Dacă ochii lui ar fi căpătat culoarea verde, iar obrajii i-ar fi devenit roz, cei care îl ştiuseră în copilărie l-ar fi recunoscut pe dată. Pe frunte avea trasat cercul druizilor.

Cu toate acestea, se mişca şi vorbea cu totul altfel decât în copilărie. Ochii îi alunecau bănuitori şi-şi drămuia cu zgârcenie mişcările, să reducă la minimum durerea provocată de boală. La fel ca toţi oamenii Hoardei, nu socotea putreziciunea drept boală. Avea mintea alertă, dar fusese înghiţit de minciunile care îl convinseseră demult că aşa trebuiau să arate, să se mişte şi să se simtă toţi bărbaţii adevăraţi. Durerea era ceva firesc. Mirosul cărnii în descompunere era mai curând un parfum de umanitate decât o duhoare.

Johan s-a uitat de sus la Thomas şi a strâmbat din nas.

— Lacurile vă aduc în starea asta?
— Care stare?
— Ele vă dau putoarea asta insuportabilă?
— Aşa cred. Şi mirosul pielii tale este la fel de supărător pentru noi. În urmă cu trei ani şi tu urai acest miros. Unde e Justin?
Johan a şovăit.
— A plecat acum o oră.
— Se mai întoarce?
— Da.
— Eşti de acord să închei pacea cu el?
— Asta îi este intenţia.
— Dar e şi a ta?
— Mai bine-mi spui tu. Este?
Omul vorbea în şarade. Trebuia să discute în mod sincer.
— Ceea ce vreau să spun este doar pentru urechile tale. Trimite-ţi oamenii de aici, şi o voi ruga şi pe locotenenta mea să se îndepărteze.
— Domnule…
A ridicat mâna spre Mikil, care nu a dorit să-i pună autoritatea la îndoială în public.
— Sper că nu te temi de mine. Doar eşti fratele soţiei mele.
— Lăsaţi-ne singuri, le-a ordonat Johan celor patru războinici din spatele lui.
Aceştia un ezitat, apoi s-au retras. Thomas s-a uitat la Mikil care l-a fulgerat cu o căutătură dezaprobatoare, după care a plecat. Grupul celor patru şi tânăra s-au îndepărtat câte cincizeci de metri în direcţii opuse, apoi s-au oprit să urmărească desfăşurarea discuţiei din deşertul deschis.
— Johan, a spus Thomas. Nu-ţi aminteşti adevăratul nume, aşa e?
— Te referi la numele pe care l-am avut când eram copil. Fiecare băiat creşte. Sau pădurenii au rămas cumva copii?
— A mai rămas în tine ceva din Johan?
— Doar bărbatul.
— Şi cum se face că un soldat de-al meu poate ucide cinci de-ai tăi?
Johan a clipit.

— Pentru că oamenii mei abia acum învaţă cum să lupte. Vă ştiu metodele. Îndemânarea noastră o va depăşi curând pe a voastră.

— Îi înveţi trucuri noi, adevărat? Dar gândeşte-te la trecut. La vremea dinainte de a te pierde în deşert. Erai mult mai puternic decât acum. Suferinţa asta de piele e o boală.

Johan a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Thomas.

— Cum te-ai rătăcit?

— De aceea ai venit la mine? Ca să stăm de vorbă despre vremea când ne jucam cu săbii de jucărie?

Mintea lui Johan era la fel de solzoasă ca şi pielea, a gândit Thomas. S-a întrebat dacă Rachelle ar reuşi să străpungă prin acel aer înşelător.

— Nu. Am venit fiindcă am aflat ceva, a zis, căutând să fie precaut. În urmă cu câteva nopţi, am surprins o discuţie în cortul căpeteniei voastre. Atunci când l-am ucis pe general. Sper că nu-mi reproşezi moartea lui.

— Generalul pe care l-ai omorât era un bun prieten de-al meu.

— Atunci, te rog să accepţi condoleanţele mele. În orice caz, ştiu că tu conspiri cu Justin şi Qurong împotriva pădurenilor. Le veţi oferi pace, iar în faţa realităţii copleşitoare, credeţi că Justin îi va convinge pe oamenii noştri să vă accepte oferta. Însă plănuiţi să ne trădaţi imediat ce ne veţi câştiga încrederea.

Thomas a rostit cu convingere aceste cuvinte. Johan nu a făcut niciun comentariu. Era imposibil să i se citească vreo reacţie pe faţă, deoarece aceasta era solzoasă şi încadrată de gluga întunecată.

— Sunt curios ce va primi Justin în schimb?

— Asta nu te priveşte.

— De câtă vreme plănuiţi asta?

— De destulă vreme.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Amândoi proveniţi din pădurea noastră. Întâi, tu ai dispărut acum trei ani, după care ai apărut ca general care ne cunoaşte obiceiurile. Un an mai apoi, Justin refuză slujba pe care i-am acordat-o şi se apucă să propovăduiască pacea. În tot acest timp, voi doi uneltiţi să răsturnaţi ordinea din pădure. Din câte îmi dau seama, ai clocit acest plan împreună cu Justin în Pădurea de Sud, iar apoi ai ales

viaţa de scabios. El a semănat îndoielile în vreme ce tu ţi-ai alcătuit armata pentru a profita de nesiguranţa oamenilor. Asta a fost ideea lui ori a ta? Îl vei face pe Justin conducător suprem al Hoardei?

Johan – Martyn, generalul druid – l-a fixat îndelung cu privirea. A refuzat să răspundă.

— Cu toate acestea, cred că eşti îngrijorat de posibilele pierderi pe care le-ar suferi armata ta în bătălia din pădure, altfel ai porni de îndată împotriva noastră, fără a mai încerca să obţii trădarea. Trădarea este ceea ce ne-ar pune pe picior de egalitate. Speri să ne prinzi nepregătiţi.

— Chiar aşa? Păi, dacă ştii asta, înseamnă că planul nostru este dejucat.

Cum de recunoştea atât de repede? Cu toate acestea, nu vorbise cu tonul unui om înfrânt.

— Nu neapărat. Fiecare avem problemele noastre. A mea, este Justin, a ta, Qurong. Cred că Justin ar ajunge să capete suficientă putere să ne compromită voinţa de a lupta.

— O recunoaştere uimitor de sinceră, a vorbit Johan, oarecum nehotărât.

— N-am venit aici ca să mă joc. Chiar cu trădarea uneltită de voi, bătălia va fi cumplită. Mulţi dintre ai tăi vor muri. Mai toţi.

— Posibil. Şi ce problemă am eu?

— Problema ta este Qurong. El va lupta chiar dacă va înţelege că trădarea a fost compromisă. În cele din urmă, pădurea se va înroşi de sânge, iar tu vei avea mai puţini oameni peste care să guvernezi.

— Nu aşa se întâmplă mereu în război?

— Nu.

Thomas şi-a coborât glasul. Să facă pe Mikil să accepte înţelepciunea ideii pe care dorea să o propună, vorbise despre ea mai tot drumul prin pădure.

— Între popoarele noastre nu va exista o pace adevărată, niciunul dintre noi nu o va accepta. Dar putem încheia un armistiţiu, a rostit şi a bătut cu degetul în masă. Acum.

— Aşa cum a propus şi Justin. Un armistiţiu.

— El a propus o pace care va sfârşi într-o vărsare de sânge mai mare decât îşi imaginează cineva şi cu pierderi mari ale

locuitorilor deşertului. Singura cale de ieşire din situaţia asta cumplită este ca Johan, fratele soţiei mele, să conducă Hoarda în locul lui Qurong. Chiar dacă ai devenit bărbat, ţi-ai ucide sora?

— Te-aş putea ucide pentru asemenea cuvinte.

A aruncat o privire spre omenii lui. Se vedea că nu-l atrăgea deloc ideea de a-şi trăda conducătorul.

— Îmi propui o răzvrătire împotriva lui Qurong, omul care mi-e tată.

— Nu e tatăl tău.

— Se numea Tanis, iar eu l-am socotit mereu tatăl meu.

Tanis. *Tanis?* Primul născut dintre toţi oamenii. O figură paternă pentru cei din pădurea colorată. Aşadar, Qurong era de fapt Tanis! Thomas a simţit că i se strânge inima în piept. A recepţionat această ştire cu spaimă, deşi a sperat că nu-şi trădase sentimentele.

— Dacă-ţi închipui că armatele voastre pot supravieţui explozivilor pe care i-am pregătit, atunci te înşeli amarnic. Sunt convins că ai auzit de soarta scabioşilor tăi în canioane. Dacă vreţi mai mulţi morţi, spune-i lui Qurong să pornească de îndată în marş. Chiar în noaptea asta. Dar vă asigur că pentru fiecare om ucis din Garda mea, praful nostru de puşcă va smulge capetele a o sută dintre ai voştri.

Era o cacealma, nu mai avea nici picătură de exploziv. Dar din uşoara tresărire a lui Johan, şi-a dat seama că reuşise măcar să semene puţină confuzie. Tocmai de aceea s-a şi grăbit să adauge:

— Vă voi asigura trecerea în siguranţă prin pădure cu Justin şi Qurong. Dacă vrei, adu o mie dintre cei mai buni luptători. Vei da în vileag în faţa oamenilor trădarea lui Justin şi Qurong, iar eu voi jura că spui adevărul. Îl vom condamna pe Qurong la moarte. Iar tu vei lua locul rămas vacant.

Încetul cu încetul, pe buzele lui Johan a apărut un surâs.

— Eşti fiu de Shataiki, aşa e?

— Aşa este Qurong, primul născut, care a adus boala aceasta asupra noastră.

— Şi Justin?

Thomas a ridicat din umeri.

— Va fi discreditat. Şi surghiunit.
— Îl pot ucide?
Întrebarea i s-a părut ciudată.
— De ce?
— Fidelitatea lui faţă de Qurong îmi va pricinui probabil necazuri.
— Fă ceea ce socoteşti necesar, a răspuns el, după o mică şovăială.
— Crezi că sunt chiar atât de nesăbuit ca să mă las atras într-o capcană având alături de mine doar o mie de luptători? Qurong nu va consimţi niciodată aşa ceva.
— Va fi de acord, dacă promit să stau aici drept garanţie a siguranţei lui.
Pentru Mikil, aceasta era partea cea mai delicată a planului. Însă o convinsese că în joc era soarta întregii lumi. Fără un oarecare compromis, avea să se ajungă la o baie de sânge. Qurong va ataca. Pădurea va fi pârjolită. Se putea ca pădurenii să ucidă majoritatea armatei Hoardei, dar în cele din urmă, nu vor mai avea nici soaţe, nici copii în faţa cărora să justifice o asemenea victorie.
— Planul tău înseamnă trădare, a zis Johan după o vreme. Nu sunt omul care să se împace cu trădarea.
— Planul acesta îţi va salva poporul. Şi pe al meu. Sunt soţul surorii tale. Te rog să ţii seama de familia ta şi să mă ajuţi să realizăm un armistiţiu. Avându-l pe Qurong în viaţă, vom avea mereu războaie. Teeleh i-a legat mâinile şi inima. Cred că în inima ta mai există loc pentru Rachelle şi propriul tău popor.
Johan s-a uitat la el şi, într-un târziu, s-a ridicat.
— Aşteaptă aici.
A pornit spre deşert şi a rămas cu faţa la dune. A stat îndelung cu spatele spre Thomas. Apoi s-a întors cu paşi rari.
Mikil a pătruns grăbită în cort.
— Ei bine?
— Nu ştiu.
— Analizează propunerea ta?
— Cred că da.
— Mie tot nu-mi place. Ce l-ar împiedica pe un soldat oarecare să-ţi reteze capul cu secera?

— Voi insista să mă bucur de protecţie. Ultima oară când am verificat, am reuşit să mă ocup de un maniac doar cu o seceră. Pe de altă parte, îl vei avea pe Qurong în bătaia sabiei.

Ea a dat din cap cu un aer gânditor.

— Atunci, nu te vor lua în pază decât după ce Qurong ajunge în pădure, sub supravegherea Gărzii.

— Desigur. Uite-l că vine.

Ea s-a retras, urmărindu-l cu scepticism pe generalul care se apropia. Johan şi-a tras roba deoparte şi s-a aşezat.

— Nu-mi pasă ce spui, eşti fiu de Shataiki. Dar îmi place planul tău. Condiţiile mele sunt următoarele: drept semn de bună-credinţă, nu doar că vei rămâne, aşa cum te-ai oferit, dar îţi vei retrage armata de pe perimetru înapoi, spre centrul pădurii. Nu vreau să porneşti un război câtă vreme eu sunt în pădure.

Thomas a analizat solicitarea. Qurong va fi garanţia lor. Atâta vreme cât Mikil îl avea pe comandant, Hoarda nu va ataca.

— De acord.

— Cealaltă cerere este să-mi îngădui să conduc execuţia lui Qurong drept demonstraţie de autoritate asupra oamenilor mei. Este singurul limbaj pe care îl pot înţelege.

— Am priceput.

Martyn, general al Hoardei, al cărui nume fusese cândva Johan, a lăsat capul în jos.

— Atunci avem o înţelegere.

Au petrecut încă o jumătate de oră împreună, punând la punct toate amănuntele, după care Thomas şi Mikil au încălecat şi au plecat călare afară din tabără. Ea urma să plece spre pădure chiar în acea seară, după căderea întunericului. Qurong, Martyn, Justin şi o mie de războinici aveau să plece a doua zi dimineaţă. Vor intra în pădure în schimbul lui, care va fi luat în custodie de armata Hoardei.

Qurong şi Thomas îşi încredinţau acum vieţile unul altuia.

Anturajul va sosi la lac în cursul serii, având deplină încredere că Mikil pregătise scena. Dacă nu ar fi reuşit să realizeze acest lucru în mod satisfăcător, Qurong şi Martyn se vor retrage. Dacă

ar fi fost prinşi în ambuscadă de oamenii Gărzii, Thomas avea să moară. Şi viceversa, bineînţeles.

Aşa au plănuit. Şi aşa au convenit.

Martyn s-a uitat spre vest, unde, în lumina crepusculară, se vedea pădurea. Încruntat, Qurong se afla alături de el.

— Aşadar, nu bănuiesc nimic?

— Nimic. Chiar crede că te voi trăda. Sunt nişte copii, aşa cum am fost şi eu cândva.

— Şi Justin va fi de acord?

— Desigur. Ştie bine ce face.

Qurong şi-a dres glasul şi a revenit în tabără.

— Lucru pe care îl vor afla şi ei, şi asta cât de curând.

22

Bezna a înghiţit curând întregul deşert. Luna ajunsă sus pe cer arunca o lumină stranie peste dunele vălurite. Câte ore trecuseră de când se afla acolo? Soarele va apărea curând – trebuia să reziste până atunci. Asta îşi spunea neîncetat. Dacă reuşea să prindă dimineaţa, lumina îi va aduce speranţe crescute.

Însă acum avea probleme de altă natură: nu se îmbăiase de o zi şi jumătate, adică din noaptea sărbătoririi, astfel că începuse să simtă arsuri pe piele. Durerea era acum la fel de mare ca şi aceea surdă, provocată de răni.

Zăcea întinsă pe o parte, simţind cum boala o atacă încetul cu încetul, temătoare să închidă ochii, speriată că somnul îi va răpi viaţa, că va fi găsită de cineva şi ucisă, că nu-i va mai vedea pe Thomas, Samuel şi Marie. Cum se vor descurca ei în absenţa unei soţii iubitoare şi a unei mame ştiutoare?

Vor fi pierduţi fără ea. Nu se supraaprecia câtuşi de puţin, acesta era purul adevăr. Thomas avea nevoie de ea ca de apă. Samuel şi Marie aveau prieteni care îşi pierduseră taţii în război, dar nu şi mamele.

Reuşise să alunece de pe cal fără să-şi piardă cunoştinţa. Armăsarul aştepta răbdător, la douăzeci de metri depărtare. Nu era sigură dacă ar fi dorit ca el să plece şi să găsească ajutoare, ori să rămână acolo pentru cazul când ea ar fi trebuit să se îndepărteze, deşi nu-şi imagina cum s-ar petrece una ori alta.

A amorţit, scufundându-se în ceva aducând a somn. Lucru destul de bizar, era convinsă că încă dormea în Franţa, sub un adăpost improvizat, alături de Thomas. Pesemne totul se petrecea în vis. Şi acolo îi sângerau piciorul şi coastele?

Erau multe lucruri pe care nu le înţelegea.

Orele păreau să se târască. Aici nu erau greieri. Niciun sunet cu care se obişnuise în pădure. Sunetul deşertului era liniştea. Se făcuse frig, dar îi prindea bine, nu o lăsa să-şi piardă cunoştinţa. Trebuia să se concentreze ca să evite tremuratul, care îi trimitea valuri de durere pe tot spatele. Poate avea febră, fiindcă nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de…

Să fi fost lumina? Rachelle a privit fix spre orizontul care devenea cenuşiu.
Deja! Se apropiau zorile. Reuşise. Cuprinsă de o speranţă nebunească, şi-a mişcat braţul, dorind să se ridice. Prin pântec a străfulgerat-o o durere atroce.
A închis ochii şi s-a crispat. Îi înţepenea tot corpul. Nu se putea ridica în picioare, cu atât mai puţin să încalece. Iar după ce soarele va încheia salutul de bun venit în lumea celor vii, o va arde ucigător. Speranţa s-a năruit în golul stomacului precum o greutate de plumb.
Inima continua să-i bată chinuit, ceva mai rar acum. Ceea ce percepea abia dacă semăna cu bătăile unei inimi. Parcă era un cal mergând prin nisip. Scotea mai curând un susur, nu un sunet de inimă sănătoasă. Vreme de o clipă, s-a imaginat călare, înaintând chinuitor de încet prin deşert. Însemna că avea halucinaţii.
A întredeschis ochii. A văzut calul. Trop, trop, şşt, şşt. Venea drept spre ea, ca şi cum ar fi fost real şi ar fi fost mijlocul salvării ei.
Rachelle, acesta e un cal adevărat.
Acum şi-a auzit inima, care îi tresălta în piept. Acolo, la nici douăzeci de metri, se afla un cal de culoare deschisă. Călăreţul tocmai îşi trecea un picior peste şa, pregătindu-se să coboare.
Dar acela era un locuitor al deşertului!
A tresărit. Durerea i-a umplut ochii de punctişoare negre, dar a rezistat fără să leşine.
— Ce... e?
— Stai aşa, i-a zis bărbatul. Nu te mişca! Bărbatul, da, era un bărbat... se grăbea să se apropie de ea. Thomas?
Vederea i s-a limpezit şi l-a văzut într-un târziu. Era Justin din Sud.
Puterile au lăsat-o şi s-a prăbuşit înapoi pe pământ. Lacrimi i-au înecat ochii, dar nu din cauza durerii.
Justin a alergat ultimii câţiva paşi şi a îngenuncheat alături de ea. I-a atins delicat fruntea cu degetele.
— Calmează-te. Respiră adânc. Îmi pare rău, draga mea. Am venit să te caut imediat ce am auzit ce a făcut patrula, dar am

mers toată noaptea pe urmele tale prin canioane. Eşti o mare luptătoare, nici nu încape vreo îndoială.

Nu a ştiut ce să-i spună. Nu era sigură că ar fi fost în stare să vorbească inteligibil. Îl avea în faţă pe Justin. Nu-şi dădea seama ce să *gândească* în acea situaţie. Lacrimile îi curgeau pe obraji, făcând-o să vadă ca prin ceaţă.

— Sst, gata, Rachelle. Te asigur că totul va fi bine.

O cunoştea de când fusese sub comanda lui Thomas. A atins beţele săgeţilor, unul câte unul, ca şi cum ar fi verificat să vadă dacă erau cumva prea adânc înfipte pentru a fi smulse.

— Mor, a bolborosit ea.

— Nu, n-o să te las să mori. Dar trebuie să te întorci, a spus şi a aruncat o privire peste umăr. Ai apă de rezervă?

Ea şi-a privit pielea de pe braţ. Cenuşie. Pesemne că el nu avea apă de rezervă, altfel i-ar fi oferit.

— Puţină.

— Dar unde ţi-e calul?

Ea s-a uitat dincolo de el. Armăsarul ei dispăruse?

Dintr-odată, i s-a părut că îndura prea multe. Nu avea nicio şansă. Chiar şi acum, după ce fusese descoperită, şi-a dat seama că nu va supravieţui rănilor căpătate. Iar lacul era prea departe. Clipă după clipă, viaţa i se scurgea din trup.

A închis ochii şi a abandonat orice stăpânire de sine. Suspinele au început să-i cutremure corpul. Nu tristeţe faţă de sine, ci părere de rău pentru copii şi Thomas.

— De ce plângi?

Ea s-a smiorcăit şi apoi şi-a înghiţit nodul din gât. Va muri cu capul sus, nu bocind ca un bebeluş.

— Ascultă-mă, copila mea. Nu te las să mori azi.

Încerca să o consoleze, dar ea zăcea la pământ cu săgeţile ieşind din rănile deja infectate, abia agăţându-se de viaţă. Cuvintele lui răsunau în gol. Îşi închipuia că era o copilă care-şi pune speranţe în baza unor cuvinte goale?

— Nu mă minţi.

— Nu, nici n-aş îndrăzni.

— Nu mă minţi! A strigat ea. Sunt pe moarte. Şi asta din vina *ta*. Am venit aici din cauza obsesiei tale faţă de această pace imposibilă!

Cuvintele i-au venit într-un tumult, care a lăsat-o fără suflare. Justin nu merita să i se arunce asemenea vorbe, iar furia ei era îndreptată mai mult împotriva propriei stări decât a lui, dar nu s-a mai sinchisit. Bărbatul acesta îi învinsese soţul la cercetare. Şi, măcar în parte, ea murea din cauza aceasta!

Justin s-a ridicat. Apoi a făcut câţiva paşi înapoi. A privit-o cu ochi mari şi rotunzi. Îl jignise şi îl luase prin surprindere. Dar Rachelle era prea apăsată de durere şi groază din cauza stării disperate, astfel că nu se mai ostenise să-şi măsoare cuvintele. Şi-a întors capul să nu-l mai vadă şi a plâns.

A rămas astfel multă vreme, fără să-şi dea seama ce făcea el. A trecut un minut. Două. A bănuit că plecase. Gândul a îngrozit-o.

A răsucit capul şi l-a căutat din ochi.

Dispăruse!

Dar ce se întâmpla? În locul lui apăruse altcineva. Un băieţel, care se plimba de colo, colo, prin faţa unui bolovan mare, aflat la vreo douăzeci de paşi. Plângea. Braţele îi atârnau moale pe lângă trup şi era gol, cu excepţia unei pânze legate în jurul şalelor.

Samuel? Nu, nu era el. Boala îi luase minţile. Băiatul plângea, incapabil să se stăpânească. Mila a făcut-o să simtă o înţepătură în piept. A înţeles însă că trebuie să fi fost rodul imaginaţiei ei. Cu toate acestea, părea foarte real. Ţipetele lui sunau groaznic de reale.

Băiatul!

Acesta era băiatul!

A închis ochii, apoi i-a deschis. Cerul cenuşiu era neclar, iar ea a clipit de câteva ori ca să-şi alunge ceaţa de pe ochi. Băiatul dispăruse.

Justin stătea la nici trei metri depărtare, cu spatele spre ea, ţinându-şi palmele în şolduri şi capul plecat. Să fi fost şi aceea o halucinaţie? A clipit din nou. Nu, era chiar el. Dar ceea ce a văzut a tulburat-o până în străfundurile fiinţei. Prin minte i s-a derulat imaginea lui Justin luând-o în braţe pe fetiţa aceea, în Valea Tuhan.

Războinicul a ridicat capul şi s-a uitat spre peretele stâncos. Acesta era bărbatul care îl învinsese pe Thomas în luptă. Care

părea să-şi impună voinţa împotriva oricărui adversar. Nici nu era de mirare că femeile, copiii şi luptătorii din Pădurea de Sud erau atât de răpiţi de Justin. Reprezenta o adevărată enigmă.

Şi ridicase glasul la el. Dar de ce nu o ajuta?

— Îmi pare rău, a spus ea. Dar o să mor aici. Sper că eşti în stare să înţelegi o muribundă.

— Nu vei muri, i-a zis el cu glas scăzut. Mai ai mult de călărit până să mori.

Mai auzise aceste vorbe. Dar unde? Justin s-a întors cu faţa spre ea.

— Crezi că doar câteva săgeţi şi puţină carne sfâşiată înseamnă moartea? O să-ţi iau durerea cu mâna, Rachelle, dar ceea ce mă îngrijorează este inima ta.

— Cum îmi poţi lua durerea? Pielea mi s-a făcut cenuşie, şi încă am înfipte săgeţile în corp. Eu mor, iar tu te mulţumeşti să stai acolo!

— Eşti la fel de încăpăţânată ca Thomas. Poate mai rău. Iar memoria nu te ajută nici cât pe el.

Vorbea absurdităţi. A simţit o săgetătură de durere care a făcut-o să se schimonosească.

— Rachelle, te rog să mă asculţi cu multă luare aminte.

A lăsat un genunchi în pământ şi i-a luat mâna între degete. Nu a făcut niciun gest să o ajute sau să-i oblojească rănile. Ştia la fel de bine ca şi ea că niciunul dintre ei nu putea face nimic.

— Am încheiat o pace între locuitorii deşertului şi pădureni. Qurong va merge cu Johan şi cu mine până în sat, unde le vom prezenta condiţiile de pace.

Consiliul nu avea să accepte nicicând, oare nu ştia?

— Thomas va rămâne în tabăra armatei Hoardei drept garanţie privind libera noastră trecere. Mikil este alături de Qurong, să asigure siguranţa lui Thomas. După ce Consiliul va înţelege că o a doua armată, de două ori mai mare decât cea din răsărit, şi-a stabilit tabăra de cealaltă parte a pădurii, vor fi de acord să încheie pacea. Ceea ce va urma va fi pentru băiat. Înţelegi? Pentru promisiunea făcută de băiat.

— Thomas a rămas cu Hoarda? *Îl vor omorî!*

— Mikil îi va avea în schimb pe Qurong şi Johan. Trebuie să se întâmple astfel. Indiferent ce se va petrece, nu uita asta. Indiferent cât de îngrozitor ar fi sau cu ce preţ.

A tăcut o clipă. Apoi şi-a lăsat cealaltă mână pe capul ei, s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

— Când va sosi clipa, să-ţi aduci aminte de cuvintele mele şi să mă urmezi. Va exista o cale mai bună. Să mori cu mine. Asta îţi va aduce viaţă.

Rachelle a strâns din pleoape. Îi venea să urle. Îşi simţea inima gata să-i sară din piept, şi nu înţelegea nimic. Nici vorbele lui, nici propriile trăiri.

— Nu vreau să mor.

— Găseşte-l pe Thomas. Moartea ta îl va salva pe el.

— Nu se poate să mor, a strigat ea.

— Sunt aşteptat, a spus Justin, ridicându-se. Trebuie să plec.

A păşit spre cal şi a sărit în şa. Armăsarul a pufnit şi a bătut în pământ cu copita. Însemna că o părăsea?

— Nu înţeleg, a ţipat. Nu mă lăsa singură.

— Nu te-am părăsit. N-am făcut-o niciodată, a rostit, iar ochii lui au sticlit de furie, apoi s-au umplut de lacrimi. Vom fi curând împreună, şi atunci vei înţelege.

A dat pinteni calului şi acesta a pornit în galop prin canion. Rachelle era prea stupefiată ca să mai vorbească. Deci o părăsea?

— Să mă ţii minte, Rachelle! Să nu uiţi apa mea.

— Justin! A răcnit ea.

— Să nu uiţi de mine!

De această dată, vocea lui a răsunat îndelung, cu ecou, îndepărtându-se prin canion. Ecoul ultimului cuvânt rostit de el a părut să se transforme într-un hohot de râs. Un râs de copil.

Un chicotit. Ca de băiat, care bolborosea ca apa unui pârâu.

Rachelle şi-a tras sufletul. Mai auzise acel sunet!

Hohotul a crescut brusc în intensitate, ca şi cum ar fi făcut cale întoarsă la capătul canionului şi hotărâse să se năpustească spre ea. Tot mai tare, până când a părut că o înghite cu totul.

Ceva nevăzut a izbit-o cu forţă. A icnit. Corpul i-a sărit de la pământ şi apoi s-a arcuit. S-a cutremurat în aer vreme de câteva secunde, după care s-a prăbuşit înapoi pe nisip.

Sunetul chicotelii a fost supt înapoi în canion, lăsând doar tăcere în urma lui.

Rachelle a aspirat o gură de aer şi a tremurat. Dar nu de frică. Nici de durere. Din cauza unei puteri ciudate care îi stăruia în oase.

Lumea ei s-a stins pentru un moment.

Apoi, însoţită de o explozie, a revenit. Ce… ce se petrecuse?

Pe de o parte, Monique dispăruse. Probabil se trezise.

Rachelle a tresărit. Nu avea nicio durere. Stupefiată, s-a uitat la coastele ei. În locul din care ieşea coada săgeţii în urmă cu câteva momente, acum avea în tunică doar o gaură sângerie. Şi-a dat deoparte îmbrăcămintea şi s-a examinat. Sânge, însă doar atât. Nu mai avea nicio rană.

Iar pielea ei îşi pierduse paloarea pământie.

S-a ridicat în picioare şi, agitată, a verificat toate locurile mânjite de sânge. Nu mai avea nicio rană. De fapt, se simţea la fel de proaspătă şi întreagă de parcă ar fi dormit toată noaptea într-o pace deplină. A ridicat capul şi a privit spre pereţii canionului. *Să nu mă uiţi.*

Şi-a simţit ţeasta învăluită de un val de gheaţă. Acelea erau cuvintele pe care băiatul i le adresase cu multă vreme în urmă, după care fugise pe mal şi dispăruse în lac. *Să nu mă uiţi, Rachelle,* aşa spusese.

Mai ai mult de călărit.

A rămas fără suflu. El era! Justin era băiatul! Doar că acum nu era miel sau leu, sau băiat. Era un războinic, iar numele lui era Justin! Cum de nu-şi dăduse seama?

— Justin!

Strigătul ei a sunat ca un scârţâit. A luat-o la fugă. A gonit peste nisipuri, disperată să-l ajungă din urmă.

— Justin!

De data aceasta, strigătul ei a răsunat în susul canionului. Dar el dispăruse. Justin era băiatul, iar băiatul era Elyon. O atinsese. O sărutase pe frunte! Dacă ar fi ştiut…

A gemut, dincolo de orice durere îngrozitoare care îi umpluse gâtlejul.

— Elyonnnn!

A căzut în genunchi. Suspinele îi cutremurau trupul. Panică. Valuri de căldură care i-au împurpurat faţa. Dar nu putea face nimic. El se aflase la un pas depărtare de ea, iar ea nu căzuse în genunchi să-i sărute picioarele. Nu se agăţase disperată de mâna lui.

Răcnise la el!

S-a prins de cap şi a ţipat îndelung, urlete mute care au făcut-o să piardă cu totul noţiunea timpului. Apoi, treptat, a început să-şi revină în fire.

Băiatul se întorsese la ei. Trăgându-şi nasul, s-a chinuit să se ridice în picioare. Zorile luminaseră cerul.

Creatorul lor revenise la ei şi avea să încheie pacea cu Hoarda. Aceea era ziua mântuirii!

Găseşte-l pe Thomas, îi spusese Justin.

S-a răsucit şi a rămas cu faţa spre dune. Văzuse tabăra aflată spre răsărit. Thomas era ţinut zălog acolo. Chiar şi pe jos, ajungea în câteva ore.

Şi-a ridicat tunica şi a pornit în goană prin deşert, gândindu-se în treacăt la celelalte cuvinte ale lui. Moartea ta îl va salva pe el, aşa vorbise Justin. Dar nu avea niciun înţeles.

Trăia. Elyon o vindecase.

23

Thomas a contemplat orizontul spre răsărit, unde soarele tocmai se ridica deasupra dunelor. Stephen, locotenentul care răspundea de gărzile de perimetru, stătea alături, ţinându-i calul de frâu. În spatele lor, trei sute de luptători din Garda Pădurii aşteptau la lizieră. În faţa lor, oamenii din contingentul Hoardei aşteptau pe cai să facă schimbul, aşa cum se convenise. Johan, Qurong, Justin. Iar înapoia acestora, o mie de războinici scabioşi.

Urmau să asiste la o acţiune istorică în deşert. Era ciudat când se gândea că în exact acele momente el nu făcea nimic spectaculos în cealaltă realitate, ci dormea liniştit, undeva în Franţa, alături de Monique, la adăpostul unui bolovan şi visa.

— Domnule, nu-mi place deloc ce se petrece, a spus locotenentul. Ai de gând să-i laşi să te ducă de aici în fiare?

— Nu tocmai, Stephen. Atâta vreme cât îi aveţi pe Qurong şi Martyn, eu sunt în siguranţă.

Thomas şi Mikil analizaseră vreme de trei ore toate variantele posibile, după care ea plecase să pregătească Garda şi consiliul pentru sosirea lui Qurong şi Martyn, aşa cum se convenise. Doar Mikil, Thomas, Consiliul şi Johan ştiau ce se va întâmpla în realitate.

Petrecuse o noapte liniştită şi aşteptase cu calm sosirea zorilor. Nu dormise nicio clipă. În ciuda tonului stăpânit pe care îl folosise când discutase cu Stephen, acum era agitat.

— Ei au o mie de războinici, iar tu nu ai niciunul, a zis locotenentul.

— Cu alte cuvinte, spui că tu şi oamenii tăi nu puteţi să le veniţi de hac la o mie de scabioşi în pădure, unde aceştia se vor simţi rătăciţi?

— Nu, deloc. Doar că mi se pare disproporţionat.

— Sunt dispus să riscăm. Nu uita, asta e o misiune de pace. Dacă nu primiţi alt ordin de la mine sau Mikil, nu le faceţi niciun rău.

— Aşadar, Justin şi-a respectat promisiunea. Mijloceşte pacea şi v-aţi înţeles.

— Da, mijloceşte pacea şi, pentru moment, sunt de acord.

— Consiliul nu va accepta.
— Ba da. Vei vedea că acceptă.
A plecat din apropierea locotenentului său şi s-a îndreptat către contingentul care aştepta. Desigur, adevărul era că în loc să mijlocească pacea în faţa membrilor Consiliului, Johan îl va acuza pe Qurong că unelteşte o trădare împreună cu Justin. El va spune celor strânşi acolo că învinuiţii plănuiau să atace pădurea imediat ce Garda ar fi acceptat pacea. La rândul ei, Mikil va interveni şi va declara sub cuvânt de onoare că Thomas de Hunter îi dădea dreptate. Qurong va fi apoi condamnat şi executat, iar soarta lui Justin va fi hotărâtă de Johan, noul conducător al Hoardei.
Acela era planul. Thomas şi Mikil analizaseră totul de nenumărate ori şi căzuseră de acord că va reuşi, în acest fel, pădurea ar fi fost scutită de o bătălie îngrozitoare. Lucru la fel de important, nu conspirau cu Hoarda, ceea ce ar fi însemnat trădare. Nu, acum conspirau împotriva căpeteniei acesteia, Qurong, slujindu-se de Johan – un scabios, bineînţeles, dar totuşi Johan. Suficiente precauţii ca să primească aprobarea consiliului.
Pietrişul a scârţâit sub tălpile lui. Era singurul care, lipsit de orice armă, nu mergea călare. Părea gol puşcă.
A ajuns la mijlocul distanţei dintre cele două mici armate când Justin a descălecat brusc şi a pornit pe jos să-l întâmpine. Nu se stabilise şi acest lucru, dar Johan şi Qurong nu s-au opus, nici Thomas.
Au ajuns unul în dreptul celuilalt.
— Bună dimineaţa, frate, a rostit războinicul şi a plecat capul.
— Bună dimineaţa, i-a răspuns Thomas, făcând acelaşi gest.
Vreme de un moment, au rămas privindu-se.
— Aşadar, până la urmă am ajuns şi aici.
— Cred că da. Asta e ceea ce vrei, da? Pace?
— Le-am spus că vei veni.
Dezvăluirea l-a prins nepregătit.
— Nu prea înţeleg.
— Am ştiut când te-am privit în ochi cu ocazia provocării. Nu pricepi ce se petrece, dar vrei pace. Mereu ai vrut. Iar aceasta e singura cale prin care să se obţină pacea.

— De unde ai ştiut că voi veni?

— Tu m-ai învăţat să-mi apreciez duşmanii cum se cuvine. Să zicem că a fost vorba de noroc şi intuiţie, a zis el şi în ochi i-a apărut o sclipire. Johan a refuzat să creadă că te vei oferi drept garanţie a siguranţei lui Qurong, dar ieri, când te-am văzut venind împreună cu Mikil, mi-am dat seama că am câştigat.

Justin îi spusese lui Johan că avea să propună un schimb? Johan ştiuse? Generalul a surâs la această sugestie probabil din cauza preciziei cu care Justin făcuse predicţia.

Însă Justin nu putea cunoaşte întregul adevăr.

Thomas a simţit o uşoară remuşcare pentru că îl oferise pe acel om în schimbul morţii lui Qurong. Era totuşi singura cale.

— Înseamnă că eşti un tactician mai bun decât mine, a răspuns Thomas, aruncând o privire spre scabioşi. Dacă ştii atât de multe lucruri, lămureşte-mă: mă voi simţi în siguranţă în cătuşele lor?

Justin a ezitat.

— După părerea mea, vei fi mai în siguranţă în cătuşele lor decât mă voi simţi eu în mâinile propriului meu Consiliu.

A întins mâna. Thomas i-a luat-o, iar Justin s-a aplecat să-i sărute degetele.

— Fii curajos. Aproape că am ajuns acasă. Ne vedem în lac.

Apoi Justin s-a răsucit şi a mers înapoi spre linia lui.

Mirat de ultimul schimb de cuvinte, Thomas a şovăit. Dar zarurile fuseseră aruncate. S-a îndreptat spre bolovanul asupra căruia se înţeleseseră şi s-a urcat pe el. Justin a încălecat şi a pornit înainte în fruntea contingentului Hoardei. Imediat ce Qurong a ajuns la o distanţă la care putea fi ucis de Garda Pădurii, vreo zece scabioşi s-au repezit la Thomas şi i-au prins cătuşe la mâini.

Armata Hoardei a dispărut printre copaci, iar Thomas a fost condus pe un cal, încătuşat fără putinţă de scăpare.

24

Pe deplin trează, Monique s-a ridicat brusc în capul oaselor. A dat cu faţa de câteva rămurele. Se afla în pădure? A, da, fusese rănită de locuitorii deşertului, apoi Justin o vindecase!

Ba nu. Se găsea în Franţa. Dormise alături de Thomas. Totul se petrecuse în vis.

Un vis! A închis gura şi a înghiţit în sec, însă gâtul îi era uscat şi lipicios. Lângă ea, Thomas dormea dus, iar pieptul i se ridica şi cobora ritmic. Mâna ei era prinsă între degetele lui. S-a eliberat şi apoi s-a şters de sudoarea apărută pe faţă.

Visase că era Rachelle, dar ştia că era vorba de mai mult, deoarece aflase că Rachelle visase că era Monique.

S-a uitat dincolo de frunzele care alcătuiau adăpostul improvizat, derutată total de această schimbare în modul în care percepea realitatea. Împărtăşise viaţa Rachellei.

A simţit o arsură în vezică. Oare asta să o fi trezit ori trauma provocată de vis? În orice caz, trebuia să se uşureze. La întoarcere, îl va trezi pe Thomas şi îi va povesti ce se întâmplase.

S-a strecurat afară din adăpost cât de discret a putut şi s-a ridicat în picioare. Abia după aceea a simţit punctele umede de pe picior. S-a uitat în jos şi a observat că îmbrăcămintea îi era udă.

Sânge! Fără să vrea, a scos un mic ţipăt de uimire.

Săgeţile! A atins locurile, apoi le-a apăsat încet. Nu a simţit nicio durere, nu existau răni. Petele întunecate se lăbărţau acolo unde săgeţile îi pătrunseseră în corp. Sângerarea nu fusese prea abundentă, pentru că săgeţile împiedicaseră sângele să se scurgă din răni.

Şi-a simţit trupul copleşit de tremurături. Chiar se întâmplase. Nu înţelegea nicidecum. A înghiţit în sec şi, cu genunchii nesiguri, s-a îndreptat spre copacii de dincolo de marginea carierei de piatră.

Luna coborâse dincolo de linia orizontului când Carlos s-a oprit în apropierea luminişului şi a analizat situaţia. Printre

copaci, la trei sute de metri în josul văii, se întrezărea în întuneric clădirea unei ferme. Se găsea cam la jumătatea distanţei dintre Melun şi Paris, îndreptându-se spre vest, înspre capitală. Era miezul nopţii.

Potrivit informaţiilor furnizate de micuţul ecran din palmă, Thomas şi Monique se aflau la aproximativ o sută de metri de el, spre sud-vest. A studiat luminişul din faţă, atent să nu se expună ieşind dincolo de liziera pădurii.

Cariera. Da, bineînţeles, un loc firesc, în care s-ar fi oprit oricine. La şaptezeci de metri în faţă, puţin spre stânga. Erau acolo. Doar dacă nu cumva Monique descoperise dispozitivul de transmisie şi îl aruncase.

Carlos a vârât receptorul în buzunar şi a ocolit perimetrul luminişului, îndreptându-se spre carieră.

A auzit un foşnet şi a îngheţat lângă un pin mare. Vreun iepure?

Cariera era drept în faţă, o adâncitură în pământ care fusese năpădită de iarbă îndărătnică, crescută în smocuri.

Şi-a scos pistolul şi a vârât încărcătorul. Acum îi părea rău că uitase să-şi ia şi amortizorul – împuşcătura putea fi auzită de cei care locuiau la fermă, deşi pereţii carierei ar fi absorbit şi atenuat zgomotul.

A ocolit copacul, s-a ghemuit şi a păşit spre marginea adânciturii. Lovit de bocancii lui, pietrişul se dispersa, făcând zgomot, aşa că s-a oprit. A aşteptat până ce orice sunet s-a stins, apoi a continuat să înainteze.

În momentul când a văzut crengile rezemate de bolovan, şi-a dat seama că îi găsise. De această dată lucrurile se vor desfăşura altfel. Va ucide sau va fi ucis, dar era sigur că va fi prima variantă.

Monique stătea în preajma unui buştean, la circa zece metri în interiorul pădurii, dar mintea ei se afla în altă pădure, dar şi în cu totul altă lume.

Ca să-şi limpezească gândurile, a închis ochii şi a strâns din dinţi. *Realitatea, Monique. Înapoi la realitate.*

Dar tocmai aceasta era problema – cealaltă era realitatea. Mirosurile, amintirile, priveliştile, simţămintele din inimă. Totul!

Şi-a scos complet pantalonii bleu şi i-a agăţat de o creangă uscată care ţâşnea în sus din trunchiul prăbuşit. În lumina stelelor nu vedea mai nimic, şi nu voia ca singurele ei obiecte de îmbrăcăminte să se murdărească sau, şi mai rău, să ia vreo insectă nesuferită.

Era în picioare alături de buştean, rămasă doar cu pantofii sport înnoroiţi, şi cu bluza de bumbac, care atârna larg peste lenjerie. Nu voise să-şi scoată şi pantofii din picioare, mai ales de teama posibilelor insecte aflate pe sub frunze.

La urechi i-a ajuns sunet de pietriş deranjat. A împietrit.

Dar nu era nimic.

Le auzea respiraţia. Carlos s-a ghemuit la marginea carierei şi a mijit ochii spre umbrele întunecate de sub crengile proptite de bolovan. În stânga, bocancii lui Hunter. Se va furişa prin dreapta şi va trage două gloanţe în capul bărbatului, după care va îndrepta arma spre femeie. Va acţiona repede. Era mai bine să moară amândoi în somn.

Obţinuseră tot ce aveau nevoie de la Monique. Se putea ca Fortier şi Svensson să pună la îndoială veridicitatea afirmaţiilor lui, dar ei nu vor ghici motivul pentru care hotărâse să-i ucidă, în ciuda dorinţei lor de a-i păstra în viaţă. Îl aleseseră datorită capacităţii lui de a lua asemenea decizii, şi îşi dădeau seama că trebuiau să lase măsurile de securitate în seama lui. În situaţia în care Carlos socotea că Hunter e necesar să dispară, atunci aşa avea să se întâmple. Fără comentarii. Erau prea multe în joc să mai cârtească împotriva judecăţii lui. Uciderea lor le oferea certitudinea că nu vor mai părăsi Franţa.

Carlos s-a deplasat încet, ghemuindu-se ca să-şi micşoreze silueta profilată pe fundalul pădurii. Grija lui de căpetenie în acele momente era să nu stârnească o mică avalanşă de pietre. Acestea scoteau clinchete delicate sub tălpile lui, dar nu îndeajuns să trezească un om obişnuit care doarme.

Însă Hunter nu era un om de rând. Dar era neînarmat şi se afla împreună cu o femeie pe care neîndoielnic voia să o protejeze.

În momentul când solul a devenit plat, Carlos a pornit pe vârfurile picioarelor. Patru paşi lungi, o pivotare rapidă.

Porţiunea de beznă de sub crengile de copac i-a apărut în faţă. S-a lăsat să cadă pe un genunchi, a întins ţeava pistolului de nouă milimetri către capul celui pe care îl recunoscuse a fi Thomas Hunter şi a apăsat pe trăgaci, în urechi i-a răsunat un tunet.

Corpul bărbatului a tresărit.

Dar al doilea corp lipsea din acel adăpost. Constatarea că femeia nu era acolo l-a făcut să se oprească, deoarece voise să apese de două ori pe trăgaci. Dacă nu era colo, atunci unde dispăruse?

A pipăit gâtul lui Hunter, căutând pulsul, şi nu a găsit niciun semn de viaţă, după care a dat roată bolovanului de piatră, ţinând pistolul întins în faţă. Nimic. S-a rotit în jurul altui bolovan, dar, la fiecare pas, speranţa de a o descoperi s-a micşorat. Monique nu era acolo.

S-a dus în fugă spre locul unde zăcea Hunter şi a examinat pământul alături de cadavru. Unele mici adâncituri în sol indicau prezenţa unei alte persoane. Nici urmă, însă, de pantalonii pe care se afla dispozitivul de depistare. A pipăit pentru ultima oară pulsul lui Hunter şi, perfect convins că omul era cât se putea de mort, s-a ridicat şi a privit cercetător spre pădure.

Femeia se aflase aici cu mai puţin de cinci minute în urmă. A scos receptorul şi l-a pornit din nou. I-au fost necesare doar câteva secunde până să primească din nou semnal. Monique se afla în faţă, în pădure. Aproape. Chiar foarte aproape.

A pornit în goană.

Mirosul neplăcut de sulf atârna la mică înălţime deasupra taberei scabioşilor. Le trebuise o oră ca să ajungă în apropierea uriaşei armate, iar soarele îl frigea deja pe spinare. Câte douăzeci de războinici călăreau de o parte şi de alta, apropiindu-se de acelaşi loc unde, în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, negociase trădarea cu Johan.

În seara precedentă, Thomas se îmbăiase folosind apa dintr-o ploscă, iar acum i se îngăduise o ploscă suplimentară, care îi atârna de brâu. Nu va bea din ea, dar se va îmbăia dacă întrunirea Consiliului îl reţinea acolo mai mult de o zi. Justin urma să sosească spre seară. Consiliul va audia chestiunea, iar

schimbarea de situaţie avea să se încheie cu moartea lui Qurong. În cursul dimineţii, Johan va fi predat în schimbul lui la marginea pădurii. Dar dacă ar fi apărut vreo întârziere, avea nevoie de apă.

Între timp, era silit să-şi petreacă restul zilei şi nopţii în acea blestemată de…

Ceva l-a izbit în cap.

A tresăltat şi s-a răsucit în şa. Nimic. Însă îi răsuna capul de parcă ar fi primit o lovitură de baros. Durerea s-a răspândit în josul şirei spinării. A început să vadă înceţoşat.

Şi-a dat seama că se petrecuse ceva rău în cealaltă realitate. Carlos îi găsise. Iar el fusese împuşcat. În cap!

Brusc, lumea lui Thomas s-a înnegurat şi a început să se rotească. A simţit cum cade de pe cal. A auzit cum corpul lui a căzut cu un bufnet surd la pământ.

Ultimul lui gând a fost că nu greşise în presupunerea lui. Dacă murea într-o realitate, pierea şi din cealaltă.

Apoi totul a devenit întunecat.

Monique îşi ţinea cu degetele lenjeria intimă când noaptea neclintită a explodat cu o bubuitură de neînchipuit.

A tresărit în mod instinctiv. Totul se produsese în spatele ei. O împuşcătură în cariera de piatră. Având degetele încă prinse în lenjerie şi inima bătând nebuneşte, s-a răsucit.

Copacii îi blocau vederea în mare parte, dar s-a uitat pe sub o creangă care îi atârna deasupra capului şi, îngrozită, a văzut ce se întâmplase. O siluetă întunecată stătea în apropierea adăpostului, după care a alergat pe după bolovan cu un pistol în mână.

Carlos! Doar el putea fi! Îi urmărise. Şi tocmai îl ucisese pe…

Monique a dus mâna la gură şi abia a reuşit să-şi reprime ţipătul. Thomas!

A fost cât pe ce să alerge spre el, însă imediat şi-a dat seama că nu era posibil – în niciun caz avându-l pe Carlos atât de aproape. Trăsese în Thomas de la câţiva centimetri. Nimeni nu ar fi putut supravieţui dacă ar fi fost împuşcat atât de aproape.

Monique a rămas ca îngheţată de groază. Cum era posibil ca viaţa lui să se încheie astfel? Va mai reveni? Nu, îi spusese că

visele lui nu-l mai însănătoşeau! Ori acest lucru era ceva ce aflase din propriile ei vise? Erau îngroziţi că ar putea fi ucis aici, deoarece aveau convingerea că însemna moartea lui dincolo.

Carlos a ocolit în fugă bolovanul, s-a lăsat în genunchi şi a verificat pulsul lui Thomas. A avut confirmarea. Thomas murise.

Monique s-a zbătut să alunge un val de greaţă provocată de panică. Trebuia să se îndepărteze! Carlos o căutase deja în carieră… iar acum presupunea că ea dispăruse printre copaci.

A fugit apoi, pe vârful picioarelor, prin pădure către ferma din depărtare. Frunzele foşneau sub tălpile ei. Prea tare! S-a oprit din alergare, a întors capul spre carieră şi l-a văzut pe Carlos încă aplecat deasupra adăpostului. Nu o auzise.

Imediat după aceea, Monique s-a mişcat cu repeziciune, dar făcând tot posibilul să evite zgomotul.

Pantalonii ei! Gata, nu mai avea timp să se întoarcă după ei.

Aproape că ocolise cariera când l-a văzut pe Carlos printre ramuri, gonind spre porţiunea de pădure unde se aflase mai devreme. Oare o văzuse?

Aleargă! Aleargă Monique, prin carieră, traversează pajiştea care duce la clădirea fermei!

Ba nu, mai bine nu. De fapt, trebuia să procedeze invers. Să se oprească. S-a strecurat înapoia unui copac şi a respirat adânc şi rar ca să-şi recapete suflul. Noaptea era tăcută. Dinspre locul de unde venise nu se auzea foşnet de frunze, nici pocnete de rămurele rupte sub tălpi. Ce făcea Carlos? Aştepta?

A rămas nemişcată vreme de o oră, după părerea ei, deşi nu trecuseră decât câteva minute. Lacrimile i-au împăienjenit ochii. Gândul că Thomas zăcea acolo pe pământ, sângerând, aproape că o îndemna să ţipe, astfel că s-a văzut silită să facă un efort supraomenesc să-şi stăpânească simţămintele. Trebuia să supravieţuiască. Thomas îşi riscase viaţa ca să o aducă până acolo. Iar ea deţinea informaţii de care lumea avea nevoie cu disperare.

A înaintat pe vârful picioarelor, alegându-şi drumul peste frunze cât mai atent posibil. Şi-a amintit că văzuse acea fâşie de pădure sfârşindu-se cu o fâneaţă în stânga. Iar aceasta ţinea până în apropierea casei.

A avut nevoie de un minut de mers grăbit ca să ajungă pe iarbă. S-a oprit preţ de câteva secunde, nu a auzit niciun sunet în urmă, şi a pătruns pe câmp. Carlos aştepta probabil în apropierea carierei, atent să o prindă la întoarcere. După ce ieşise zece paşi din pădure, a trăit groaza de a fi expusă în loc deschis. Dacă s-ar fi aflat în acea porţiune a pădurii, Carlos sigur ar fi văzut-o. Însă nu mai putea da înapoi.

A început să alerge. Dacă bărbatul rămas în urmă ar fi observat-o, acum nu mai avea altă soluţie.

Fiecare pas înainte o făcea conştientă de faptul că îl lăsa pe Thomas mort în carieră. A încercat să gândească o modalitate de a-l recupera de acolo, de a-l lua cu ea. Nu exista posibilitatea ca el să fi rămas în viaţă?

Ba nu, trebuia să găsească adăpost. Trebuia să supravieţuiască, iar apoi să ajungă în Anglia.

Până în acel moment nu observase automobilul Peugeot de pe alee; era parcat aproape de clădirea fermei, invizibil din dreptul carierei.

Oare va reuşi?

Da, sigur. Presupunând că proprietarul lăsase cheile în contact, va lua maşina, urmând să-i dea explicaţii omului cu altă ocazie.

S-a apropiat cu fereală. A încercat portiera. Era deschisă. S-a strecurat şi a căutat cheia cu înfrigurare. Sub parasolar. Pe scaunul din dreapta. În suportul de pahar. În torpedo.

Era însă în contact. S-a răsucit şi a privit prin lunetă, încă nu o urmărea nimeni. Dar dacă pornea maşina…

Monique a închis portiera încet, şi a auzit încuietoarea scoţând un clic delicat. Nu a aprins luminile – nu îndrăznea să le folosească. Aleea era cenuşie, astfel că o vedea, în ciuda faptului că luna nu apăruse pe cer. S-a rugat în gând ca maşina să aibă toba în bună stare, a pornit motorul, a introdus maneta în viteză, şi a rulat ţinându-şi răsuflarea, ca şi cum ar fi dorit să contribuie astfel la tăcerea generală.

A cotit de două ori scurt, după care a ocolit un deal. Încă se afla prea aproape de casă şi pădure ca să folosească farurile sau să accelereze. Carlos putea auzi ori vedea chiar la acea

distanţă. Îşi închipuia că în acele momente traversa fâneaţa în goană să o intercepteze.

În momentul când a pătruns între copaci, a mărit viteza, dar nu a îndrăznit să aprindă farurile. Fără lumini, abia de vedea. Cale de un kilometru, a condus cu zece kilometri pe oră. Apoi a parcurs la fel încă de două ori pe atât. Nu era nimeni în urmă.

Însă nu era adevărat. Thomas rămăsese în urmă. Imaginea cadavrului său îi domina mintea. Aşa cum sângera din rana de la cap. Mort.

Şi-a şters ochii ca să vadă drumul.

După cinci kilometri, a aprins farurile şi a apăsat pedala de acceleraţie până la podea.

25

Secretarul adjunct Merton Gains şi-a aranjat mai comod receptorul la ureche, ca să-şi menajeze gâtul. Stătea în aşteptare de zece minute, deşi primise asigurări că preşedintele îi va răspunde imediat la apel.

Imediat însemnase întotdeauna o scurtă aşteptare, dar zece minute? Acesta era noul înţeles al cuvântului – apărut după ce se loviseră cu capul, vreme de o săptămână, de zidul numit Germenul Raison.

Avusese mereu o teamă confuză că lucrurile aveau să se petreacă astfel. Tocmai de aceea introdusese legea prin care se schimba modalitatea de introducere a vaccinurilor folosite în Statele Unite. Sigur, nu avusese cum să anticipeze o criză de asemenea proporţii şi atât de ucigătoare, dar pericolul pândise mereu din umbră. Acum îi atacase cu virulenţă fără ca măcar să le transmită un avertisment.

Văzuse simulările privind evoluţia Germenului Raison de cel puţin zece ori. Se dezvolta lent, lovind apoi cumplit, destrămând celule într-o modalitate nediscriminatorie şi sistematică. *Sugera perfect disoluţia politică pe care o va produce această criză,* a gândit el.

În chiar acele momente, o sută de guverne ajunseseră pe punctul de a rupe tăcerea pe care reuşiseră să o păstreze atâta vreme. Nenumăraţi reporteri adulmecau şi începuseră să pună întrebări la care nimeni nu le putea răspunde. Laboratoarele de genetică din întreaga lume lucrau fără odihnă, iar miile de oameni de ştiinţă angrenaţi în descifrarea Germenului Raison începuseră deja să murmure.

Şi lista nemulţumiţilor nu cuprindea personalul militar care participase la dislocarea masivă de aparatură şi armament către porturile maritime din est. Fuseseră instruiţi să păstreze pentru sine întrebările şi să-şi ţină gura închisă. Dar, una peste alta, mai mult de zece mii de oameni aveau acum legătură într-un fel sau altul cu Germenul Raison şi mai toţi bănuiau că noul virus, care fusese descoperit exclusiv pe o insuliţă la sud de Java, nu fusese izolat perfect, aşa cum se afirma răspicat.

Cu o zi în urmă primise un telefon de la Mike Orear de la CNN. Omul era pornit foarte tare pe ei. Nu a spus cum a intrat în posesia informaţiilor, dar ştia că nişte terorişti răspândiseră un virus oarecare, şi a ameninţat că va prezenta ştirea în decurs de douăzeci şi patru de ore dacă preşedintele nu-i va da o explicaţie convingătoare. Abia a reuşit să îl liniştească. Nu avea cum să refuze orice comentariu, deoarece o respingere netă l-ar fi îndârjit şi mai mult. Gains l-a ameninţat cu o listă nesfârşită de încălcări ale legilor privind securitatea naţională, dar în cele din urmă a fost limpede că omul ştia deja prea multe. Într-un târziu, Orear a fost de acord să mai amâne difuzarea ştirii pe post până când Gains va discuta cu preşedintele.

Asta se întâmplase cu douăzeci şi patru de ore în urmă, iar preşedintele se arătase uimitor de neconvins în legătură cu posibilitatea ca postul de televiziune CNN să facă publică ştirea. După ce era anunţată, va fi preluată pe larg, răspândindu-se în întreaga lume. Doar Dumnezeu putea şti care va fi rezultatul.

Exista o singură modalitate de a tempera ştirea.

— Merton?

Vocea preşedintelui l-a luat pe Gains pe nepregătite.

— Alo, domnule preşedinte. Eu… Tocmai am încheiat discuţia cu cei din Anglia, domnule.

— Îmi pare rău că te tratez atât de expeditiv, dar am întârziat şi am o întâlnire cu cei de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii.

— Am înţeles, domnule. Iar eu am avut o discuţie cu Monique de Raison. M-a sunat de la Dover acum douăzeci de mi…

— Trăieşte?

— Da, a evadat dintr-un loc necunoscut ei, din Franţa. A reuşit să traverseze Canalul Mânecii.

— Iar Thomas?

— El a fost ucis în timpul evadării.

Din receptor s-a auzit doar zgomotul alb de linie.

— Eşti sigur?

— În legătură cu…?

— Cu Hunter! Eşti sigur că a murit?

— Monique părea foarte convinsă.

Până atunci, Gains nu-şi dăduse seama cât de mult se bazase preşedintele pe Thomas, dar după ce a perceput mai limpede

tonul, s-a simţit neaşteptat de liniştit. Era uimitor că unele lucruri nu se schimbau nici măcar în momente de criză.

— Şi are cu ea ce trebuie? A întrebat preşedintele.

— Aşa consideră. Cel puţin ştie cum să intervină.

— În regulă. Vreau să ajungă aici cât mai curând, îmbarcaţi-o pe cel mai rapid avion pe care îl avem la Lakenheath. Folosiţi un F-16 – orice aparat pentru a traversa Oceanul cât mai repede. Britanicii au cunoştinţă de acest lucru?

— Aştept un apel de la ea.

— Apel? Nu mai avem timp de apeluri! Vreau să ajungă aici în patru ore, ai înţeles? Şi să te asiguri că va beneficia de o protecţie deosebită. Trimite o escortă aeriană. Trateaz-o ca pe un preşedinte. Clar?

— Am înţeles, domnule.

26

După ce soarele urcase la jumătate pe cerul de răsărit, Rachelle a ajuns pe coama unei dune de pe care vedea tabăra Hoardei.

Găseşte-l pe Thomas, aşa îi spusese Justin. Cuvintele o urmăriseră cât umblase împleticit prin nisipuri. *Indiferent cât de îngrozitor ar părea,* parcă aşa adăugase. Ce să fie atât de îngrozitor?

A coborât duna în fugă, îndreptându-se către tabăra Hoardei. De fapt, spiritul ei plutea. Da, el se afla acolo, prizonierul lor virtual, şi, desigur, primejdia pândea din fiecare dintre părţi – simţea asta aşa cum percepea arsura soarelui pe spate.

Însă ea îl descoperise pe Elyon! Justin era băiatul, băga mâna în foc. El îi schimbase culoarea pielii, din cenuşiu în roz, şi tot el îi lecuise rănile cu un singur cuvânt. Elyon venise să-şi salveze poporul! Abia aştepta să-i spună soţului ei.

Avea convingerea că Monique era legată de ea. Nu avea habar ce făcea ea în acele momente. Spre deosebire de Thomas, care părea să fie conştient de ambele lumi în acelaşi timp, legătura dintre ea şi Monique era, după toate probabilităţile, sporadică, şi depindea de el.

Rachelle a început să zbiere când se afla la două sute de metri depărtare, înainte să o vadă cineva. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu risca să fie luată drept duşman.

— Vreau să stau de vorbă cu Thomas de Hunter.

Probabil că a strigat de cel puţin zece ori până când primii soldaţi au apărut pe perimetru. Apoi au venit mai bine de o sută, holbându-se la acea privelişte ciudată. O femeie neînarmată care striga dinspre deşert, şi cerea să vorbească cu conducătorul Gărzii Pădurii.

Gâfâind, Rachelle s-a oprit la douăzeci de metri de şirul de fiare respingătoare.

— Am fost trimisă să discut cu Thomas de Hunter. Trebuie să stau de vorbă cu el.

Au măsurat-o ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. De ce să fie de acord ca ea să-l vadă? El reprezenta asigurarea lor.

— Ce treabă ai cu el? A întrebat-o unul dintre ei.

— Mă aflu aici pentru că stăpânul meu are nevoie de mine, i-a răspuns ea, amintindu-şi ceea ce îi spusese Thomas despre felul în care vorbeau femeile Hoardei despre bărbaţii lor. Câţiva dintre ei s-au arătat stupefiaţi de cererea ei. Păţise ceva?

— Am venit să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău. M-a trimis Consiliul nostru să constat dacă este teafăr.

Scabiosul care se socotea şef s-a strâmbat.

— Pleacă de aici, femeie! Spune-i comandantului că nu primim iscoade.

Rachelle s-a speriat.

— Înseamnă că Mikil îi va tăia gâtul lui Qurong! A strigat.

Asta i-a făcut să se tragă înapoi.

— Dacă mă trimiteţi înapoi, mă voi duce direct la ei să le spun că i-aţi trădat, iar Qurong va muri. Dacă nu mă întorc nevătămată, se va întâmpla acelaşi lucru. Prin urmare, să nu vă treacă prin minte să-mi faceţi vreun rău.

Căpetenia, un general, judecând după eşarfă, a cercetat-o un moment, după care i-a ordonat:

— Aşteaptă aici.

S-a întors, s-a sfătuit cu alţi câţiva războinici, l-a trimis pe unul dintre ei cu un mesaj, apoi a revenit.

— Urmează-mă.

Rachelle a pătruns în tabără înconjurată de o mică armată. Mirosul era aproape de nesuportat, iar ochii celor care o măsurau au făcut-o să simtă fiori reci. A încercat să respire superficial, dar asta a făcut-o doar să ameţească. În cele din urmă, a început să respire adânc, silindu-şi mintea să ignore acea duhoare.

Nu a observat nicio femeie. Fireşte, Hoarda nu le îngăduia să lupte. Rachelle nu suporta să-i privească în ochi pe bărbaţi, dar a ţinut să se poarte ca un războinic, de aceea a călcat apăsat, ţinându-şi trupul drept şi semeţ, rugându-se în gând să fie îndrumată cât mai curând în vreun cort pentru a-l întâlni pe Thomas.

Au condus-o spre un cort mare, aşezat chiar în mijlocul taberei. Dacă nu se înşela, acela era cortul regal, unde soţul ei găsise Cărţile de Istorii.

O gardă a tras deoparte faldurile şi ea a pătruns înăuntru. Generalul care a întâmpinat-o se numea Woref, dacă a înţeles ea bine cele spuse de însoţitori. Ochii îi semănau cu ai unui şarpe, iar faţa lui arăta ca şi cum ar fi fost gata să se destrame dacă ar fi făcut efortul de a zâmbi.

— Unde este Thomas?

— Nu i-am făcut nimic. Se cuvine să ştii asta. Singur şi-a făcut rănile.

— Ce răni? Duceţi-mă la el!

El şi-a plecat capul şi a condus-o pe un hol. Liliacul cu forme de şarpe căruia i se închinau apărea pretutindeni – în picturi decorative aflate pe pereţi, în statui turnate, expuse la fiecare colţ. Teeleh. *Elyon, apără-mă.* Au pătruns într-o încăpere spaţioasă, unde şase gărzi stăteau în poziţie de drepţi.

O mulţime de fructe, vinuri şi brânzeturi erau aşezate pe o masă întinsă.

Însă unde…?

Pe o pernă mare, aşezată de-a lungul unuia dintre pereţi, zăcea trupul cuiva. Capul era însângerat.

Thomas? Da, el era, Rachelle i-a recunoscut de îndată tunica. Era rănit!

S-a apropiat în goană de el, s-a lăsat în genunchi şi a privit îngrozită o gaură rotundă, de mărimea unui deget, în cap. Sângele i se scursese în păr. Şi era uscat.

— Thomas?

Însă el era mort. Mort! Şi, după cum arăta, părea să fi murit de ceva vreme.

A simţit că se sufocă. Nu era posibil! Nu, imposibil să se fi întâmplat aşa ceva! Justin o găsise şi o salvase, iar Samuel şi Marie erau tot copii, iar…

Ce anume ar fi putut provoca acel soi de rană? Nu era o armă de pe acea lume.

I se întâmplase ceva în cealaltă realitate. Şi-a adus aminte că Monique dormise alături de el la baza bolovanului. Probabil că îi găsise Carlos. Iar acum el era mort. Dar ea rămăsese în viaţă.

Dureros, prin minte i-au trecut zeci de gânduri. A avut senzaţia că inima i s-a oprit în loc. Iar scabioşii aflaţi în urma ei o ţintuiau cu privirile. S-a răsucit.

— Afară! Ieşiţi! A răcnit ea, cu durerea împăienjenindu-i ochii. Plecaţi!

Generalul s-a încruntat, dar a lăsat-o singură cu cadavrul.

Rachelle s-a lăsat încet în genunchi, ştiind precis ce trebuia să facă. Elyon îi spusese să-l găsească pe Thomas, nu cadavrul lui. Justin o lecuise pe ea, întorcând-o aproape din moarte. Avea puterea fructelor în mâini, se zicea, pentru că el *era* puterea fructelor.

Iar acum ea va folosi aceeaşi putere. Şi-a lăsat ambele mâini peste obrajii lui. Lacrimile i-au căzut pe faţa lui.

— Trezeşte-te, Thomas, a şoptit ea. Te rog.

Însă el nu s-a trezit. Glasul ei a crescut, devenind un vaier slab.

— Te rog, te rog. Elyon, salvează-l. Trezeşte-l din morţi.

Trezirea din moarte nu seamănă cu lecuirea.

— Ba da, este! A strigat ea. Trezeşte-te, Thomas! Trezeşte-te!

Cu toate acestea el a rămas neclintit. Gaura din frunte nu se închisese. Era tot mort. L-a sărutat pe buzele reci şi a început să scâncească. Probabil că Justin nu ştia de moartea lui. Ba nu, era imposibil.

— Trezeşte-te, a strigat ea din nou, plesnindu-l cu palma peste faţă. Trezeşte-te!

Justin sigur ştia. El ştia totul. Ceilalţi nu aveau ştiinţă, nici măcar nu-şi aduceau aminte…

Nu mă uita. Aminteşte-ţi de apa mea.

Apa lui. Cu gesturi disperate a prins plosca încă agăţată de centura lui. A desprins-o din cataramă. A răsucit dopul.

Aproape fără să se gândească, i-a stropit faţa. Lichidul limpede s-a scurs pe buze, pătrunzând în ochi, umplând rana mică din frunte. A mai turnat.

— Te rog, te rog…

Brusc, Thomas a deschis gura.

Rachelle a scos un ţipăt şi a făcut un salt înapoi. Plosca i-a zburat din mână.

Bărbatul a icnit. Rana i s-a închis, ca şi cum pielea i-ar fi fost din ceară care se topise, acoperind golul. Nu mai văzuse aşa ceva de cincisprezece ani, când îl alesese lecuindu-i rănile mortale căpătate în pădurea neagră.

Thomas a deschis ochii.

Rachelle a dus ambele palme la buze ca să-şi suprime ţipătul de bucurie. Apoi l-a cuprins în braţele, îngropându-şi faţa în gâtul lui.

— Dă-te deoparte, fugi de pe mine…

Nu o recunoştea. I-a ridicat capul astfel ca el să-i vadă faţa.

— Thomas, sunt eu! A zis şi l-a sărutat pe buze. Eu. O să-ţi aminteşti buzele mele dacă nu şi faţa mea.

— Cum… unde suntem? A întrebat el, ridicându-se cu greu.

— Stai liniştit, ceilalţi sunt afară, i-a şoptit ea. Ne aflăm în tabăra Hoardei.

A sărit în picioare. Încă avea sânge pe faţă, dar rana se închisese. Rachelle nu-şi desprindea ochii de la fruntea lui.

— Erai mort. Dar apa lui Elyon te-a readus la viaţă.

— Apa lui vindecă din nou? Am… cum asta…?

— Nu cred că apa lui s-a schimbat. A folosit-o să te tămăduiască pe tine. Thomas, Justin este băiatul.

Şi-a dus mâna la păr, a pipăit sângele închegat şi s-a uitat la degetele murdare.

— Am fost împuşcat. Dar nu am visat. Nu-mi aduc aminte de niciun vis.

A închis ochii şi s-a frecat la ceafă. Cum era să fii din nou în viaţă? Din fericire, amintirile îi reveniseră.

— Ce vrei să spui? Justin este băiatul?

— Da, el este. Nu înţelegi? Existau toate indiciile. A venit…

— Nu poate fi Elyon. A crescut în Pădurea de Sud. A fost războinic sub comanda mea.

Ajunseseră să vorbească în şoaptă, dar intens.

— Cine are dreptul să spună că nu e Elyon? L-am văzut…

— Nu! Imposibil. Îmi dau seama când văd…

— Thomas, încetează!

A privit-o lung, cu gura încă deschisă, pregătit să-şi exprime în continuare neîncrederea. Apoi a închis brusc gura.

Rachelle i-a povestit ce se întâmplase în deşert. A relatat evenimentele grăbit, în şoaptă, iar când a încheiat, el a rămas cu privirea la ea, având chipul livid.

— Tocmai te-am salvat cu puterea lui. Cum îndrăzneşti să pui la îndoială vorbele mele?

— Dar Elyon? Doar m-am luptat cu el.

— A venit să ne salveze de noi înşine, aşa cum a promis, când nu credeam că nu ne poate fi mai rău de atât.

— Păi… a făcut Thomas, întorcându-şi faţa de la Rachelle. Vai, Doamne. Iubite Elyon! L-am trădat!

— Toţi l-am trădat. Şi te-a învins foarte uşor.

— Ba nu, cu Johan!

L-a tras de braţ, făcându-l să se întoarcă.

— Cum adică?

— Am încheiat o înţelegere cu Johan, promiţându-i că îl pun comandant al Hoardei.

— Şi…

— Şi el a insistat să-i trădeze pe Qurong şi Justin. Iar eu… eu am fost de acord.

Aceste cuvinte nu aveau niciun înţeles pentru ea. Cum îl putea trăda cineva pe Justin în acele momente?

— Dar după ce vor afla că Justin este de fapt Elyon, nu se va mai întâmpla aşa ceva.

— Dar lucrurile sunt pornite deja! Urmează să ajungă în pădure spre sfârşitul după-amiezii şi vor pune în aplicare trădarea. Mikil a informat Consiliul. Johan vrea să-l ucidă pe Justin.

Brusc, Rachelle a înţeles. Qurong şi Johan au fost influenţaţi de Shataiki. De Teeleh. Erau folosiţi ca instrumente împotriva lui Justin. Nu era vorba doar de pădureni, ci de Justin!

— Trebuie să-i oprim!

Thomas s-a uitat în jur cu un aer agitat.

— Câţi oameni sunt afară?

Drept răspuns, perdeaua s-a tras deoparte, iar Woref a păşit în cameră. Văzându-l stând în picioare, în ochi i-au apărut fulgere. Soţul ei s-a îndreptat spre general.

— Care dintre oamenii voştri a încercat să mă ucidă? A întrebat el.

— Niciunul.

S-a mişcat cu iuţeală. S-a repezit la sabia scabiosului, a smuls-o din teacă şi a alergat până la peretele îndepărtat.

— Grăbeşte-te!

A ridicat sabia deasupra capului şi apoi a lovit, tăind peretele de sus până jos şi lăsând lumina zilei să pătrundă. A lărgit tăietura şi a înălţat sabia ca să îl oprească pe general.

— Dacă vii după noi, vei muri, a spus el, după care a păşit prin despicătură, ajungând în spaţiul liber dintre corturi.

Porniseră deja prin tabără când, stupefiat, generalul a dat alarma.

— Caii! A strigat Thomas, făcând semn către câteva animale care stăteau legate de o latură a cortului.

Au urcat fiecare pe unul. Apoi au pornit în galop spre marginea taberei, ferindu-se cu iscusinţă de războinicii scabioşi care fuseseră luaţi prin surprindere de goana celor doi.

Niciunul nu a încercat să îi oprească – fireşte, probabil primiseră ordin strict să nu se atingă de el. Doar generalul şi pesemne oamenii lui ştiau ce se petrecea cu adevărat. Oricum nu ar fi avut nicio importanţă. Caii goneau mai repede decât ar fi putut fi transmis ordinul.

Au galopat din tabăra Hoardei drept spre pădurea din depărtare.

— Reuşim să ajungem? A întrebat Rachelle.

Cu chipul tras şi aplecat în faţă, el a continuat să călărească hotărât.

— Thomas!

— Nu ştiu! A răspuns el tăios, apoi a plesnit calul, cerându-i să-şi folosească toată forţa de care era în stare. Hii!

Generalul de care scăpaseră a rămas cu privirea aţintită spre dunele care duceau spre pădure. Woref, şef al informaţiilor militare, dispreţuia Garda Pădurii probabil mai mult decât îl detesta pe Qurong.

Juca rolul unui general credincios, dar, în durerea lui, nu trecea nicio clipă fără să-l blesteme pe tatăl femeii care avea să fie a lui într-o bună zi. Conducătorul interzisese tuturor bărbaţilor să o ia în căsătorie pe fiica lui, Chelise, înainte de cucerirea pădurilor. Aşa îi motiva pe generalii care tânjeau după mâna ei. Dacă hotărârea ar fi fost lăsată în seama lui, Woref ar fi pârjolit pădurile de multă vreme, apoi ar fi ucis femeile şi copiii care se îmbăiau în lacuri şi s-ar fi ospătat din carnea lor pentru a

sărbători victoria. Însă Qurong părea mai doritor să cucerească şi să o ţină în sclavie decât să ucidă.

— Pornim în urmărirea lor? L-a întrebat consilierul lui.

— Nu, i-a răspuns Woref.

Anticipaseră acea situaţie. Dacă întârzia patru ore sau mai mult, Thomas ar fi ajuns prea târziu. Armata de vest va porni în marş. A aruncat o privire spre soare.

— Pregăteşte oamenii să mărşăluiască pe întuneric. O să pătrundem în pădure.

Spre sfârşitul săptămânii, fiica lui Qurong, Chelise, va fi a lui. Iar după aceea se va strădui să-i ia şi locul.

27

Aflată la fereastra cu geam fumuriu a camerei de hotel, Monique a contemplat peisajul general al Washingtonului. Poporul american încă nu aflase, acesta era primul şoc pe care îl trăise. Majoritatea oamenilor nici nu aveau habar de existenţa Germenului Raison şi cu atât mai puţin că infectase deja mai toată populaţia pământului.

Adjunctul secretarului de Stat al SUA, Merton Gains, vorbea la telefonul mobil, mitraliind frazele, cu cineva pe nume Theresa Sumner, de la sediul CPE din Atlanta. Plănuiau să stea de vorbă împreună cu Monique la Washington, înainte de a o duce la un laborator a cărui adresă nu putea fi făcută publică, şi care lucra deja la găsirea unui antidot pentru Germenul Raison. Ea reuşise să doarmă doar o oră fără să viseze în cursul zborului peste Atlantic, iar starea de oboseală începea să îi joace feste – ceea ce nu era deloc bine, având în vedere sarcina care o aştepta.

Merton Gains a încheiat convorbirea şi a închis telefonul cu un pocnet.

— Sigur te simţi bine? A întrebat-o el încă o dată.

— Sunt obosită. În rest, mă simt bine. Doar dacă nu te referi la Germenul Raison, desigur, caz în care voi muri laolaltă cu toţi ceilalţi.

— Nu la asta mă refeream.

S-a uitat peste umărul lui la un băiat care mergea pe o bicicletă albastră pe trotuar, având un motor de jucărie. Mergea fără mâini, ţinând într-una o cutie cu o băutură răcoritoare.

— Tot nu-mi vine a crede că nimeni nu ştie nimic.

— Ştirea va deveni publică foarte curând. Din fericire, vom avea şi o ştire bună, care va mai îndulci vestea proastă.

— Vestea pe care trebuie să o dau eu, a precizat imediat Monique.

— Da, vestea ta.

— Atunci, să sperăm că probabilitatea este de partea noastră.

— Şi la cât apreciezi această probabilitate?

Ea a ridicat din umeri.

— Şaizeci la sută ar fi bine?

El s-a încruntat, apoi şi-a deschis telefonul mobil şi a efectuat un nou apel, de această dată către cineva care lucra la un raport referitor la faptul că cei din conducerea Rusiei nu se puneau de acord.

Monique a închis ochii, îngăduind minţii ei să alunece spre Thomas. Întrebase de el chiar în clipa când pusese piciorul pe pistă, însă Gains nu ştia decât ceea ce îi spusese ea. Nu mai aflase nimic nou. Se presupunea că murise.

La fel gândea şi ea. Apa nu mai lecuia aşa cum se întâmplase în camera de hotel din Bangkok. Şi chiar dacă ar fi existat vreo modalitate de a se însănătoşi în pădure, probabil că aici nu mai era valabil ceea ce se petrecuse deja de trei ori.

Cu totul uimitor era că gândea în acest mod. Trăise în pielea lui Rachelle mai puţin de o zi, şi asta doar în vis, însă experienţa se dovedise atât de reală încât nu putea nega existenţa lumii lui Thomas. Îşi petrecuse ultimele zece ore analizând acel fenomen ciudat şi, cu fiecare moment care trecea, convingerea ei că Rachelle şi Justin existau căpăta tot mai multă consistenţă.

Iar asta însemna că el chiar se lecuise cu apa lui Elyon după ce fusese împuşcat în patul de hotel din Bangkok. Atunci se aflase în apropierea apei, care îl salvase imediat, pesemne înainte să moară cu adevărat. Când Carlos îl împuşcase în cap după prima încercare de salvare, se aflase de fapt în lac, astfel că însănătoşirea lui fusese instantanee. Probabil că nu murise în nicio situaţie.

Acum, însă, murise cu adevărat. Îl văzuse pe Carlos luându-i pulsul. Imposibil ca ucigaşul să fi plecat fără să aibă convingerea deplină că victima lui nu mai era în viaţă. Asta însemna că pierise şi în deşert. Probabil că Hoarda îl înşelase şi-l ucisese. Ori poate că murise cu adevărat. Chiar dacă Justin îl readucea la viaţă, nu exista nicio garanţie că va reînvia aici.

Era mort. De această dată dispăruse cu adevărat.

Monique şi-a înghiţit nodul din gât. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci va face cunoscut tuturor că el îi salvase pe toţi. Asta, presupunând că virusul dădea rezultatele dorite. În orice caz, el o salvase. Mai devreme sau mai târziu, Carlos ar fi ucis-o. Iar dacă nu ar fi fost în stare, atunci virusul sigur ar fi reuşit.

Şi, fiindcă adusese vorba, acest lucru era posibil deocamdată.

— S-ar cuveni să ştii ceva. Omul care îl manevrează pe Svensson este ministrul afacerilor externe. Armând Fortier.

— Eşti sigură? A întrebat-o el, foarte surprins. Ne gândisem la o asemenea posibilitate, dar nu cred că am obţinut vreo confirmare.

— Eu şi Thomas ne-am întâlnit cu el. Pe de altă parte, am convingerea că are şi aici un om care îl ţine la curent. Cineva care are acces la preşedintele vostru.

Mai bine arunca o bombă. Bărbatul a amuţit, rămânând cu privirea aţintită asupra ei. I-a trecut prin minte că omul lui Fortier era chiar el. Îi spunea cui nu trebuia lucruri de păstrat în secret, iar asta fără ca măcar să-şi dea seama.

— S-ar putea să mă înşel. Dar mi s-a părut că susţinea o asemenea idee.

Merton Gains şi-a dezlipit ochii de la ea.

— Doamne Dumnezeule, la ce ne mai putem aştepta?

Mike Orear şi-a împins scaunul în spatele mesei pentru emisiunea pe care o prezenta împreună cu Nancy Rodriguez, apoi şi-a aşezat mai bine microfonul prins în ureche. În spatele lui, cu litere negre, de mari dimensiuni, stătea scris numele emisiunii: *Ştirea zilei.*

— Gata peste cinci minute. Eşti în formă? L-a întrebat Nancy.

— Cel mai în formă.

În scurta lui carieră, se găsise în faţa camerelor de luat vederi de prea multe ori ca să mai ţină socoteala, însă niciodată nu se simţise atât de nerăbdător să dea în vileag tot ce ştia. Amânase lucrurile din cauză că oamenii de la Departamentul de Stat îi ceruseră în mod imperativ să-şi ţină gura. Susţinuseră că anunţul lui nu se încadra în categoria ştiri. Însă acum nimic nu mai prezenta importanţă.

Conta doar că se trezise în acea dimineaţă cu o iritaţie la subsuori şi pe coapse şi, cu toate că reuşise să se convingă pe sine că acest lucru nu avea nici o legătură cu Germenul Raison, mâncărimea îi aducea aminte cât de reală era această ştire de doi bani.

Acea ştire, inexistentă, după părerea unora, era că, fără să-şi dea seama, lumea avea să dispară din cauza Germenului Raison.

În spatele camerelor, la etaj, se vedeau ferestrele celor care dirijau ceea ce se petrecea în studio. Emisiunea era regizată de Marcy Rawlins, care analiza ultimele amănunte cu Joe Spencer. Orice alte ştiri sau modificări de ultimă oră îi erau comunicate din acea încăpere de sus.

— Eşti pregătit? L-a întrebat Nancy.

— Foarte bine. Să începem.

— Eşti cam palid.

— Aş vrea să schimbăm puţin lucrurile. Să pornim cu ceva care nu se află în program.

— Marcy a fost de acord?

— Nu. Dar ai încredere în mine, nici nu va fi nevoie.

Nancy a ridicat din sprâncene.

— Tu îţi pui pielea în joc, nu eu.

— Ba e şi a ta în joc. O să vezi.

— Ce naiba înseam...?

— Zece secunde, au auzit în cască glasul producătorului lor.

— Trei… doi… unu…

Apoi li s-a făcut semn că intraseră în emisie.

Zâmbind, Nancy a început. A enunţat reperele principale ale emisiunii, însă Mike nu a auzit niciun cuvânt din prezentarea ei. Era cu mintea în altă parte.

Mike avusese un motiv întemeiat să nu dea ştirea prin intermediul canalelor obişnuite. Şi nici pe canalele specializate exclusiv în acest domeniu. În realitate, probabil că Marcy ar fi jubilat într-o asemenea situaţie, presupunând că ar fi dat crezare surselor lui.

Cu toate acestea, anunţarea unor astfel de evenimente avea nevoie de aprobarea şefilor. Unii dintre ei ar spune că, dacă era adevărată, o ştire de o asemenea importanţă trebuia să fie anunţată de preşedinte în persoană ori măcar de cineva care să deţină o poziţie superioară celei a lui Orear. O astfel de persoană ar fi reţinut ştirea, ca să câştige audienţă. Probabil că ar fi anunţat-o cu ţârâita.

Mike nu avea de gând să accepte o asemenea situaţie. Trecuse o săptămână, iar el percepuse pretutindeni semne că se întâmpla ceva ieşit din comun, dar niciunul dintre colegii lui nu părea să ia asta în seamă. Şi chiar dacă percepeau ceva, se părea că nu reuşiseră să facă legătura între evenimente.

Poate că intenţiona să dea un mic spectacol anunţând acea ştire, dar fără a duce lucrurile prea departe. Cum ar fi putut cineva să-l acuze pe un om deja condamnat că e avid de spectacol? Era pe moarte. Cu toţii treceau prin aceeaşi situaţie. Asta era ştirea şi basta. Era momentul să lase deoparte orice rezerve şi…

— … Mike.

Nancy îi aruncase acea privire nonşalantă pe care o reuşeau doar oamenii de televiziune cu experienţă. *Sunt o forţă importantă în lumea ştirilor, iar faptul că nu las impresia că înot în ea mă face cu atât mai notabilă.*

S-a uitat spre cameră. O alesese pe cea nepotrivită. Trebuia să se rotească spre stânga, pentru că aceea avea lampa roşie aprinsă.

— Doamnelor şi domnilor, sper că sunteţi aşezaţi. Ştirea pe care mă pregătesc să v-o anunţ este de o gravitate excepţională.

Cântărise în gând acel cuvânt introductiv de cel puţin o sută de ori, însă acum totul îi suna anost şi ridicol. Prezentarea acelei bombe ca şi cum ar reprezenta o ştire îi minimaliza importanţa. Şi totuşi asta era.

— Mike, ce faci? A auzit în ureche glasul lui Marcy.

A dus mâna la ureche, scoţându-şi dispozitivul de comunicare.

— Nu ştiu… nu ştiu cum să prezint situaţia. Nu este genul de ştire pe care să o poată anunţa orice reporter.

Cu colţul ochiului a văzut că Marcy ţinea telefonul la ureche. L-a trântit apoi pe masă. Sunaseră cei de la Departamentul de Stat? Ori procurorul general? O reacţie extrem de rapidă. Unii dintre agenţii instituţiei sigur urmărea emisiunea.

Trebuia să anunţe totul înainte ca directorul de program să întrerupă emisia.

— CNN a aflat că un nou virus, împotriva căruia nu există antidot, despre care s-a ştiut că fusese izolat pe o insuliţă de la

sud de Java, din arhipelagul indonezian, s-a răspândit mult mai mult decât s-a considerat iniţial, contaminând probabil întreaga lume. Ni s-a confirmat că Germenul Raison s-a răspândit în Statele Unite şi a infectat…

Ce tern. Cât de banal sună totul. Lucru imposibil de exprimat în cuvinte.

— … aproape întreaga populaţie. Dacă acest raport este corect, şi cunoaştem din surse foarte serioase că aşa stau lucrurile, lumea se confruntă cu o criză foarte, foarte gravă.

Lucru imposibil de conceput, emisiunea nu fusese întreruptă.

— Ştirea ne-a parvenit din partea unor persoane cu funcţii de decizie, foarte serioase. Se pare că guvernul nostru a avut cunoştinţă de această situaţie de peste o săptămână şi depune toate eforturile posibile să creeze un vaccin sau un antivirus care să contracareze…

Lumina roşie s-a stins. Fusese scos din eter.

Mike a întors capul să se uite la monitorul pe care apăreau imaginile recepţionate de telespectatori, şi a văzut o reclamă la un automobil Lexus. Cei zece sau doisprezece tehnicieni din studio îngheţaseră.

Uşa studioului s-a deschis furtunos, iar în cadrul ei a apărut Marcy, albă la faţă.

— Ce înseamnă asta?

Mike s-a ridicat.

— Asta e… a vorbit Nancy şi şi-a împins scaunul înapoi. De unde ai mai scos-o?

— Acesta este adevărul, Marcy, a spus el. Şi-ţi mulţumesc pentru reclama Lexus. În felul ăsta, ştirea s-a întipărit mai bine în mintea telespectatorilor noştri. Au avut astfel senzaţia că Gestapoul a întrerupt emisiunea, corect?

— Am primit telefon de la procurorul general, s-a răstit ea. Emisiunea era urmărită. Ţii să inciţi lumea la…

— Păi bineînţeles că o urmăresc! A strigat Mike. Se uită ştiind că este adevărat şi îşi dau seama că am aflat totul. Reia emisiunea, Marcy. Cheamă pe cine vrei, asigură-mi sprijinul necesar.

— Nu pot proceda astfel! Nu te las să apari în emisiune ca să anunţi oamenii că vor muri până la ultimul. Ţi-ai pierdut minţile?

Mike s-a apropiat de ea.

— Bine. Dar dacă ies din clădire, mă duc direct la Fox. Transmite asta mai sus. Îţi las treizeci de secunde să te hotărăşti. Oricum ar fi, ştirea va fi difuzată azi pe toate posturile.

— Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi! Revii în emisie şi o să le spui telespectatorilor că nu era treaba ta să anunţi o asemenea ştire.

Glasul ei a căpătat ecou în studioul mare. Încă nu credea ce auzise. Suferea de boala mortală numită neîncredere ori, şocată după ce aflase despre virus, îşi pierduse busola cu desăvârşire.

— Anunţă-i tu, Marcy, a zis el încet.

Douăsprezece perechi de ochi îl ţintuiau. Reclama pentru Lexus făcuse loc alteia, la Mountain Dew. Uşa din spatele lui Marcy s-a deschis exploziv.

— Cine se ocupă de ştirile fierbinţi?

Intrase Wally, directorul departamentului ştiri. A remarcat imediat prezenţa lui Marcy, după care şi-a mutat privirea spre Mike, aflat în picioare în mijlocul studioului, în apropierea camerelor TV, în loc să stea pe scaunul lui, alături de Nancy.

— Ce naiba se petrece aici?

— Treci înapoi pe scaun, a rostit Marcy cu o voce glacială.

— Am nevoie de o pauză pentru anunţarea unei ştiri. Imediat! NBC a anunţat că guvernul francez tocmai a declarat legea marţială. Şi noi am confirmat.

— Legea marţială? S-a mirat Mike. De ce?

— Ca să ţină sub control ameninţarea unui virus despre care se susţine că a afectat Franţa.

— Germenul Raison?

Era evident că Wally nu apucase să vadă scurta cuvântare ţinută de Mike.

— De unde ştii?

28

Martyn, comandantul Hoardei sub domnia lui Qurong, stătea alături de acesta, aşezat cu faţa spre Ciphus şi ceilalţi membri ai Consiliului pădurii. Qurong îşi urma planul de trădare, aşa cum îl concepuse cu multe luni înainte.

În amfiteatru se strânseseră mii de săteni, veniţi cu toţii imediat ce fuseseră anunţaţi de eveniment. Ştirea că în sat pătrunseseră o mie de războinici scabioşi, sosiţi împreună cu Justin, se răspândise cu iuţeala fulgerului. Acum, oamenii umpleau tribunele şi priveau în tăcere modul în care se desfăşurau lucrurile.

Ciphus stătea în picioare pe podium, aproape în centru, cu faţa la Qurong. Mikil şi Justin se aflau în stânga, împreună cu o mie de luptători din Garda Pădurii, în vreme ce în partea dreaptă se afla acelaşi număr de războinici aduşi de Justin. Soarta lumii depindea de jocul pe care avea să-l pună în scenă Qurong. Până în acel moment, totul se desfăşurase exact aşa cum anticipase. Până spre dimineaţă, pădurile aveau să le aparţină.

— Ascultă-mă, mărite Ciphus, a spus Qurong. Mi-am lăsat viaţa în mâinile tale ca să te întâlnesc. Sunt convins că vei analiza propunerea mea de armistiţiu, după care vom reuşi să realizăm o pace durabilă între noi.

Lucrurile nu evoluau aşa cum anticipase Ciphus, era evident acest lucru. Mikil le spusese celor din consiliu că Martyn îl va preda pe Qurong, dar vorbele ei nu se adevereau.

Membrii consiliului şi-au îndreptat ochii spre Martyn, probabil anticipând, dorind ca el să intervină aşa cum propusese Thomas.

Ciphus şi-a dres glasul.

— Desigur, suntem dispuşi să ne plecăm urechea. Dar înţelege că nu există nicio bază în realizarea păcii. Voi trăiţi încălcând legile lui Elyon. Pedeapsa pentru nesocotirea lui Elyon este moartea. Vreţi să încălcăm însăşi legea lui esenţială încheind pacea cu Hoarda? Meriţi moartea, nu pace.

Asta era doctrina clasică a pădurenilor. Ciphus crea în acest fel posibilitatea ca Martyn să întindă capcana, oferindu-i viaţa lui Qurong în schimbul păcii. *Nu chiar atât de repede, ţap bătrân.*

— Şi pe câţi dintre noi îi veţi ucide ca să daţi satisfacţie Dumnezeului vostru? A întrebat Qurong.

— Deja trăieşti în moarte! A strigat Ciphus. Vrei să încheiem alianţă cu moartea? Ai la dispoziţie întregul deşert, noi nu avem decât şapte păduri de mici dimensiuni. De aceea, te întreb: de ce purtaţi război împotriva unui popor mic şi paşnic?

Qurong a aruncat o privire spre Martyn. Nu şi-au făcut niciun semn clar, dar mesajul era limpede. Conducătorul suprem avea să continue conform planului.

— Nu reuşim să încheiem o pace adevărată fiindcă nu avem nicio bază pentru a aduce încrederea între popoarele noastre, a spus Qurong. Voi nu vreţi să ne priviţi altfel decât ca pe nişte câini, iar noi vă vedem drept şerpi, ceea ce şi sunteţi.

Prin mulţime a trecut un murmur de nemulţumire. Ciphus a ridicat mâna în aer.

— Ai dreptate, nu avem încredere în voi. Câinele vede o vergea aurie şi crede că a văzut un şarpe. Ochii vă sunt orbiţi de răzvrătirea voastră împotriva lui Elyon.

Celălalt a surâs, dar nu s-a lăsat păcălit de momeală, astfel că nu a încercat să se apere.

— Atunci, astăzi vă ofer mai mult decât vorbele unui câine. Vă voi demonstra, ţie şi poporului tău, că, în felul meu, sunt un conducător onorabil. Dacă fac asta, vei avea în vedere un armistiţiu între popoarele noastre?

Martyn l-a privit atent pe înţelept. *Hai odată, liliac bătrân şi gâjâit. Nu poţi decât să accepţi propunerea. Te cunosc doar.*

Ciphus s-a încruntat şi, într-un târziu, a vorbit rar:

— Vom analiza.

— Atunci, ascultaţi-mă cu toţii, a continuat Qurong. Am două armate care acum şi-au aşezat taberele în afara pădurii. Ştiţi de existenţa celor două sute de mii de războinici de la est. Nu ştiţi însă de cea de-a doua armată, de două ori mai numeroasă, aflată în deşertul de vest.

Ştirea a fost primită într-o tăcere mormântală. Probabil că sătenii îşi închipuiau că Garda Pădurii putea pune pe fugă

ambele armate. Se înşelau, iar asta din motive pe care nu aveau cum să le înţeleagă. Peste douăzeci şi patru de ore, garda lor avea să fie înfrântă.

— Intenţionez să-mi angajez armatele într-o campanie care va distruge pădurea voastră şi va ucide majoritatea războinicilor pe care îi aveţi. Însă victoria mea nu va fi sigură decât dacă aş beneficia de elementul-surpriză. Amândoi ştim asta.

Deci aşa stăteau lucrurile. Sudoarea îi dădea arsuri pe pielea crăpată, dar Martyn abia dacă a luat în seamă acea senzaţie.

— Drept semn de bunăvoinţă, voi da în vileag tot ce doresc să fac, în speranţa de a vă câştiga încrederea. Azi am venit aici cu gândul trădării în minte. Am plănuit să vă oferim pacea, iar după ce o acceptaţi – când Garda voastră ar fi fost compromisă – voiam să pornim cu toate forţele noastre armate împotriva voastră, într-o singură campanie.

Tăcerea a devenit mai profundă, iar Martyn a avut convingerea că ea venea ca urmare a descumpănirii.

— Însă eu, de dragul unui acord de pace, mă voi abţine de la folosirea forţei! A strigat Qurong. V-am spus deja de armata mea din vest. Acum mi-am dezvăluit intenţiile, lipsindu-mă astfel de victorie. Consider că pacea este mai preţioasă decât orice victorie.

Ciphus a aruncat o privire spre Martyn. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nici Mikil nu era pregătită pentru o asemenea situaţie. Părea total pierdută.

— Şi ce propui? L-a întrebat Ciphus. Să-ţi oferim pacea fiindcă ţi-ai mărturisit intenţia de a ne distruge? Să credem că ai suferit o transformare totală imediat ce ai pus piciorul în satul nostru? Oamenii nu se schimbă chiar peste noapte. Nu poate exista pace fără să se plătească un preţ. Nu poţi face pace cu Elyon cât trăieşti în boală.

— Ba nu. Îmi dau seama că trebuie să vă respectaţi legile pentru a instaura pacea. La fel spun şi legile noastre. Vă propun să respectăm cerinţele acestor legi.

— Mărturisind? Nu este de ajuns.

— Prin moartea celui care ne împinge la război. Nu eu sunt acela care a gândit acest plan.

— Cine, atunci?

— El, a zis Qurong şi a arătat cu degetul către Garda Pădurii, la Justin.

— Justin.

Prin mulţime a trecut un murmur de derută.

— Justin a susţinut că victoria noastră va fi deplină prin oferirea păcii!

Fără să-şi trădeze vreo trăire, Justin s-a uitat la Martyn. Oamenii răcneau şi creau atâta haos, încât era imposibil să se constate reacţia lor la acea veste. Ciphus a strigat la mulţime, cerând tăcere şi, treptat, pădurenii s-au liniştit cât să audă vorbele lui.

— Cum de îndrăzneşti să îl acuzi pe unul de-ai noştri ca să te salvezi pe tine însuţi? A glăsuit Ciphus, al cărui glas tremura de emoţie.

Martyn s-a întrebat dacă nu cumva îl judecase greşit pe acel om. Cu siguranţă că emoţia aceea era teatrală.

Bătrânul înţelept a respirat adânc şi, cu glas ceva mai scăzut, a continuat:

— Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci, da, vom analiza vorbele tale. Dar ce siguranţă avem că Justin a pus la cale aşa ceva? Ne iei drept proşti?

— Pot demonstra! A strigat Mikil, adjunctul lui Thomas, făcând un pas în faţă şi ieşind din şirul de ostaşi ai Gărzii Pădurii. Şi pot face asta cu aprobarea lui Thomas de Hunter. El se află acum în tabăra Hoardei, garantând siguranţa comandantului cu propria lui viaţă, astfel încât Qurong să prezinte adevărul trădării. Justin este complice în acest complot împotriva pădurenilor!

— Cum aş putea demonstra mai bine adevăratele mele intenţii? A spus Qurong. Vă dau trădătorul pe care îl doriţi, iar eu mă voi mulţumi cu pacea.

Ciphus şi-a încrucişat braţele acoperite de mânecile largi ale robei şi a început să se plimbe agitat.

— Intenţie? Dar ce au în comun intenţiile cu pacea?

— Atunci voi da satisfacţie legii voastre. Vă voi oferi o moarte pe socoteala mea.

Ciphus s-a oprit locului.

— Moarte trădătorului! A strigat cineva din tribune.

A urmat o explozie de proteste. Erau însă în favoarea lui Justin sau împotriva lui? Martyn nu şi-a putut da seama.

— Legile voastre cer moartea pentru pângărirea iubirii lui Elyon, a strigat Qurong. Dacă trădarea nu este pângărire, atunci ce altceva? Pe de altă parte, el a purtat război împotriva locuitorilor deşertului. Şi legea noastră cere pieirea lui. Moartea lui va respecta şi legile voastre, şi ale noastre.

Ciphus părea să se fi cufundat în gânduri, ca şi cum ar fi analizat acele cuvinte. S-a întors apoi cu faţa la Justin.

— Apropie-te.

Justin a făcut trei paşi în faţă şi s-a oprit.

— Cum te aperi împotriva acestor acuzaţii?

Din mulţime, o femeie a strigat.

— Justin! Nu, Justin!

I s-au alăturat şi alte glasuri. Dacă nu se înşela, lui Martyn i s-a părut că în acel vacarm auzise şi voci de copii. Sunetul era ciudat de tulburător.

— Tăcere! A cerut Ciphus.

S-a lăsat liniştea.

— Ce ai de spus împotriva acestor acuzaţii? L-a întrebat din nou bătrânul înţelept.

— Spun că am respectat legile voastre şi m-am îmbăiat în lacuri, iubindu-i pe toţi cei pe care îi iubeşte şi Elyon.

— Ai uneltit să trădezi poporul lui Elyon?

Justin a rămas mut.

Nu uneltise, însă oricum n-avea nicio importanţă. Percepând acea tăcere, Martyn şi-a dat seama că poporul lui va câştiga războiul. În răstimp de o zi, îi va învinge pe aceşti pădureni fără ca măcar să ridice sabia.

O, dacă ar fi ştiut…

Aşa cum bănuise Thomas, Justin avusese ideea ca Johan să ajungă în deşert. Însă acum, planul lor avea să se încheie cu totul altfel decât anticipase Justin.

— Răspunde!

Justin a vorbit cu glas stăpânit – prea încet pentru a fi auzit dincolo de scena pe care se aflau.

— Ciphus, ai orbit chiar în asemenea măsură încât nu-ţi mai aminteşti de mine?

— Poftim?

— A trecut chiar atât de multă vreme de când n-am mai înotat împreună?

Ciphus a înlemnit, ca şi cum ar fi fost trunchiul unui copac. De fapt, tremura.

— Nu folosi cuvinte înşelătoare cu mine. Uiţi că sunt cel mai vârstnic înţelept din Consiliul lui Elyon.

— În acest caz ar trebui să cunoşti răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o.

— Răspunde-mi, altfel te voi condamna chiar eu! Ai pierdut provocarea de ieri, numai că Thomas nu a reuşit să te ucidă. Probabil că aceasta este dreptatea lui Elyon. Ce ai de spus acum?

Oamenii din amfiteatru deveniseră atât de tăcuţi, încât lui Martyn i s-a părut că îl aude pe Ciphus respirând. Justin a ridicat ochii spre lume. Generalul s-a gândit să intervină, dar a rămas mut. Privirea lui Justin a întâlnit-o pe a lui. Ochii verzi i-au declanşat groaza în inimă.

Justin şi-a plecat capul. Dacă Martyn nu se înşela, bărbatul din faţa lui se zbătea să-şi stăpânească starea de disperare. Ce fel de războinic era acela care plângea în faţa acuzatorilor lui? Când şi-a ridicat capul, Justin avea ochii înlăcrimaţi. Dar a rămas drept.

— Atunci, să mă condamnaţi, a cerut el cu glas slab.

— Iar tu îţi dai seama că asta ar însemna condamnarea la moarte, a zis bătrânul înţelept cu glas tremurător.

N-a primit răspuns. Nu voia să pornească pe drumul pe care i-l deschisese Ciphus, dar nu era nici departe de el. Bătrânul a ridicat pumnii şi l-a străfulgerat cu privirea pe bărbatul din faţa lui.

— Răspunde-mi când îţi vorbesc în faţa acestei sfinte adunări! A strigat el. De ce îl insulţi pe acela pe care Elyon l-a făcut superiorul tău?

Justin s-a uitat la el, dar a refuzat să-i dea răspuns.

Ciphus a ridicat pumnii deasupra capului.

— Atunci, pentru trădarea legilor lui Elyon şi ale poporului său, te condamn la moarte, să fii ucis de duşmanii tăi!

Aerul a fost sfâşiat de ţipete şi plânsete. De răcnete de aprobare. De exclamaţii de revoltă. Toate acestea s-au amestecat, alcătuind o cacofonie despre care Martyn ştia că nu valorează nimic. Nu percepuse nicio voce care să domine vacarmul. Nimeni nu îndrăznea să pună la îndoială hotărârea Consiliului.

— Luaţi-l! A strigat Ciphus către Qurong.

— Îl accept cu o singură condiţie. Va muri potrivit legilor noastre. Prin înecare. Îl vom înapoia Dumnezeului vostru. Lui Elyon, în lacul vostru.

Ciphus nu se aşteptase la aşa ceva. Dacă ar fi refuzat, Martyn avea deja stabilit un plan de urgenţă. Bătrânul s-a sfătuit cu Consiliul său, apoi s-a răsucit să dea verdictul.

— De acord. Adunarea noastră se încheie în această seară. Abia după aceea îţi va aparţine.

— Ba nu, totul trebuie să se petreacă acum, cu ajutorul tău. Fie ca moartea lui să reprezinte pecetea armistiţiului dintre armatele noastre. Sângele lui va apărea şi pe mâinile voastre, şi pe ale noastre.

A urmat o altă scurtă consultare.

— Atunci, fie ca pacea noastră să fie pecetluită cu sângele lui, a spus Ciphus.

Extenuaţi şi aproape fără suflare din cauza lipsei de somn, Thomas şi Rachelle au ajuns să vadă satul spre apusul soarelui. Drumul făcut călare fusese presărat de îndelungi perioade de tăcere, când fiecare dintre ei se retrăsese în tovărăşia propriilor gânduri. Nu aveau ce să-şi spună după ce terminaseră de povestit şi repovestit despre atingerea şi cuvintele vindecătoare ale lui Justin. *Mai ai mult de mers călare. Aminteşte-ţi de mine.* Aceste vorbe erau identice cu acelea ale băiatului.

Imediat ce trecuseră de porţi, auziseră primele semne anunţând nenorocirea: vaierul inconfundabil al bocetelor.

— Thomas? Ce înseamnă asta?

El şi-a îndemnat calul să meargă la trap, trecând astfel pragul porţii principale. Femeile jeleau moartea cuiva. Probabil că avusese loc o încăierare, iar câţiva dintre oamenii Gărzii lui

fuseseră ucişi. Ori veniseră veşti despre o bătălie purtată în partea de vest a pădurii. Ori poate era vorba de Justin.

Cerul căpătase deja o nuanţă cenuşie închisă, însă flăcările torţelor aruncau o nuanţă portocalie asupra lacului aflat la capătul drumului principal. Lipseau cu desăvârşire plimbăreţii, care apăreau de obicei pe peluze sau în pragul uşilor în serile în care se desfăşurau Adunările. Ici şi colo se vedea câte un bărbat sau o femeie, dar aceştia evitau privirile lui şi se îndepărtau cu un aer absent.

Din depărtare a răsunat un ţipăt de agonie teribilă. A simţit cum inima îi urcă în gât.

— Thomas!

Era Rachelle, al cărei glas sugera disperarea. Ea şi-a plesnit calul şi a galopat prin dreptul lui, îndreptându-se către lac.

— Rachelle!

Nici nu-şi dădea seama de ce îi striga numele. Şi-a îndemnat calul şi, împreună, au gonit în tunet de copite pe drumul larg care împărţea satul în două.

Au văzut mulţimea înainte de a ajunge la capăt. O mare de oameni stând pe mal, cu spatele spre sat şi privind către lac.

— Trebuie să-i împiedici! A strigat Rachelle. Este el!

— Îl vezi?

Amândoi şi-au oprit brusc caii în locul unde drumul principal se îndrepta spre plajă. Cu ochi dilataţi de uimire şi cu chipul marcat de suferinţă, Rachelle s-a uitat pe deasupra capetelor.

Abia după aceea a văzut şi Thomas la ce se uita ea. În apropierea malului, în stânga lor, fusese ridicat un turn de lemn, de formă rectangulară. Lângă acesta, un cerc alcătuit din războinici ai Hoardei încercuiau doi scabioşi. Membrii Consiliului stăteau de o parte. Qurong şi Martyn, de cealaltă parte. În centru se găsea un stâlp, iar de el era legat un om.

Justin.

Scabiosul a dus un braţ la spate, apoi l-a repezit înainte, lovindu-l pe Justin în coaste. Cu un plesnet, una dintre coastele lui s-a rupt. Justin a tresărit, apoi s-a lăsat moale, legat fiind de stâlp.

— Încetaţi! A răcnit Rachelle, spintecând văzduhul. Opriţi-vă! A scâncit ea, strângând din dinţi, apoi îndemnându-şi armăsarul spre mulţime.

Sătenii, care nu erau pregătiţi să facă faţă unui armăsar, au scos exclamaţii şi s-au retras să îi facă loc.

— Înapoi! La o parte, a răcnit Thomas, după care a urmat-o pe Rachelle.

Fără a se simţi defel tulburat de acea agitaţie, scabiosul l-a lovit din nou pe Justin.

— Încetează! A strigat Rachelle.

Ca şi cum ar fi fost nişte piese de domino care se prăbuşesc, oamenii s-au dat la o parte din faţa lor. Apoi au trecut de ei. Mikil şi Jamous s-au ridicat laolaltă cu câţiva din Gardă. Alţii o mie s-au agitat în partea de nord a lacului. Armata Hoardei aştepta pe malul sudic. Femei şi copii plângeau uşor, pe un ton sumbru. Legat de stâlp, Justin aproape că încetase să mai mişte.

Încă nu îl făcuseră să sângereze. Thomas auzise de această metodă de tortură folosită de Hoardă – sfărâmarea metodică a oaselor victimei, fără să o lipsească de ceea ce însemna viaţă, adică sângele. Voiau ca doar înecul să îi ia viaţa. O simplă privire spre corpul umflat al lui Justin arăta cu limpezime că torţionarii îşi perfecţionaseră metodele.

Thomas a sărit din şa direct pe nisip şi s-a repezit înainte.

— Ce înseamnă asta? Cine a îngăduit aşa ceva?

— Tu, i-a răspuns Mikil.

Rachelle a suspinat şi a pornit în goană spre Justin. A căzut în genunchi, l-a prins de glezne şi s-a aplecat, astfel că părul ei a atins picioarele lui strivite.

— Îndepărtați-o! A răcnit Ciphus.

Rachelle s-a întors şi a strigat cu glas rugător:

— Thomas!

Doi oameni ai Gărzii au sărit să o tragă înapoi.

Furioasă, Rachelle s-a luptat cu cei care încercau să o îndepărteze de stâlp.

— El este! Este el, nu vă daţi seama? Este Elyon!

— Te faci de tot râsul! S-a răstit Ciphus la ea. Opriţi-o!

Lui Thomas i s-a părut peste puteri să-şi desprindă ochii de la trupul brutalizat al lui Justin. Torţionarii îi ridicaseră braţele

deasupra capului şi le legaseră de capătul superior al stâlpului. Faţa lui era umflată. Pometţii, sparţi sub piele. Avea ochii închişi, iar capul îi atârna moale. De cât timp îl băteau? Era greu de imaginat că acela era băiatul, acum bărbat, dar cu puţină imaginaţie Thomas reuşi să vadă asemănarea.

S-a întors către Mikil.

— Eliberează-l.

Ea nici nu s-a clintit.

— Te rog să respecţi ordinul. Omul acesta este altul decât cel care trebuie pedepsit. Îţi cer să-l eliberezi neîntârziat!

— Credeam că... a clipit ea.

— Nu-l poate elibera, a spus încet Ciphus. Dacă ar proceda astfel, ar sfida hotărârea Consiliului şi a lui Elyon.

— Dar îl *ucideţi* pe Elyon! A strigat Rachelle.

— E absurd. Cum să moară Elyon?

— Justin, te rog, te implor! Trezeşte-te. Spune-le!

— Faceţi-o să tacă, a ordonat Ciphus. Puneţi-i căluş la gură!

Jamous a scos o fâşie de piele ca să o lege pe Rachelle la gură, dar, ridicând ochii spre Thomas, s-a oprit. Ce îi apucase pe toţi? Chiar voise Jamous să o lege la gură pe soţia comandantului său?

— Pune-i căluş!

Locotenentul i-a trecut fâşia de piele peste gură şi i-a înăbuşit ţipătul:

— Thoma...!

Legat la stâlp, Justin a scos un geamăt.

Thomas a depăşit starea de stupefacţie care îl făcuse să înlemnească, şi-a scos sabia brusc şi a sărit în apărarea soţiei.

Mikil a înaintat cu mâna ridicată.

— Nu, Thomas. Nu poţi sfida Consiliul.

Însă el aproape că nu a auzit-o.

— Daţi-i drumul! Aţi înnebunit cu toţii?

I-a tăiat calea ca să-l oprească.

— Te rog...

A răsucit cotul şi a lovit-o în bărbie. Cu un bufnet, Mikil a căzut pe scaun. Thomas a apropiat vârful sabiei de gâtul lui Jamous.

— Dezleagă-mi soţia!

— Nu fi neghiob, i-a zis ea repede, în şoaptă, fără să ia în seamă roşeaţa din obraz. S-a dat deja verdictul. Soarta poporului nostru depinde de acest schimb.

Auzind acele cuvinte, Thomas şi-a dat seama ce se petrecuse. Johan îi înşelase nu doar pe Justin, ci şi pe el. Qurong îşi schimbase promisiunea de pace în schimbul vieţii lui Justin, iar Consiliul acceptase. Pieirea lui va respecta legea care cerea moartea pentru trădare împotriva lui Elyon şi permitea ca pacea să fie încheiată chiar fără a se cere Hoardei să se îmbăieze.

— Aşa ceva nu va rezista, a spus Thomas. Pacea nu va fi de durată. Cum puteţi fi încredinţaţi că aceşti scabioşi vor păstra pacea? Qurong este de fapt Tanis! E orbit de Teeleh şi a găsit calea să-l ucidă pe Elyon!

— Dar *tu* ai avut încredere în noi, a spus Martyn.

Thomas a menţinut vârful sabiei lipit de gâtul lui Jamous. Din tonul folosit de Martyn, a dedus că oamenii nu ştiau despre înţelegerea dintre el şi Martyn de a-l trăda pe Qurong.

— Aţi auzit ce am spus? A strigat Thomas către lume. Qurong este Tanis! Această crimă este opera lui Teeleh. Deschideţi ochii!

Nu i-a răspuns nimeni. Rămăseseră cu toţii surzi şi muţi.

— Te rog, s-a rugat Mikil. Nu mai putem întoarce lucrurile acum.

Rachelle se uita cu ochi mari la el, de parcă ar fi strigat: *Eliberează-mă! Nu-i lăsa să facă asta! El este Elyon!*

Dar Thomas ştia că dacă îl va ucide pe Jamous şi îşi va elibera soţia, va fi silit să îi apere pe amândoi faţă de Gardă, care jurase credinţă lui Elyon, iar prin asocierea cu Consiliul, nu trebuia să se mai supună ordinelor lui. Iar cum Consiliul dăduse verdictul, nu exista posibilitatea de a-l anula decât ucigându-i pe toţi.

S-a răsucit şi a pornit spre Justin, care se prăbuşise moale în legături. Nu dorea să rişte viaţa Rachellei, dar nici să stea neputincios, îngăduindu-le să-şi ducă trădarea până la capăt.

Thomas, este chiar Elyon? Acest om care a slujit cândva sub comanda ta şi apoi te-a dezonorat refuzând funcţia pe care o ocupă acum Mikil? Elyon?

Aşa spusese Rachelle. Va muri dând crezare cuvintelor ei.

— Opriţi-l, a cerut Ciphus.

De această dată, doisprezece dintre oamenii Gărzii lui s-au apropiat. Primul impuls a fost să lupte cu ei, astfel că, instinctiv, s-a încordat, gata de confruntare.

— Dacă îl vei ucide pe vreunul dintre cei care apără hotărârile Consiliului, atunci tu şi soţia ta veţi muri alături de Justin, a zis Ciphus.

Îşi pierduseră minţile cu toţii din cauza acelei ucideri! Şi-a plimbat ochii de-a lungul şirului de săteni care stăteau în spatele membrilor Consiliului şi a Gărzii. A văzut şi o fetiţă, care privea pe după mama ei, iar lacrimi i se rostogoleau pe obraji. A recunoscut-o pe fetiţa din Valea Tuhan. Era Lucy, cea pe care Justin o alesese pentru a dansa cu ea. Mama fetei se străduia să-şi potolească propriile suspine.

— *Ce s-a întâmplat aici?* a strigat el.

— Du-ţi sarcina la bun sfârşit, i-a spus Ciphus lui Qurong.

În ochii căpeteniei Hoardei a apărut o sclipire de sfidare. A făcut un semn din cap, iar luptătorii lui s-au apropiat să continue bătaia.

Thomas şi-a lăsat sabia jos.

— Măcar acordaţi-mi dreptul de a discuta cu generalul. Ca de la un războinic la altul. Am misiunea de a-mi apăra poporul şi cer să mă sfătuiesc cu Martyn.

Acesta s-a uitat spre Qurong, care a încuviinţat cu un gest din cap.

Thomas s-a întors spre Mikil şi apoi a făcut semn către Rachelle.

— Dacă se alege cu o simplă zgârietură, vei plăti cu viaţa, a zis, apoi s-a întors către mulţime. Ce e cu voi? Acesta e felul de sărbătorire pe care aţi ales-o la încheierea Adunării?

Doar puţini au părut să audă vorbele lui.

Thomas i-a aruncat lui Ciphus o privire rece la despărţire, a trecut pe lângă Martyn, şi s-a îndreptat spre malul lacului, îndepărtându-se de locul execuţiei.

Martyn a venit spre el. În spatele lui s-a auzit pocnetul produs de ruperea altui os. A strâns din dinţi şi s-a uitat spre apa lacului, limpede şi întunecată în acel început de noapte. Flăcările roşiatice ridicându-se dintr-o sută de torţe străluceau pe suprafaţa apei.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

Avea glasul tremurător, fiind prea încărcat de emoţie pentru un războinic cu renumele lui, dar îi venea greu până şi să respire, simţind un nod în gât, astfel că nu putea să vorbească pe un ton autoritar.

— Sunt depăşit de situaţie, a spus Martyn. Nu am ştiut că marea căpetenie va da viaţa lui Justin în schimbul păcii. Nu aşa ne-a fost planul.

— Îi trădezi pe toţi, cu excepţia lui Tanis?

Martyn nu s-a ostenit să-i răspundă. *Justin a leşinat,* a gândit Thomas. De fapt, aşa spera. Singurul sunet care se auzea în spatele lor era cel al pumnilor lovind în carne şi pocnetul oaselor. Îngreţoşat şi agitat, a vorbit cu repeziciune:

— Johan, te rog să mă asculţi bine. Seara trecută, oamenii tăi au tras într-o femeie. Ai auzit de aşa ceva?

— Da, am auzit.

— Femeia aceea era Rachelle. Sora ta. Poate nu-ţi mai aminteşti de ce s-ar cuveni să arăţi credinţă faţă de propriul tău sânge, dar sunt convins că nu ai uitat unele lucruri simple. Ea a fost *sora* ta.

— Şi?

— Şi Justin a găsit-o aproape moartă, lovită de patru săgeţi. A însănătoşit-o. Acum nu are nicio zgârietură. El i-a spus că va mai călări mult pentru noi. Acestea au fost şi cuvintele pe care ni le-a adresat în urmă cu cincisprezece ani. Mai ţii minte? Ori Teeleh ţi-a distrus mintea cu totul? De unde să ştie Justin ce ne-a zis băiatul? Decât dacă el este băiatul. Eşti pe cale de a-l ucide pe acelaşi băiat care ne-a adus la acest lac acum cincisprezece ani, când şi tu erai copil?

— Chiar dacă ai avea dreptate, de ce m-aş sinchisi?

— Fiindcă el te-a *creat*. Acela este *creatorul* tău!

Martyn a rămas cu privirea aţintită spre lac.

Thomas s-a rugat în gând ca el să-şi vină în fire şi, pentru moment, a sperat că sentimentele profunde din tinereţea lui vor ieşi la suprafaţă.

În spatele lor se petrecuse ceva. Bătaia încetase.

— Dacă acela de acolo este Creatorul meu, a vorbit Martyn, atunci ar fi trebuit să mă facă să sufăr mai puţin.

— Singur ai ales durerea, nu ţi-a impus-o el. Dacă te-ai îmbăia, ar dispărea.

Martyn a scuipat în apă.

— Prefer să mor decât să mă îmbăiez în lacul ăsta blestemat.

S-a întors şi a urcat malul, îndreptându-se către locul execuţiei.

Thomas nu a reuşit să-şi mai înfrâneze emoţia care creştea în pieptul lui. S-a uitat spre lac şi a îngăduit lacrimilor să pornească în josul obrazului. Dacă s-ar fi răsucit, oamenii l-ar fi văzut aşa, şi nu dorea cu niciun chip. Însă ei îl executau pe Creatorul lui.

În spate s-a făcut linişte. Şi-a înghiţit nodul din gât. Cum de se ajunsese la aşa ceva? Poate că Justin nu era Elyon. Îl convinsese Elyon pe Johan să rătăcească în deşert? Corpul lui s-ar lăsa frânt? Ori, mai rău, să moară? Elyon nu ar îngădui niciodată! Thomas s-a răsucit. Scabioşii îi legaseră gleznele lui Justin cu o frânghie şi se pregăteau să îl spânzure cu capul în jos de platformă. Şi-a îndreptat privirea în altă parte, ignorându-i pe scabioşi şi pe membrii Consiliului care îl urmăreau cu atenţie. Trebuia să-i găsească pe Marie şi pe Samuel. Însă, imediat ce i-a trecut prin minte, i-a şi văzut, îngenuncheaţi lângă mama lor.

Rachelle stătea întinsă pe burtă în spatele unui şir de oameni ai Gărzii şi plângea. Thomas şi-a strecurat braţele pe sub trupul ei şi a ridicat-o.

— Veniţi, le-a zis el copiilor.

S-au îndepărtat de mulţime fără să mai scoată nici măcar o vorbă.

Aveau obiceiul de a-i respecta pe morţi stând cu faţa la trupurile aflate pe rugurile funerare, iar nu întorcându-le spatele. A-şi ascunde ochii pentru că era dureros să privească moartea în faţă îl insulta pe acela care înfrunta de fapt acea moarte.

Thomas a ajutat-o pe Rachelle să ajungă la cel mai apropiat chioşc.

Marie şi Samuel plângeau, apoi fetiţa a spus:

— De ce nu-l onorăm, tată?

Thomas nu a putut răspunde.

— Lasă-mă jos, a cerut Rachelle.

I-a luat pe copii de umeri.
— Ba îl onorăm, Marie. Aşa vom face.
Au urcat treptele în grabă şi s-au uitat, pe deasupra mulţimii, la scena de dedesubt. Thomas a ajuns alături de ei, iar Rachelle l-a prins de braţ. Au urmărit desfăşurarea evenimentelor într-o tăcere amestecată cu uimire extremă. Tortura lui Justin continua. Nu înţelegea cum reuşiseră să îi rupă atâtea oase.
Rachelle îşi înfigea unghiile în cotul lui de fiecare dată când Justin primea o lovitură. Ea ştia însă la fel de bine ca el că în acele momente nu puteau face nimic pentru el.
Ciphus nu anticipase acte de asemenea brutalitate, desigur. Scabioşii pângăreau pădurea prin simpla lor prezenţă. Duhoarea emanată de ei plutea ca o negură peste sat. Cei care nu participau direct se lăsau purtaţi de uitare, astfel că uneori râdeau.
Mulţi dintre pădureni priveau muţi de uimire. Mulţi dintre ei plângeau în tăcere. La fel de mulţi suspinau fără să se ferească.
Cei care îl băteau pe Justin s-au oprit şi l-au ridicat de picioare, astfel încât capul a ajuns să-i atârne la aproape doi metri deasupra solului. Thomas a urmărit cum un scabios s-a apropiat de el, l-a prins de faţa tumefiată şi apoi l-a împins. Corpul s-a legănat ca o carcasă de animal sacrificat, într-o cameră de afumare. Braţele îi atârnau moale, ca şi cum, aşa răsturnat, ar fi făcut semn că se predă.
Rachelle a scos un geamăt.
— Nu-i poţi face să înceteze? Dacă trebuie să-l ucidă… a zis ea, dar nu a reuşit să ducă gândul până la capăt.
Nu avea importanţă. Thomas ştia ce voise să spună. *Dacă trebuie să-l ucidă, nu ar putea fi siliţi să o facă mai repede?* Însă niciunul dintre ei nu a rostit asemenea cuvinte.
— Aşa le este felul. Nu înţeleg suferinţa la fel ca noi. Trăiesc cu ea în fiecare zi.
— Nu este felul *lor*. Aşa e felul lui Teeleh.
Ciphus a ridicat mâna şi s-a apropiat de Justin.
I-a dat roată, apoi s-a întors cu faţa la mulţime.
— Ştiu că printre voi există unii care consideră că de frânghie atârnă un profet, a spus el, iar glasul i-a răsunat peste lac. Dar vă întreb: Elyon ar îngădui ca profetul lui să sufere astfel? După

cum vedeţi, e din carne şi sânge, la fel ca noi. Cei care îndrăznesc a spune că această carne strivită şi însângerată este de fapt Elyon şi-au pierdut minţile. Creatorul nostru nu ar ajunge atât de diform! Nu ar îngădui unui scabios să îl atingă, fără a mai vorbi că nu i-ar permite lui Teeleh nici să se apropie de el. Aţi înţeles?

S-a oprit în faţa soldaţilor Hoardei.

— Loviţi-l.

Unul dintre scabioşi a făcut un pas înainte şi l-a izbit pe Justin în spate. Toţi cei prezenţi au auzit zgomotul inconfundabil făcut de osul sfărâmat.

Ciphus şi-a dres glasul.

— Vedeţi dar, e vorba doar de un om.

Cuvintele lui parcă ar fi sunat ca o invitaţie pentru alte gărzi ale Hoardei. Trei dintre acestea au înaintat şi, râzând, s-au apucat să lovească trupul atârnat. Şocat, Ciphus s-a tras înapoi. Din dorinţa lui de a-l înfrânge pe Justin deschisese fără să vrea uşa acelei violenţe de neînchipuit.

— Thomas, a strigat Rachelle pe un ton rugător.

Nici el nu mai suporta.

— Aşteaptă aici.

A sărit din chioşc şi a alergat drept spre Ciphus. Printre oamenii din apropierea lui Thomas s-a răspândit un murmur. Bătrânul înţelept a întors capul înainte ca Thomas să ajungă la cercul interior.

— Ajunge! Executarea unui om este una. Dacă ţineţi cu orice chip să vă satisfaceţi pofta de sânge, atunci terminaţi mai repede! Dar nu-l umiliţi pe acela care a salvat Pădurea de Sud şi Garda Pădurii cu doar o săptămână în urmă. Ucideţi-l dacă vreţi cu tot dinadinsul, dar nu-i batjocoriţi viaţa.

O mie de glasuri s-au ridicat în sprijinul vorbelor lui.

Ciphus a părut uşurat. S-a încruntat spre Qurong.

— Are dreptate. Puneţi capăt chinurilor.

— Înţelegerea a fost să-l ucidem în felul nostru. Iar asta înseamnă să-i luăm spiritul de…

— I l-aţi luat deja! A strigat Thomas. Acum răpiţi şi spiritul celor pe care i-a slujit. Ajunge!

Qurong s-a uitat fix la el, apoi a făcut semn din cap către luptătorii lui.

Unul dintre ei a luat o găleată umplută mai devreme cu apă din lac şi a azvârlit-o în faţa lui Justin. Acesta a scos un icnet.

Thomas nu şi-a dat seama dacă Justin a deschis ochii sau nu, pentru că acesta stătea cu capul întors în altă direcţie. Însă a văzut altceva care i s-a părut ciudat. Pielea lui Justin începuse să capete o nuanţă cenuşie. Cât timp trecuse de când nu se mai îmbăiase? La fel ca toţi cei care se instruiau laolaltă cu oamenii Gărzii, probabil că se îmbăia în fiecare dimineaţă, după rânduială. Justin fusese în deşert şi se folosise doar de apa avută în bidon, însă în acea dimineaţă nu se vedea nicio urmă a bolii.

— Înecaţi-l, a spus Qurong.

Doi scabioşi s-au grăbit să lege un bolovan mare de corpul lui Justin, să se ducă reped la fund. Alţi doisprezece, care îşi înfăşuraseră picioarele cu piele tratată ca să şi le protejeze de apă, s-au apropiat cu fereală şi au privit spre lac.

— Înecaţi-l! A strigat Martyn, cuprins brusc de un acces de furie.

Au apucat picioarele platformei construite în pripă şi s-au apucat să o ducă târâş către malul lacului.

Corpul lui Justin s-a răsucit, astfel că Thomas i-a putut vedea ochii. Stângul era umflat şi închis, pleoapele de la cel drept erau vag întredeschise. Justin s-a uitat la el îndelung. În ciuda cărnii tumefiate, pe faţă nu se vedea nici urmă de teamă, regret sau acuzaţie. Doar tristeţe.

Oare se uita în ochii lui Elyon? Gândul a declanşat o stare de groază în mintea lui. Acesta era băiatul pe care îl întâlnise pe coama falezei cu multă vreme în urmă, băiatul care, prin cântec, putea face noi lumi să existe. Care întorcea planeta pe dos ori despica globul în două doar ca să se joace o zi. Care umplea un lac nesfârşit cu apă cu o asemenea putere încât un singur strop omora orice bărbat ori femeie.

Prin trupul lui a trecut o vibraţie. Se scufundase în apa lui Elyon, respirase adânc în ea, ţipase de plăcerea şi durerea provocate de ea. Acest om, atârnând de picioare, dus către lac, era Elyon?

A simţit o durere necuprinsă în piept. Ochii i s-au umplut de lacrimi pe care nu ştia cum să le oprească. Un copil singuratic a început să suspine încet în spatele lui, făcându-l să se întoarcă. Lucy. Stătea singură pe nisip şi plângea.

Fără să-şi dea seama de ce, a făcut un pas înapoi, s-a lăsat cu un genunchi pe nisip şi a prins-o în braţe. Niciunul dintre ei nu a spus nimic. Thomas a rămas cu faţa spre apă.

Oamenii Hoardei au împins platforma cu stâlpul cale de trei metri în apă, blestemând amarnic pentru că apa trecuse peste apărătoarele pe care şi le puseseră pe picioare şi le rodea pielea crăpată. Apa era adâncă de peste un metru, iar mâinile lui Justin erau cufundate până mai sus de încheieturi. Închisese din nou ochii, dar respira constant. Era treaz.

În afară de doi, toţi scabioşii s-au grăbit să iasă din apă. Mâinile celor care atinseseră apa erau roz, iar acum şi le ştergeau furibund, încercând să le cureţe de otrava care le decolorase. Au smuls fâşiile de piele de pe picioare şi au început să şi le lovească pentru a potoli durerea. Peste talie, pielea lor era încă cenuşie.

Cei doi rămaşi în lac au urcat pe stâlp, au prins funia cu ambele mâini şi s-au uitat spre Qurong.

S-au auzit apoi câteva cuvinte, rostite mai mult în şoaptă de Justin. Deschisese gura şi vorbea!

— Aminteşte…

Thomas şi-a oprit respiraţia ca să audă. Ce spusese?

— Aminteşte-ţi, a rostit Justin, de această dată mai tare, cu vocea fiind înecată de emoţie. Aminteşte-ţi!

Au auzit cu toţii şi au rămas ca împietriţi.

Justin a strigat apoi, scoţând şi un geamăt îngrozitor, care a răsunat cu ecou pe deasupra lacului şi a străpuns inima lui Thomas.

— Aminteşte-ţi de mine, Johan!

Johan?

Thomas s-a uitat în stânga. Martyn stătea neclintit, cu faţa ascunsă de glugă şi ţinând braţele încrucişate la piept. Qurong a aruncat o privire spre general, după care le-a făcut semn oamenilor lui să înceapă înecul.

Justin suspina. Lacrimile se scurgeau în apă. A început apoi să geamă tare. După care a strigat.

Ce se întâmpla? De ce tocmai acum?

Lucy a început să plângă cu hohote în braţele lui, iar el a strâns-o mai tare, spre mângâierea ei, dar şi a lui. Era aproape convins că inima i se oprise. Nu suporta să vadă aşa ceva! Nu era capabil să stea nepăsător şi să vadă un om suferind atât de mult.

Însă nu-l putea dezonora întorcând capul să nu-l mai vadă.

Justin a continuat să scoată ţipete lungi, îngrozitoare, care spintecau noaptea ca un pumnal. Thomas a scrâşnit din dinţi şi s-a rugat să înceteze.

A observat schimbarea apărută pe pielea lui Justin cu o clipă înainte ca el să atingă apa cu capul. Carnea de pe piept şi picioare era aproape albă. Şi se descuama.

Boala îl copleşea chiar în faţa ochilor lui Thomas!

De aceea scotea acele gemete. Durerea…

Pielea de pe piept a început să-i crape brusc, la fel ca nămolul de pe fundul unui lac uscat. Cineva din spate a început să urle: „Poartă boala! “ Însă strigătul s-a pierdut în urletul lung de agonie scos de Justin.

Thomas s-a aşezat pe vine şi a început să plângă incontrolabil.

Capul lui Justin a intrat în apă. Din gură i-au ieşit bule de aer. Corpul i-a tresărit şi s-a cutremurat. *Nu-şi ţine respiraţia,* a gândit Thomas. Încerca să-şi umple plămânii cu apă, însă atârnând cu capul în jos îi era foarte greu.

În momentul când apa a părut să-l înfrângă în mod îngrozitor, cei doi scabioşi l-au smuls din lac. Apa ce pătrunsese în plămâni s-a scurs. Bolborosind, Justin a icnit.

Înfiorat de acea tortură prelungită, Thomas s-a ridicat în picioare.

Cei doi l-au coborât din nou în apă. Corpul lui Justin a tresărit din nou. Apa din jurul capului a început să fiarbă iarăşi. Apoi, pieptul lui bolnav a tras apă adânc, aspirând, suferind convulsii, cutremurându-se de revoltă.

Înainte de a apuca să se înece, scabioşii l-au scos iar.

Thomas s-a năpustit spre apă.

— Ucideţi-l! A răcnit.

Ceri moartea lui Elyon.

— Uci…

Unul dintre scabioşi, de prezenţa căruia nici măcar nu fusese conştient, l-a izbit cu pumnul în tâmplă. S-a prăvălit pe nisip şi s-a ridicat făcând eforturi chinuitoare.

— Terminaţi! A spus Ciphus. În numele lui Elyon, terminaţi odată!

— Obiceiul nostru este să…

— Nu-mi pasă care vă sunt obiceiurile! Ucideţi-l, şi gata!

Un scabios din stânga lui Thomas s-a repezit spre apă. Era generalul Martyn. Johan. Avea sabia în mână.

Thomas a rămas fără suflare. Se întâmpla ceva ieşit din comun.

Nu a observat fâşiile de piele înfăşurate în jurul picioarelor lui Johan decât după ce acesta a pătruns în apă. Gluga i-a alunecat de pe cap, dezgolindu-i chipul schimonosit de furie, imagine care nu a scăpat nimănui. S-a repezit la Justin, răcnind violent.

— Mori! Mori!

Înainte ca cineva să-şi dea seama de adevărata lui intenţie, a înfipt vârful sabiei în pântecul lui Justin, a tras-o într-o parte, după care a scos-o. Sângele a ţâşnit din rana căscată şi a curs ca o cascadă în apa lacului.

— Înecaţi-l! A răcnit Johan.

Cei doi soldaţi aflaţi pe platformă au dat drumul corpului. Justin a rămas spânzurat, a pătruns în apă, şi s-a zbătut.

Martyn s-a întors, a ieşit din lac, după care şi-a azvârlit sabia într-o parte, trăgându-şi gluga la loc peste cap. A trecut pe lângă Qurong şi s-a îndreptat spre armata Hoardei.

Trupul lui Justin a încetat să se mai cutremure.

Pielea lui era crăpată şi albită, imposibil de recunoscut drept umană. Însă Thomas a rămas cu ochii aţintiţi asupra sângelui. Se permitea vărsarea de sânge pentru purificare. După ce se întorsese din deşert într-o stare apropiată de cea a scabioşilor, i se îngăduise să se îmbăieze, cu toate că sângera din cauza unor crăpături apărute în piele.

Însă ce se petrecuse acum…

Oare Ciphus îşi dădea seama că situaţia aceasta era cu totul diferită?

Soldaţii s-au aplecat şi au tăiat frânghia. Cadavrul lui Justin a alunecat în apă cu un plescăit slab şi s-a scufundat sub greutatea celor doi bolovani mari legaţi de încheieturile mâinilor.

La suprafaţă au apărut câteva bule de aer. S-au uitat în tăcere cum apa a redevenit din nou ca sticla.

Totul se terminase. Lacul înghiţise brutalitatea în întregime, fără a lăsa vreun semn, cu excepţia unei dâre roşiatice de sânge.

Thomas s-a uitat spre Ciphus. Faţa lividă a bătrânului stătea îndreptată spre apă.

29

Mike Orear şi-a aranjat mai bine microfonul fixat la reverul hainei şi a privit spre camera TV. Nu-şi închipuise că va deveni glasul care va anunţa existenţa Germenului Raison, însă curajul pe care îl dovedise când anunţase ştirea stârnise un val de apreciere din partea telespectatorilor. Pentru prima oară în decurs de câţiva ani, rata de audienţă a CNN o depăşise pe aceea a postului Fox News. Şefii îi prelungiseră apariţiile pe ecran la şase ore pe zi, trei dimineaţa şi trei seara. Era conştient că reprezenta cea mai mare realizare a vieţii lui.

Viaţă care avea să fie foarte scurtă.

Acum, când ştirea ajunsese la urechile tuturor şi după o defilare nesfârşită de oaspeţi – geneticieni, virusologi, psihologi şi alţi specialişti –, ameninţarea pe care o făcuse cunoscută ajunsese să-l urmărească într-un mod foarte, foarte real. Înainte, îl chinuiseră, în egală măsură, gândul de a face ştirea publică şi cel de a stabili ce însemna virusul pentru el ca persoană. Acum, împreună cu restul Americii, nu reuşea să scape de înfiorătorul gând că era pe cale să moară.

Acea recunoaştere schimba totul. Voia să se afle acasă, împreună cu mama şi tatăl lui. Să meargă la biserică. Să fie căsătorit şi să aibă copii. Voia să plângă.

În schimb, hotărâse să ajute umanitatea aşa cum va putea, asta însemnând să lumineze şi să ofere mângâiere şi, probabil, să contribuie la incredibilul efort de a înfrânge virusul.

Ştirea privind transporturile de armament încă nu fusese făcută publică. Rugămintea celor de la Pentagon şi hotărârea preşedintelui făcuseră ca difuzarea acelei veşti să se amâne. Motivul era simplu şi uşor de înţeles: trebuia ca mai întâi oamenii să se obişnuiască vreme de câteva zile cu ideea existenţei virusului, iar apoi preşedintele le va prezenta şi restul problemei. Trecuseră deja trei zile. În acea zi, preşedintele urma să ţină două cuvântări: prima, la sediul Naţiunilor Unite din New York, iar a doua, în faţa naţiunii, la şase, ora de pe coasta estică. În cea de-a doua cuvântare avea să le spună americanilor toată povestea.

În acele momente se derulau cam ultimele secvenţe ale unui interviu luat de Nancy unui psiholog social de la UCLA. Mike se uită peste notiţe. Sursa care îi oferise această informaţie privindu-l pe Thomas Hunter era impecabilă. Povestea în sine era imposibil de crezut. Hotărâse să nu se axeze pe vise, dar povestea nici nu avea nevoie de atât de multe amănunte. America merita să afle de existenţa lui Thomas Hunter.

A privit direct spre camera îndreptată spre el şi având becul roşu aprins.

— Cuvinte înţelepte îndemnând la precauţie, a început el, făcând referire la comentariul doctorului Beyer privind panica. Doamnelor şi domnilor, am primit recent nişte informaţii care cred că vi se vor părea fascinante. Îmi dau seama că în condiţiile de faţă, „fascinaţia” pare a fi un cuvânt preţios, dar am rămas oameni şi ne vom agăţa de speranţă, oriunde am găsi-o şi indiferent sub ce formă s-ar manifesta ea. Şi, sincer să fiu, probabil că ne punem speranţele în omul pe care mă pregătesc să vi-l prezint. Se numeşte Thomas Hunter.

Chipul hotărât, deşi cam juvenil al lui Hunter umplu o clipă ecranul. Era fotografia de pe permisul de conducere emis în Colorado. Avea păr negru şi falca bine conturată. Imaginea a alunecat spre colţul din dreapta sus al monitorului pe care Mike îl avea în faţă.

— „Secret” este un alt cuvânt care sună destul de pretenţios în situaţia de faţă, dar există amănunte privindu-l pe Thomas Hunter pe care nu le putem divulga fără ca mai întâi să avem confirmarea. Spunem doar că, din câte ştim, acest om a fost singurul care a atras atenţia asupra ameninţării cu care naţiunea noastră se confruntă, deşi există o sumedenie de oameni care se îndoiesc de părerile lui. Într-adevăr, dacă lumea i-ar fi dat ascultare domnului Hunter cu o săptămână mai devreme, probabil că am fi reuşit să evităm apariţia virusului. Sunt convins că unii dintre dumneavoastră îşi aduc aminte de o ştire pe care am difuzat-o în urmă cu două săptămâni, referitoare la răpirea de către el a doamnei Monique de Raison la Bangkok. Am aflat acum că el a întreprins acea acţiune în încercarea de a împiedica punerea în circulaţie a vaccinului.

După aceea, prezentarea a devenit ceva mai neclară. Motivele şi modul de operare – precum şi chestiunile legate de vise – erau îndeajuns ca să arunce suspiciune asupra întregului reportaj.

— Avem motive să credem că mulţi din guvernul nostru îl consideră esenţial pe acest om în eforturile de a elimina ameninţarea. Mai avem motive să credem că viaţa lui este în primejdie. Vă asigur că vom urmări îndeaproape desfăşurarea evenimentelor şi vă vom prezenta noi amănunte pe măsură ce le descoperim.

S-a întors către Nancy, pe care insistase să o aibă în continuare ca asistentă în cadrul emisiunii.

— Nancy…

Kara Hunter a coborât în goană din taxi şi s-a grăbit să urce treptele de beton care duceau spre clădirea vopsită în alb şi aflată într-un decor pastoral din apropiere de Baltimore, Maryland. Pe frontispiciul ei, cu litere mari, de culoare albastră, scria: „Laboratoarele Genetrix“, dar ea ştia că în urmă cu doar un an titulatura era „Raison Pharmaceutical”. Compania franceză vânduse clădirea când îşi stabilise sediul la Bangkok.

Monique de Raison se găsea în acea clădire, lucrând febril la un antidot pentru virusul care suferise mutaţii.

Thomas era mort.

În prima zi, Kara refuzase cu încăpăţânare să creadă asta. Mama ei se prăbuşise din nou într-o stare de depresie îngrozitoare. Apoi ştirea privind Germenul Raison a devenit publică şi totul s-a schimbat. Kara a trecut de la refuzul total de a accepta moartea lui Thomas la sentimentul devastator că oricum aveau să moară cu toţii.

Ca toate marile metropole, New Yorkul preluase ştirea cu o muţenie istovită. Au trecut douăzeci şi patru de ore până când vestea a fost înţeleasă cu adevărat. Străzile nu se goliseră imediat, însă, spre sfârşitul celei de-a doua zile, până şi găsirea unui taxi liber devenise o treabă aproape imposibilă. Wall Street încă funcţiona – se afirma că era necesar să se lase impresia de viaţă şi activitate. Personalităţile oraşului – primarul, guvernatorul, preşedintele –, toţi afirmau acelaşi lucru. America

trebuia să-şi continue viaţa obişnuită. Electricitatea, apa, acţiunile şi obligaţiunile. Alimente, benzină, automobile şi avioane. Spitalele. Dacă acestea încetau să mai funcţioneze, ţara era paralizată. Panica putea ucide America la fel de eficient ca virusul. Toate laboratoarele din lume căutau cu disperare o soluţie. Şi aceasta avea să fie găsită.

Însă Kara ştia altceva.

Astăzi, starea de negare trăită de ea se accentuase. Ideea că Thomas ar fi un fel de erou fusese preluată de toate canalele de televiziune. Lucru de mirare, reuşiseră să procure fotografia de pe permisul de conducere. I-a văzut faţa tânără imortalizată acolo, străduindu-se din răsputeri să pară sinceră. Imaginea i-a adus lacrimi în ochi. Îi era atât de dor încât ameninţarea Germenului Raison i se părea, în mod ciudat, neînsemnată.

Dar dacă era încă în viaţă? Doar nu i se descoperise cadavrul, nu-i aşa? Gains rămăsese reţinut, nu făcuse comentarii. Îi spusese că Monique îl văzuse mort. Dar la cât timp după moarte îl văzuse? Da, puterea apei din lac îşi pierduse puterea în cealaltă realitate. Da, el era convins că de această dată moartea lui va fi definitivă. Da, trecuseră două zile şi încă nu apăruse nicio ştire nouă în legătură cu el. Da. Da. Da.

Dar acum nu mai era vorba doar de fratele ei. Kara nu voia să-l considere mort, încă nu.

O părăsise pe mama ei în acea dimineaţă, aflase de la unul dintre consilierii adjunctului secretarului de stat unde se afla Monique şi primise aprobarea de a o vizita, şi zburase imediat spre Baltimore.

Kara a intrat pe uşă. O recepţioneră palidă şi slabă la faţă a ridicat capul:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Numele meu e Kara Hunter. Monique de Raison mă aşteaptă.

— Da, domnişoară Hunter. Pe aici.

Femeia a condus-o pe un coridor lung, până într-un laborator spaţios. Avea cel puţin douăzeci de staţii de lucru, în faţa fiecăreia fiind câte un tehnician, în stânga, dincolo de un perete lung de sticlă, într-o încăpere sterilă, îşi desfăşurau activitatea tehnicieni cu halate albe şi calote albastre. Glasurile zumzăiau

discret. Hotărât. Aceia erau oamenii care se străduiau să descifreze un cod care nu se lăsa descâlcit în timpul alocat. Aceştia erau eroii Americii, a gândit Kara. Nu i-au acordat atenţie când s-a deplasat prin laborator, ajungând apoi într-un alt hol, după care a intrat într-un birou mare, unde Monique stătea aplecată asupra unui teanc gros de fotografii, împreună cu un om de ştiinţă care semăna vag cu Einstein, având părul zburlit şi bogat, ochelari şi tot restul.

Monique a ridicat privirea.

— Kara.

Trăsăturile feţei au părut să se lase moi, evidenţiind ochii înroşiţi. S-a uitat la colegul ei.

— *Excusez-moi un moment, Charles.*

Bărbatul a dat din cap şi a ieşit.

Monique s-a apropiat de Kara şi a strâns-o cu o forţă sălbatică.

— Îmi pare foarte rău, a spus ea scâncind. Iartă-mă.

Kara nu se aşteptase la o primire atât de mişcătoare.

Ce se petrecuse între Monique şi Thomas? Şi-a înghiţit nodul ce i se forma în gât.

— Te simţi bine?

Monique s-a retras, întorcându-şi în acelaşi timp faţa.

— Nu chiar, nu. Nu sunt sigură dacă voi reuşi să realizez antivirusul.

— Codificarea ta a supravieţuit mutaţiei, aşa am auzit.

— Nu e chiar atât de simplu. Sigur, genele pe care le-am izolat pentru modificare cu introducerea propriului meu virus au supravieţuit. Vom afla peste câteva ore ce înseamnă asta.

— Nu pari prea încrezătoare.

— Nu ştiu cum ar trebui să par, a zis Monique şi s-a uitat la Kara cu ochi trişti.

— Am venit pentru că mi-e greu să accept ideea morţii lui.

Ochii lui Monique s-au umezit. Şi-a muşcat buza de jos şi s-a lăsat pe scaunul de la biroul ei.

— Monique, ce s-a întâmplat acolo?

— Am visat.

Visase. Asta trebuia să însemne ceva? Apoi, pe neaşteptate, a înţeles.

— Tu… ca şi Thomas, vrei să spui? Ai visat pădurea?

— Da. Doar că nu ca persoana care sunt aici, ci ca soţie a lui, Rachelle. Şi, cu sinceritate o spun, am avut senzaţia că aceea era lumea reală, iar aceasta, doar un vis.

Kara nu şi-a putut ascunde starea de uimire.

— Ai fost acolo? L-ai văzut? Cum?

— Dormeam, şi cred că a avut ceva de a face cu faptul că între noi se stabilise un contact fizic. Aveam amândoi răni la încheieturile mâinilor. Probabil că sângele nostru… Nu-mi dau seama. Dar ştiu că am împărtăşit viaţa lui Rachelle. Am trăit amintirile ei, experienţele ei.

— Nu ai nicio îndoială că aşa a fost? A întrebat-o Kara, rămasă cu gura căscată.

— Niciun dubiu. Şi amândoi ne-am temut că, dacă ar fi ucis în oricare dintre realităţi, va muri şi în cealaltă. Şi, de asemenea, că, fiind însănătoşit în realitatea aceea, nu s-ar întâmpla acelaşi lucru şi în aceasta.

— Nu accept!

Chiar dacă şi ea gândise la fel, sperase ca Monique să o contrazică. Aceasta a clipit nedumerită în faţa acestei izbucniri.

— Îmi pare rău. Dar dacă ai fi trecut şi tu prin atâtea necazuri ca mine în ultimele săptămâni… a zis Kara şi s-a lăsat să cadă pe scaunul din faţa biroului. Dar ai trăit asemenea experienţe, nu? Vreau să fiu sinceră cu tine. Nu vreau să accept absurditatea asta că ar fi mort.

— Dar l-am văzut!

— L-ai văzut? I-ai luat pulsul?

— L-am urmărit pe Carlos când i-a luat pulsul. Murise, a zis ea cu glas încordat.

Kara s-a gândit la ceva ce îi spusese Thomas înainte de a pleca în acţiunea de salvare. Ajunsese la concluzia că era singura poartă de legătură dintre cele două realităţi. Dacă murise…

— Înseamnă că-ţi dai seama că dacă antivirusul dă greş, singura speranţă pentru lumea aceasta este Thomas.

— Da.

— Iar dacă e mort, probabil că nimic nu ne mai poate salva.

— M-a scos pe mine de acolo, am antivirusul.

— Am crezut că nu eşti chiar atât de sigură.
— Acţionăm la realizarea lui.
— Şi eu acţionez ca să-l găsesc pe Thomas.
— Au trimis deja o echipă în regiunea unde am fost ţinută prizonieră, a zis Monique cu un glas ce sugera că ar fi gata să izbucnească în plâns.
— Da, bine. Să ne gândim bine. Amândouă ştim că acel om, Carlos, nu este chiar atât de neglijent încât să îngăduie să fie găsit Thomas. Aici nu mai e vorba de tactica folosită de forţele speciale. Acum se pune problema minţii şi inimii, şi cred că eu şi tu am putea fi acelea care să găsim mintea şi inima lui. Dacă mai trăieşte.
— Şi dacă nu?
— Ţi-am mai spus, nu vreau să accept ideea.
Monique a privit lung la Kara. În ochi i-a apărut o sclipire de speranţă.
— Îţi dai seama că dacă Rachelle moare acolo, aş dispărea şi eu?
— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat. Dar totul.

30

În noaptea aceea, lacul a fost păzit de Hoardă. Obiceiurile locuitorilor deşertului cereau ca executatul să rămână o noapte în apă spre deplina lui umilire. Nimănui nu i s-a îngăduit să pătrundă în lac sau să se îmbăieze decât după îndepărtarea cadavrului.

Ciphus s-a opus, dar în cele din urmă a cedat, atât pentru a-i ţine sub control pe cei care îi erau credincioşi lui Justin, dar şi pentru a respecta condiţiile impuse de Hoardă. Plaja a fost golită, iar cei care au sărbătorit moartea lui Justin au făcut-o pe străzi, nu în apropierea lacului. Cei care nu puteau aştepta până dimineaţă, s-au îmbăiat cu rezervele de apă păstrate în câteva case.

Thomas a găsit-o pe Rachelle acasă, întinsă pe podea, epuizată, fără să se mişte. Niciunul dintre ei nu dormise de două zile. A ajutat-o să se spele, apoi s-a curăţat şi el. S-au prăbuşit în pat fără să vorbească despre execuţie şi au căzut într-un somn adânc.

Ciudat, dar în acea noapte nu a visat despre Germenul Raison. Nu mâncase din fructul de rambutan, astfel că a visat, dar nu despre virus sau Franţa. Ar fi trebuit, totuşi. Doar dacă nu mai era viu în cealaltă realitate, desigur, caz în care nu avea ce să viseze. Dar asta însemna că era neputincios să împiedice efectele germenului. Din fericire, Monique putea face asta. Dacă nu, va muri împreună cu restul lumii peste aproximativ zece zile. Iar odată cu ea şi Rachelle.

Acestea erau gândurile ce goneau prin mintea lui când, a doua zi dimineaţă, a auzit un ţipăt care l-a smuls cu brutalitate din somnul profund.

A tresărit puternic şi a sărit în picioare, scoţând imediat un icnet din cauza durerii sfredelitoare care i-a trecut prin piele. Doar o privire i-a confirmat bănuielile cele mai sumbre. Nu era vorba doar de o întunecare a pielii, ci de o stare de boală completă!

Şi-a îndoit braţul, dar durerea l-a făcut să renunţe. Cojile cenuşii formate pe piele nu explicau suferinţa îngrozitoare. Cum de se întâmplase? Trebuia să ajungă la lac!

Şi-a îndoit din nou braţul, de astă dată ignorând durerea, aşa cum ştia că procedau locuitorii deşertului.

A avut senzaţia că stratul de piele de sub epidermă a devenit casant şi crăpa la fiecare mişcare.

Rachelle s-a ridicat.

— Ce-a fost asta?

Urletele răsunau dinspre vest. Acolo era lacul.

— Ce…? Şi Rachelle a ţipat de durere, după care şi-a privit pielea. Nu ne-am îmbăiat noaptea trecută?

Thomas a îndepărtat cearşafurile şi, în ciuda durerii, s-a silit să se ridice în picioare. De derută, nici nu reuşea să gândească limpede. Poate folosiseră din greşeală apă de ploaie în locul apei din lac. Li se mai întâmplase.

Rachelle s-a ridicat deja şi s-a repezit la fereastră, chircindu-se de durere la fiecare pas.

— Lacul! S-a întâmplat ceva rău cu el!

— Tată!

Marie năvălise în cameră. Şi ea suferea! Boala îi cuprinsese pielea ce părea presărată cu cenuşă.

— Adu-l pe fratele tău! Repede!

— Mă doare…

— Grăbeşte-te!

Nu s-au mai deranjat să-şi ia papuci ori ghete, ci doar tunicile. Thomas şi Rachelle i-au scos pe cei doi copii din casă, îndemnându-i să se mişte cât de repede puteau, ceea ce a declanşat un torent de lacrimi şi un ritm ceva mai iute decât mersul normal. Ţipetele se înmulţiseră, sute şi mii de săteni se treziseră cu aceeaşi suferinţă. Boala se răspândise peste noapte şi îi infectase pe toţi, a socotit Thomas. Toţi umpluseră strada principală, dorind cu disperare să ajungă la lac.

Thomas l-a prins pe Samuel de mână şi l-a tras după el.

— Nu lua în seamă. Cu cât ajungi mai repede la apă, cu atât mai curând îţi va trece durerea.

— De ce se întâmplă asta? A întrebat Rachelle.

— Nu ştiu.

— Toată lumea suferă! Pesemne este pedeapsa pentru moartea lui Justin.

— Sper să fie doar atât.

— Ce vrei să spui?

— Încă nu ştiu, Rachelle! S-a răstit el.

Fără un cuvânt, ea s-a grăbit să ajungă alături de el. Marie şi Samuel plângeau de durere, dar şi ei ştiau că trebuie să meargă mai departe. Lacul lui Elyon era salvarea, erau conştienţi de asta tot astfel cum ştiau că e nevoie să respire. Toate celulele din corp ţipau după uşurarea pe care doar lacul le-o oferea.

Peisajul care i-a întâmpinat pe mal i-a făcut să încremenească. Cinci sau zece mii de bolnavi, bărbaţi, femei şi copii, stăteau la marginea apei, privind înspăimântaţi sau legănându-se încoace şi încolo, jeluindu-se.

Apa era roşie!

Nu doar având o nuanţă roşiatică, ci sângerie.

Sute de oameni ceva mai curajoşi intraseră în lac şi se stropeau cu apa roşie pe picioare şi coapse, dar cei mai mulţi erau prea speriaţi ca să se apropie.

Ţipetele nu erau ale durereii asociate în mod firesc cu primenirea într-o stare de boală atât de avansată, şi-a dat seama Thomas. În glasurile lor se strecurase teroarea, zeci de vorbe se întretăiau, dar i-au reţinut atenţia acelea care se auzeau mai tare în acel haos de nedescris.

— Puterea a dispărut!

Un bărbat pe care abia l-a recunoscut ca fiind William, locotenentul lui, a ieşit bălăbănindu-se din apă. Pielea îi era udă, însă boala se agăţa de ea ca o piele crăpată, cuprinsă de mucegai.

William s-a prins de cap cu ambele mâini şi s-a uitat deznădăjduit în jur. L-a văzut pe Thomas şi s-a repezit pe mal.

— Nu are niciun efect! A zis el, având aspectul unui om care şi-a pierdut minţile. Puterea s-a dus! Hoarda vine peste noi!

Thomas a aruncat o privire pe mal, spre stânga. Martyn şi Qurong stăteau cu braţele încrucişate la două sute de paşi depărtare. În spatele lor, cei o mie de războinici scabioşi care îi însoţiseră priveau lacul în tăcere.

— La ei te refereai?

William a început să se agite pe loc, fără să-i răspundă.

— William! De ce ai spus că vin?

— Au sosit iscoadele noastre. Amândouă armatele se află în pădure.

Ambele?

— Câţi oameni? Şi cât de departe sunt?

— A fost nevinovat! Acum vom muri pentru că am îngăduit aşa ceva.

Spre mal au sosit în goană alţii şi alţii. Unii se îndepărtau de lac în fugă. William aproape că-şi pierduse luciditatea. L-a prins de umeri şi l-a zguduit.

— Ascultă! Câţi scabioşi au văzut iscoadele?

— Prea mulţi. Nici nu are importanţă. Luptătorii mei sunt bolnavi!

Thomas a simţit declanşarea aceleiaşi stări de derută de care se simţise cuprins când se afla în deşert. Reuşea totuşi să gândească suficient de limpede ca să înţeleagă ce se petrecuse.

Rachelle a rostit adevărul în locul lui.

— Johan a ştiu, a zis ea, privind la agitaţia din jur. A ştiut că Justin era pur şi a ştiut că sângele nevinovat va otrăvi lacul. Devenim ca Hoarda.

Era adevărat. Acesta era adevăratul act de trădare comis de Martyn. Aşa ştia el să poarte bătăliile. Aveau să cucerească pădurile fără să-şi scoată măcar săbiile din teacă. Singura diferenţă dintre pădureni şi locuitorii deşertului era acum un lac a cărui apă nu mai slujea la nimic. Peste câteva ore, chiar mai curând, cei din Garda Pădurii vor arăta, vor acţiona şi vor gândi la fel ca duşmanii lor.

Nu mai aveau timp.

— Dă-mi sabia ta!

William s-a uitat la el descumpănit.

Thomas s-a aplecat în faţă şi i-a smuls sabia din teacă.

— Cheamă oamenii! Vom lupta. Până la moarte!

Soţia lui a rămas cu privirea aţintită spre lacul roşu, cu ochi mari, dar acum dilataţi de groază. În ei se mai citea ceva – un început de înţelegere a situaţiei.

Ţâşnind din spatele lor, un ţipăt ascuţit a despicat aerul dimineţii. Thomas s-a răsucit şi a văzut o femeie care arăta cu

degetul către porţile principale. S-a răsucit şi s-a uitat de-a lungul străzii. Porţile erau la cinci sute de metri depărtare – nu reuşea să distingă amănuntele, dar şi-a dat seama că acolo se afla o armată.

A Hoardei.

— Adună oamenii, William! Urmează-mă!

A strâns sabia între degete şi a traversat în goană plaja, îndreptându-se către Martyn, alungând din minte durerea îngrozitoare pe care o simţea. În urma lui a auzit tropăit de picioare pe nisip, dar nu s-a întors să vadă cine era.

Planul rezultat din mintea lui înceţoşată era simplu, având un singur scop: moartea lui Qurong. În starea lui din acele momente, nu va beneficia de acelaşi avantaj pe care îl avea de obicei, dar duşmanii nu vor apuca să-l doboare înainte de a-l ucide pe comandantul suprem al Hoardei, primul născut, Tanis.

— Thomas!

A recunoscut glasul. Mikil gonea în susul malului, orbită de panică. A ignorat-o, continuând să alerge. Zgomotul săbiilor care se ciocneau în depărtare răsuna deasupra satului. Unii dintre oamenii Gărzii începuseră să se apere. Însă sunetul tot mai ameninţător al cizmelor şi copitelor – mii şi mii, mergând în cadenţă pe strada principală – făcea ca eforturile apărătorilor să pară un spectacol dat de copii.

Unul dintre scabioşi s-a desprins din armata lui Qurong şi a pornit în fugă să-l întâmpine. Nu, nu era un războinic de rând, ci un general, purtând o eşarfă neagră.

Martyn!

— Nu uita, e fratele meu, a auzit glasul persoanei care alerga în urma lui. Era Rachelle, nu William. Iar ea voia să-l cruţe pe Johan?

A aruncat o privire peste umăr.

— L-a trădat pe Elyon.

Avându-l în frunte pe Ciphus, membrii Consiliului soseau în sfârşit la marginea lacului să încerce apa. Vacarmul se mai potolise, în speranţa că bătrânii înţelepţi vor reuşi să rezolve acea situaţie îngrozitoare. Nimeni nu părea să fie îngrijorat de prezenţa acelei armate pe străzi – toţi voiau să se îmbăieze. Doar atât.

Rachelle s-a oprit alături de Thomas. Acum Johan se găsea la mai puţin de cincizeci de metri de ei.

— Mai există o cale. Mai ţii minte ce mi-a zis Justin?

El s-a oprit şi a prins sabia cu ambele mâini.

— Singura cale pe care o cunosc acum este să-l iau pe Qurong cu mine. Dacă vrei ca fratele tău să trăiască, spune-i să se dea la o parte din drumul meu.

— Nu vrei să mă asculţi! A şoptit ea cu asprime. „Când va veni vremea”, aşa mi-a zis. *Aceasta* este vremea.

Martyn şi-a scos sabia şi, fără să se mai grăbească, s-a apropiat la pas rar. Thomas s-a oprit, pregătindu-se să-l întâmpine pe general aşa cum îşi propusese. Simţea că pielea îi era cutreierată de flăcări, iar încheieturile îi păreau fracturate, dar ştia că oamenii Hoardei înfruntau acele dureri tot timpul. Era şi el în stare, ba chiar rezista mai bine, iar dacă nu, va muri încercând.

— A zis că avea o cale mai bună, a vorbit Rachelle. Justin mi-a zis să mor odată cu el.

— Asta mă şi pregătesc să fac. Şi odată cu mine va pieri şi Qurong.

L-a prins de braţ şi i-a vorbit grăbit.

— Ascultă-mă! Cred că am înţeles la ce s-a referit. A zis că-mi va aduce viaţa! Ştia că vom avea nevoie de viaţă. Că va muri. Ştia că lacul nu ne va mai oferi viaţă pentru că va fi pângărit de vărsarea de sânge nevinovat. Sângele *lui*.

Silueta solitară care se îndrepta spre ei a dispărut din câmpul lui vizual.

Mori cu mine.

— Dar am murit deja cu el, a spus Thomas. Uită-te la noi!

— A zis că ne va aduce *viaţă!*

Faţa lui Martyn nu mai era încadrată de glugă. Îşi ducea sabia fără a o strânge între degete – cu un aer foarte sigur de sine, provocator.

Thomas s-a uitat spre lac, devenit o mare de roşu care i-a dat fiori. Brusc, mesajul lui Justin i-a devenit foarte evident. Nu se imagina îndeplinindu-l, dar dacă Rachelle avea dreptate, Justin le ceruse să moară la fel ca el.

Le ceruse să se înece în acea mare de roşu.

Mai înotase o dată într-o asemenea mare, aflată adânc în lacul de smarald, unde se putea respira.

Dinspre mal a răsunat un nou ţipăt. Bineînţeles, Ciphus nu reuşise să-şi ducă la bun sfârşit încercarea de a dovedi că apa lacului era la fel de bună ca înainte. Dar se mai petrecuse ceva. Ciphus ţipa ca să acopere vacarmul.

— A dispărut!

A aruncat o privire peste umăr. Bătrânul stătea pe mal, şiroind de apă. Semăna uimitor de mult cu un scabios – dacă ar fi avut şi codiţe, l-ar fi confundat cu Qurong.

— Nu mai există cadavrul! A strigat Ciphus. L-au luat de aici!

S-a răsucit cu faţa spre Martyn.

— Minte, a spus Martyn. Cadavrul trebuie să fie sub apă. Vă înşală.

— Thomas, te rog să mă asculţi! A zis Rachelle pe un ton rugător.

Boala îl făcea să aibă ameţeli şi gânduri confuze. A clipit derutat, şi a încercat să-şi pună gândurile în ordine.

— Sugerezi să intrăm în lac şi să ne înecăm?

— Preferi să trăieşti aşa?

Martyn s-a oprit la trei metri de ei, lăsând capul în jos, să nu i se vadă faţa.

Thomas a prins mânerul sabiei mai bine. În minte i-a apărut chipul umflat de lovituri al lui Justin.

Urmaţi-mă. Muriţi cu mine.

Era o cerere incredibilă pe care Justin o sugerase oricărei persoane care îl ascultase.

I s-a adresat lui Martyn.

— Ce ne-aţi făcut?

Glasul lui a răsunat grav şi nepământesc, amar şi totodată încărcat de durere.

Generalul a ridicat capul, iar el i-a văzut faţa.

Nu a observat rânjetul pe care îl aştepta. Ochii generalului erau plini de lacrimi. Iar trăsăturile îi erau crispate, exprimând spaima. Spaimă!

Brusc, Martyn a pornit din nou, apropiindu-se cu sabia ţinută pe lângă corp.

— Opreşte-te acolo, i-a poruncit.

Celălalt a mai făcut doi paşi şi a rămas locului.

Nu la asta se aşteptase. I-ar fi fost foarte uşor să facă doi paşi mari şi să înfigă lama sabiei în pieptul lipsit de apărare. Pe de o parte voia să facă asta. Trebuia să-l ucidă, iar apoi să se repeadă spre Qurong.

Dar nu putea. Nu acum. Mai ales că vorbele lui Rachelle încă îi răsunau în urechi. Nu, după ce văzuse lacrimi în ochii lui Martyn. Să fi fost asta o nouă înşelătorie?

— Îmi aduc aminte, a vorbit generalul.

Remuşcarea din tonul lui era atât de stranie, încât Thomas a clipit descumpănit.

— Îmi aduc aminte, Rachelle. Mi-a vorbit şi mi-am adus aminte de asta toată noaptea.

Rachelle a slobozit un suspin şi a pornit spre fratele ei.

El a ridicat mâna, doar o idee.

— Te rog, nu. Nu ne pot vedea.

Johan s-a uitat dincolo de Thomas, către malul din spatele lor. Sosiseră primele şiruri ale Hoardei. Ţipete izolate se auzeau dinspre sat, unde oamenii fugeau să-şi caute adăpost, însă nu a perceput zgomot de luptă, semn că ar fi opus cineva rezistenţă. Boala le luase deja multora minţile. Puternica Gardă a Pădurii fusese despuiată de orice voinţă de luptă, copleşită de o boală pe care nimeni nu o învinsese vreodată.

Johan s-a uitat la Thomas cu ochi rugători.

— Am ştiut că era nevinovat. Am ştiut că sângele lui va pângări lacul. Am ştiut chiar şi cine era, dar nu mi-am amintit de ce ar fi trebuit să-mi pese. Acum l-am ucis. Nu pot trăi ştiind asta.

— Nu, există o cale mai bună! A spus Rachelle.

— Te rog, am luat deja hotărârea. Mă voi întoarce la armata mea cu o propunere de capitulare din partea voastră, iar după aceea îl voi ucide pe Qurong şi îmi voi asuma vina pentru otrăvirea apei din lac. Ciphus te va învinui pe tine. I-am zis că, dacă planul nostru dă greş în vreun fel, să arunce vina asupra ta. Va susţine că voi aţi luat cadavrul lui Justin şi aţi otrăvit apa. În starea de şoc provocată de boală, oamenii îi vor da crezare. În aşa fel, vă pot proteja.

— Să ne protejezi de ce? L-a întrebat Rachelle. Doar nu ne poţi apăra de boală.

Thomas şi-a coborât sabia. Johan s-a uitat la ea, după care a privit peste umăr. Qurong a făcut semn către un şir de războinici, care au început să mărşăluiască pe plajă, către ei.

— Qurong bănuieşte ceva. Nu mai avem mult timp, a rostit Thomas şi s-a uitat spre apă. Mai ţii minte că băiatul a zis că va mai avea mult de călărit pentru noi?

— Sugerez să ne plecăm capetele drept semn de înţelegere reciprocă. Qurong trebuie să creadă că am ajuns la un fel de…

— Renunţăm la planul tău. Mai ţii minte ce a spus băiatul? Că se bazează pe noi?

— Da.

— Ieri-dimineaţă, Justin i-a zis acelaşi lucru lui Rachelle. Apoi ne-a cerut să îl urmăm în moarte. Asta va aduce viaţă într-o formă mai bună, aşa a vorbit. Rachelle e convinsă că a sugerat să murim înecându-ne în marea de roşu, aşa cum a făcut el.

Johan a privit scurt către apă.

— Crezi că a fost Elyon? L-a întrebat Thomas.

— Nu… nu ştiu. A fost nevinovat.

— Dar crezi că a fost Elyon? Era băiatul?

Johan a tăcut o clipă şi a contemplat apa roşiatică, semănând cu o întindere de sticlă.

— Da, da. Cred că el a fost.

— Şi e posibil să respirăm apa roşie a lui Elyon? A întrebat Thomas ceva mai grăbit.

— Probabil.

Din ochiul drept al lui Johan a pornit o lacrimă care s-a scurs pe obrazul lui cu piele solzoasă.

— Atunci cred că Rachelle are dreptate. Şi cred că, dacă mai aşteptăm multă vreme, minţile noastre vor fi la fel de derutate de boală ca şi ale celorlalţi.

Aflat încă pe malul lacului, Ciphus tocmai începuse să rostească o diatribă. Thomas şi-a auzit numele repetat de câteva ori, dar, în acele momente, plasa de minciuni rostite de bătrân părea ca o absurditate în comparaţie cu lucrurile pe care le sugera soţia lui.

— Vrei să ne înecăm la fel cum a făcut el?

Se uita spre lac. Un şir de războinici se desprinsese dintre cei proaspăt sosiţi şi se apropiau din dreapta. Cei pe care îi trimisese Qurong se apropiau din stânga. Nu mai aveau vreme.

Cu glas tremurat, Rachelle a rostit:

— Mi-e teamă.

— Asta ţi-a zis? A întrebat-o Johan. Să te îneci ca el?

— Da.

Tăcere.

— Şi Samuel? Marie? A spus ea.

— Dacă te înşeli, vor muri odată cu noi.

Thomas stătuse în acelaşi loc şi în urmă cu cincisprezece ani, rupt între dorinţa de a fugi de lacul lui Elyon şi aceea de a se cufunda în el. Atunci fusese un lac al vieţii. Acesta arăta ca o apă rece a morţii.

Johan a scos un icnet. Se uita de cealaltă parte a lacului.

— Ce se întâmplă?

Însă nu era nevoie să răspundă. Thomas şi Rachelle i-au văzut împreună, şi, instinctiv, ea l-a prins de braţ. La început, a crezut că în pomii de pe celălalt mal apăruse o recoltă bogată de cireşe.

Însă erau de fapt înfipte în găvanele întunecate ale unor creaturi negre şi păroase.

Shataiki!

Erau cel puţin o sută de mii, agăţându-se de copaci începând de la ramurile cele mai de jos, urmărindu-i cu ochi care nu clipeau.

Trecuseră cincisprezece ani de când nu mai văzuse lilieci, nici negri, nici albi. Ce se schimbase? Justin fusese ucis. Pădurea era acum populată de Shataiki. Ori strigătul lui Justin prin care le ceruse să ţină minte le deschisese ochii, aşa cum deschisese şi mintea lui Johan? În orice caz, situaţia era deopotrivă terifiantă şi revelatoare.

Brusc, Johan şi-a azvârlit gluga pe spate. Lacrimile îi alunecau pe faţă, de data aceasta în adevărate şuvoaie. A aruncat o ultimă privire către lilieci şi apoi a lepădat mantia, lăsând la iveală carnea şocant de albă şi pielea solzoasă. Văzându-l pe generalul lor stând doar cu o legătură în jurul şalelor, războinicii

scabioşi au înlemnit la mai puţin de cincizeci de metri în fiecare parte.

În acel moment, Thomas şi-a dat seama ce trebuia să facă. Ceea ce voia să întreprindă cu disperare. Pe cine să urmeze. De ce Elyon mai avea de călărit cu el. Cu ei.

Nu s-a mai deranjat să-şi scoată tunica. A privit repede spre dreapta, şi a văzut ochii dilataţi ai Rachellei, spre stânga, privirea disperată a lui Johan.

— Pentru Justin, a rostit el.

Şi a pornit în fugă.

În ciuda afirmaţiei lui de mai devreme, a fost cât pe ce să se întoarcă să-şi găsească copiii. A simţit o stare de rău la gândul de a-i părăsi printre oamenii Hoardei. A continuat să alerge – nu era momentul potrivit să se oprească şi să se ocupe de ei, indiferent care ar fi fost urmarea. Copiii lui erau acum în mâinile lui Elyon. Dacă el supravieţuia următoarelor momente, îi va lua pe sus şi-i va săruta de bucurie.

Au gonit în josul malului, Thomas în frunte, iar Johan şi Rachelle urmându-l îndeaproape. Hoarda a scos răcnete de uimire, atât în dreapta, cât şi în stânga. Atât a mai reuşit să audă. Shataikii au ţipat cu glasuri sfredelitoare. S-a întrebat dacă îi mai auzea cineva.

Apoi a plutit prin aer.

A izbit apa şi a fost imediat înghiţit de o mare rece.

Roşie.

Primul lui impuls a fost că hotărârea luată fusese o greşeală teribilă. Că boala le şubrezise capacitatea de a raţiona şi îi împinsese să comită o nebunie atât de mare, încât să îl urmeze pe Justin în moarte.

A bătut din picioare în adânc astfel ca labele să nu-i apară la suprafaţă şi să fie văzute de oamenii Hoardei.

Apa s-a schimbat imediat ce a bătut din picioare a doua oară, când ajunsese la mai puţin de un metru şi jumătate adâncime, trecând de la rece, la călduţă. Surprins, a deschis ochii. Se aşteptase la un abis întunecat – demoni negri, aşteptând să-şi satisfacă pofta de moarte.

A văzut însă o zonă de lumină roşie, difuză şi înceţoşată, dar sigur lumină! S-a uitat spre stânga, apoi spre dreapta, dar nu a văzut nici urmă de Johan sau Rachelle.

A încetat să mai bată din picioare. Apa era limpede. Tăcută. Nepământească şi bizară. A auzit bătaia slabă a propriului puls. Deasupra lui, nenumăraţi scabioşi urmăreau apa, căutând semne ale apariţiei lui, dar acolo, în lichid, se simţea pe moment în siguranţă.

Apoi momentul s-a scurs, iar realitatea stării lui a devenit predominantă în mintea lui.

Au început să-l usture ochii, astfel că a clipit în apa caldă, dar fără să simtă vreo uşurare. Rămăsese deja fără aer, şi-a simţit pieptul încorsetat şi, o clipă, s-a gândit să bată din picioare să se ridice la suprafaţă să mai ia o gură de oxigen.

A deschis gura şi a simţit apa călduţă pe limbă. A închis-o.

E apa lui, Thomas. Ai fost în lacul acesta de o mie de ori, şi ştii că fundul lui a fost mereu mâlos şi întunecat. Acum radiază lumină. Ai mai trecut pe aici.

Însă acest plan i s-a părut brusc lipsit de orice raţiune. Ce om ar înghiţi de bunăvoie o gură mare de apă? Intrase acolo cu intenţia de a renunţa la viaţă? Boala îl ruinase! Crezuse de fapt, într-un moment de disperare, că moartea i-ar aduce un nou fel de viaţă, dar pe moment, nimic nu i se părea atât de absurd.

Dar ce se întâmplase cu Johan şi Rachelle? Oare, speriaţi, se vor chinui să urce la suprafaţă?

Însă ce alegere putea face el? Revenirea la viaţa în moarte de sus nu era la fel de absurdă? S-a lăsat moale, străduindu-se să ignore senzaţia de arsură pe care o avea în plămâni. Dar tocmai asta era – nu beneficia de luxul de a-şi mai analiza multă vreme alegerea făcută. Mai avea doar câteva secunde.

Corpul i-a fost atins de o tresărire de panică, de o disperare pe care nu o mai trăise până atunci, simţindu-se strivit de un pumn oribil.

A deschis gura şi a închis ochii. A început să suspine. Mintea i-a fost cotropită de un urlet final, care îi interzicea să înghită apa. Justin aşa făcuse, dar el nu era Justin.

Nu, Thomas, acela era Elyon.

Apoi aerul i s-a terminat. A deschis gura larg şi a înghiţit puternic, la fel ca un peşte care filtrează apa şi reţine oxigenul.

Durerea i-a izbit plămânii ca un berbec.

A încercat să expire. Inspirând şi expirând, aşa cum făcuse în lacul de smarald. Însă apa de aici nu era la fel. Şi-a simţit plămânii ca şi cum ar fi fost plini cu pietre. Avea să moară. Corpul plin de apă a început să se scufunde treptat.

Nu s-a zbătut împotriva înecului. Dacă Justin era Elyon, atunci aşa trebuia să procedeze şi el. Lucrurile se prezentau cât se putea de simplu. Justin le spusese să-l urmeze în moarte, şi exact asta făceau. Iar dacă Rachelle se înşela în legătură cu tot, atunci va muri, tot astfel cum murise şi Justin, ca să-şi demonstreze respectul faţă de nevinovăţia lui. Oricum, dincolo de luciul apei nu mai exista viaţă.

Apoi a încercat. Înţelegând totul, a încercat să răstoarne în sens invers acel drum îngrozitor.

Elyon, te implor. Ia-mă. Tu m-ai făcut, acum ia-mă la tine.

Bezna i-a cuprins mintea. A început să urle.

Apoi totul s-a întunecat.

Nimic.

Murise. Era sigur. Dar mai era ceva aici, dincolo de viaţă. Din întuneric, un geamăt a început să-i umple urechile, înlocuind propriul urlet. Geamătul a căpătat forţă şi a crescut în intensitate, transformându-se într-un vaier, apoi într-un răcnet.

Cunoştea vocea aceea! Era a lui Justin. Cel care ţipa era Elyon. Şi ţipătul sugera suferinţa.

Şi-a apăsat palmele peste urechi şi a început să strige alături de celălalt glas, socotind acum că situaţia era mai gravă decât moartea. Corpul lui era traversat de flăcări arzătoare, ca şi cum până şi ultima dintre celule se revolta faţă de acel sunet. Aşa şi trebuia, i-a şoptit o voce din propria ţeastă. Creatorul lor striga de durere!

Mai trecuse pe acolo! Exact în acel loc, în adâncul lacului de smarald. Mai auzise acel urlet.

Un glas moale, ispititor, a înlocuit strigătul.

— Aminteşte-ţi de mine, Thomas, a spus Justin, a spus Elyon.

La periferia minţii lui s-a ivit o lumină. Una roşie. A deschis ochii, năucit de acea răsturnare neaşteptată. Arsura din piept

dispăruse. Apa era caldă, iar lumina din adânc părea mai puternică.

Era în viaţă?

A inspirat apa roşie şi a dat-o afară. Respira! Trăia, deci!

A scos un strigăt de uimire. A privit spre picioare şi apoi spre braţe. Da, totul era real. Se afla aici, plutind în lac, nu în altă realitate cu care nu avea nicio legătură.

Iar pielea… Şi-a frecat-o cu degetul mare. Boala dispăruse. S-a răsucit încet în apă, căutându-i din ochi pe Rachelle sau Johan, dar niciunul nu se afla acolo. S-a mai răsucit o dată şi a ridicat pumnul deasupra (ori dedesubtul) capului. A plonjat în adânc, apoi a descris o buclă spre suprafaţă şi a despicat luciul. Trebuia să o găsească pe Rachelle. Justin schimbase apa.

În clipa când mâna lui a atins apa rece de deasupra celei calde, plămânii au început să-i ardă. A încercat să respire, dar a constatat că nu mai era posibil, însemna că era terminat dacă ajungea afară din apă.

În clipa când apa încă îi şiroia pe faţă, prin minte i-au trecut trei gânduri. Primul era că rupsese luciul exact în acelaşi timp cu Rachelle, aflată în dreapta lui, şi cu Johan, aflat în stânga. La fel ca trei delfini care ies la suprafaţă într-un salt coordonat, cu capetele arcuite pe spate şi cu apa scurgându-li-se de pe păr, ţinând gurile larg deschise spre cer.

Cel de-al doilea gând a fost că simţea fundul lacului sub tălpi. Aşadar, putea sta în picioare.

Al treilea, că încă nu reuşea să respire.

A ieşit din apă până la brâu, s-a aplecat şi a vomitat aproape un litru de apă din plămâni. Durerea a dispărut imediat. A mai icnit o dată, constatând apoi că respira cu uşurinţă şi s-a răsucit încet.

Spre dreapta. Din gura deschisă a Rachellei curgeau apă şi fire de salivă. Şi ea murise ca el.

Spre stânga. Vreme de câteva clipe, nu a reuşit să-l recunoască pe bărbatul aflat la un metru şi ceva de el. Era Martyn Scabiosul, însă pielea lui se transformase. Avea culoarea cărnii. Netedă. Rozalie, ca aceea a unui copil. Iar ochii îi străluceau ca nişte smaralde. Acela era Johan, aşa cum arătase cândva, fără nicio urmă de boală. Şi el respirase apa.

Au rămas în apă, trei străini uzi leoarcă, stând cu faţa spre o sută de mii de oameni ai Hoardei, unii îmbrăcaţi cu tunicile pădurenilor, alţii purtând mantiile cu glugă ale locuitorilor deşertului, toţi având pielea albă a acelor bolnavi.

O vreme, nimeni nu a scos niciun cuvânt. Cu faţa ascunsă de glugă, Qurong a rămas cu armata lui la cincizeci de metri spre dreapta lor. Ţinându-şi buzele strâns, Ciphus stătea la cincizeci de metri spre strângă. Iar exact în faţă se găseau Mikil şi Jamous, dar şi Marie şi Samuel, stând cu gurile căscate ca şi ceilalţi.

Thomas a păşit din lac, despicând apa zgomotos cu coapsele. Într-un fel, se simţea ca şi cum ar fi privit la o lume cu totul nouă. Nu era doar o persoană nouă, scăldată de farmece, dar şi miile de oameni cu care se confrunta se deosebeau. Boala se ţinea de ei precum balega uscată. Însă după ce vor înţelege ce făcuse Elyon pentru ei în acel lac, se vor grăbi să între cu toţii în apele roşii. *Iar el va fi călcat în picioare,* a gândit întristat.

Războinicii Hoardei care fuseseră trimişi să cerceteze se aflau la cincizeci de metri depărtare. Primiseră răspunsul, iar Thomas se îndoia că ei îl înţeleseseră.

A aruncat o privire spre locul unde îi văzuse pe Shataiki. Dispăruseră. Ba nu, nu dispăruseră. Erau încă acolo, neîndoielnic, însă nu mai reuşea să-i vadă.

Era pe punctul de a vorbi, să spună ce se petrecuse, când un glas sfredelitor a străpuns tăcerea.

— Ei erau! A strigat Ciphus. Ne-au înşelat şi au otrăvit apa lui Elyon.

Johan a apărut alături de Thomas.

— Bătrâne, nu-ţi vom mai înghiţi minciunile! Eşti orb? Ţi se pare că noi suntem otrăviţi?

— Dar uitaţi-vă la voi! Apa v-a dezgolit de carne!

— Ne-a dezgolit? A întrebat Thomas, năucit, privind la oameni. Ne-a dezbărat de boală. Nu vezi atâta lucru?

— Imposibil! A zbierat Ciphus. Acesta nu mai este lacul lui Elyon. E o apă înroşită, otrăvită de moarte.

Aşa ceva ar rosti doar un om al Hoardei, a gândit Thomas. Ciphus se schimbase cu totul. I-a căutat pe Marie şi Samuel pe

mal şi, după ce i-a găsit, a văzut-o pe Rachelle alergând spre ei. Ea ştia la fel de bine ca el că dacă boala îi cuprinsese la fel de repede ca pe ceilalţi, poate nu erau chiar atât de receptivi.

S-a uitat drept către bătrân, care se întorsese înspre oameni.

— Legea sună foarte clar: cadavrul trebuie să rămână în apă până dimineaţă, dar aţi văzut şi voi. Cadavrul a dispărut!

Johan a fost cel care a sărit în apărarea lor.

— Nimeni nu a trecut de soldaţii mei să fure cadavrul. Nici nu ai căutat cum trebuie. Iar legea pe care o invoci este a Hoardei. De când te supui legilor ei?

— Aşa e legea! A strigat bătrânul înţelept. Iar tu ai fost complice la planul lor de a fura cadavrul. Cine i-ar fi bănuit pe cei doi generali că se vor înţelege să subjuge întreaga lume printr-o conspiraţie mârşavă? A zis el, şi a arătat cu degetul spre lac. Uitaţi-vă ce aţi făcut!

Johan a făcut câţiva paşi în faţă şi s-a adresat direct oamenilor:

— Lacul nu este otrăvit, doar s-a schimbat. Sunt eu mort? Se mai agaţă boala de carnea mea? Mai sunt eu scabios? Nu, am scăpat de boală şi asta pentru că am urmat sfatul lui Justin. Să-l urmez pe el în moarte înecându-mă în lac şi descoperind o nouă viaţă. Aceasta este împlinirea profeţiei făcută de băiat. Aceasta este lovitura dată răului, despre care ne-a vorbit el, iar ea a venit când se pierduse orice speranţă. A făcut semn în spatele lui, către lac. Intraţi şi aflaţi viaţa lui. Înecaţi-vă cu toţii! Înecaţi-vă!

Nimeni nu s-a repezit. S-au uitat toţi la el de parcă ar fi avut în faţă un descreierat. Marele Martyn, care acum redevenise Johan, nu mai impunea respectul de care se bucurase cu doar câteva minute înainte.

În jurul lui Qurong, aflat în dreapta, s-a produs agitaţie. Ciphus s-a apropiat venind din stânga.

— Îl auziţi?

Rachelle îi adusese pe Marie şi Samuel la marginea apei şi le şoptea ceva la ureche. Copiii tremurau de frig.

— Generalul Martyn îşi va desăvârşi înşelătoria pusă la cale împreună cu Thomas, aceea de a ne îneca pe toţi! A strigat Ciphus. Nici gând!

— Vine Qurong, le-a şoptit Johan, cuprins de agitaţie. Nu avem mult timp.

Căpetenia Hoardei se apropia pe mal, însoţită de câteva sute de războinici.

Din mulţimea pădurenilor s-au desprins doi oameni – cei care călătoriseră cu Justin prin Valea Tuhan. Ronin şi Arvyl.

Aveau feţele brăzdate de lacrimi, iar ochii le erau plini de spaimă.

— Dacă trebuie, îl vom urma până la moarte, a rostit Ronin încet, uitându-se în adâncul ochilor lui Thomas. Ce să facem?

— Înotaţi în adânc şi respiraţi apa. Lăsaţi-o să vă ia în stăpânire. Veţi descoperi viaţa.

S-au uitat unii la alţii.

— Repede! Vin luptătorii lui Qurong.

Cei doi au pătruns în apă, iar după un moment de şovăială, s-au scufundat. Au dispărut sub luciu.

— Acum oamenii lui, oamenii lui Justin! A zbierat Ciphus. Au conspirat cu toţii să aducă nenorocirea peste noi!

Qurong îşi continua marşul. Aşadar, se ajunsese şi la asta. Hoarda împotriva unei familii. Cu siguranţă că secundul îi va urma!

A fugit spre Mikil şi Jamous şi i-a prins de mâini.

— Urmaţi-mă!

— Thomas…

— Taci şi urmează-mă, Mikil, a zis el, vorbind cu glas scăzut, aproape în şoaptă. Mă crezi?

Nu i-a răspuns.

— L-ai ucis pe Elyon. Am făcut-o cu toţii. Acum îi dai viaţa înapoi şi mergi alături de mine.

Mikil şi Jamous s-au uitat unul la celălalt.

— Cred că are dreptate, a vorbit Jamous.

— Consideri că Justin era Elyon? A întrebat ea.

— Mi-a vorbit.

Mikil s-a holbat la el cu ochi mari, albi.

— Plonjaţi adânc şi respiraţi apa. Pentru numele lui Elyon, mişcaţi-vă! V-am minţit eu vreodată? Nu. Acum, fugiţi!

Aceste vorbe i-au fost de ajuns lui Mikil. Cei doi au fugit pe malul nisipos, urmaţi de Thomas. S-au aruncat în acelaşi timp în

apă, azvârlind stropi în jur, exact în clipa când Ronin şi Arvyl au ieşit la suprafaţă, având pielea roz şi vomitând apă.

L-a prins pe Johan de braţ.

— O să avem nevoie de cai de la grajdul Gărzii, i-a şoptit. Trebuie să fie înşeuaţi şi...

Dar Johan ştia deja acest lucru, astfel că a pornit imediat în goană pe mal. Pădurenii bolnavi s-au dat grabnic la o parte din calea lui. Apoi a dispărut printre case.

— Toţi cei care vor să-l urmeze pe Elyon în moarte ca să afle o viaţă nouă să se înece! A strigat Thomas.

Înecaţi-vă acum!

Căpetenia Hoardei a sporit ritmul marşului. Ciphus a rămas mut. Îlvăzuse şi el pe Qurong. I-a văzut şi pe oamenii Hoardei, care îi împresuraseră cu miile, călare, pregătiţi să-i atace cu secerile. Cu toţii se aflau sub o ordine nouă.

— Vă rog! Amintiţi-vă de el! Aceasta este ziua mântuirii voastre! Le-a strigat Thomas.

În spatele lui, a auzit plescăitul apei. Mikil şi Jamous reveniseră.

Nu a mai reuşit să se ţină în frâu.

— Ce e cu voi? Sunteţi orbi? E viaţă, nesocotiţilor!

Înecaţi-vă!

Mikil a râs.

Pe mal au apărut în fugă doi copii. Lucy şi Billy, cei doi din Valea Tuhan. Au intrat în apă odată cu Marie şi Samuel. În urma lor, bărbaţi şi femei, probabil vreo şase. S-au aruncat toţi în apă, scufundându-se. Unul s-a ridicat imediat la suprafaţă scuipând şi, vociferând, a ieşit din lac. Pielea nu i se schimbase. Alţi doi au pornit spre lac.

— De ajuns! A strigat Qurong, care a rămas cu mâinile în şolduri şi cu picioarele desfăcute. Intraţi în lac şi socotiţi-vă duşmanii pe care îi vom vâna şi distruge.

— Tu eşti Tanis! i-a zis Thomas. Ai băut apa lui Teeleh şi ne-ai adus boala. Acum porneşti război împotriva copiilor lui Elyon? Justin ne-a adus pacea.

— Eu v-am adus pacea!

Glasul celui care vorbise era prea puternic să aparţină unui om. În aceeaşi clipă, Thomas Hunter şi-a dat seama – Teeleh

vorbea prin gura primului său născut. Îl îndemna pe copilul răsfăţat care dorea să fie la fel de măreţ ca Elyon. Aşa procedase mereu. Acum, după ce îl ucisese pe Justin, va porni război împotriva a ceea ce rămăsese. Va ucide viaţa pe care, prin moartea lui, Justin o făcuse posibilă.

— Suntem unul! A strigat Qurong, desfăcându-şi larg braţele. Eu *sunt* pacea!

— Tu eşti împăcat cu Teeleh, nu cu Elyon. Nu cu Justin.

— Blasfemie, strigă Ciphus. Vă alung! Orice bărbat, femeie sau copil care se îmbăiază în lacul acesta va fi alungat.

Qurong îşi luă gluga de pe cap, lăsând la vedere cozile lungi şi înnodate deasupra pielii solzoase.

— Nu alungaţi, urlă el, omorâţi!

Din spatele lui Thomas s-au auzit plescăituri, semn că alţi oameni ieşeau din lac. Fără să bage de seamă transformarea, câţiva copii chicoteau. Cu glas stăpânit, Rachelle s-a grăbit să-i scoată din apă.

Thomas a aruncat o privire de-a lungul plajei. Doar într-o direcţie nu se vedeau războinici ai Hoardei, în spatele lui Ciphus. Dar chiar şi aşa, Qurong îi va urmări.

Johan, unde eşti?

Din mulţime s-a desprins un om, care a coborât în fugă malul şi s-a scufundat, sfidând comanda lui Qurong. William? Dacă nu se înşela, William tocmai li se alăturase.

Dar unde era Johan? De ce-i lua atât să vină cu câţiva cai? Trebuia să-l reţină cât mai mult pe Qurong.

— Dacă eşti de partea lui Elyon, atunci ai condamna la moarte femeile şi copiii pentru că nu poartă boala ta?

— Voi purtaţi boala, i-a răspuns Qurong. Sunteţi nişte albinoşi cu carnea otrăvită şi minţi bolnăvicioase.

Din gură i-au sărit stropi de scuipat. Ochii îi erau roşii ca focul de mânie. De ce era oare atât de furios pentru câteva prăzi dezgolite?

— Boala voastră ne va dezbina şi va ameninţa regatul meu, de aceea vă voi îneca.

— Dar tocmai ne-am înecat! A spus Mikil, după care a izbucnit în râs. Vrei să ne mai îneci o dată?

Thomas a ridicat mâna, cerând linişte.

— Pregăteşte-i, i-a zis el încet. O să pornim călare prin pădure, spre nord.

— Avem cai?

— Johan.

Ea a înţeles.

— Vom vedea dacă veţi supravieţui când o să vă înec eu, a spus Qurong. Luaţi-i!

Oamenii din garda lui s-au desprins din grup şi au înaintat.

— Aşteptaţi! A strigat Thomas. Vă ofer ceva în schimb! A vârât mâna sub tunică, a scos din ascunzătoarea ei cartea îmbrăcată în piele şi a ridicat-o.

— O carte de Istorie.

Qurong a înălţat mâna, iar soldaţii s-au oprit. A înaintat. În mintea lui strâmbă, aceea era o carte sacră, dar ce era în stare să facă pentru a o redobândi? La urma urmelor, era doar un obiect oarecare.

— Ai cerut ca nimeni să nu între în lac. Dacă arunc această carte în apele otrăvite, o să-ţi calci propria lege, intrând să o găseşti?

— Pune-o jos.

Johan tocmai ieşea din sat, aducând doisprezece cai. A aruncat o privire spre locul unde se afla Thomas, a evaluat situaţia şi a dat pinteni.

Vorbind tare, să acopere zgomotul făcut de Johan, Thomas a glăsuit:

— O să pun cartea jos dacă mă păsuieşti un minut ca să explic totul în faţa Consiliului, aşa cum este obiceiul poporului nostru în asemenea cazuri…

Zgomotul produs de caii aduşi în galop de Johan înspre malul lacului i-a făcut pe toţi să întoarcă privirile şi capetele într-acolo. Scabioşii începuseră să înţeleagă rostul acelei apariţii şi s-au pregătit să intervină, când vechiul lor comandant a trecut ca un tunet pe lângă Qurong.

Thomas a băgat cartea înapoi sub tunică, apoi s-a răsucit şi a prins în braţe copilul aflat cel mai aproape de el.

— Puneţi-i pe cai, grăbiţi-vă!

Rachelle a ridicat-o pe Marie în şa, în spatele lui William. L-a prins pe Samuel de mână şi l-a tras cu ajutorul lui William. Apoi s-a întors să mai ridice unul.

— Opriţi-i! A strigat Qurong.

— Rachelle, du-te. O să-i aduc eu pe ceilalţi. Porneşte!

Însă ea a dat fuga după cel de-al patrulea copil.

Oamenii nu se mai simţeau împiedicaţi de dureroasa boală care îi făcea pe scabioşi să fie atât de lenţi. Până să-i ajungă vreun războinic, urcaseră deja în şa şi porniseră în galop spre membrii Consiliului, care rămăseseră ca împietriţi.

Mai puţin Thomas şi Rachelle, care îi ajutaseră pe copii.

— Urcă! Grăbeşte-te!

Se părea că Rachelle nu va reuşi. Thomas şi-a îndemnat calul către cel mai apropiat războinic scabios, care a oprit şi a dat să-l lovească. S-a ferit cu destulă uşurinţă de secera ucigaşă. Iar Rachelle reuşise să urce pe cal.

— Fugi! Fugi!

Ca din senin, o săgeată a străbătut aerul şi s-a înfipt în gâtul armăsarului pe care se afla Thomas. De durere, animalul s-a ridicat pe picioarele din spate şi el s-a agăţat de şa.

— Thomas! A răcnit Rachelle.

Ştia la fel de bine ca el că acea rană era fatală. Iar acum, scabioşii se năpusteau spre ei. Unul a lovit cu sabia în crupa calului.

Rachelle şi-a răsucit calul.

— Sări!

A îndemnat calul spre el, a dat drumul frâului şi s-a retras pe şa, ţinându-se cu o mână de oblânc.

Era o mişcare pe care oamenii Gărzii o cunoşteau bine, se întâmpla deseori să-şi piardă caii în bătălie, învăţaseră că, la orice viteză, saltul de pe un cal pe altul era posibil doar în cazul în care călăreţul reuşea să se ţină bine în scări şi să-l prindă între el şi gâtul calului pe cel care executa săritura.

Thomas a sărit, a căzut greu pe gâtul calului şi a reuşit să se aşeze în şa. S-a aplecat şi a prins frâul. Rachelle l-a prins pe după mijloc şi s-a ţinut strâns de el.

Acum, însă, mergeau în direcţie greşită. Thomas a întors calul şi l-a îmboldit la galop ca să îi ajungă pe ceilalţi. Totul se

petrecuse în doar câteva secunde. Johan trecuse de membrii Consiliului, dar susţinătorii lui Justin încă nu erau feriţi de primejdie.

Cei o sută de scabioşi aflaţi deasupra plajei dădeau pinteni cailor să-i intercepteze pe fugari.

— Jamous, William, în dreapta noastră! A strigat Thomas. A cotit, îndreptându-se exact spre Hoardă. Ţine-te bine!

Rachelle s-a ţinut mai strâns.

Jamous şi William s-au desprins de ceilalţi şi au pornit spre armată. Johan a aruncat o privire în urmă, a evaluat cu rapiditate situaţia, şi i-a condus pe ceilalţi, îndepărtându-se de pericol.

Thomas s-a aplecat în şa şi a urlat aşa cum obişnuia să facă în toiul bătăliei. Orice soldat scabios îl văzuse neîndoielnic măcar o dată doborând camarazi de-ai lui, astfel că, văzându-l pe el şi pe cei doi locotenenţi ai săi gonind direct spre ei, au tras de hăţuri.

Întârzierea a fost suficientă pentru a-i oferi lui Johan timpul necesar să-i conducă pe ceilalţi până în pădure.

— Împrăştiaţi-vă!

Thomas, Jamous şi William au luat-o spre stânga imediat după acea poruncă şi au pornit în goana cailor către copaci, urmându-l pe Johan.

Exact în acele momente, când se aflau la mai puţin de două lungimi de cal de pădure, s-a auzit un pocnet surd care a însoţit duduitul copitelor.

Rachelle a gemut.

Apoi, alt duduit.

O săgeată s-a înfipt într-un copac din dreapta lui Thomas.

Strânsoarea lui Rachelle în jurul taliei lui a slăbit. A icnit, şi în acel sunet a răzbătut susurul durerii.

— Rachelle! Vorbeşte-mi!

Drept răspuns, o mulţime de săgeţi au străbătut printre crengi. Apoi au pătruns în pădure. Soţia lui fusese străpunsă de o săgeată! Trebuia să oprească!

— Rachelle!

Hoarda pornise în urmărirea lui – nu se putea opri.

— Răspunde-mi! A răcnit el. Rachelle!

Nu a primit răspuns. Mâinile ei alunecau, de aceea i le-a prins cu mâna stângă.

— William!

Locotenentul lui s-a uitat scurt în urmă.

— Dă pinteni! Goneşte!

— Rachelle a fost nimerită de o săgeată!

William a întors calul şi l-a domolit. Thomas s-a apropiat la galop, fără să încetinească. S-au ferit de crengile mai joase ale unor copaci, ajungând într-un luminiş. William a examinat corpul moale aflat pe şa în spatele conducătorului său. Corpul lui Rachelle.

Văzând expresia din ochii verzi ai locotenentului, Thomas a simţit că inima îi este străpunsă de un val de spaimă cumplită.

S-a abătut de la drum cât să-i verifice pulsul lui Rachelle. Era vie. Dar îşi pierduse cunoştinţa. În spate îi pătrunseseră trei săgeţi. Rămas încă în şa şi auzind uruitul de copite al cailor Hoardei, aflată la mai puţin de o sută de metri în urmă, a început să suspine. William a legat braţele Rachellei pe după talia lui, după care au pornit în galop pentru a-i ajunge pe ceilalţi.

Elyon, te implor să o vindeci, s-a rugat el. Te implor să-mi salvezi soţia.

Ceilalţi nu ştiau ce se întâmplase. Samuel şi Marie se aflau în faţă, împreună cu Mikil şi Jamous, care o luase pe Marie ca să uşureze povara pe care trebuia să o poarte calul. Din clipă în clipă, Thomas verifica pulsul Rachellei. Era încă în viaţă.

Tăcut, William călărea în urma lor. Chiar dacă s-ar fi oprit, nu o puteau ajuta prea mult. Avea nevoie de odihnă. Trebuia să coboare de pe cal, dar fiindcă erau urmăriţi nu puteau face asta.

Justin, pe mine m-ai salvat. Salvează-mi şi soţia.

Muriseră şi reveniseră la viaţă după ce se scufundaseră în lac. De ce? Pentru ca ea să fie ucisă de Hoardă? Era absurd, iar asta însemna că nu avea să moară. Avea nevoie de ea! Copiii aveau nevoie de ea. La fel şi tribul. Era persoana cea mai dulce, mai înţeleaptă, mai plăcută şi iubitoare dintre toate!

Nu trebuia să moară.

După ce au mai mers douăzeci de minute, William a venit alături de Thomas.

— Ne urmăresc vreo două sute de scabioşi. Eu şi Johan o să-i atragem spre sud, ne vedem la livada de meri din nord.

Thomas a dat aprobator din cap.

Locotenentul lui a pornit înainte, şi a schimbat câteva cuvinte cu Johan, care s-a uitat înapoi alarmat. A cotit dreapta şi au dispărut printre copaci împreună. Voiau să descrie un cerc, să pornească lupta cu Hoarda, pe care să o atragă spre sud, potrivit metodelor clasice folosite de Garda Pădurii.

Thomas a gonit înainte cât de repede a putut. Era convins că William şi Johan se confruntau deja cu duşmanii. A luat pentru a suta oară pulsul Rachellei. Cum calul se cutremura sub ei, sarcina de a-i verifica pulsul devenise aproape imposibilă. Poate că era deja prea slab ca să-l simtă fără să se oprească.

— Mikil!

S-a oprit înainte ca adjuncta lui să-i răspundă. Ea l-a văzut oprindu-se şi a strigat către ceilalţi, care tocmai pătrunseseră într-un mic luminiş.

Thomas a desfăcut încheieturile soţiei, s-a lăsat să alunece de pe cal şi a coborât-o cu grijă pe iarbă. A rămas întinsă şi nemişcată. I-a pipăit gâtul cu o mână tremurătoare, disperat să simtă palpitaţia cunoscută de care îşi lipise faţa de atâtea ori.

Nu a perceput nimic.

Ceilalţi sosiseră în urma lui şi le-a auzit exclamaţiile speriate, dar acum gândurile lui erau în altă parte. Voia doar un lucru. Îşi voia soţia înapoi. Însă ea zăcea pe pământ, iar el nu-i găsea pulsul.

E moartă, Thomas.

Nu, imposibil să fi murit. Doar fusese readusă la viaţă de Justin. Cel care îi îndemnase să între în lac. Cel care le arătase cum să iubească, să lupte, să conducă şi să trăiască.

— Mamă?

— Marie.

Auzind glasul fiicei lui, în ochi i-au apărut lacrimi.

— Mamă!

Ambii copii au căzut în genunchi, aplecându-se asupra trupului mamei lor. Thomas a mai făcut o încercare să-i ia pulsul, iar de această dată şi-a dat seama că murise.

Ghemuindu-se la pământ, s-a lăsat cuprins de un val îngrozitor de furie. A inspirat adânc, a ridicat bărbia şi a început să suspine spre cer.

Mikil a încercat să o readucă la viaţă. O femeie i-a strâns în braţe pe copii, care începuseră să scâncească. Thomas nu putea decât să plângă. Văzuse aţâţi oameni murind în bătălii, însă astăzi, după ce respirase apa lui Elyon, această moarte i se părea oarecum diferită. Nemiloasă şi groaznică şi mai dureroasă decât şi-ar fi închipuit vreodată.

S-a lăsat moale alături de soţie, s-a făcut ghem şi a vărsat lacrimi.

Mikil a preluat comanda.

— Încălecaţi. Duceţi-i la livada cu meri. Aşteptaţi-ne acolo.

L-au lăsat singur. Ştia că trebuia să continue. Nu toţi oamenii Hoardei îl urmăriseră pe Johan. Aceştia abia veneau.

I-a chemat. „Veniţi să mă ucideţi şi pe mine."

Mai ai mult de călărit, Thomas de Hunter.

Vocea i-a răsunat în minte cu o limpezime de cristal. A deschis ochii. Spinarea Rachellei era la câteva palme de el. Nemişcată.

Simţindu-şi mintea împietrită, a închis ochii.

Fiica mea e cu mine acum. Am nevoie de ea.

— Dă-mi-o înapoi, a şoptit el.

— Poftim? A auzit glasul lui Mikil.

— Dă-mi-o înapoi! A gemut.

S-a lăsat o tăcere lungă. Ar fi trebuit să plece de mult din acel loc, dar Mikil a rămas de veghe şi l-a lăsat să sufere în continuare.

Apoi glasul i-a vorbit din nou.

Călăreşte, Thomas. Călăreşte cu mine.

În pieptul lui se petrecea ceva. A deschis ochii şi s-a concentrat asupra unei călduri ciudate ce se răspândea prin plămâni, urcându-i spre gât.

S-a ridicat.

Ne întâlnim în deşert. Călăreşte.

— Thomas? A auzit-o pe Mikil, îngenuncheată alături de el. Îmi pare rău… e o tragedie cumplită. Dar trebuie să plecăm.

S-a înălţat în picioare. Durerea îi palpita în piept, dar mai exista şi o voce, pe care o cunoştea. Îi vorbise şi în lacul de smarald, demult. I se adresase şi în lacul roşu, astăzi. Justin murise. Muriseră cu toţii. Acum Rachelle murise din nou. Însă era vie, pentru că aşa spunea vocea. Dacă nu aici, atunci în altă parte.

— Ajută-mă să o ridic, Mikil.

Au pus cadavrul lui Rachelle pe cal în faţa lui Thomas, rămânând cu faţa ei rezemată de umăr şi cu braţele pe lângă trup. Şi-a ţinut astfel soţia şi a călărit, plângând şi lăsând lacrimile să-i curgă în păr.

Însă lacrimile lui erau pentru copii şi pentru sine, nu pentru Rachelle. Nu pentru fiica lui Elyon. Ea era acum lângă Justin.

Când au ajuns la livada de meri, Johan şi William aşteptau împreună cu ceilalţi. Johan şi-a plâns sora.

A sărutat-o şi i-a netezit părul, spunându-le tuturor că o trădase.

— Unde mergem? A întrebat Mikil.

— Spre deşert, a răspuns Thomas, îndemnându-şi calul. Călărim spre deşert.

31

Afirmaţia că lumea fusese cuprinsă de haos nu ar fi făcut decât să reflecte adevărul, însă reprezenta o situaţie fără precedent. Trecuseră patru zile de când Mike Orear dăduse totul în vileag pe canalul CNN, de când Franţa decretase legea marţială, de când Monique revenise cu elixirul fermecat întipărit în minte, de când Thomas Hunter fusese ucis de un glonţ tras drept în frunte. Indiferent dacă titlurile din ziare ar fi fost în engleză, germană, spaniolă sau rusă, sau orice altă limbă, toate se reduceau la câteva idei scrise cu litere îngroşate.

SE CONFIRMĂ AMENINŢAREA GERMENULUI RAISON
LUMEA ÎN PRAGUL RĂZBOIULUI
SE ESTIMEAZĂ CĂ PESTE CINCI MILIARDE
DE PERSOANE SUNT INFECTATE
PRĂBUŞIREA ECONOMICĂ GLOBALĂ
MAI SUNT ZECE ZILE
DUMNEZEU SĂ NE AJUTE
SPERANŢĂ ÎN DESCOPERIREA ANTIVIRUSULUI

Vederea oricărui astfel de titlu reprezenta o experienţă suprarealistă. Nici autorul, nici cititorii nu aveau vreun indiciu privind înţelesul deplin al acelor cuvinte. Aşa ceva nu se mai petrecuse până atunci. Iar acum nu se putea întâmpla ceva asemănător. Germenul Raison fusese azvârlit asupra lumii şi, cu excepţia câtorva băştinaşi ascunşi în cine ştie ce junglă, toată lumea auzise aceste ştiri. Dar câţi dintre ei credeau? Câţi credeau cu adevărat?

Şi oamenii refuzau să creadă.

Fireşte, lumea respingea cu desăvârşire ideea ori era prea năucită ca să mai reacţioneze. Tocmai de aceea nici nu s-au înregistrat proteste. De aceea, răbufnirile şi nemulţumirile tipice încă nu începuseră să se reverse pe canalele de ştiri.

În schimb, se înregistra o analiză aproape detaşată a situaţiei. Lumea era avidă după ştiri, rugându-se lui Dumnezeu ca

antivirusul creat de Monique de Raison să fie testat şi să ucidă virusul în mod eficient, aşa cum ştiau cu toţii că se va întâmpla.

De la Casa Albă, preşedintele li se adresa oamenilor de două ori pe zi, calmându-i, dându-le asigurări. Testele privind infectarea erau atribuite aleatoriu printr-o loterie ce pornea de la numerele de asigurări sociale. O persoană dintr-o mie avea dreptul să se supună testului într-un spital local. Speranţa din prima zi că anumite porţiuni din Statele Unite fuseseră cruţate de prezenţa virusului s-a transformat cu repeziciune în uimire când, în baza rezultatelor testelor, s-a constatat că toate familiile, toate comunităţile, toate oraşele, mari şi mici, erau infectate. CNN a folosit o hartă electorală modificată pentru a indica saturarea cu virus. Când se confirma infectarea, oraşul era colorat în roşu. La începutul celei de-a doua zile, jumătate din hartă se înroşise. Douăsprezece ore mai târziu, nu se mai vedea niciun punct de altă culoare decât roşie.

Şcolile şi-au închis porţile. În ciuda rugăminţii preşedintelui de a se susţine desfăşurarea normală a vieţii oamenilor, jumătate dintre firmele ţării şi-au încheiat activitatea din a doua zi, urmând ca şi altele să procedeze la fel. Transporturile au ajuns la un blocaj aproape total. Din fericire, utilităţile publice au continuat să funcţioneze cu un personal redus, sub comanda direct a preşedintelui Statelor Unite.

Primul semn că haosul avea să ameninţe viaţa de zi cu zi a fost luarea cu asalt a tuturor magazinelor de alimente chiar de la ora opt dimineaţa, lucru ce s-a petrecut în a doua zi. Firesc. Curând panica urma să se instaleze autoritar. Curând avea să fie imposibil să se ajungă la vreun magazin, fără a mai vorbi că acestea îşi vor înceta activitatea.

Cel de-al doilea semn a fost tonul şedinţei Naţiunilor Unite, la care preşedintele trebuia să ia cuvântul dintr-un moment în altul. Cei prezenţi alcătuiau un public la capătul puterilor, dacă cearcănele de la ochi şi cămăşile mototolite puteau constitui un indiciu. În încăpere domnea o atmosferă încinsă, fiecare loc era ocupat, pe fiecare interval se foiau consilieri. Niciodată nu apăruse un moment mai potrivit pentru ca ţările lumii să strângă rândurile. Însă reacţiile la cuvântările pătimaşe de până în acel moment, rostite de reprezentanţi ai Rusiei, Angliei, iar

acum ai Franţei, evidenţiau doar cât de divizaţi erau liderii mondiali când în joc era soarta tuturor.
Debandadă organizată.
Ambasadorul Franţei îşi rostea apelul cu o convingere remarcabilă.
— Suntem victimele acestor terorişti barbari – noi, poporul nevinovat al Franţei! Guvernul nostru a acţionat spre a sluji intereselor cetăţenilor proprii şi ai comunităţii internaţionale. Indiferent cât de imposibil ar părea – indiferent cât de sinucigaş –, opoziţia faţă de cererile lor ar însemna moartea noastră. Mai bine să trăim pentru a lupta cu altă ocazie decât să murim din cauza unor arme!
Imediat ce au ascultat traducerea făcută la cască, vreo douăsprezece persoane au scos strigăte puternice. Unii, pentru a aproba cuvintele lui, aşa a avut impresia Robert, alţii, în semn de opoziţie vehementă. Între altele, s-a auzit şi cuvântul „trădător” – care a răsunat destul de clar.
Şi-a scos casca de pe urechi. Dwight Olsen, liderul majorităţii, rămăsese în aşteptare în ultimele minute. A ridicat receptorul telefonului negru din faţa lui.
— Bine, fă-mi legătura.
— Preşedintele vă va răspunde imediat.
— Mulţumesc, a spus Olsen cu glas spart. Bună dimineaţa, domnule preşedinte.
— Sosesc peste cinci minute. Ce doreai să mă întrebi, Dwight?
— Am înţeles că analizezi posibilitatea de a decreta legea marţială.
— Voi face tot ce este necesar pentru a ţine America vie.
— Te sfătuiesc să nu uiţi că oamenii încă mai au drepturi. Legea marţială împinge lucrurile prea departe.
— Numeşte asta cum vrei. Azi o să mobilizez Garda Naţională. Cei de la Apărare au întocmit un plan simplu pentru rezolvarea diverselor probleme. Starea excepţională va intra în vigoare începând din această seară. Nu aş dori să mă văd silit să înăbuş o răscoală acasă, în vreme ce francezii ne forţează mâna.
— Domnule, eu vă recomand cu tărie să…
— Nu astăzi. Am acceptat să răspund la acest telefon din politeţe, însă hotărârile au fost luate deja. Dacă nu reuşim să

asigurăm antivirusul, vom muri cu toţii în următoarele zece zile. Singura noastră speranţă de a-l descoperi a pierit acum trei zile, odată cu Thomas Hunter – un om pe care l-ai respins fără să stai pe gânduri, dacă-ţi mai aduci aminte. Să sperăm că moartea lui ne-a oferit ceea ce ne trebuie. În caz contrar, nu ştiu ce vom face. Navele noastre se află la jumătatea Atlanticului. Am la dispoziţie cinci zile ca să fac anunţul, înţelegi? Cinci zile! În acest timp, ne păstrăm cetăţenii în viaţă şi îi împiedicăm să sfârtece ţara. Orice alte acţiuni devin secundare.

— Cu toate acestea…

— Peste câteva minute voi lua cuvântul în faţa adunării Naţiunilor Unite. Apoi ţi se va trimite prin fax un exemplar al discursului meu, dar aş dori să-ţi spun în mare ce cuprinde. Doresc să le comunic participanţilor că Statele Unite vor face tot ce este necesar pentru a proteja viaţa cetăţenilor noştri şi viaţa tuturor celor care stau alături de noi în ceea ce priveşte respectarea vieţii umane. Apoi voi cere Franţei să aducă la cunoştinţa lumii în mod explicit metodele şi mijloacele prin care va fi administrat antivirusul în schimbul armelor ce se îndreaptă în prezent spre coasta ei de nord. Vreau o garanţie. Fără o astfel de garanţie, Statele Unite vor fi silite să presupună că Noua Credinţă are intenţia de a ne lăsa să murim în chinuri groaznice după ce ne-a lipsit de toate armele strategice.

Dwight nu a avut nicio reacţie. Amândoi ştiau unde se va ajunge în cele din urmă.

— Cu niciun chip nu voi conduce poporul american la o moarte inutilă. Dacă e să fim ucişi ca nişte oi la abator, atunci îi voi trata în consecinţă pe cei care ne ameninţă poporul. Ţinând seama de acest lucru, voi da aprobare pentru dirijarea unor rachete nucleare spre Paris şi alte douăzeci şi şapte de ţinte pe care nu le voi dezvălui. Dacă în decurs de cinci zile nu voi primi o garanţie că Statelor Unite li se vor da antivirusul pentru Germenul Raison, mai toată Franţa va înceta să existe. Cetăţenii nevinovaţi vor fi fost avertizaţi cum se cuvine – ei trebuie să se îndrepte spre sud. Pe scurt, acum ştii ce va cuprinde discursul meu. Având în vedere situaţia actuală, legea marţială este ultima noastră grijă.

Un consilier i-a şoptit ceva la ureche.

— Domnule, o am la telefon pe Theresa Sumner, de la CPE.

Preşedintele a făcut un semn afirmativ din cap. Liderul majorităţii din Senat a rămas tăcut, gândind cu febrilitate.

— Dacă nu-ţi convine ceva din ce ţi-am spus, mai putem discuta mâine, la şedinţa de dimineaţă. Îţi mulţumesc, Dwight. Acum te las.

A pus jos receptorul şi a preluat telefonul mobil de la consilier. Adjunctul secretarului de stat, Merton Gains, s-a apropiat de el, aducând un dosar cu coperte roşii. Judecând după chipul lui, dosarul cuprindea neîndoielnic alte ştiri proaste. Secretarul de stat se pregătea să plece în Orientul Mijlociu la întâlniri la vârf cu reprezentanţii câtorva naţiuni arabe, dar era prea curând pentru a primi veşti referitoare la discuţiile purtate acolo. Ce altceva îl făcuse pe Gains să vină neanunţat? Erau prea multe posibilităţi de analizat, astfel că a renunţat.

A dus telefonul la ureche.

— Da, Theresa.

— Bună ziua, domnule preşedinte, a spus ea cu glas gâtuit.

— Ai vreo noutate în legătură cu testele?

— Da, a zis ea şi a făcut o pauză.

Blair a inspirat adânc.

— Asta nu-mi sună a bine.

— Aşa este. Codificarea efectuată de Monique a rezistat mutaţiei suferite de vaccin, dar mă tem că acest lucru nu mai este eficient pentru a neutraliza virusul.

— Asta înseamnă că nu are efect.

— În esenţă, aşa stau lucrurile.

— Ei, aşa e sau nu? Nu-mi veni cu exprimări de „esenţă”.

— Nu dă rezultatele aşteptate. Şi, parcă pentru a pune capac, Monique nu a apărut azi.

— Cum adică, a dispărut?

— Ne ocupăm şi de acest lucru. Doar că nu a venit în dimineaţa asta. Kara Hunter e agitată la culme. Spune că Monique ar reuşi să îl găsească pe Thomas.

Era ştirea cea mai proastă pe care o putea primi cu două minute înainte de discurs. Blair şi-a lăsat capul în piept şi a strâns din pleoape.

— Alo, domnule?

— N-am închis.
— Voiam să-mi cer scuze. Am scăpat câteva amănunte despre Germen faţă de…
— Da, ştim asta, Theresa. Asta este, ştirea tot avea să ajungă la cunoştinţa publicului odată şi odată. Nicio dramă. Găseşte-o pe Monique. Imediat după aceea, vreau să discut cu ea la Washington.
A tăcut câteva clipe. Ziua se anunţa nefericită în privinţa veştilor.
— Şi, dacă nu te superi, spune-i Karei că forţele noastre au găsit ferma descrisă de Monique ca aflându-se în apropiere de Paris. E părăsită. Nici urmă de fratele ei. S-a descoperit şi adăpostul improvizat în carieră, dar nici vorbă de cadavru. A trebuit să ne retragem oamenii. Condoleanţe.
— Bine, îi voi comunica. Dar mai există speranţe, domnule. Avem peste zece mii de oameni de ştiinţă care lucrează la un…
— Te rog. Ai făcut deja o treabă bună convingându-mă că ar fi puţin probabilă găsirea unei soluţii în timp util. Va trebui să găsim antivirusul care deja există. Presupunând că oamenii aceia îl deţin.
— Monique aşa consideră, a spus Theresa. Pare încredinţată că este vorba de o combinaţie între codul ei şi informaţii pe care le-a dat Thomas Hunter fără să vrea.
Merton Gains s-a aşezat calm pe un scaun din apropiere şi i-a aruncat o privire.
— Da, sigur, Hunter. Totul se învârte în jurul lui, a zis el şi a oftat. Bine, îţi mulţumesc. Dacă mai apare ceva deosebit, să le spui oamenilor mei să ne facă legătura.
Cu gândurile învălmăşite, a închis.
— Se pare că a început, a spus Gains şi a deschis dosarul. Avem informaţii privind tulburări grave în Jakarta şi Bangkok. În raport apar o serie de oraşe, domnule.
A tăcut o clipă şi s-a uitat la Blair.
— Inclusiv la Tel Aviv.
Preşedintele a simţit un fior de-a lungul şirei spinării. Israel? Stătuse o oră la telefon cu Isaac Benjamin dis-de-dimineaţă, şi acesta fusese cât pe ce să-i închidă telefonul în câteva rânduri. Israelul se destrăma, măcinat de sciziunile aproape inerente ce

existau în fragilul său sistem politic. Israelul era singura naţiune deţinătoare de arme nucleare care nu respectase programul stabilit de francezi privind predarea armelor, şi peste noapte primiseră un nou avertisment, de fapt o ameninţare că vor fi loviţi dacă nu-şi expediau armele din porturile Tel Aviv şi Haifa, unde fuseseră masate.

— Fă-mi legătura cu Benjamin, a cerut el. Dacă nu e disponibil, să vorbeşti chiar tu cu adjunctul lui. Nu putem pune capăt tulburărilor, dar ar fi preferabil să păstrăm ordinea în Israel.

Secretarul Naţiunilor Unite tocmai îl anunţa la microfon.

— Discursul meu va dura doar două minute, spune-le să stea calmi până vorbesc cu Benjamin.

— Preşedintele Statelor Unite.

Nimeni nu a aplaudat.

Blair s-a apropiat de podium, a strâns mâna secretarului general şi s-a întors către reprezentanţii naţiunilor strânşi la New York pentru a găsi răspuns la cea mai mare criză de când omul a întemeiat naţiuni.

— Vă mulţumesc. Ne-am strâns aici pentru…

Nu a apucat să spună mai mult. Una dintre uşile din dreapta lui s-a deschis brusc. Cum în sală era o linişte deplină, toţi cei prezenţi au întors capul spre ea. Acolo, în cadrul uşii apăruse şeful lui de personal, Ron Kreet, cu o expresie care l-a făcut să-şi închipuie că înghiţise o pilulă amară.

Era livid la faţă.

Kreet nici nu a făcut vreo încercare de a-şi cere scuze. A dus degetele la gură. Ceea ce însemna că dorea să discute cu preşedintele. Neîntârziat.

Blair a aruncat o privire spre delegaţi. Evident, era foarte neobişnuit, dar Kreet ştia asta mai bine decât oricine – doar fusese ambasador la Naţiunile Unite vreme de doi ani.

Se întâmplase ceva. Ceva foarte grav.

— Mă scuzaţi un moment, a spus Blair şi a coborât de pe podium.

32

Doisprezece adulţi şi cinci copii. Şaptesprezece. Doar atâţia intraseră în lac şi scăpaseră ca fugari.

Au călărit vreme de cinci ore într-o tăcere stranie. Treptat, ceilalţi au început să vorbească despre experienţa trăită în lac. Încet, regretele celorlalţi pentru pierderea Rachellei au fost înlocuite de uimirea în faţa propriei renaşteri în apele roşiatice. Încetul cu încetul, Thomas, Marie şi Samuel au fost lăsaţi să-şi jelească în linişte suferinţa.

În cel de-al şaselea ceas, Thomas a început să le vorbească lui Marie şi Samuel despre mama lor. Despre felul cum a salvat viaţa lor, dar şi a altora, conducându-i spre lac. Despre curajul ei de a-i aşeza pe cai întâi pe ei, şi salvându-l şi pe el apoi. Despre locul Rachellei de acum, alături de Elyon, deşi el nu înţelegea cu adevărat acest lucru.

Au ajuns la capătul nordic al pădurii după şapte ore şi au constatat că nu mai erau urmăriţi.

Acolo, au învelit-o pe Rachelle într-o pătură şi au îngropat-o adânc, aşa cum se obişnuia atunci când condiţiile nu permiteau arderea. Au aşezat fructe şi flori alături de cadavrul ei şi apoi au acoperit mormântul.

— Încălecaţi! A strigat Thomas şi s-a aruncat în şa.

În acele ore descoperise în sine o nouă hotărâre.

Destinul lui era acum alături de Elyon. În fiecare moment, de acum înainte va onora amintirea soţiei şi va venera cei doi copii pe care i-i dăruise, însă nu ştia care îi este drumul.

S-a aşezat pe cal şi a privit spre dunele arzătoare, de culoare roşiatică. Se opriseră la un pârâiaş, unde şi-au umplut ploştile legate de şei. Era apă de izvor, limpede şi proaspătă. Nu o vor folosi pentru îmbăiere. Chiar şi aşa, aveau suficientă apă pentru cel mult două sau trei zile.

Johan şi-a apropiat calul de cel al lui.

— Şi acum, încotro?

Şi-a dres glasul.

— Scabioşii nu se aşteaptă să părăsim pădurea.

— Nu, pentru că nu ar avea niciun rost să o părăsim, a spus Mikil din spatele lui. Noi nu am trăit niciodată în deşert. Unde vom găsi apă? Sau mâncare.

— Eu am trăit acolo, a zis Johan.

— Deşertul, a rostit Thomas. Tot ce ştiu e că trebuie să ne îndreptăm într-acolo.

Johan l-a măsurat cu privirea.

— Spui asta ca şi cum ai mai şti ceva.

— Doar că trebuie să ajungem acolo.

— Nisipul va păstra urmele noastre, a spus Mikil.

— Nu şi în zona canioanelor din nord, a contrazis-o Johan. Acolo, ne vor pierde urma pe vecie.

— Ne-am putea pierde şi noi pe vecie.

Ceilalţi au urcat în şa, alcătuind apoi un şir lung de cai, după care au privit spre deşert.

— Crezi că şi lacurile din celelalte păduri sunt… a început Jamous, apoi a amuţit.

— Roşii? A continuat Thomas ideea. Nu ştiu. Dar ele nu vor mai fi ca înainte. De acum, singura modalitate de a învinge boala este de a-l urma pe Justin în moarte.

— Iar boala dispare pentru totdeauna, a spus Lucy.

Thomas s-a întors către fetiţa cu ochi verzi şi sclipitori.

— Ştii sigur?

— Aşa am auzit.

— De la cine?

— De la Justin. În lac.

A schimbat un zâmbet elocvent cu Alisha, mama fetiţei.

— Are dreptate, a întărit Marie.

— Bine. Atunci poate ne conduce Lucy. Încotro spui să mergem? A întrebat-o.

Lucy a râs. Şi fiica lui a reuşit să arboreze un zâmbet, ceea ce, ţinând seama de pierderea suferită, i-a oferit o rază de speranţă. I-a zâmbit şi el. Ochii ei s-au umezit şi s-a întors cu spatele.

Cu faţa spre dunele roşiatice, a încercat să facă uitată nenorocirea trăită.

— Johan, oamenii Hoardei ne vor descoperi aici?

— În noaptea asta, nu. Dar mâine, aproape sigur.

— E…

Samuel a pus apoi întrebarea pe care nimeni nu îndrăznea să o exprime:

— E Justin mort?

— Depinde de semnificaţia pe care i-o dai lui Justin, a răspuns Thomas.

— Mă refeream la acel Justin care s-a înecat. Nu la Elyon, ci la Justin.

— Noi l-am văzut înecându-se, a spus Johan. Şi am urmărit lacul vreme de câteva ore. Nu a apărut la suprafaţă. Dacă i-a dispărut corpul, probabil Ciphus l-a furat pentru a arunca vina pe Thomas. Dar are vreo importanţă dacă e viu sau mort? Era doar un trup pe care îl folosea. Am dreptate? Ştim cu toţii că Elyon nu a murit.

Johan fusese acela care îl străpunsese cu sabia – pesemne că astfel încerca să-şi uşureze vina.

Ceilalţi au lăsat discuţia la atât.

Thomas s-a uitat la şirul de cai. Cinci războinici căliţi în lupte, între care William şi Suzan, cinci copii şi cinci civili, printre ei numărându-se şi Jeremiah, bătrânul convertit, care fusese cândva scabios. Ronin şi Arvyl, desigur. Şi ultimii trei, care proveneau tot din Pădurea de Sud.

Un grup foarte pestriţ, dar unul de care, brusc, s-a simţit extrem de mândru. Între atâţia, doar aceştia reacţionaseră la strigătul lui Justin. Soarta lumii depindea acum de oameni precum Marie şi Lucy sau Johan. A aruncat o privire spre braţ. Boala nu i-l va face din nou să ajungă cenuşiu. Deveniseră cu adevărat noi. Nu mai erau nici pădureni, dar în niciun caz nici de-ai Hoardei. Se transformaseră în proscrişi.

Erau cei aleşi. Cei care muriseră. Cei care trăiau. *Te iubesc, Rachelle. Te iubesc nespus. Şi mereu te voi iubi.*

Îi venea să plângă din nou.

— Atunci, ne putem stabili tabăra aici în noaptea asta, a spus el, privind spre dealurile roşiatice. Fără focuri.

— Vrei să pierdem aici restul zilei? L-a întrebat Mikil. Dacă mă înşel? Ce se va întâmpla dacă Hoarda va veni după noi?

— Atunci, vom pune santinele. Dar vom aştepta aici.

— Ce este acolo? A întrebat brusc Samuel. Thomas i-a urmat privirea. Un punct pe nisipuri.

Un călăreţ.

A simţit că inima îi ajunge la gât. Calul gonea întins, drept spre ei, venind din adâncul deşertului. Un cercetaş?

— Înapoi! A zis Mikil, întorcându-şi calul. Adăpostiţi-vă. Dacă ne zăreşte, călăreţul acela ne va da în vileag.

Caii au răspuns comenzilor din frâu şi s-au retras îndărătul unui şir de copaci.

Din ascunzătoare, s-au uitat spre călăreţ. Acesta se apropia cu o repeziciune pe care Thomas nu o mai văzuse, coborând panta unei ultime dune, lăsând în urmă o dâră de praf. Calul era negru. Iar călăreţul era îmbrăcat în alb. Mantia fâlfâia în vânt, iar el stătea pe vârful picioarelor în scări, cu corpul aplecat în faţă.

— El este! A exclamat Lucy.

A sărit jos de pe calul mamei şi a pornit în fugă înainte ca Thomas să o oprească.

— Lucy!

— E Justin! A strigat ea.

Thomas a clipit, încordându-şi ochii să vadă mai bine. Inima îi bătea ca un baros în piept. Apoi şi-a dat seama că bărbatul care călărea pe deşelate calul negru, îndreptându-se spre ei, era *cu adevărat* Justin.

Părul lung până pe umeri îi flutura laolaltă cu mantia şi, chiar de la acea distanţă, era sigur că-i vedea ochii verzi, foarte sclipitori. Patima lui a devenit imediat molipsitoare.

A îngheţat imediat ce a înţeles că Justin rămăsese în viaţă.

Venise să i-o dea pe Rachelle înapoi?

Calul lui Justin s-a oprit din tropot la cinci sau şase metri de copaci. Stătea cu ochii aţintiţi la Lucy, care alerga spre el.

Acesta era Elyon, iar Elyon s-a aplecat din şa, a prins-o pe Lucy de subsuori, a ridicat-o brusc în şa şi a dat pinteni calului, care a pornit ca o săgeată. Lucy a scos un ţipăt de încântare. După mai puţin de cincizeci de metri, Justin şi-a întors calul şi a descris un cerc larg, râzând laolaltă cu fetiţa.

Thomas şi-a îndemnat calul înainte, dar nu era singurul care a procedat astfel. Cu toţii se repeziseră dintre copaci, iar acum descălecau.

Justin s-a apropiat, a lăsat-o pe Lucy jos şi i-a măsurat cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Bună ziua, li s-a adresat.

Nu i-a răspuns nimeni.

— V-a plăcut lacul?

Thomas s-a lăsat să alunece jos din şa, a căzut într-un genunchi şi apoi şi-a plecat capul.

— Iartă-mă.

Justin a descălecat şi s-a apropiat de el.

— Te-am iertat. Şi tu m-ai urmat, nu-i aşa? A zis el şi l-a atins pe obraz. Uită-te la mine.

Thomas a ridicat capul. În ciuda loviturilor primite, pe faţa lui Justin nu se vedea nicio urmă. Cu excepţia ochilor, arăta cât se putea de uman. Cu toate acestea, în acei ochi adânci, de culoarea smaraldelor, el nu-l vedea decât pe Elyon.

— Ştiam că mă pot bizui pe tine. Îţi mulţumesc, i-a spus Justin.

Nu era sigur că auzise bine. Mulţumesc? Simţindu-se invadat de emoţie, şi-a plecat capul. Dar ce era cu Rachelle?

— Thomas, uită-te la mine.

Când a ridicat ochii, a văzut că pe obrajii lui Justin se scurgeau lacrimi. Thomas a început să plângă. Nu ştia că mai avea în sine resurse pentru a plânge, dar iată, îngenuncheat, privind în ochii plânşi ai lui Elyon, a început să se cutremure de suspine lungi, deznădăjduite.

— Înţelegi ce-ai făcut, iar asta îţi sfâşie mintea. Îţi vrei soţia îndărăt, ştiu. Dar nu asta voiam eu.

— Îmi cer iertare!

Replica suna ridicol, însă în acele momente dorea să spună orice ar fi fost necesar ca să dobândească iertarea deplină din partea lui pentru îndoielile pe care le arătase.

— În ochii mei eşti un prinţ. Ţi-am arătat gândurile mele, dar şi calea, iar curând îţi voi dezvălui şi inima mea.

— Dar Rachelle… a spus Thomas, simţindu-se ca şi cum inima i-ar fi stat să explodeze.

— E pe mâini bune, a încheiat Justin propoziţia. Râde aşa cum a făcut-o în lac.

Privirea lui s-a oprit asupra celorlalţi, stăruind la fiecare chip.

— Marea Romanţă este potrivită pentru tine. Dacă fie şi unul dintre voi m-ar fi urmat, cerul nu ar fi fost în stare să reziste la strigătele mele de bucurie.

În ochii lui a apărut o expresie de patimă. S-a apropiat în grabă de Johan, i-a ridicat mâna şi i-a sărutat-o.

— Johan…

Acesta a căzut în genunchi şi a suspinat, şi abia după aceea Justin a reuşit să continue.

— Te iert, a zis el şi l-a sărutat pe cap. Acum vei călători alături de mine.

Justin s-a apropiat de bătrânul Jeremiah, i-a ridicat mâna şi i-a sărutat-o.

— Pe tine, Jeremiah, te-am chemat din rândurile Hoardei ca pe mulţi alţii. Însă doar tu ai venit.

Bătrânul a căzut în genunchi şi a început să plângă.

Justin s-a apropiat în fugă de mama lui Lucy şi i-a sărutat mâna.

— Iar ţie, Alisha, ţi-am spus cândva că iubirea va învinge moartea, dar că nu va semăna cu iubirea. Mai ţii minte?

Ea s-a lăsat în genunchi, a plecat capul şi a plâns.

— Nu, tu m-ai urmat, Alisha. Cu toţii m-aţi urmat.

S-a deplasat de-a lungul şirului, sărutându-i fiecăruia mâna. Creatorul lor luase chip de om şi le săruta mâinile. Abia dacă puteau îndura, pentru că nu înţelegeau nicidecum motivul.

Justin s-a tras înapoi din faţa celor şaptesprezece ucenici, cu toţii aflaţi încă în genunchi. S-a dus spre stânga, apoi spre dreapta, ca unul copleşit de frumuseţea unui tablou minunat pe care l-a pictat chiar el.

— Extraordinar, a şoptit către sine. Incredibil.

Trăsăturile feţei îi erau transfigurate de emoţie.

— Minunat, minunat.

A continuat să păşească radiind.

Brusc, s-a răsucit cu spatele spre ei, a căzut în genunchi şi, lăsându-şi capul pe spate, şi-a azvârlit braţele spre cer.

— Părinte! A strigat el. Părinte, ea este frumoasă! A izbucnit apoi într-un hohot vesel de râs, iar ochii lui, plini de iubire, s-au plimbat de la un membru al micului grup la altul. Mireasa mea e frumoasă! Cât de mult am aşteptat această zi.

Thomas a înţeles imediat semnificaţia lucrurilor la care erau martori. Abia reuşea să vadă din cauza lacrimilor, iar bătăile puternice ale inimii îl împiedicau să audă bine, dar şi-a dat seama că era vorba de Marea Romanţă dintre Elyon şi creaţia lui. Poporul său.

Elyon refăcea Marea Romanţă. Teeleh îi furase prima iubire, însă acum Justin o recuperase. Preţul fusese propria viaţă. Luase asupra lui boala şi se înecase cu ea, chemându-i pe ceilalţi să accepte invitaţia la Romanţă urmându-l în lac să se înece alături de el. Pentru a trăi ca mireasă a lui!

Iar Justin se adresase părintelui său. Până în acel moment, Thomas nu se gândise niciodată la distincţii atât de clare ale caracterului lui Elyon. Dar nici nu se putea să fie mai limpede – cumva, Elyon părintele îi dăruise lui Elyon fiul o mireasă. Ei erau mireasa lui. Thomas s-a gândit fără să vrea că acest moment fusese ales cu multă vreme în urmă.

Justin s-a ridicat şi, repezindu-se la calul său, a pus mâna pe sabie. A înfipt vârful acesteia în nisip şi a început să alerge, cu sabia atingând nisipul. A alergat în jurul oamenilor care l-au urmărit trasând un cerc.

Acela era simbolul pe care îl folosiseră cândva să marcheze unirea dintre bărbat şi femeie. Jumătate de cerc de pe fruntea bărbatului pentru logodnă, cercul întreg pentru căsătorie. Îi transforma în mod simbolic în mireasa lui.

Justin a completat cercul, apoi a aruncat sabia pe nisip.

— Sunteţi ai mei. Să nu frângeţi niciodată cercul care ne uneşte. Înţelegeţi ce vă cer să faceţi?

Nimeni nu era în stare să vorbească.

— Vieţile voastre au fost mereu legate de Marea Romanţă, iar în zilele ce vor veni, veţi înţelege asta mai bine ca niciodată. Iubirea vă va fi pusă la încercare. Vi se vor alătura şi alţii. Unii vor părăsi cercul. Unii vor muri. Veţi suferi cu toţii. Hoarda vă va urî pentru că inimile le-au fost furate, iar ochii, orbiţi de Shataiki. Dar dacă rămâneţi cu ochii asupra mea până la sfârşit – şi în acea clipă şi-a înghiţit nodul din gât –, lacul va părea blând faţă de ceea ce ne aşteaptă.

— Niciunul dintre noi nu te va părăsi, a exclamat Lucy.

Justin s-a uitat la ea de parcă şi el ar fi fost în pragul lacrimilor.

— Atunci, păzeşte-ţi inima, prinţesa mea. Aminteşte-ţi cât de mult te iubesc, şi iubeşte-mă cu aceeaşi măsură. Mereu.

Se uita la Lucy, dar li se adresa tuturor.

— Nu mă veţi revedea o vreme, dar veţi avea apa mea. Mergeţi în Pădurea de Sud, apoi spre marginea cea mai îndepărtată din sud, unde veţi găsi un lac mic. Johan îl ştie. S-a uitat peste creştetele lor, către pădurea din depărtare. Îţi cer să îi aduci la mine. Unul câte unul, dacă va trebui. Arată-le inima mea. Să îi conduci până în apă.

În mintea lui Thomas s-au născut o sută de întrebări. A găsit puterea de a vorbi, dar nu şi pe aceea de a se ridica.

— Şi toate lacurile sunt roşii?

— Toate lacurile mele sunt roşii. Pentru oricine caută, această apă va reprezenta viaţa, aşa cum şi voi aţi descoperit-o urmându-mă. Pentru ceilalţi, lacurile vor reprezenta o ameninţare.

— S-a terminat cu războaiele? A întrebat Mikil.

— Pacea mea este războiul lor. Războiul va veni împotriva voastră. O vreme, veţi găsi adăpost sigur în Pădurea de Sud.

A alergat până la cal, a luat ceva din desaga legată de şa şi apoi s-a întors la ei.

— Thomas, recunoşti asta?

O carte veche, legată în piele. O carte de istorie!

Justin a surâs.

— Da, o Carte de Istorie, a zis, şi a aruncat-o spre el, care a prins-o cu ambele mâini. Sunt mii, nu doar cele câteva pe care Qurong le cară după el în lăzi. Asta e doar una, dar te va îndruma.

Thomas a pipăit coperta uzată şi şi-a plimbat degetul mare peste titlu.

Istoriile consemnate de Iubita Lui

A deschis cartea. Pagina era acoperită de un text scris cu litere cursive.

— Să o citeşti bine, i-a zis Justin. Învaţă din ea. Ronin te va ajuta să descoperi învăţăturile mele din pădurea de Sud. El îţi va arăta calea.

Thomas a închis cartea.

— Ce era cu cartea aceea cu file albe? A întrebat şi a atins umflătura de la brâu, unde încă purta cartea cu pagini goale. Are vreun rost?

— Cărţile albe. Există şi multe dintre acelea. Sunt foarte puternice, prietene. Ele creează istoria, dar numai *în* istorii. Aici sunt neputincioase. Într-o zi, s-ar putea să înţelegi, dar până atunci, păzeşte-o pe cea pe care o ai – în mâinile cui nu trebuie, ar provoca haos.

Justin a respirat adânc.

— Acum trebuie să plec, a zis şi şi-a dus mâna la piept. Păstraţi-vă inimile puternice şi drepte. Urmaţi calea cărţii pe care v-am lăsat-o. Şi să nu ieşiţi niciodată din cerc.

S-a uitat cu blândeţe la fiecare, iar când ochii i s-au oprit asupra lui, Thomas s-a simţit deopotrivă slăbit şi întărit de privirea ce trecea drept prin el.

Justin s-a întors la calul său.

— Aşteaptă, a spus Thomas, ridicându-se. Dacă această carte este valabilă doar în istorii, asta înseamnă că istoriile sunt reale? Virusul?

— Sunt eu băiat? A făcut Justin şi s-a întors cu un zâmbet pe buze. Sunt eu miel, leu sau Justin?

— Eşti tată şi fiu?

— Da. Dar şi apă.

Thomas a simţit că ameţeşte.

— Voi visa din nou?

— Noaptea trecută ai visat?

— Da. Dar nu despre istorii.

— Ai mâncat fructul?

— Nu.

— Bine.

S-a aruncat în şa şi i-a făcut cu ochiul.

— Ţine minte, să nu părăseşti niciodată cercul.

Apoi, cu o lovitură uşoară de călcâi, a făcut armăsarul să pornească la pas, apoi la trap.

După aceea a galopat în susul aceleiaşi dune de pe care coborâse prima oară, a cabrat calul când a ajuns pe creastă, apoi a dispărut la orizont.

33

— Sper că e vorba de ceva important, a spus preşedintele Blair.

Kreet şi-a furişat privirea în jur. Nu mai semăna cu generalul călit în lupte.

— Să nu-mi spui că israelienii au lansat o rachetă, l-a întâmpinat el.

— Au lansat una spre Golful Biscaya. Cei din Muntele Cheyenne au înregistrat o explozie de cincizeci de megatone în urmă cu un sfert de oră. A fost o lovitură de avertizare. Următoarea va fi îndreptată spre baza navală de la Brest. Au acordat Franţei douăzeci şi patru de ore pentru a garanta supravieţuirea Israelului.

Blair nu a găsit cuvintele potrivite. Discutaseră despre o astfel de eventualitate, dar rămăsese fără grai auzind că posibilitatea se materializase. Într-un târziu, şi-a dres glasul şi s-a întors să iasă pe uşă.

— Vreun răspuns de la Paris?

— E prea devreme.

— Bine, păstrează discreţia. Imediat ce ţin discursul, vreau ca oamenii noştri să plece de aici. Rămâne doar ambasadorul. Dar nu-l vom informa.

— Mă scuzaţi, domnule, i-a întrerupt un consilier, înmânându-i un bilet lui Kreet. Un mesaj important.

A luat foaia şi a aruncat o privire. Apoi a căscat ochii.

— Ce mai e? L-a întrebat Blair.

— Este vorba despre francezi. Au răspuns la pretenţiile Israelului.

— Şi?

— Au răspuns cu aceeaşi măsură.

Cineva a întredeschis uşa, pregătindu-se să o împingă mai larg. În sala de şedinţe, unul dintre delegaţii europeni striga ceva despre cetăţenii nevinovaţi, însă glasul lui părea să vină de departe, amuţit de dangătul care îi răsuna lui Blair în cap.

— Cei de la Cheyenne au depistat o rachetă ce zboară peste Mediterana. Timp estimat de lovire, treizeci de minute… iar asta era acum patru minute.

Blair a simţit că nu mai raţionează. Nimic, nici măcar o săptămână de aşteptări, nu-l putuse pregăti pentru a face faţă unui asemenea moment. Aşadar, Franţa lansase o rachetă nucleară spre Israel.

— Nu cunoaştem ţinta. Ar putea fi o lovitură de avertisment, a spus Kreet.

Preşedintele Blair s-a îndreptat spre uşă.

— Ori poate nu. Dumnezeu să ne ajute, Ron. Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

Acel eveniment schimba totul.

Încăperea din subsol fusese la origini un depozit de legume – fiind suficient de răcoros să le împiedice să se degradeze. Pereţii fuseseră tencuiţi, iar conductele, izolate, însă era încă îndeajuns de răcoare pentru a-şi îndeplini scopul.

Carlos a pătruns înăuntru, a aprins luminile şi s-a apropiat de targa pe roţi. Un cearşaf alb acoperea cadavrul. A şovăit doar o clipă, apoi a ridicat un colţ.

Ochii orbi ai lui Thomas Hunter stăteau deschişi spre tavan. Morţi. Mort ca orice om ucis vreodată de el. De data aceasta nu mai era vorba de nicio greşeală, făcuse tot posibilul să se asigure de deces. În cele două ocazii când acest ins păruse să revină la viaţă, circumstanţele fuseseră suspecte. Carlos nu confirmase cu adevărat moartea lui, asta dintr-un motiv anume. Iar revenirea omului se petrecuse aproape instantaneu.

Acum, cadavrul lui rămăsese în încăperea sigilată vreme de aproape trei zile, şi nici măcar nu se clintise din loc.

Era mort. Cât se poate de mort.

Satisfăcut, Carlos a lăsat cearşaful să cadă peste faţa lui Thomas şi, ieşind pe uşă, a pornit pe coridor. Sosise momentul să termine ce începuseră.

CĂLĂTORIA CONTINUĂ CU *ALB…*
SAU PE TEDDEKKER.COM